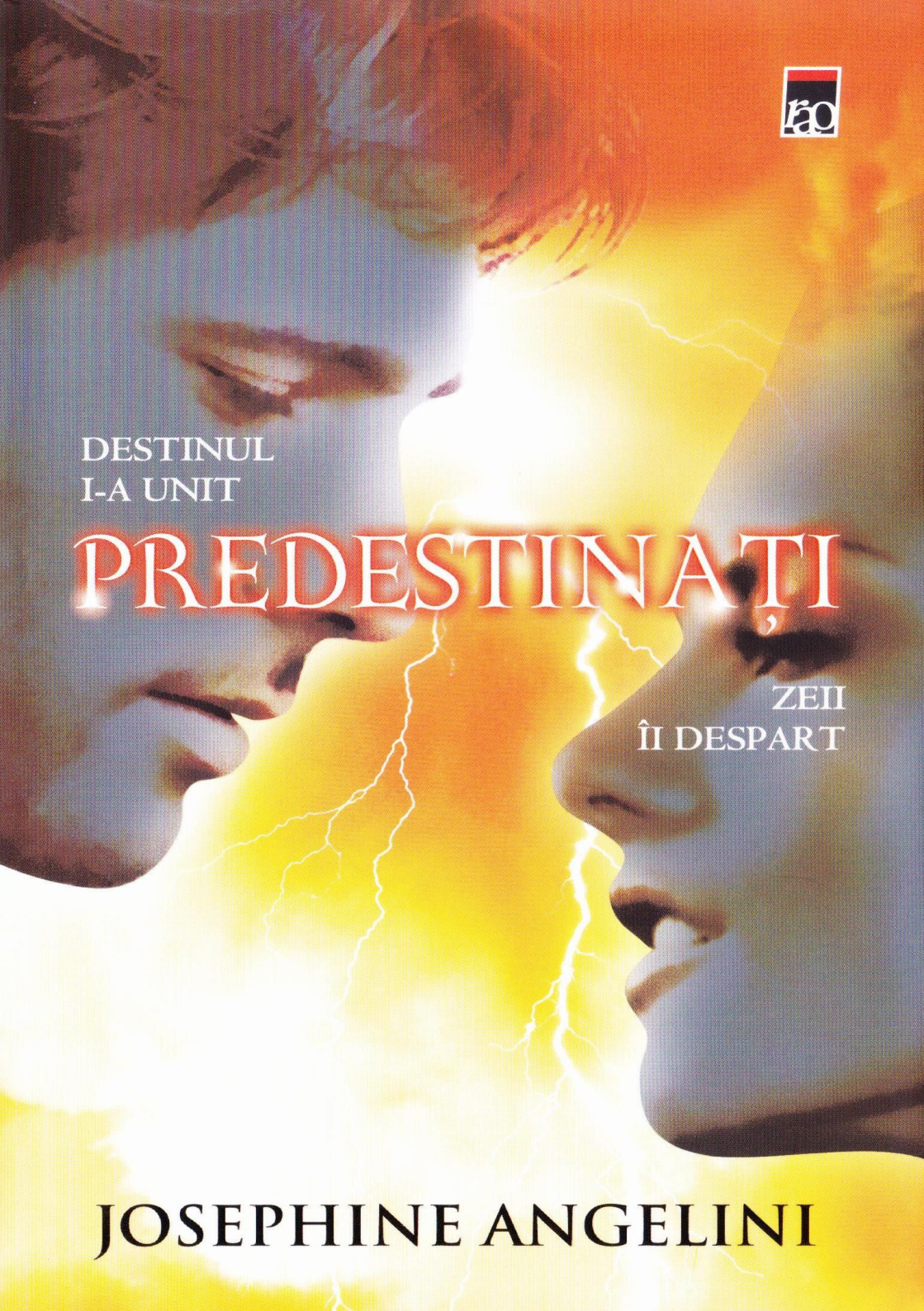
DESTINUL
I-A UNIT
PREDESTINAȚI
ZEII
ÎI DESPART
JOSEPHINE ANGELINI

JOSEPHINE ANGELINI

PREDESTINAŢI

Traducere din limba engleză
RUDMILA-RODICA IVAN

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANGELINI, JOSEPHINE
Predestinaţi / Josephine Angelini; trad.: Rudmila-Rodica Ivan Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-162-6

I. Ivan, Rodica Rudmila (trad.)

821.111 (73)-31 = 135.1

JOSEPHINE ANGELINI
Starcrossed

Copyright © Josephine Angelini, 2011
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010

2011

ISBN 978-606-609-162-6

Pentru iubitul meu soţ

CAPITOLUL 1

— Dar dacă mi-ai cumpăra o maşină acum, ar deveni a ta când plec la facultate peste doi ani. Încă aproape ca nouă, zise Helen pe un ton optimist.

Din păcate, tatăl ei nu era aşa de uşor de păcălit.

— Lennie, doar pentru că statul Massachusetts e de părere că e în regulă să conduci la şaişpe ani… începu Jerry.

— Şaişpe ani jumate, îi aminti Helen.

— … Nu înseamnă că trebuie să fiu şi eu de acord, încheie cu un zâmbet mândru.

Jerry câştiga, dar Helen nu pierduse încă.

— Ştii, Purcica nu mai are aşa mult, poate încă vreun an sau doi, începu Helen, referindu-se la Jeep Wranglerul de-a dreptul antic pe care îl conducea tatăl ei, despre care Helen bănuia că ar fi fost parcat în faţa castelului unde s-a semnat *Magna Carta.* Şi gândeşte-te un pic la câţi bani de benzină am economisi dacă ne-am lua un hibrid sau poate chiar o maşină electrică. Ăsta-i viitorul, tată!

— Îhm, Jerry zise asta şi nimic mai mult.

Acum Helen chiar că pierduse.

Helen Hamilton oftă uşor în sinea ei şi se uită dincolo de grilajul feribotului care o aducea înapoi în Nantucket, imaginându-şi încă un an de mers cu bicicleta la şcoală în mijlocul lui noiembrie. O trecu un fior gândindu-se la chinul care avea să vină şi încercă să îi ignore pe turiştii veniţi acolo de Ziua Muncii[1]. Erau cu toţii atât de hotărâţi să guste cât mai mult pitoresc înainte de sfârşitul verii, încât se simţeau obligaţi să binecuvânteze cu câte un „ooh“ şi un „aah“ fiecare minunăţie a oceanului Atlantic, lucruri care însă nu o încălzeau cu nimic pe Helen. Din

[1] Ziua naţională a muncii în Statele Unite, în prima zi de luni a lunii septembrie (n.tr.)

punctul ei de vedere, copilăritul pe o insuliţă era chiar o bătaie de cap, aşa că abia aştepta să se ducă la o facultate de pe continent, în afara zonei Massachussets, şi, pe cât posibil, oriunde, dar nu pe Coasta de Est.

Nu că Helen nu s-ar fi simţit bine acasă. Dimpotrivă, ea şi tatăl ei se înţelegeau de minune. Mama ei îi părăsise pe amândoi când Helen era încă în faşă, dar Jerry învăţase repede cum să îi ofere fiicei sale exact atâta atenţie de câtă avea nevoie. Helen devenea agitată când simţea că îi este invadată intimitatea, aşa că el ştia când să nu insiste, dar era mereu acolo când ea avea nevoie de el. Helen ştia că nu ar putea găsi un coleg de cameră mai bun la facultate şi, undeva înăuntrul ei, în ciuda câtorva resentimente legate de maşină, ştia că nu şi-ar putea dori vreodată un tată mai bun.

Nu traiul de acasă era motivul pentru care Helen voia să părăsească Nantucket, ci mai degrabă ideea de a fi izolată pe o bucăţică penibilă de nisip înconjurată din toate părţile de cele mai tumultuoase ape din lume. Helen se simţea ca într-o capcană, iar faptul că nu ştia deloc să înoate nu o ajuta. Ce-i drept, se putea menţine la suprafaţă preţ de câteva minute, dar asta nu era sub nicio formă punctul ei forte. La un moment dat, oricum, începea să se ducă la fund ca o piatră, indiferent cât de salină se presupunea a fi apa oceanului sau oricât de mult ar fi dat din mâini. Nu că ar mai fi intrat în apă de atunci – încă o speria mult prea tare.

Când Helen era mică, aproape că se înecase. Stătuse într-un loc unde apa îi venea doar până la genunchi, când vicleanul curent de Nantucket o furase şi o împinse la fund, făcând-o să se rostogolească într-un soi de ameţeală plumburie, până în punctul în care nu mai putu simţi forţa gravitaţională, până când nu-şi mai putu da seama în care direcţie era pământul şi în care era cerul. Curentul reuşise să o poarte la vreun kilometru distanţă de mal, înainte să fie salvată de un cuplu în luna de miere aflat pe barca lor cu vele.

De fapt, câinele lor din rasa Newfoundland, Doamna Garret, o salvase pe Helen. Proprietarii ei au crezut că văzuse un rechin când începuse să o ia razna pe punte, aşa că, în momentul în care Doamna Garret a sărit brusc şi s-a întors la suprafaţă cu un om, au fost mult mai fericiţi. Helen s-a ales cu ţipete din partea tatălui ei, iar câinele cu o medalie din partea Gărzii de coastă. De atunci înainte, Helen îndrăgise bulgării aceia imenşi de blană şi salivă şi credea în secret că oceanul Atlantic încerca să o omoare. În mod chibzuit, fărâma aceea de paranoia a rămas o taină ştiută numai de ea.

— Hei, Lennie! Ce-ţi mai face iritaţia? ţipă Claire, singura ei intenţie fiind să-şi stânjenească prietena din copilărie, cam de când se născuseră, în timp ce-şi făcea loc cu abilitate printre turiştii zăpăciţi din faţa ei.

Sărmanii oameni săreau la o parte din drumul lui Claire de parcă ar fi fost un fundaş de fotbal american, nu un spiriduş de fată cocoţată graţios pe sandale cu platformă. Se strecură cu uşurinţă prin învălmăşeala pe care o crease şi se opri în locşorul recent eliberat de lângă Helen, în apropierea balustradei.

— Giggles![2] Văd că şi tu ţi-ai făcut nişte cumpărături pentru şcoală, spuse Jerry în timp ce o îmbrățișă pe Claire cu un singur braţ, încercând să îi ocolească pungile pline.

Claire Aoki, poreclită Giggles, era o figură. Oricine se uita la silueta ei de aproape 1,60 de metri şi la trăsăturile delicate de asiatică şi nu era în stare să îşi dea seama că este arţăgoasă din născare, era în pericol de a suferi considerabil în faţa unui adversar cu mult subestimat. „Giggles“ era povara ei personală. O avea de când se ştia şi toată lumea care auzise de ea o folosea în locul numelui de botez.

Şi familia, şi prietenii ei erau îndreptăţiţi să facă asta, pentru că era practic imposibil să rezişti tentaţiei de a-i spune Giggles. Claire avea, fără urmă de îndoială, cel mai frumos râs din lume. Sănătos şi sincer, niciodată forţat sau strident, era genul acela de râs care aducea un zâmbet pe

[2] Chicotici (traducere liberă)

buzele oricui îl auzea, şi nu doar pe buze, ci şi în suflet. Atât de grozav era râsul ei.

— Bineînţeles, părinte al celei mai bune prietene ale mele, răspunse Claire îmbrăţişându-l pe Jerry cu sinceră duioşie, ignorând faptul că folosise porecla enervantă. Mi-aţi permite să vorbesc un pic cu progenitura dumneavoastră? Îmi cer iertare pentru lipsa de bun-simţ, însă are legătură cu ceva top secret, chestii pentru care îţi trebuie autorizaţie oficială. V-aş zice despre ce este vorba… începu ea.

— Dar apoi ar trebui să mă omori, încheie Jerry cu înţelepciune, îndreptându-se amabil spre chioşc să-şi ia un suc cât mai dulce în vreme ce fiica sa, responsabilă cu alimentaţia sănătoasă, nu era atentă.

— Ce ascunzi în traistă, tati? întrebă Claire şterpelind prada din braţele lui Helen şi începând să scotocească. Blugi, cardigan, tricou, lenjer… vaaai! Tu îţi cumperi lenjerie intimă cu tatăl tău! Ce scârbos!

— Nu e ca şi când aş avea de ales! se plânse Helen în timp ce îşi înşfacă sacoşa. Aveam nevoie de sutiene noi! Şi, oricum, tata se ascunde prin librărie când eu probez toate cele. Dar, crede-mă, până şi ideea că se află pe aceeaşi stradă cu mine în timp ce îmi cumpăr lenjerie este tortură pură, încheie cu un zâmbet ruşinat.

— Nu poate fi chiar atât de rău. Nu e ca şi când ai încerca vreodată să-ţi iei şi tu ceva sexy. Doamne, Lennie, crezi c-ai putea să semeni mai mult cu bunică-mea?

Claire ţinea în mâini o pereche de chiloţi albi, din bumbac. Helen înhăţă chiloţeii de mamaie şi îi împinse la fundul sacoşei, în vreme ce Claire râdea din toată inima.

— Ştiu, sunt o tocilară aşa de mare, încât a devenit contagios, replică Helen, tachinările lui Claire fiind iertate cât ai zice peşte, ca de obicei. Nu ţi-e frică să nu iei de la mine vreun caz fatal de fraierism?

— Nu. Sunt aşa de super, c-am dezvoltat imunitate. Oricum, tocilarii sunt minunaţi. Sunteţi cu toţii atât de delicios de uşor de corupt! Şi îmi place de mor să văd cum te înroşeşti când vine vorba despre lenjerie.

Claire se văzu nevoită să-şi schimbe poziţia, hazul lor fiind întrerupt de câţiva doritori de poze. Folosindu-se de inerţia feribotului, îi înghionti pe turiştii din drum printr-una dintre mişcările ei de echilibristică ninja. Împiedicându-se, se dădură toţi la o parte, râzând şi glumind despre „marea agitată“, fără măcar a avea habar că Giggles i-ar fi atins. Helen se jucă un pic cu inimioara de la lănţişorul pe care îl purta întotdeauna la gât şi profită de ocazie ca să se lase un pic în jos pe lângă balustradă, pentru a se apropia cumva de statura mică a prietenei ei.

Din nefericire pentru Helen cea dureros de ruşinoasă, avea 1,80 de metri, o înălţime bătătoare la ochi, şi era încă în creştere. Se rugase la Isus, Buddha, Mohammed şi Vishnu să se oprească din crescut, dar noaptea tot simţea durerile specifice creşterii şi muşchii încordându-se. Se gândea că, dacă depăşea 1,85 de metri, măcar ar fi fost destul de înaltă cât să treacă peste balustrada de siguranţă şi să se arunce din vârful farului din ’Sconset.

Colac peste pupăză, avea picioarele până-n gât. Vânzătorii îi spuneau întruna cât de norocoasă este, dar nici ei nu erau în stare să îi găsească nişte pantaloni care să îi vină. Helen se resemnase şi înţelesese că, dacă voia să cumpere o pereche de pantaloni la un preţ rezonabil şi care să fie suficient de lungi, trebuiau să fie cu câteva mărimi mai mari, dar, dacă dorea să aibă nişte blugi care să nu îi pice de pe şolduri, trebuia să suporte o adiere enervantă pe la glezne. Helen era sigură că vânzătoarelor care „crăpau de invidie“ nu li se făcea frig la glezne sau nici nu le ieşea fundul din pantaloni.

— Spatele drept! se răsti Claire automat imediat ce se întoarse şi o văzu pe Helen stând cocoşată, iar Helen făcu întocmai.

Claire nu suporta să te vadă stând cocoşat. Nu abordaseră niciodată subiectul ăsta, dar Helen era destul de sigură că avea legătură cu mama japoneză exagerat de conformistă a lui Claire şi cu şi mai conformista ei bunică purtătoare de kimono.

— Bine, să trecem la subiectul principal, anunţă Claire. Ştii complexul ăla imens de vreo ţâşpe milioane de dolari pe care îl avea tipul ăla de la New England Patriots[3]?

— Cel din ’Sconset? Sigur. Ce-i cu el? întrebă Helen închipuindu-şi cât de mare trebuia să fie plaja privată de acolo şi fiind fericită că tatăl ei nu câştiga suficient de mult cât să cumpere o casă mai aproape de plajă.

— În sfârşit, a fost vândut unei familii mari, zise Claire. Sau două. Nu ştiu exact cum stă treaba, dar cred că sunt doi taţi şi că sunt fraţi. Amândoi au copii, aşa că jumătate din ei ar fi veri?

Claire se încruntă şi flutură din mână în semn că subiectul ăsta nu-şi mai avea rostul, după care continuă:

— Mă rog. Ideea este că oricine s-ar fi mutat acolo are o groază de copii şi au toţi cam aceeaşi vârstă. Sunt *doi băieţi* care vor fi în aceeaşi clasă ca noi.

— Aha, replică Helen cu o voce lipsită de expresie. Şi lasă-mă să ghicesc. Ai aruncat un ochi în cărţile tale de tarot şi ai văzut că ambii băieţi se vor îndrăgosti nebuneşte de tine şi că se vor lupta, tragic, până la moarte.

Claire o lovi pe Helen în fluierul piciorului.

— Nu, fraiero. Este câte unul pentru fiecare din noi.

Helen se frecă la picior, prefăcându-se că duruse. Chiar dacă micuţa Claire ar fi lovit-o cu toată puterea, nu ar fi fost de ajuns cât să-i lase o vânătaie, dar Helen intră în joc, oricum.

— Unul pentru fiecare? Ce lipsă de dramatism necaracteristică ţie, observă Helen cu ironie.

Claire îşi dădu ochii peste cap şi îşi pregăti zâmbetul atotcunoscător pentru tachinatul care avea să urmeze.

— Nu, e prea directă treaba. Nu ţine. Dar ce zici de asta, o tachină Helen, ne îndrăgostim amândouă de acelaşi tip sau de cel care nu merită – de cel care nu ne iubeşte – şi atunci tu şi cu *mine* ne vom lupta până la moarte.

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă Claire cu un aer nevinovat, inspectându-şi unghiile.

— Doamne, Claire, eşti aşa de previzibilă, spuse Helen

[3] Una dintre cele mai bune echipe de fotbal american (n.tr.)

râzând. În fiecare an, scoţi de la naftalină cărţile alea de tarot pe care ţi le-ai cumpărat în excursia la Salem şi mereu prezici că o să se întâmple ceva uimitor. Dar, în fiecare an, singurul lucru care reuşeşte să mă uimească este că nu ai intrat în comă de plictiseală până să înceapă vacanţa de iarnă.

— De ce te împotriveşti atât de tare chestiei ăsteia? protestă Claire. Ştii că, până la urmă, ni se va întâmpla ceva spectaculos. Noi două suntem prea mirobolante ca să fim *obişnuite.*

Pronunţă ultimul cuvânt de parcă ar fi fost un melc târându-se din gura ei.

Helen dădu din umeri.

— Eu mă mulţumesc să fiu un om obişnuit. De fapt, cred că mi s-ar părea chiar tragic dacă ţi s-ar adeveri vreo prezicere.

Claire îşi înclină capul într-o parte şi îşi aţinti privirea spre Helen, care simţi nevoia să îşi scoată părul de după urechi, ca să îşi poată acoperi faţa. Nu-i plăcea deloc să fie privită. În cele din urmă, Claire îşi dădu ochii peste cap şi încetă să o mai chinuie pe prietena ei continuând conversaţia.

— Ştiu că aşa ţi s-ar părea. Dar, pur şi simplu, nu cred că o să-ţi reuşească să fii doar un om obişnuit, spuse ea gânditoare.

Helen surâse şi schimbă subiectul. Vorbiră despre orar, pista de alergări şi dacă ar trebui să îşi lase breton sau nu. Helen simţea că i-ar prinde bine o schimbare, dar Claire era de neclintit când venea vorba ca vreun foarfece să atingă părul lung şi blond al lui Helen. Când ajunseră la mal şi coborâră, Claire făcu cu mâna în semn de „La revedere!“ şi promise să o viziteze pe Helen la muncă, a doua zi, dar, din moment ce era ultima zi de vară, perspectiva părea îndoielnică.

Helen lucra câteva zile pe săptămână pentru tatăl ei, care era coproprietar al magazinului universal de pe insulă. Deşi oamenii care îşi făceau cumpărăturile acolo nu puteau să zică sigur ce anume era News Store sau ce

vindea, cu toţii ştiau de ce îl vizitau. Pe lângă ziarul de dimineaţă şi cana proaspătă de cafea, News Store mai avea tot soiul de caramele şi bomboanele în borcane de cristal adevărat şi sforicele de lemn-dulce care se vindeau la metru. Acolo găseai mereu flori proaspete şi felicitări făcute manual, cadouri amuzante şi trucuri de magie, decoraţiuni de sezon pentru turişti şi alimente esenţiale a se afla în frigider, cum ar fi lapte şi ouă pentru localnici. Era genul de prăvălie care avea exact ce îţi trebuia, fie că se întâmplase să rămâi fără tocmai când nu trebuia, fie ai uitat că era pe lista de cumpărături şi era cât pe ce să fii mâncat de viu de soţie sau de soţ.

Cu vreo şase ani în urmă, News Store îşi lărgise orizonturile adăugând raionul Prăjiturile lui Kate în spatele magazinului şi de atunci le mersese brici. Kate Rogers era, pur şi simplu, un geniu în ale patiseriei. Putea să facă o plăcintă, un rulou, un fursec sau o brioşă din absolut orice. Până şi cele mai detestate legume, precum varza de Bruxelles şi broccoli, cedau în faţa trucurilor lui Kate şi deveneau umpluturi gustoase de croissant.

Având abia puţin peste 30 de ani, Kate era creativă, inteligentă şi incredibil de în pas cu moda. Călătorise prin toată lumea, ştia franceză, spaniolă şi un pic de italiană şi experienţa aceasta îi conferise ceea ce Helen numea „încredere în vestimentaţie“. În fiecare zi, Kate născocea cele mai ingenioase ţinute de purtat pe sub şorţ şi în fiecare zi reuşea să le poarte ca nimeni alta.

De îndată ce Kate şi Jerry deveniseră parteneri, ea reamenajase spatele magazinului News Store, transformându-l într-un refugiu al artiştilor şi scriitorilor insulei, dar, cumva, reuşise să facă asta fără să apară şi nota de snobism. Kate avea grijă ca oricine iubea produsele de patiserie şi cafeaua adevărată – de la oameni îmbrăcaţi mereu la costum la poeţi, de la localnici din clasa muncitoare la oameni de afaceri de succes – să se simtă ca acasă stând la tejgheaua ei cu un ziar în faţa lor. Kate avea darul de a face pe oricine să se simtă bine-venit şi, când era întrebată cum de reuşea să facă asta,

răspundea că face plăcinte, aşa că ştia tot ce era de ştiut despre confort.

Când Helen sosi la muncă a doua zi, Kate se străduia să pună în rafturi comanda de făină şi zahăr recent livrată. Nu prea reuşea.

— Lennie! Ce bine că ai venit mai devreme! Crezi că ai putea să-mi dai o mână de ajutor? făcu Kate un semn către sacii de aproape 20 de kilograme şi zâmbi dulce.

— Desigur, mă ocup eu. Nu, nu trage aşa de el, o să te doară spatele, o avertiză Helen grăbindu-se să pună capăt efortului inutil al lui Kate.

Îşi aşeză primul sac pe umeri fără probleme şi se întoarse cu faţa spre Kate.

— De ce nu s-a ocupat Louis de asta? Nu era de serviciu în dimineaţa asta? întrebă Helen referindu-se la unul dintre muncitorii trecuţi în orar.

— Cum de reuşeşti să faci asta? Vai, mi-aş dori şi eu să pot fi atât de puternică! zise Kate bosumflându-se un pic, într-un mod cât se poate de adorabil, înainte de a răspunde întrebării lui Helen. Comanda a sosit după ce a plecat Louis. Am încercat să trag de timp până să ajungi tu, dar un client mai că s-a împiedicat, aşa că a trebuit să mă prefac măcar că am de gând să mut chestia asta.

— Tragic! spuse Helen îndreptându-se alene către spaţiul de lucru al lui Kate, desfăcând sacul şi turnând nişte făină în micul recipient de plastic pe care Kate îl folosea în bucătărie.

În vreme ce Helen puse restul sacilor la locul lor în cămară, Kate îi pregăti o limonadă spumoasă după o reţetă din Franţa, care lui Helen îi plăcea la nebunie.

— Nu mă deranjează că eşti anormal de puternică la cât de slabă eşti. Ceea ce chiar mă calcă pe nervi, zise Kate feliind nişte cireşe şi brânză pentru Helen, este că niciodată nu-ţi pierzi răsuflarea. Nici măcar pe căldura *asta.*

— Se mai întâmplă să îmi pierd răsuflarea, minţi Helen.

— Tu oftezi. E cu totul altceva.

— Pur şi simplu, am plămânii mai mari decât ai tăi,

protestă Helen.

— Dar, din moment ce eşti mai înaltă, nu ai avea nevoie de mai mult oxigen?

Ciocniră paharele şi luară câte o gură din limonadă. Decizând că e remiză, Kate era ceva mai puţin înaltă şi mai plinuţă decât Helen, dar nu era nici scundă, nici grasă. Când o vedea pe Kate, lui Helen îi venea mereu în minte cuvântul *savuros,* care pentru, ea însemna „cu forme seducătoare“. Nu folosea niciodată cuvântul ăsta însă, ca nu cumva Kate să îl interpreteze greşit.

— Azi are loc clubul de carte? întrebă Helen după ce se făcu linişte.

— Îhî. Dar mă îndoiesc că ar vrea cineva să vorbească despre Kundera, zise Kate zâmbind, amestecând uşor cuburile de gheaţă din paharul ei.

— De ce? Vreo bârfă bună?

— Foarte bună. Doar ce s-a mutat pe insulă o familie incredibil de numeroasă.

— Acolo, în ’Sconset? întrebă Helen.

Kate încuviinţă, iar Helen îşi dădu ochii peste cap.

— Oo, clevetelile noastre nu sunt de tine? o tachină Kate stropind-o pe Helen cu apa condensată de pe exteriorul paharului.

Helen ţipă în glumă, apoi trebui să o lase pe Kate să se ocupe de câţiva clienţi. Imediat ce termină cu ei, reveni, iar conversaţia continuă ca şi când nici nu ar fi lipsit.

— Nu, pur şi simplu, nu mi se pare aşa de ciudat ca o familie numeroasă să cumpere o casă mare. Mai ales dacă au de gând să-şi petreacă tot anul acolo. Mi se pare mult mai normal decât un cuplu bătrân şi bogat care îşi cumpără o casă de vacanţă atât de mare, încât s-ar rătăci pe drumul spre cutia poştală.

— Da, ai dreptate, încuviinţă Kate. Dar chiar credeam că vei fi mai interesată de familia Delos. Câţiva dintre ei vor absolvi odată cu tine, spuse ea ridicând din umeri.

Helen rămase cu gura căscată preţ de câteva secunde, gândindu-se la numele Delos. Însemna ceva pentru ea. Dar cum s-ar putea? Totuşi, numele îi răsună în minte

încontinuu, ca atunci când îi era foarte foame şi tot ce auzea era „spaghete“.

— Lennie? La ce te gândeşti? întrebă Kate, dar fu întreruptă de sosirea timpurie a primilor membri din clubul de carte, deja agitaţi şi pregătiţi să îşi dea cu părerea.

Ştia Kate ce ştia. *Insuportabila uşurătate a fiinţei* n-avu nicio şansă în faţa subiectului noilor vecini, mai ales că se zvonea c-ar veni din Spania. Se părea că erau bostonieni care, în urmă cu trei ani, se mutaseră în Spania pentru a fi mai aproape de ceilalţi membri ai familiei, dar acum, deodată, se hotărâseră să se mute înapoi. „Deodată“ ăsta reprezenta savoarea discuţiei. Secretara liceului lăsase să se înţeleagă că înscrierile copiilor avuseseră loc atât de târziu, încât au trebuit să apeleze la mită pentru a fi acceptaţi şi cică ar fi făcut tot soiul de înţelegeri speciale ca toată mobila lor să ajungă în ’Sconset chiar înainte de venirea lor. Membrii clubului căzură de acord că familia Delos se cam grăbise să părăsească Spania şi că asta trebuie să fi avut legătură cu vreo ceartă cu verii.

Îşi tot dădeau cu presupusul încercând a ghici care fusese motivul disputei, dar, în urma discuţiei, Helen putea fi sigură de un lucru: familia Delos era destul de neobişnuită. Din familie făceau parte cei doi taţi, care erau fraţi, sora lor mai mică, o mamă (unul din taţi era văduv) şi cinci copii, toţi sub un singur acoperiş. Se pare că toţi erau incredibil de inteligenţi, frumoşi şi bogaţi. Helen îşi dădea ochii peste cap ori de câte ori auzea fragmente de conversaţie care ridicau în slăvi familia Delos – de fapt, i se părea insuportabil.

Helen încerca din răsputeri să rămână în spatele casei de marcat şi să ignore şuşotitul entuziasmat, însă îi era imposibil. De fiecare dată când auzea prenumele vreunui membru al familiei Delos, îi distrăgea atenţia de parcă ar fi fost ţipat şi asta o enerva. Abandonă casa de marcat şi încercă să-şi găsească de lucru aranjând rafturile. Chiar şi aşa, nu avu cum să nu audă cât de şocaţi erau membrii clubului de carte să afle că micuţa Cassandra, care avea 13

ani, sărise un an de şcoală şi fusese acceptată la liceu. Se zvonea că ar fi deosebit de isteaţă, dar, în mare, cei din clubul de carte erau cu vehemenţă împotriva ideii de a urma cursurile claselor mai mari, probabil pentru că niciunul dintre copiii lor nu reuşise să facă asta.

„Nu le place să fie separaţi, îşi zise Helen. E mai sigur pentru ei să rămână împreună. Ăsta este adevăratul motiv pentru care Cassandra a fost înscrisă la liceu cu un an mai devreme.“

Helen nu ştia exact de unde îi venise gândul acela, dar ştia sigur că avea dreptate. Mai ştia şi că trebuia să se distanţeze pe cât putea de zona bârfei şi să se apuce de lucru sau ar fi început să zbiere la prietenii lui Kate. Avea nevoie să îşi ocupe timpul cât mai repede posibil.

În vreme ce ştergea rafturile de praf şi aranja borcanele cu bombonele, făcu o listă mentală cu toţi copiii familiei Delos. „Hector e cu un an mai mare decât Jason şi Ariadne, care sunt gemeni. Lucas şi Cassandra sunt frate şi soră, verii celorlalţi trei.“

Schimbă apa florilor şi servi câţiva clienţi. „Hector nu va fi prezent în prima zi de şcoală pentru că încă e în Spania, cu mătuşa lui, Pandora, deşi nimeni nu ştie sigur de ce.“

Helen îşi puse nişte mănuşi de cauciuc lungi până la umăr, un şorţ mare şi începu să verifice gunoiul de materiale reciclabile care ar fi căzut acolo din greşeală. „Lucas, Jason şi Ariadne vor fi cu toţii în aceeaşi clasă cu mine. Super. Sunt înconjurată.“

Se duse în bucătăria din spate şi încărcă maşina de spălat veselă. Spălă podelele şi începu să numere banii. „Lucas e un nume atât de idiot! Total aiurea. Deplasat.“

— Lennie?

— Ce e, tată? Nu vezi că număr banii? spuse Helen, lovind atât de tare cu palmele în tejghea, încât săriră câteva grămăjoare de monede.

Jerry îşi ridică mâinile în cel mai împăciuitor mod posibil.

— Mâine e prima zi de şcoală, îi aminti cât putu de paşnic.

— Ştiu, îi răspunse Helen cu indiferenţă, încă irascibilă, dar încercă să nu se răzbune pe tatăl ei.

— E aproape unsprezece, scumpo, zise el exact când Kate veni din spate să vadă ce-i cu zgomotul care se auzise.

— Eşti încă aici? Îmi pare foarte rău, Jerry, spuse ea simţindu-se vinovată. Doar i-am zis să închidă uşa din faţă şi să plece acasă la nouă.

Se uitară amândoi la Helen care aranjase fiecare bancnotă şi fiecare monedă în grămăjoare ordonate.

— Am pierdut noţiunea timpului, răspunse Helen pe un ton neconvingător.

După ce schimbă cu Jerry o privire îngrijorată, Kate preluă numărătoarea mărunţişului şi îi trimise acasă. Încă uşor ameţită, Helen o sărută pe Kate în semn de rămas-bun şi încercă să îşi dea seama cum trecuseră cele trei ore în plus.

Jerry aşează bicicleta lui Helen în spatele Purcelei şi porni motorul fără să-i adreseze vreun cuvânt. Îi mai aruncă lui Helen câte o privire din când în când, dar nu zise nimic până nu parcă pe aleea din faţa casei.

— Ai mâncat ceva? întrebă încet, ridicându-şi sprâncenele.

— Nu şt… da? răspunse ea cu o întrebare.

Helen nu avea idee când mâncase ultima dată sau ce. Ţinea minte vag cum Kate tăia nişte cireşe.

— Ai emoţii legate de prima zi de şcoală? Ultimul an de liceu este important.

— Presupun că da, răspunse absentă.

Jerry se uită la ea, îşi muşcă buza de jos şi oftă înainte să vorbească:

— Mă gândeam că poate ar fi bine să stai un pic de vorbă cu doctorul Cunningham despre pastilele alea antifobie. Ştii despre ce vorbesc, pentru cei care nu se simt confortabil în mulţime? Agorafobie, aşa îi spune, izbucni Jerry amintindu-şi. Crezi că asta te-ar putea ajuta?

Helen zâmbi şi îşi trecu medalionul de-a lungul lănţişorului.

— Nu cred, tată. Nu mi-e frică de necunoscuţi, sunt doar timidă.

Era conştientă că minţea. Nu era vorba doar despre timiditate.

De fiecare dată când atrăgea atenţia, chiar şi din greşeală, burta o durea atât de tare de parcă ar fi avut crampe menstruale – de *cel mai rău* fel posibil –, dar mai degrabă şi-ar fi dat foc la păr decât să îi mărturisească tatălui ei asta.

— Şi nu te deranjează asta? Ştiu că nu ai cere niciodată, dar ai nevoie de ajutor? Pentru că am senzaţia că treaba asta te ţine pe loc, zise Jerry, fiind cât pe ce să readucă în discuţie unul dintre cele mai vechi motive de ceartă.

Helen îl opri imediat:

— Sunt în regulă! Sincer. Nu vreau să vorbesc cu doctorul, nu vreau buline. Vreau doar să intrăm în casă şi să mâncăm, spuse ea repede, ieşind din maşină.

Tatăl ei o privi cu un mic zâmbet cum îşi luă bicicleta grea şi de modă veche din spatele jeepului şi o aşeză pe pământ. Atinse veselă soneria bicicletei şi îi surâse tatălui ei.

— Vezi? Îmi merge super.

— Dacă ai avea idee cât de greu ar fi ce ai făcut adineauri pentru o fată de vârsta ta, ai înţelege ce vreau să spun. Tu nu eşti ca toată lumea, Helen! Încerci să faci să pară că eşti, dar nu-ţi iese. Eşti ca *ea,* zise el gânditor.

Pentru a mia oară, Helen îşi blestemă mama, pe care nu şi-o amintea, pentru că îi frânsese inima dragă a tatălui ei. Cum ar putea cineva să părăsească un om atât de cumsecade fără să-şi ia rămas-bun? Fără să lase în urmă o poză măcar.

— Ai dreptate! Nu sunt obişnuită, sunt specială – ca toată lumea, îşi tachină Helen tatăl vrând să îl facă să se simtă mai bine.

Îl înghionti cu şoldul în timp ce trecea pe lângă el ca să-şi ducă bicicleta în garaj.

— Ce avem la cină? Mor de foame şi e rândul tău să fii sclav la bucătărie săptămâna asta.

CAPITOLUL 2

În ciuda numeroaselor ei încercări de a-şi convinge tatăl să îi cumpere o maşină, Helen tot mai era nevoită să meargă la şcoală cu bicicleta. În mod normal, ar fi fost răcoare la opt fără un sfert, poate chiar un pic frig din cauza curenţilor venind dinspre ocean, dar, imediat ce se trezi, Helen simţi aerul cald şi umed ca şi când ar fi fost îmbrăcată într-o haină de blană udă. Îşi dăduse cearceaful jos cu picioarele în toiul nopţii, se strecurase afară din tricou, băuse tot paharul cu apă de pe noptieră, dat tot se trezi extenuată din pricina căldurii. Era o vreme atât de atipică insulei, iar Helen nu avea niciun chef să se ridice din pat şi să se ducă la şcoală.

Pedală încet, încercând să evite a-şi petrece restul zilei mirosind a educaţie fizică. Helen nu transpira mult, însă se trezise atât de buimacă în dimineaţa aceea, încât nu-şi putea aminti dacă se dăduse cu deodorant sau nu. Dădu din coate cum dă o găină din aripi încercând să îşi perceapă mirosul, în vreme ce mergea pe bicicletă şi se calmă când adulmecă parfumul de fructe, semn al unei forme de protecţie împotriva sudorii. Era slab, ceea ce însemna că se dăduse cu el ziua precedentă, dar trebuia să reziste doar până la antrenamentul de atletism de după ore. Ceea ce ar fi fost un miracol, dar în fine.

În timp ce mergea pe strada Surfside, îşi putea simţi puful de pe faţă ridicându-se în adierea vântului şi lipindu-i-se de obraji şi frunte. Nu făcea mult până la şcoală, dar, din cauza umidităţii aerului, până să îşi aşeze ea bicicleta în suportul special, părul aranjat cu grijă pentru prima zi de şcoală îi stătea vraişte. Îi puse lacăt doar din cauză că era sezon turistic, nu că ar fi catadicsit cineva de la şcoală să i-o fure. Ceea ce era bine, deoarece lacătul ei era cam prost.

Îşi dezlegă părul, îşi trecu mâna prin şuviţele mai încâlcite şi îl prinse într-o coadă anostă. Cu un oftat resemnat, îşi puse rucsacul cu cărţi pe un umăr, geanta de sport pe celălalt, îşi aplecă un pic capul şi se cocoşă puţin ca să poată trece pe uşa de la intrare.

Ajunsese acolo cu puţin înaintea lui Lindsey Clifford, cea mai populară fată din promoţia ei, şi se simţi obligată să îi ţină uşa.

— Mersi, ciudato. Încearcă să nu o scoţi din balamale, bine? zise Lindsey cu ironie în vreme ce se strecură pe lângă Helen.

Helen rămase prosteşte în capul treptelor, ţinând uşa în timp ce şi alţi elevi treceau pe lângă ea de parcă ar fi lucrat acolo. Nantucket era o insuliţă, aşa că toată lumea ştia pe toată lumea mult prea bine, dar Helen şi-ar fi dorit uneori ca Lindsey să cunoască mai puţine despre ea. Fuseseră cele mai bune prietene până în clasa a cincea când, în vreme ce Claire, Lindsey şi Helen se jucau de-a v-aţi ascunselea acasă la Lindsey, Helen dărâmă din greşeală uşa de la baie când Lindsey era înăuntru. Helen încercase să îşi ceară scuze, dar, a doua zi, Lindsey începuse să se uite urât la Helen şi să o strige: „Ciudato“. Părea că de atunci înainte Lindsey încercase tot posibilul să îi facă viaţa lui Helen un calvar. Faptul că Lindsey era acum unul dintre cei mai simpatizaţi elevi, pe când Helen se ascundea printre tocilari, nu era în favoarea ei.

Şi-ar fi dorit să îi răspundă lui Lindsey, să-i dea o replică inteligentă şi tăioasă, cum ar fi făcut Claire, dar cuvintele părură să îi stea în gât, aşa că doar propti uşa de ceva ca să rămână deschisă pentru ceilalţi. Începuse oficial un alt an în care ea să se piardă în peisaj.

Dirigintele ei era domnul Hergeshimer. Era şeful catedrei de engleză şi neobişnuit de *cool* pentru cineva de aproape 60 de ani. Purta cravate de mătase când era cald, fulare colorate de caşmir când era frig şi avea o Alfa Romeo decapotabilă clasică. Tipul era extrem de bogat şi nu avea nevoie de serviciu, dar preda oricum. El zicea că făcea asta ca să nu fie obligat să dea de analfabeţi oriunde

se ducea. Cel puţin aşa spunea el. Din punctul lui Helen de vedere, profu preda pentru că adora să facă asta. Unii elevi nu-l prea plăceau şi erau de părere că este un snob britanic, însă Helen considera că era unul dintre cele mai bune lucruri pe care învăţământul public le putea oferi, pentru că îi păsa de elevi şi nu era indulgent.

— Domnişoară Hamilton, zise el clar şi răspicat în timp ce Helen intra pe uşă, soneria sunând fix în acelaşi moment. Punctuală, ca întotdeauna. Precis că te vei aşeza lângă complicea dumitale, dar sper să ţineţi cont că, la prima punere în practică a talentului pentru care una din voi şi-a dobândit sobrichetul *Giggles,* vă voi despărţi.

— Fii pe pace, *Hergie,* şuieră Claire în timp ce Helen se aşează în banca de lângă ea.

Hergie îşi dădu ochii peste cap faţă de uşoara lipsă de respect, dar fu mulţumit.

— Sunt recunoscător că măcar unul dintre elevii mei ştie că „sobrichet“ e un sinonim pentru „poreclă“, indiferent cât de impertinent a fost răspunsul. Acum, dragi elevi, încă un avertisment. Din moment ce vă pregătiţi pentru SAT[4] anul acesta, mă voi aştepta ca fiecare dintre voi să îmi ofere definiţia câte unui nou cuvânt interesant în fiecare dimineaţă.

Se auzi un oftat adânc. Doar domnul Hergeshimer putea fi atât de sadic, încât să le dea temă la dirigenţie. Era împotriva firii.

— Putem învăţa cuvântul „impertinent“ pentru mâine? întrebă Zach Brant nerăbdător.

Zach era mai mereu nerăbdător, aşa a fost de când erau la grădiniţă. Lângă Zach stătea Matt Millis, care îşi ridică privirea spre Zach parcă încercând să spună: „Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău“.

Matt, Zach şi Claire mergeau cu toţii la cursuri de excelenţă. Erau prieteni, dar, pe măsură ce creşteau, începeau să îşi dea seama că doar unul dintre ei ar putea

[4] *Scholastic Assessment Test* - test standard de evaluare a aptitudinilor în vederea admiterii la facultate în Statele Unite, similar Bacalaureatului (n.tr.)

deveni şef de promoţie şi să meargă la Harvard. Helen nu făcea parte din grupuleţul ăsta, mai ales că Zach începuse să îi displacă din ce în ce mai mult pe parcursul anilor. De când tatăl lui Zach devenise antrenorul echipei de fotbal şi începuse să îl impulsioneze pe Zach să fie cel mai bun atât pe teren, cât şi din clasă, Zach devenise aşa de competitiv, încât Helen abia îl mai suporta în preajma ei.

Totuşi, pe de o parte, îi părea rău pentru el. L-ar fi compătimit dacă nu ar fi fost atât de combativ faţă de ea. Zach trebuia să fie atâtea lucruri în acelaşi timp – preşedintele clubului X, căpitanul echipei Y, tipul care ştie toate bârfele –, dar niciodată nu părea să îi placă a face vreunul dintre lucrurile astea. Claire tot insista că Zach ar fi îndrăgostit în secret de Helen, dar Helen ştia că nu avea cum să fie aşa. Uneori, avea senzaţia că Zach o ura, ceea ce o deranja foarte tare. În clasa întâi, în pauze, împărţeau biscuiţeii în formă de animale, iar acum el profita de orice ocazie ca să se ia la harţă cu ea. Era ca şi cum încerca să îi demonstreze ceva, dar ea nu avea idee despre ce putea fi vorba. Când devenise totul atât de complicat şi de ce nu puteau fi toţi prieteni ca în şcoala generală?

— Domnule Brant, pronunţă domnul Hergeshimer perfect, ţintuindu-l pe Zach în banca lui cu o singură privire. Îţi poţi alege „impertinent“, dacă doreşti, însă mă voi aştepta la mai mult de la cineva cu abilităţile dumitale. Poate un eseu literar? Da, zise el dând uşor din cap. Cinci pagini despre impertinenţă ca tehnică folosită de Salinger în controversatul lui roman *De veghe în lanul de secară* până luni, te rog!

Helen putea mirosi cum mâinile lui Zach se încleştară la două locuri distanţă de ea. Zach era conştient că nu era nimic de făcut în privinţa asta, chiar dacă dirigenţia presupunea în general prezenţa, jurământul de loialitate[5] şi câteva anunţuri. Talentul lui Hergie de a le da o temă substanţial mai consistentă elevilor şmecheraşi era legendar, iar el părea hotărât să demonstreze asta încă din

[5] Majoritatea orelor din sistemul de învăţământ american încep prin recitarea jurământului de loialitate faţă de drapelul SUA. (n.tr.)

prima zi, pe seama lui Zach. Helen mulţumi cerului că nu o alesese pe ea.

Se bucurase prea devreme. După ce domnul Hergeshimer împărţi orarele, o chemă pe Helen la catedră. Le permise celorlalţi elevi să vorbească între ei, aşa că se puseră imediat pe pălăvrăgeala specifică primei zile de şcoală. Hergie o rugă pe Helen să îşi ia un scaun şi să se aşeze lângă el, în loc să vorbească faţă în faţă, despărţindu-i catedra. Aparent, nu voia ca restul elevilor să le audă conversaţia. Asta o făcu pe Helen să se simtă ceva mai bine, deşi nu era cazul.

— Am observat că ai decis să nu iei parte la niciun curs de excelenţă anul acesta, spuse el privind-o pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

— Nu am crezut că m-aş putea descurca, ţinând cont de volumul de muncă în plus, murmură ea punându-şi mâinile sub coapse ca să le ţină locului.

— Cred că eşti capabilă de mult mai multe decât vrei să recunoşti, zise Hergie încruntându-se. Ştiu că nu eşti leneşă, Helen! Mai ştiu şi că eşti printre cei mai isteţi copii din clasă. Aşa că, de ce să nu profiţi de ceea ce îţi poate oferi sistemul acesta educaţional?

— Trebuie să muncesc, răspunse ridicând neputincioasă din umeri. Am nevoie să strâng bani dacă vreau să merg la facultate.

— Dacă ai urma cursuri de excelenţă şi ai lua notă mare la SAT, ai avea şanse mai mari să faci rost de bani obţinând o bursă, în loc să lucrezi la magazinul tatălui tău pentru salariul minim pe economie.

— Tata are nevoie de mine. Nu suntem la fel de bogaţi precum ceilalţi locuitori ai insulei, dar avem grijă unul de celălalt, spuse ea pe un ton defensiv.

— Şi asta e admirabil din partea amândurora, Helen, replică Hergie pe un ton serios. Dar mai ai puţin şi termini liceul, aşa că ar trebui să începi a te gândi la viitorul tău.

— Ştiu, încuviinţă Helen.

Putea vedea că îngrijorarea profesorului era sinceră, că ţinea la ea şi că doar încerca să o ajute.

— Cred că aş putea obţine o bursă pentru atletism. Sunt şi mai rapidă acum. Sincer.

Domnul Hergeshimer îi privi chipul care îl ruga tăcut să încheie subiectul şi cedă într-un final.

— Bine. Dar, dacă simţi că ţi-ar prinde bine o provocare academică, eşti oricând bine-venită la cursul meu de excelenţă în engleză, semestrul acesta.

— Vă mulţumesc frumos, domnule Hergeshimer. Dacă simt că m-aş putea descurca la un curs de excelenţă, voi lua legătura cu dumneavoastră, zise Helen recunoscătoare că a scăpat.

Întorcându-se în bancă, îşi dădu seama că trebuia să facă tot posibilul ca tatăl ei şi domnul Hergeshimer să nu se întâlnească niciodată. Nu voia ca ei să înceapă să discute despre ce era mai bine pentru ea şi să decidă că ar trebui să urmeze cursuri pentru avansaţi şi să vâneze premii şcolare. O durea pântecele numai la gândul că aşa ceva s-ar putea întâmpla. De ce nu puteau să o ignore cu toţii şi să o lase în pace, aşa cum şi trebuiau să facă? Helen ştiuse dintotdeauna că nu este ca toată lumea, dar se pricepuse destul de bine să ascundă lucrul acesta până atunci. Dar se pare că, fără să ştie, trimitea semnale de atenţionare cum că s-ar ascunde o ciudăţenie în spatele fetei atât de obişnuite. Trebuia să încerce să îşi ţină privirea în jos, dar se întreba cum ar mai putea face asta dacă se tot înălţa văzând cu ochii.

— Ce ţi-a spus? întrebă Claire de îndată ce se întoarse la locul ei.

— Ei, încă o încercare de-a lui Hergie de a mă motiva. E de părere că nu fac câte ar trebui, zise Helen într-o doară.

— Dar aşa este. Niciodată nu duci la capăt ce ai de făcut, răspunse Zach, simţindu-se mai ofensat decât ar fi fost cazul; în general profita de orice ocazie ca să-i amintească lui Helen că era leneşă.

— Taci, Zach, îi ordonă Claire încrucişându-şi braţele şi întorcându-se cu faţa la Helen. Să ştii că are dreptate totuşi, recunoscu ea cu părere de rău. Nu prea termini ce ai de făcut.

— Da, bine. Puteţi amândoi să tăceţi, râse Helen în timp ce îşi strângea lucrurile.

Matt Millis îi zâmbi şi apoi o luă grăbit spre ieşirea din clasă. Helen îşi dădu seama că nu vorbise cu el deloc până atunci şi se simţi vinovată. Nu intenţionase să îl ignore.

Dacă era să te iei după ce spunea Claire, toată lumea ştia că Matt şi Helen erau meniţi să fie împreună. Matt era deştept, foarte chipeş şi căpitanul echipei de golf. Totuşi, era cam tocilar, dar, de când Lindsey lansase zvonurile despre Helen, săraca devenise un fel de paria, aşa că era un compliment la adresa lui Helen că toată lumea credea că era destul de bună pentru cineva ca Matt.

Din păcate, Helen nu simţise niciodată pentru Matt ceva mai mult decât prietenie. Niciun fluturaş în stomac. Se întâmplase ca, la o petrecere, să fie împinşi într-o debara să se giugiulească, dar se dovedise a fi un dezastru. Helen avea senzaţia că se săruta cu fratele ei, iar Matt se simţea respins. Se purtase foarte drăguţ după asta, dar oricât de mult ar fi glumit pe tema respectivă, încă era o tensiune ciudată între ei. Helen ştia că lui Matt i se cam aprinseseră călcâiele, aşa că aştepta să i se stingă ca să poată fi din nou prieteni apropiaţi, chiar îi era foarte dor de el, însă ştia că, dacă i-ar spune asta, el ar înţelege altceva. Helen avea senzaţia că tot ce tăcea în ultima vreme era interpretat greşit.

Helen petrecu restul dimineţii mergând dintr-o clasă în alta ca un roboţel teleghidat. Îi cam lipsea puterea de concentrare şi, când încerca să fie atentă la ore, tot ce reuşea să facă era să se enerveze.

Ceva era aiurea. Toată lumea o enerva, de la profesorii ei preferaţi la colegii pe care i-ar fi făcut plăcere să îi revadă, şi, din când în când, avea impresia că nu se afla pe culoarul liceului, ci într-un avion la 1000 de metri înălţime. Urechile i se înfundau, sunetele deveneau înăbuşite şi fruntea îi frigea. Apoi, brusc, disconfortul dispărea la fel de repede cum apăruse, dar chiar şi atunci tot simţea un fel de presiune, o atmosferă ca înainte de furtună, deşi cerul era albastru şi curat.

În pauza de prânz, se simţea şi mai rău. Îşi desfăcu pacheţelul şi se înfruptă din sendviş gândindu-se că durerea de cap era provocată de o glicemie scăzută, dar se înşelase. Jerry îi pregătise sendvişul ei preferat – o baghetă cu curcan afumat, măr verde şi brânză Brie –, însă avea impresia că nu ar putea să ia mai mult de o înghiţitură. Scuipă restul.

— Iar a dat greş tatăl tău? întrebă Claire.

Când Kate şi Jerry deveniseră parteneri, el începuse să facă experimente cu prânzul pentru Helen. Dezastrul cu zacuscă şi castraveţi din clasa a noua era ceva de legendă la masa lor.

— A, nu. E numărul 3. Bun ca de obicei, doar că nu pot să înghit nimic, zise Helen împingându-l în faţă.

Claire îl luă fericită şi începu să-l mănânce.

— Mmm, e ’oa’te bun, spuse ea cu gura plină. Ce ai?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, nu mă simt în apele mele, răspunse Helen.

Claire se opri din mestecat şi se uită îngrijorată la prietena ei.

— Nu mi-e rău, poţi să înghiţi, zise Helen repede. Hei, Matt! ciripi ea încercând să compenseze pentru faptul că îl ignorase mai devreme.

Discuta intens cu Zach şi Lindsey, aşa că nu răspunse.

— Am auzit că erau actori faimoşi în Europa, spuse Zach.

— De la cine ai auzit una ca asta? întrebă Matt neîncrezător. E ridicol.

— Cel puţin doi oameni ziceau că Ariadne a fost model. Cu siguranţă, este destul de frumoasă încât să fie, susţinu Zach înflăcărat, nesuportând să nu aibă dreptate nici măcar când bârfeau.

— *Mă laşi?* Nu e nici pe departe destul de slabă, încât să fie model, rosti Lindsey printre dinţi invidioasă. Desigur, eu cred că este *drăguţă,* dacă îţi plac fetele voluptuoase. Dar nici nu se compară cu fratele ei geamăn, Jason, sau cu vărul ei! Lucas e pur şi simplu incredibil!

Băieţii îşi aruncară câteva priviri pline de înţeles, dar

căzură tacit de acord că erau prea multe fete în jurul lor, aşa că nu ziseră nimic.

— Ai spune că Jason este aproape prea frumuşel, hotărî Claire după ce se gândi un pic. Lucas, pe de altă parte, e super mişto. Cred că este cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată. Şi Ariadne e o gagică bună, Lindsey. Eşti doar invidioasă.

Lindsey pufni enervată şi îşi puse mâna în şold.

— De parcă tu nu eşti! rosti ea, fiindcă altă replică nu găsi.

— Evident că sunt. Sunt aproape la fel de invidioasă cum sunt pe Lennie. Dar nu chiar, încheie Claire râzând mânzeşte.

Se întoarse cu faţa spre Helen să îi vadă reacţia, dar aceasta îşi ţinea coatele pe masă şi capul în mâini. Îşi masa tâmplele cu podul palmelor, apăsând cu putere.

— Lennie? întrebă Matt aşezându-se lângă ea. Te doare capul?

Întinse mâna să îi atingă umărul, dar ea se ridică brusc, născoci o scuză şi plecă grăbită.

Se simţi mai bine când ajunse la baie, dar îşi stropi oricum faţa cu apă rece ca măsură de precauţie. Apoi, îşi aminti că se dăduse cu rimel în dimineaţa aceea în ideea de a încerca să se aranjeze un pic măcar de data asta. Îşi privi ochii de raton şi pufni în râs. Era cea mai naşpa primă zi de şcoală de până atunci.

Reuşi să treacă într-un fel de ultimele trei pauze, iar când în sfârşit se sună, se îndreptă fericită spre vestiar ca să se schimbe pentru ora de atletism.

Antrenoarea Tar era foarte entuziasmată. Ținu un discurs jenant de optimist despre şansele lor de a câştiga în anul acela şi le spuse cât de multă încredere avea în ele, atât ca atlete, cât şi ca tineri adulţi. Apoi, i se adresă lui Helen:

— Domnişoară Hamilton, vei alerga cu băieţii anul acesta, zise ea clar şi răspicat, apoi le spuse tuturor să se ducă pe pistă.

Helen stătu pe bancă preţ de câteva momente, pe când

celelalte fete se grăbeau spre uşă. Nu voia să o contrazică pe antrenoare, dar era îngrozită că ar trebui să treacă linia de demarcaţie dintre sexe. Muşchii abdomenului începură să i se contracte.

— Du-te şi vorbeşte cu ea! N-o lăsa să decidă ea pentru tine, spuse Claire indignată.

Confuză şi cu stomacul chinuit de crampe, Helen dădu din cap, se ridică şi începu să vorbească în acelaşi timp:

— Doamnă antrenoare Tar? N-am putea să lăsăm lucrurile aşa cum erau?

Antrenoarea se opri şi se întoarse să asculte ce avea Helen de zis, însă nu părea prea mulţumită de situaţie.

— Adică… nu m-aş putea antrena cu restul fetelor? Pentru că *sunt* fată, încheie Helen pe un ton neconvingător.

— Am decis că ar fi cazul să fii mai ambiţioasă, răspunse antrenoarea cu răceală.

Lui Helen mereu i se păruse că antrenoarea nu prea o avea la inimă, dar acum era sigură de asta.

— Dar nu sunt băiat. Nu ar fi corect să mă puneţi să alerg cu ei, ripostă Helen în vreme ce se apăsa cu două degete pe zona dintre buric şi osul pubian.

— Crampe? întrebă antrenoarea cu o voce ceva mai caldă. Helen încuviinţă şi antrenoarea continuă: Eu şi antrenorul Brant am observat ceva interesant referitor la timpii tăi de alergare. Indiferent cât de rapizi sau înceţi sunt adversarii tăi, mereu termini cursa pe locul doi sau trei. Cum de se întâmplă întotdeauna aşa? Ai vreo explicaţie?

— Nu, nu ştiu. Pur şi simplu, alerg, bine? Dau tot ce pot.

— Ba nu, răspunse antrenoarea pe un ton sever. Şi, dacă vrei bursă, va trebui să începi să *câştigi* curse. Am discutat cu domnul Hergeshimer… Helen oftă adânc, dar antrenoarea continuă netulburată: Hamilton este o şcoală mică, fireşte. Domnul Hergeshimer mi-a zis că sperai să obţii o bursă pentru atletism, dar, dacă vrei una, va trebui să o şi meriţi. Poate că, obligându-te să te pui cu băieţii, vei învăţa să iei în serios talentul tău.

Stomacul lui Helen fu cuprins de un alt spasm şi spuse grăbită:

— Da, de acord, o să câştig curse, dar vă rog să nu mă plasaţi în centrul atenţiei în felul acesta, imploră ea, cuvintele rostogolindu-i-se repede din gură, pe când ea îşi ţinea respiraţia ca să reducă durerea.

Antrenoarea era dură, dar nu rea.

— Te simţi bine? o întrebă îngrijorată în timp ce o mângâia pe spate. Ţine-ţi capul între picioare.

— Da, mă simt bine. Sunt doar agitată, explică Helen printre dinţi. După ce se mai calmă, continuă: Dacă promit să câştig mai multe curse, îmi daţi voie să alerg cu fetele?

Antrenoarea Tar privi atentă chipul lui Helen şi încuviinţă, un pic speriată de intensitatea atacului de panică al lui Helen. O lăsă să se ducă pe pista fetelor, dar o avertiză că încă aştepta ca ea să înceapă să mai şi câştige. Şi nu doar câteva curse.

Alergând pe pistă, Helen privea în jos. O bursă ar fi fost super, dar ar fi însemnat să intre în competiţie cu Claire, iar asta era cu neputinţă.

— Hei, Giggles! zise Helen ajungând-o cu uşurinţă.

Claire deja transpira şi sufla greu.

— Cum a fost? Pfui, ce cald e! exclamă ea respirând adânc.

— Cred că toţi profii încearcă să vadă dacă mi se pot sui în cârcă în acelaşi timp.

— A, bun venit în lumea mea, gâfâi Claire. Copiii japonezi cresc… cu cel puţin doi… urcaţi pe… Te obişnuieşti. După alte câteva momente dificile în care încercă să ţină pasul cu Helen, adăugă: Crezi că am putea… alerga ceva mai încet? Nu suntem toţi… de pe planeta Krypton.

Helen îşi modifică ritmul, ştiind că putea recupera în ultimii 800 de metri. Niciodată nu arăta asta la antrenament, dar ştia că putea termina prima fără efort. Ideea asta o sperie, aşa că făcu ce făcea de obicei când îşi aducea aminte de viteza ei anormală. O ignoră şi vorbi cu Claire.

În timp ce fetele alergau pe strada Surfside şi pe lângă lacul Miacomet, Claire nu se putu abţine să nu vorbească despre băieţii Delos. Îi zise lui Helen de cel puţin trei ori că Lucas îi ţinuse uşa deschisă la sfârşitul orei. Asta demonstra nu numai că era un gentleman ideal, ci şi că era deja îndrăgostit de ea. Jason, decise Claire, era ori gay, ori un snob, pentru că se uitase la ea o singură dată înainte să-şi întoarcă privirea. Şi o enerva şi cât de frumos ştia să se îmbrace, de parcă ar fi fost european sau ceva asemănător.

— A stat în Spania vreo trei ani, Gig. E cam european. Acum, putem să nu mai vorbim despre ei? Începe să mă doară capul.

— Cum se face că eşti singura persoană de pe insulă care nu e deloc interesată de familia Delos? Nu eşti deloc curioasă? Nici măcar să vezi cum arată? întrebă Claire uşor frustrată.

— Nu! Şi cred că e patetic că tot oraşul se zgâieşte la ei ca nişte mitocani! ţipă Helen.

Claire se opri brusc şi se holbă la ea. Helen nu era genul care să se certe, mai ales să ţipe, dar părea să nu se poată stăpâni.

— M-am plictisit de moarte de familia Delos! continuă Helen, deşi observase reacţia de surpriză a lui Claire. M-am săturat de obsesia asta a oraşului legată de ei, sper că nu voi fi nevoită vreodată să îi cunosc, să îi văd sau să respir acelaşi aer ca ei!

Helen o luă la fugă şi o lăsă pe Claire singură pe pistă. Câştigă cursa, aşa cum promisese, dar o făcuse cam repede. Antrenoarea Tar se uită la ea uimită când văzu că îşi doborâse recordul. Helen pur şi simplu goni pe lângă ea şi intră ca o furtună în vestiar. Îşi luă lucrurile şi se zori spre casă, fără să îşi ia măcar rămas-bun de la colegele ei.

Pe drumul spre casă, Helen începu să plângă. Pedală pe lângă casele cu acoperiş gri de ţiglă şi obloane negre sau albe şi încercă să se calmeze. Cerul părea să fie mai apăsător decât de obicei, de parcă încerca să strivească punţile vechilor baleniere, să le turtească în sfârşit după

câteva secole bune de sfidare încăpăţânată. Helen nu avea nici cea mai mică idee de ce se enervase aşa de tare, de ce îşi abandonase prietena cea mai bună.

Când ajunse la casa de tip Shaker[6] cu un etaj în care locuia cu tatăl ei, încercă să-şi revină. Făcu un duş rece ca gheaţa şi o sună pe Claire să îşi ceară iertare, dar aceasta nu-i răspunse. Helen îi lăsă un mesaj lung, prin care îşi ceru scuze că probabil erau de vină hormonii, căldura, stresul şi tot la ce se mai putu gândi, deşi înăuntrul ei ştia că motivul pentru care îi sărise ţandăra era altul. Fusese aşa de irascibilă toată ziua şi nu putea să îşi dea seama de ce.

Atmosfera era de un calm apăsător. Helen deschise geamurile, dar nu venea nicio adiere. De ce era vremea atât de ciudată? În Nantucket nu prea se întâmpla să nu bată vântul – locuind atât de aproape de ocean, se putea simţi mereu briza. Hotărâtă să se răcorească într-un fel sau altul, Helen se dezbrăcă de hainele de şcoală şi puse pe ea un maiou şi cei mai scurţi pantaloni scurţi pe care îi avea. Din moment ce era prea modestă să se ducă oriunde îmbrăcată aşa de sumar, începu să prepare cina. Era încă rândul tatălui ei să fie sclavul în bucătărie şi, teoretic, era responsabil pentru toate cumpărăturile, mesele şi vasele pentru următoarele câteva zile, dar avea nevoie să îşi ocupe mâinile cu ceva sau le-ar fi folosit ca să se caţăre pe pereţi.

Lasagna mereu reuşea să o facă a se simţi mai bine. Pastele aveau un efect reconfortant asupra lui Helen, iar lasagna era regina pastelor. Helen ştia că i-ar fi luat ore întregi să facă tăiţeii de la zero, după cum chiar voia să se întâmple, aşa că îşi puse făina şi ouăle la îndemână şi se apucă de treabă.

Când Jerry ajunse acasă, al doilea lucru pe care îl observă, după aroma fantastică, fu că atmosfera din casă era înăbuşitoare. O găsi pe Helen stând la masa din bucătărie, încă plină de făină, jucându-se cu lănţişorul cu

[6] Stilul Shaker este recunoscut pentru funcţionalitatea şi simplitatea mobilierului. (n.tr.)

medalion în formă de inimioară, pe care i-l dăduse mama ei când era mică. Jerry privi în jur cu ochii mari şi umerii încordaţi.

— Am pregătit masa, îi zise Helen fără vlagă.

— Am făcut vreo prostie? întrebă el nesigur.

— Bineînţeles că nu. De ce ai crede asta din moment ce doar vezi că am pregătit cina?

— Pentru că, de obicei, când o femeie petrece ore întregi în bucătărie ca să gătească un fel de mâncare complicat şi apoi pur şi simplu stă la masă enervată înseamnă că vreun tip a făcut o tâmpenie, spuse el încă uşor speriat. Ştii, am mai cunoscut şi alte femei în afară de tine.

— Ţi-e foame sau nu? întrebă Helen zâmbind, încercând să iasă din starea în care era.

Foamea birui, aşa că Jerry se duse să se spele pe mâini. Helen nu mâncase nimic de la micul dejun şi ar fi trebuit să fie lihnită de foame, dar, de la prima înghiţitură, îşi dădu seama că nu putea să mănânce. Plimbă prin farfurie bucăţele din mâncarea ei preferată, în vreme ce Jerry devoră două porţii şi vorbi despre magazin. O întrebă despre prima zi de şcoală, încercând să îşi mai pună sare pe furiş. Helen îl opri, ca de fiecare dată, dar nu avu energie decât pentru răspunsuri monosilabice.

Îl lăsă pe tatăl ei să se uite la meciul echipei Red Sox[7] la televizor şi se duse să se culce la ora nouă, dar era încă trează când se termină meciul şi tatăl ei urcă scările la miezul nopţii. Era destul de obosită încât să poată dormi, dar, de fiecare dată când mai că aţipea, auzea şuşoteli.

Iniţial, crezu că trebuie să fie ceva real, că era cineva afară care avea chef de glume. Se urcă în balconul[8] de pe acoperişul aflat deasupra ferestrei de la camera ei şi încercă să privească în jur. Era linişte peste tot – nici măcar o boare de vânt care să mângâie trandafirii din jurul casei. Se odihni un pic acolo, privind imensitatea oceanului

[7] Echipă profesionistă de baseball din Boston (n.tr.)

[8] In secolul al XIX-lea, casele de pe coastele Americii de Nord erau construite adesea cu o platformă cu balustradă pe acoperiş, de unde puteau fi observate navele care se apropiau de ţărm. (n.tr.)

negru dincolo de luminile de la casele vecinilor.

Helen nu se mai urcase acolo de ceva vreme, dar tot o trecu un fior romantic când se gândi la vremurile străvechi, când femeile stăteau pe acel balcon, tânjind de dor, căutând cu privirea catargele navelor pe care se aflau soţii lor. Când era mică, Helen se prefăcea că mama ei era pe o astfel de navă, întorcându-se după ce fusese prizoniera piraţilor sau a căpitanului Ahab[9], sau a cuiva la fel de puternic. Helen obişnuia să petreacă ore întregi acolo, cercetând zarea cu atenţie, în speranţa de a vedea o navă care, înţelesese ea mai târziu, nu se va opri vreodată în portul din Nantucket.

Helen se făcu un pic mai comodă pe podeaua de lemn şi îşi aminti că acolo încă era comoara ei. Tatăl ei tot insistase de ani buni că avea să cadă de pe acoperiş şi Helen nu avea voie să se urce pe balconul acela singură, dar, indiferent de câte ori o pedepsise, ea tot se căţăra în acel balcon ca să viseze cu ochii larg deschişi şi să ronţăie batoane cu cereale. După câteva luni în care Helen dăduse dovadă de ceva care nu îi stătea deloc în fire, şi anume să fie neascultătoare, Jerry cedă în sfârşit şi o lăsă să stea cocoţată acolo, atâta timp cât nu se apleca peste balustradă, ba, mai mult, îi construise până şi un cufăr impermeabil în care să-şi ţină lucruşoarele.

Helen renunţase de mult să spere că mama ei s-ar mai întoarce, adusă în oraş de un vapor, dar încă mai urca pe acoperiş să privească portul când se simţea agitată. Deschise cufărul şi îşi scoase sacul de dormit pe care îl ţinea acolo, întinzându-l pe scândurile duşumelei. Când simţi că în sfârşit începe să aţipească, se duse înapoi în pat să-şi încerce iarăşi norocul cu somnul.

Helen stătea pe un teren stâncos, abrupt, bătut de soare până în punctul în care aerul deveni atât de uscat, încât începu să vibreze şi să şerpuiască în şuvoaie, de parcă se

[9] Căpitanul de vas din romanul *Moby Dick,* de Herman Melville, caracterizat de dorinţa obsesivă de a prinde balena cea albă, Moby Dick. (n.tr.)

topea cerul. Stâncile erau de un gălbui pal şi, din loc în loc, se zăreau arbuşti mici şi ameninţători, mici cât un purice şi plini de spini. Doar un copac contorsionat creştea pe creasta alăturată. Helen era singură. Şi apoi nu mai era.

Sub coroana deformată a copacului pipernicit apărură trei siluete. Erau aşa de zvelte şi palide, încât Helen, la prima vedere, crezu că erau fetiţe, dar modul în care le atârna carnea pe oasele braţelor, ca nişte sfori, o făcu să creadă că poate erau foarte bătrâne. Toate trei îşi ţineau capetele într-o parte şi feţele le erau acoperite de şuviţe de păr lung, greu şi negru ca tăciunele. Purtau ceea ce păreau a fi furouri albe, zdrenţuite şi erau acoperite de praf până la genunchi. De la genunchi în jos, pielea le era vânătă de praf şi de sângele înnegrit care le curgea din rănile dobândite din cauză că merseseră desculţe prin sălbăticia aceea stearpă.

Helen simţi o spaimă copleşitoare, orbitoare şi se îndepărtă din instinct, tăindu-şi tălpile şi zgâriindu-şi picioarele în tufele cu spini. Cele trei monstruozităţi păşeau spre ea, iar umerii lor începură să tremure într-un plânset tăcut. Pe rochii le curgeau picături de sânge de sub laţele de păr neîngrijit. Şopteau nume printre lacrimile însângerate.

Helen se trezi brusc. Senzaţia de amorţeală din obraji era înţepătoare şi în urechea ei stângă ţiuia un ton prelung de apel. Faţa lui Jerry se afla la câţiva centimetri de a ei, un chip măcinat de grijă şi pe care începea să se desluşească un sentiment de vinovăţie. Nu o lovise niciodată până atunci şi trebui să îşi tragă răsuflarea de câteva ori pentru a putea vorbi.

— Ţipai. Trebuia să te trezesc cumva, zise el găsindu-şi cu greu cuvintele.

Helen înghiţi în sec, încercând să îşi umezească limba umflată şi gâtul uscat.

— Nu-i nimic. Am avut un coşmar, şopti în timp ce se ridică în capul oaselor.

Obrajii îi erau uzi de lacrimi sau transpiraţie, nu ştia

exact ce. Îşi şterse chipul şi îi zâmbi tatălui ei ca să îl calmeze, dar nu reuşi.

— Ce naiba, Lennie? Nu ai avut un coşmar în viaţa ta, zise el cu o voce neobişnuit de piţigăiată. Nu a fost ceva normal. Spuneai ceva. Lucruri groaznice.

— Cum ar fi? întrebă cu o voce dogită; îi era aşa de sete.

— În general, nume, liste de nume. Şi apoi ai început să repeţi chestii de genul „sânge pentru sânge“ şi „criminali“. Ce naiba visai?

Helen se gândi la cele trei femei, *trei surori* credea ea, şi ştia că nu-i putea povesti tatălui ei despre ele. Ridică din umeri şi minţi. După o vreme, reuşi să îl convingă că era ceva normal să mai ai uneori coşmaruri despre crime, jură că nu s-ar uita niciodată singură la filme horror şi, în cele din urmă, îl înduplecă să se ducă înapoi la culcare.

Paharul de apă de pe noptiera ei era gol, iar gura îi era atât de uscată, încât o durea până şi cea mai mică atingere. Sări din pat să îşi ia nişte apă din baie şi aproape că i se tăie răsuflarea când picioarele ei atinseră podeaua. Aprinse lampa ca să se poată uita mai bine, dar deja ştia ce avea să vadă. Tălpile îi erau brăzdate de tăieturi adânci şi stropite cu noroi şi praf, iar gleznele purtau emblema zgârieturilor provocate de spini.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineaţă, când se trezi, îşi examină picioarele, dar tăieturile dispăruseră. Mai avea puţin şi credea că îşi imaginase totul până să vadă cearceaful plin de sânge uscat şi nisip. Înainte ca Jerry să plece la muncă, o întrebă dacă voia să stea acasă, iar ea aproape că ţipă că trebuia să meargă la şcoală. Îi era teamă să se ducă şi să treacă prin încă o zi plină de crampe şi migrene, dar îi era şi mai teamă să rămână acasă singură. Nu mai avea încredere în ea însăşi de când cu acel coşmar care păruse mult prea real.

Ca să verifice cât de sănătoasă îi era mintea, Helen decise să îşi lase cearceafurile murdare pe pat, să meargă la şcoală şi să vadă dacă încă erau murdare când ajungea acasă. Dacă atunci când se întorcea erau curate însemna că toată povestea fusese doar o iluzie şi că era doar un pic nebună. Dacă încă erau murdare când ajungea acasă, atunci era în mod clar atât de nebună, încât mergea singură noaptea cu picioarele goale şi îşi murdărea patul cu noroi şi sânge fără să îşi aducă minte.

Încercă să mănânce nişte iaurt şi fructe de pădure la micul dejun, dar nu prea reuşi să înghită ceva, aşa că nici măcar nu se mai chinui să îşi ia pacheţel pentru şcoală. Se gândi că, dacă i se făcea foame, putea să îşi cumpere mai târziu ceva mai uşor pentru stomac, cum ar fi supă şi biscuiţi.

Mergând cu bicicleta spre şcoală, observă că era insuportabil de cald şi umed pentru a doua zi la rând. Singura adiere pe care o simţea era curentul de aer făcut de roţile ei şi, când se opri în faţa suportului de biciclete al şcolii, observă că nu numai că aerul era prea liniştit, dar nu se auzeau deloc obişnuitele zumzete de insecte şi sunete de animale. Era nefiresc de tăcut – de parcă

întreaga insulă era o corabie micuţă care se oprise chiar în mijlocul oceanului întins.

Helen sosi mai devreme decât în ziua precedentă şi holurile erau ticsite de oameni. Claire o zări pe Helen şi, văzând că îi apare un zâmbet pe buze, îşi dădu seama că îi trecuse supărarea. Claire îşi făcu loc prin ceata de elevi care se ducea în sens invers pentru a o acompania pe Helen spre clasa de dirigenţie. În timp ce încercau să ajungă una la cealaltă, Helen se simţea ca o linguriţă într-un mare bol de ovăz. Încetini până când se opri din mers şi avu senzaţia că toată lumea din hol dispăruse. În liceul care se golise brusc, Helen auzi târşâitul unor picioare desculţe şi suspinele unei dureri imposibil de ostoit.

Se întoarse la vreme pentru a zări o siluetă albă, prăfuită, cu umerii lăsaţi şi tremurând, care dispăru după colţ. Helen îşi dădu seama că femeia care plângea ajunsese în spatele cuiva – o persoana reală, care se uita la ea. Îşi concentră atenţia asupra acesteia şi văzu o fată cu ten măsliniu, părul negru împletit într-o coadă lungă, lăsată pe un umăr, buzele ei natural roşii conturând un O în semn de surprindere.

Sunetele reveniră şi coridorul fu iarăşi plin de elevi grăbiţi. Helen rămase nemişcată, blocând trecerea, holbându-se la coada împletită şi lucioasă care se legăna pe spatele unei fete micuţe până ce aceasta dispăru într-o clasă. Prin tot corpul o trecu un fior şi avu nevoie de un moment pentru a-l recunoaşte. Era furie.

— Doamne, Dumnezeule, Len! Sper că nu leşini! exclamă Claire impacientată.

Helen îşi mută privirea asupra lui Claire şi inspiră şovăielnic. Îşi dădu seama că tremura, scăldată toată într-o transpiraţie rece. Deschise gura, dar nu se auzi niciun cuvânt.

— Te duc la asistentă, continuă Claire când Helen nu-i răspunse.

O luă pe Helen de o mână şi începu să tragă de ea.

— Matt, strigă ea peste umărul lui Helen. Crezi că m-ai putea ajuta? Am impresia că Lennie o să leşine.

— Nu o să leşin, se răsti Helen, dintr-odată trezită şi conştientă de ciudăţenia felului în care se purta.

Le zâmbi timid încercând să fie mai drăguţă decât erau cuvintele ei. Matt o ţinea de mijloc şi ea îi atinse mâna cu vârful degetelor pentru a-i da de înţeles că putea să îi dea drumul. O privi neîncrezător.

— Eşti foarte palidă şi ai cearcăne adânci, zise el.

— M-am încălzit prea tare pe bicicletă, începu ea să explice.

— Nu-mi spune tu mie că ţi-e bine, o avertiză Claire.

Avea ochii umeziţi de lacrimi de frustrare şi nici Matt nu părea mai vesel. Helen ştia că nu avea cum să îi păcălească de data asta. Se hotărî că, indiferent dacă înnebunea ori ba, nu avea niciun motiv să se poarte urât cu prietenii ei.

— Da, aveţi dreptate. Cred că s-ar putea să fi făcut insolaţie.

Matt dădu din cap aprobator, scuza asta părându-i-se singura variantă logică.

— Claire, du-o pe Helen la baia fetelor. O să îi zic lui Hergie ce s-a întâmplat ca să nu creadă că aţi întârziat la oră. Şi poate ar fi bine să mănânci ceva. Nu ai mâncat de prânz ieri.

Helen fu un pic surprinsă că îşi amintise asta, dar Matt era atent la detalii. Voia să se facă avocat şi Helen era convinsă că avea să fie unul foarte bun.

Claire aproape că o înecă pe Helen la baie, vărsându-i apă din belşug pe tot spatele, când trebuia doar să îi dea cu apă pe gât. Bineînţeles că, până la urmă, se porni o imensă bătaie cu apă, ceea ce o mai calmă pe Claire pentru că aceasta fusese singura reacţie normală a lui Helen din ultimele zile. Cât despre Helen, trecuse de pragul acela al oboselii în care totul devine amuzant şi până şi halucinaţiile de coşmar pot fi uitate în câteva secunde.

Hergie le semnase permise de liberă trecere pe hol[10],

[10] În Statele Unite, profesorii pot acorda *hall pass* elevilor, conform cărora au voie să meargă pe hol în timpul orelor. În mod normal, toată

aşa că nu se grăbiră să ajungă la primele cursuri. Să primeşti un astfel de permis de la Hergie era mană cerească – un elev putea merge oriunde şi să facă orice timp de o oră întreagă şi niciun profesor nu ar fi zis nici pâs.

Se duseră la cantină să ia nişte portocale pentru glicemia scăzută a lui Helen şi, dacă tot erau acolo, făcură pe din două o brioşă cu fulgi de ciocolată. Apoi, se îndreptară spre amfiteatru, să se răcorească în faţa ventilatorului de doi metri din sală şi să cânte înspre elicele care se învârteau, ascultându-şi vocile fragmentate în mii de alte glasuri până se prăpădiră de râs.

Helen era plină de energie şi extrem de veselă deoarece chiulise cu permisiunea lui Hergie şi mâncase zahăr pur pe stomacul gol, încât nici nu-şi mai amintea la ce clasă trebuia să se ducă, aşa că nu mai ajunse la oră. Ea şi Claire se plimbau încet pe coridorul greşit când se sună de pauză. Se uitară una la cealaltă şi ridicară din umeri de parcă şi-ar fi spus: „Ei, asta e!“ şi izbucniră în râs. Apoi, Helen îl văzu pe Lucas pentru prima dată.

Cerul expiră în sfârşit şi eliberă tot vântul pe care îl ţinuse în frâu timp de două zile. Rafale de aer cald intrară în şcoala sufocantă prin fiecare fereastră şi uşă deschisă. Foile desprinse, tivurile de la fuste, părul desfăcut, ambalajele şi tot felul de alte nimicuri prinseră aripi şi se îndreptară spre tavan ca nişte toci în ziua absolvirii. Pentru câteva secunde, Helen avu senzaţia că totul rămase pironit în aer, în stare de imponderabilitate, ca şi când timpul s-ar fi oprit în loc.

Lucas stătea în faţa dulapului său, la vreo şase metri distanţă, uitându-se şi el la Helen în vreme ce întreaga lume aştepta ca gravitaţia să se manifeste din nou. Era înalt, peste 1,80 metri, bine făcut, atletic, nu masiv. Avea părul negru şi un bronz de sfârşit de vară care îi punea în valoare zâmbetul alb şi ochii de un albastru ca apa din

lumea trebuie să fie într-o sală de clasă. Există şi *hall monitor,* un profesor care se asigură că nu umblă nimeni pe hol în timp ce se ţin ore. (n.tr.)

piscină. Când privirile li se întâlniră, Helen avu senzaţia că se deşteaptă dintr-un somn adânc şi află pentru prima dată ce însemna ura pură, ura care îţi învenineză sufletul.

Nu îşi dădu seama că alerga spre el, dar vocile surorilor îndurerate se ridicau într-un plânset piţigăiat. Cele trei stăteau în spatele băiatului înalt şi brunet despre care *ştia* că era Lucas şi îndărătul băiatului şaten şi ceva mai mic de lângă el. Surorile se trăgeau de păr până îl smulseră din rădăcini. Arătau cu degetul spre cei doi băieţi în timp ce zbierau o înşiruire de nume – numele celor ucişi cu mult timp în urmă. Helen înţelese deodată ce avea de făcut.

În fracţiunea de secundă de care avu nevoie să ajungă la Lucas, Helen văzu cum băiatul mai mic sări la ea, dar fu oprit de Lucas, care întinse mâna şi îl împinse pe băiat spre dulapurile din spatele lor. În acel moment, se opri şi întregul ei corp se încordă.

— Cassandra, nu te mişca! strigă Lucas peste umărul lui Helen, faţa lui fiind la doar câţiva centimetri distanţă de a ei. E *foarte* puternică.

Helen îşi simţi palmele arzând şi oscioarele din încheieturile ei păreau că se macină unul de celălalt. Îşi dădu seama că Lucas o ţinea de încheieturi ca mâinile ei să nu ajungă la gâtul lui. Se aflau într-o situaţie fără ieşire, dar, dacă reuşea să se apropie cu încă un centimetru, i-ar fi atins gâtul.

„Şi apoi?“ se auzi o voce înceată din capul ei. „Sugrumă-l până nu mai respiră“, răspunse o alta.

Ochii dureros de albaştri ai lui Lucas se măriră surprinşi. Helen câştiga. Una dintre unghiile ei lungi zgârie pielea care pulsa deasupra carotidei pe care tânjea să o sfâşie. Apoi, înainte să îşi poată da seama ce se întâmpla, Lucas o răsuci şi o strânse la pieptul lui, blocându-i braţele deasupra sânilor şi ţinându-şi picioarele între ale ei. Obligată să stea în poziţia aceea, ea îşi pierdu echilibrul şi nu reuşi să îi lovească glezna cu călcâiul. Era imobilizată.

— Cine eşti? Cărei Case îi aparţii? şopti în urechea ei, scuturând-o puternic ca să priceapă că trebuia să

răspundă, însă Helen nu înţelese cuvintele.

Neavând ce să facă, neajutorată, începu să urle de furie, dar deodată se opri. Acum, că nu îi mai vedea ochii, deveni conştientă de faptul că jumătate de şcoală încerca să o separe de Lucas. Toţi se holbau.

Helen se chirci de durerea provocată de crampe. Lucas îi dădu drumul instantaneu, ca ars, iar ea căzu la pământ.

— Domnişoară Hamilton! Domnişoară… Helen. Helen, uită-te la mine! zise domnul Hergeshimer.

Îngenunche lângă Helen în vreme ce ea îşi trăgea sufletul, încercând să îşi relaxeze muşchii. Helen îi privi chipul transpirat. Părul îi era vraişte şi ochelarii îi stăteau într-o parte, probabil în urma luptei. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva ea fusese cea care îl lovise şi izbucni în plâns.

— Ce se întâmplă cu mine? scânci ea încet.

— Totul e bine acum. Calmează-te! spuse domnul Hergeshimer cu severitate. Să faceţi bine să vă duceţi cu toţii la ore. Imediat! urlă la gloatele de studenţi care stăteau acolo cu gurile căscate. Se împrăştiară cu toţii când domnul Hergeshimer preluă controlul situaţiei.

— Voi doi, arătă el spre Lucas şi Jason, veţi veni cu mine la director. Domnule Millis! Domnişoară Aoki! O veţi duce pe domnişoara Hamilton la asistenta şcolii şi apoi vă veţi duce *direct* la ore! Aţi înţeles?

Matt păşi imediat în faţă şi puse braţul lui Helen peste umărul lui, ajutând-o să stea pe picioarele ei, în timp ce Claire îi ţinea mâna între ale ei, calmând-o. Helen se uită cu coada ochiului la Lucas, care şi el o privea peste umăr pe când îşi continua drumul cu domnul Hergeshimer. O cuprinse încă un val de ură şi lacrimile o podidiră încă o dată. Matt o conducea în vreme ce ea plângea, mângâindu-i stângaci părul şi îndrumând-o spre cabinetul asistentei. Claire mergea pe partea cealaltă a lui Helen, zdruncinată şi tăcută.

— Ce ţi-a făcut, Lennie? întrebă Matt agitat.

— Nu… nu l-am mai văzut ni-nici-o-o-dată până acum, răspunse Helen, plângând cu sughiţuri.

— Da, o idee grozavă, Matt! Pune-i întrebări! Acum, crezi că ai putea să taci naibii din gură? se pierdu Claire cu firea, dar încercă să îşi revină.

Restul drumului îl parcurseră fără a-şi mai vorbi. Când ajunseră la cabinet, îi povestiră doamnei Crane ce se întâmplase şi nu omiseră să îi repete că Helen făcuse insolaţie în ziua aceea. Doamna Crane o rugă pe Helen să se întindă pe pat, îi aşeză un prosop rece peste ochi şi se duse înapoi în biroul ei să îl sune pe Jerry.

— Tatăl tău vine îndată, draga mea. Nu, nu! Ţine-ţi ochii acoperiţi, întunericul te va ajuta, spuse doamna Crane, ocolind patul în care se afla Helen.

Helen o auzi grăbindu-se afară pentru a discuta cu cineva, apoi o auzi intrând şi aşezându-se la biroul ei. Helen rămase nemişcată sub prosop, recunoscătoare că era lăsată în pace, putând să se bucure cumva de puţină intimitate. Nu reuşea nici măcar să formuleze două gânduri de la cap la coadă, darămite să mai încerce să îi explice cuiva ce se întâmplase. Ceea ce o sperie cel mai tare era că, dintr-un motiv sau altul, considera ceea ce făcuse ca fiind un lucru bun, sau cel puţin că asta se aştepta de la ea. În sinea ei, ştia că l-ar fi omorât pe băiatul acela dacă ar fi putut, dar nu simţea niciun fel de vină. Până să îşi vadă tatăl.

Arăta groaznic. Doamna Crane îi povesti tot ce se întâmplase, explicându-i că Helen se alesese cu o insolaţie de zile mari şi că asta ar fi putut explica felul neobişnuit în care se purtase. Ascultă cu atenție, apoi o rugă pe doamna Crane să îl lase un pic singur cu fiica sa, ceea ce se şi petrecu. Jerry nu spuse nimic la început, se aplecă uşor deasupra patului lui Helen în vreme ce ea se îşi trecea lănţişorul printre degete. Într-un final, se aşeză lângă ea:

— Nu m-ai minţi, nu-i aşa? întrebă el cu blândeţe.

Helen clătină din cap, asigurându-l că nu.

— Ţi-e rău?

— Nu ştiu, tată. Nu mă simt bine… dar nu ştiu ce am, îi răspunse cu sinceritate.

— Ar cam trebui să te ducem la doctor, ştii.

— Mi-am imaginat, răspunse ea încuviinţând.

Îşi zâmbiră unul altuia, apoi îşi îndreptară brusc privirea spre biroul asistentei, unde se auzeau paşi grăbiţi.

Jerry se ridică şi se întoarse cu faţa spre uşă, aşezându-se în faţa lui Helen în momentul în care apăru un bărbat înalt, incredibil de bine făcut pentru un om având puţin peste 40 de ani. Helen sări în picioare şi rămase de cealaltă parte a patului, căutând instinctiv cu privirea o altă ieşire. Nu exista. Helen simţea că avea să moară.

În colţul micuţului cabinet apăru una dintre surorile bocitoare. Stătea în genunchi, având faţa acoperită cu părul ei murdar. Murmura nume şi tot zicea: „Sânge pentru sânge“ în timp ce se dădea repetat cu capul de perete.

Helen îşi duse mâinile la urechi. Îşi mută privirea dinspre oroarea din colţ şi îşi făcu destul curaj cât să se uite la bărbatul masiv. Îl recunoscu. Nu-l văzuse niciodată până atunci, dar cumva ştia că ar trebui să îi fie foarte frică de el. La început, faţa lui colţuroasă oglindi hotărâre, dar treptat aceasta se transformă în şoc şi apoi în confuzie. Ochii lui îl cercetară atenţi pe Jerry şi o privire exprimând o neîncredere aproape comică făcu să dispară posibilitatea unei lupte teribile.

— Sunteţi… Sunteţi cumva tatăl domnişoarei care mi-a atacat fiul? întrebă cu ezitare.

Jerry încuviinţă scurt.

— Fiica mea, Helen, zise el îndreptându-şi mâna spre ea. Eu sunt Jerry Hamilton.

— Castor Delos, răspunse bărbatul masiv. Soţia mea, Noel, nu poate să vină acum. Şi mama lui Helen?

Jerry dădu din cap.

— Suntem doar noi doi, eu şi Lennie, spuse el ferm.

Carlos îi săgetă din priviri când pe Helen, când pe Jerry şi apoi dădu din cap de parcă şi-ar fi dat seama de ceva.

— Îmi cer iertare. Nu am intenţionat să aduc treburi personale în discuţie. Credeţi că am putea vorbi între patru ochi, pentru un moment?

— NU! ţipă Helen şi se repezi pe lângă pat, înşfăcându-l

pe tatăl ei de braţ şi îndepărtându-l de Castor.

— Ce-i cu tine? ţipă Jerry în vreme ce încerca şi, în cele din urmă, reuşi să o dea pe Helen la o parte.

— Te rog, nu te duce nicăieri cu el! îl imploră ea cu ochii plini de lacrimi.

Jerry oftă adânc în semn de frustrare şi o îmbrăţişă pe Helen cu căldură.

— Nu prea a fost în apele ei în ultima vreme, îi explică lui Castor, care îi zâmbi înţelegător.

— Am şi eu o fată, răspunse Castor cu blândeţe, de parcă asta ar fi explicat totul.

Doamna Crane şi directorul şcolii, domnul Hoover, se grăbiră să intre în sală, de parcă ar fi încercat să îl ajungă pe Castor din urmă.

— Domnule Delos, începu directorul într-o voce iritată, dar Castor vorbi peste el.

— Sper ca fiica ta să se simtă mai bine cât mai curând, Jerry. Şi eu am mai făcut insolaţie şi mi s-a spus că aş fi făcut lucruri ciudate. Ştii, te poate face şi să ai halucinaţii, zise el fără a i se adresa cuiva într-un mod special.

Helen îl văzu cum îi aruncă o privire scurtă ei, apoi celei care plângea în colţ şi care încă se legăna înainte şi înapoi. Se întrebă dacă şi el o vedea şi, dacă aşa era, cum naiba ar putea doi oameni să aibă aceeaşi halucinaţie?

— Ei… bine atunci. Să înţeleg că nu există animozităţi? întrebă domnul Hoover nesigur, mutându-şi privirea de la Jerry la Castor şi înapoi.

— Nu din partea mea şi nici din partea fiului meu, sunt sigur de asta. Nu ştiu ce să zic despre dumneata, domnişoară, spuse Castor uitându-se politicos la Helen. Luke mi-a zis că a trebuit să fie mai… dur un pic. Te-a rănit cumva?

Pentru un ochi neavizat, părea că este un bărbat extrem de manierat, dar Helen nu se lăsă păcălită. Încerca doar să estimeze cam cât de puternică era de fapt.

— Sunt în regulă, răspunse nepoliticoasă. N-am nici măcar o zgârietură.

Ochii lui se măriră aproape insesizabil. Nu avea idee de

ce încerca să irite un bărbat în toată firea, un om aflat în floarea vârstei, dar pur şi simplu nu se putea abţine. De obicei, nu suporta certurile şi nici măcar nu se uita la emisiunile în care lumea pur şi simplu făcea scandal, dar iată că, pentru a doua oară în acea zi, se lua de cineva mult mai mare şi mai puternic decât ea. Din fericire, nu era la fel de îndârjită să îl omoare pe Castor aşa cum fusese cu fiul lui, dar tot voia să îi tragă vreo două, dorinţă care doar îi spori starea de confuzie. Mereu detestase violenţa.

— Mă bucur că eşti în regulă, zise Castor zâmbind, detensionând atmosfera.

I se adresă directorului şi se asigură că este clar că nici el, nici familia lui nu doreau ca Helen să fie pedepsită. Din câte putea el să vadă, lui Helen îi fusese rău şi ar trebui cu toţii să treacă peste micul incident. Plecă la fel de brusc cum intrase.

De îndată ce nu se mai auziră paşii lui Castor, sora scâncitoare plecă, şoptitul încetă, iar Helen nu se mai simţi deloc furioasă. Se prăbuşi pe pat ca un balon care se dezumfla rapid.

— Cred că ar fi cel mai bine să o duci acasă, Jerry, spuse doamna Crane pe un ton serios şi cu un zâmbet liniştitor. Multe lichide, fără contact direct cu lumina şi pregăteşte-i o baie rece ca să îi mai scadă temperatura. Bine?

— Sigur, doamnă Crane. Mulţumim mult, răspunse Jerry reluându-şi rolul de adolescent pe care îl avusese ultima dată când fusese în biroul doamnei Crane.

Helen îşi ţinu capul în jos până la parcare, dar tot putea simţi privirile celorlalţi elevi aţintite asupra ei. Când se urcă pe locul din faţă al Purcelei, văzu cum se deschise uşa de la biroul directorului şi cei doi băieţi Delos plecară cu Castor. Ochii lui Lucas se uitară direct în ai ei. Castor îşi puse mâna pe umărul băiatului său, spunându-i ceva. În sfârşit, Lucas încetă să se mai uite la Helen şi îşi mută privirea către tatăl său înainte de a da din cap şi a privi în jos.

Începu să plouă. Una, apoi două, apoi trei picături de ploaie de vară stropiră aleea şi deodată era apă peste tot.

Helen trase puternic de uşă să o închidă şi îi aruncă o privire tatălui ei care se uita ia familia Delos.

— Pe care ai sărit? întrebă Jerry abţinându-se să zâmbească.

— Pe cel mai mare, răspunse Helen zâmbind şi ea pe jumătate.

Jerry o privi pe Helen, fluieră o dată şi porni motorul.

— Ai noroc că nu te-a rănit serios, zise el, fără să mai glumească.

Helen încuviinţă uşor, dar, în sinea ei, se gândi că Lucas era cel care avusese noroc. Gândurile îi erau atât de neobişnuite pentru ea, încât nu mai spuse nimic până ajunseră acasă.

CAPITOLUL 4

Helen stătea într-o cadă cu apă rece, cu luminile de la baie stinse şi asculta cum telefonul suna încontinuu. Îi spusese tatălui ei că nu voia să stea de vorbă cu nimeni deocamdată, nici măcar cu Claire. Nu avea nimic de zis nimănui şi, de fiecare dată când îşi amintea că îl atacase pe Lucas Delos de faţă cu toată şcoala, ofta zgomotos de ruşine. Soluţia era să se mute în altă ţară sau măcar în afara oraşului Nantucket, pentru că pur şi simplu nu avea cum să treacă peste faptul că încercase să îl sugrume pe cel mai frumos băiat de pe insulă.

Mai suspină o dată şi îşi stropi cu apă faţa care încă reuşea să roşească, deşi era cufundată în apă rece ca gheaţa. Acum, că nu mai era înnebunită de furie, putea să se gândească obiectiv la Lucas şi decise că era adevărat ce spunea Claire, nu exagerase că Lucas era cel mai frumos băiat pe care îl văzuse vreodată. Helen era de acord. O fi încercat ea să îl omoare, dar nu era oarbă. Ceilalţi băieţi pur şi simplu arătau altfel.

Nu înălţimea lui, culoarea pielii sau muşchii erau ceea ce îl făceau aşa frumos, hotărî ea. Ci felul lui de a se mişca. Helen îl văzuse doar de două ori, însă i se părea clar că el se gândea mai puţin la aspectul lui decât o făceau ceilalţi. Ochii lui, la cât de frumoşi erau, se uitau în *exterior,* nu în interior, spre propria persoană.

Îşi băgă capul sub apă şi începu să ţipe ca să se poată descărca fără a-l speria de moarte pe Jerry. Când se ridică, se simţi un pic mai bine, dar tot dezamăgită de ea însăşi. Unul dintre cele mai de temut efecte secundare ale sentimentului că deja îl ştia pe Lucas era că începea să-l cam idealizeze, începea să-l creadă mai perfect decât era posibil. Ceea ce era destul de neplăcut din moment ce încă voia să-l ucidă.

Scoase dopul de cauciuc cu degetele de la picioare şi privi cum apa se scurgea pe pereţii căzii până dispărură ultimii stropi. Apoi, stătu dezbrăcată în cada goală, privindu-şi tălpile ridate de la atâta stat în apă până o duru fundul. Dar ştia că, în cele din urmă, trebuia să iasă din baia întunecoasă şi să îi mintă pe toţi cei care ţineau la ea.

Coborî să vadă ce făcea tatăl ei şi îl surprinse fix când intra pe uşă. Se dusese să cumpere îngheţată – şi nu orice îngheţată, ci de-aia bună de la gelateria unde Helen îi zisese că nu mai are voie să meargă de când medicul îl atenţionase să aibă grijă de dieta lui.

— Ca să îţi mai scadă temperatura, spuse el pe un ton inocent, scuturându-şi picăturile de ploaie din păr.

— Asta-i scuza ta? întrebă ea cu mâinile în şold.

— Îhm. Şi n-o să caut alta.

Helen îşi zise că nu mai avea rost să insiste. Avea destul timp să îşi facă griji pentru colesterolul lui a doua zi. După atâtea zile în care mâncase aşa puţin, probabil că îngheţata nu era cea mai bună idee, dar, ce-i drept, aluneca uşor. Se aşezară pe podea şi se uitară la iubita lor Red Sox la televizor, îngheţata şi linguriţa trecând pe rând când la unul, când la celălalt, în timp ce îi blestemau pe Yankei[11]. Niciunul din ei nu răspunse când sună telefonul şi el nu insistă să afle ce se întâmplase la şcoală. Pur şi simplu, mâncară îngheţată împreună până se făcu vremea să meargă la culcare. Mama lui Claire nu ar fi lăsat-o să scape aşa de uşor. Uneori, erau avantaje în a fi crescută doar de tată.

Era cazul ca Helen să îşi schimbe aşternuturile înainte de a se culca. Petele din noaptea de dinainte nu dispăruseră, aşa cum sperase ea, dar, în noaptea asta, avea mai multe pe cap decât frica de a fi somnambulă. De exemplu, auzea pe cineva sau ceva mişcându-se pe balconul de pe acoperiş. Erau sunete diferite de cele pe care le auzise în noaptea de dinainte. De data asta, chiar se auzeau paşi exact deasupra locului în care era patul ei,

[11] New York Yankees, echipă profesionistă de baseball, rivală a echipei Red Sox (n.tr.)

şi nu doar şuşoteli indescifrabile venind din toate părţile. Se hotărâse să *nu* se ducă sus să verifice. Văzuse destule fantome pentru o zi.

Helen merse la cabinetul doctorului Cunningham, a doua zi dimineaţă. După câteva minute de plimbat o mică lanternă prin faţa ochilor ei şi palpat sternul, doctorul îi zise tatălui ei că nu părea să existe vreo traumă permanentă. Apoi, ţipă un pic la Helen spunându-i că era prea blondă ca să umble pe o asemenea vreme fără o pălărie pe cap. Nu ştia exact cum, însă, după doar un drum la doctor, criza-existenţială-de-ordin-schizofrenic se transformase în nimic mai mult decât neglijenţa de a-şi fi lăsat capul descoperit. În orice caz, consultaţia îi oferise o scuză de a nu mai merge la şcoală în acea zi.

Când ajunse acasă, Helen îşi porni calculatorul şi petrecu câteva ore bune pe net, încercând să găsească informaţii despre cele trei femei care nu îi dădeau pace. Fiecare căutare o copleşea cu numărul de rezultate posibile, încât încercarea ei păru în zadar şi nu putea să obţină informaţii mai exacte pentru că nu ştia să dea un context real vedeniilor sale. Nu ştia dacă erau fantome, demoni sau doar modul ei de a-şi da de înţeles că era nebună. Era foarte posibil ca Helen să fi avut doar halucinaţii, iar acum, că nu mai era aşa de furioasă, mai avea puţin şi aproape că şi ea credea că într-adevăr *fusese* numai o insolaţie. Aproape.

Claire trecu pe la ea în după amiaza aceea pentru a-i da nişte veşti proaste.

— Toată şcoala crede că, probabil, chiar acum te internezi într-un azil de nebuni, spuse ea imediat ce se aşezară în sufragerie. Ar fi trebuit să vii azi.

— De ce? întrebă Helen strâmbând din nas. Nu contează când mă întorc, nimeni nu o să uite de chestia asta prea curând.

— Da. A fost destul de rău, zise Claire, apoi se opri pentru o clipă înainte de a vorbi grăbită: Ştii, chiar m-ai băgat în sperieţi.

— Scuze, spuse Helen zâmbind uşor. *El* a venit azi?

Pentru un motiv oarecare, simţea că trebuie să ştie, deşi nu era în stare să îi pronunţe numele cu voce tare.

— Da, m-a întrebat de tine. Mă rog, nu a vorbit el direct cu mine, ci Gayson.

— *Gay-son?* întrebă Helen printre hohote de râs.

— Da, îţi place? E noua poreclă a lui Jason. Am născocit-o ieri. E un idiot, apropo, începu Claire să zică înflăcărată. Fii atentă. Vine tipul la mine în pauza mare şi începe să îmi pună tot felul de întrebări despre tine. De genul… de cât timp ne ştim, de unde eşti, dacă ţi-am cunoscut vreodată mama înainte să plece din oraş…

— Mama mea? Ce ciudat!

— Şi îi răspund, ca de obicei, cu flerul meu pentru replică, zise Claire pe un ton un pic prea inocent.

— Adică, l-ai insultat.

— Mă rog. Apoi, tolomacul a avut tupeul să-mi spună „fetiţă“! Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Vaai! Tu, micuţă? zise Helen pe un ton amuzat. Şi ce i-ai spus?

— Adevărul. Că suntem prietene de când ne-am născut şi că niciuna din noi nu o ţine minte prea bine pe mama ta, şi că nu a lăsat vreo poză sau ceva de genul ăsta, dar tatăl tău nu pierde nicio ocazie de a ne aminti cât de incredibil de frumoasă, deşteaptă şi talentată era, şi bla-bla-bla. Adică, nu e nevoie să fii geniu ca să te prinzi că maică-ta sigur arăta beton. Nu ştiu, uită-te un pic la tatăl tău, apoi uită-te la *tine,* încheie Claire cu ochii scânteind, dând de înţeles că ştia ea ce ştia.

Helen tresări la auzul complimentului.

— Asta-i tot? Lucas nu a mai zis nimic altceva?

Helen îşi încleştă mâinile. Îi era greu să-i pronunţe numele fără să îi vină să-i dea un pumn în cap cuiva. Evident, ori încă avea insolaţie, ori chiar înnebunea.

— Niciun cuvânt. Dar am auzit eu un zvon cum că Zach te bârfea şi Lucas i-a închis gura.

— Serios? întrebă Helen înveselindu-se. Cum adică i-a închis gura?

— Nu a lăsat pe nimeni să spună ceva rău despre tine, atâta tot. Ştii cum sunt Zach şi Lindsey. Dar Lucas nu avea de gând să îi tolereze. Zicea întruna că a simţit că aveai febră mare când… ţi-a făcut chestia aia. Cum ai numi-o, apropo? O îmbrăţişare de urs cu spatele?

Helen oftă zgomotos şi îşi acoperi faţa cu palmele.

— Hei, nu-i nimic, o consolă Claire mângâind-o uşor pe spate. Cel puţin, el nu le spune tuturor cât de nebună eşti, aşa că măcar ai brutalizat un tip super de treabă.

Helen oftă şi mai zgomotos şi încercă să se scufunde în canapea, în vreme ce Claire râse îndelung şi zgomotos pe seama ei.

Încă ploua a doua zi de dimineaţă, aşa că Helen merse la şcoală cu Claire, duse cu maşina de mama ei. Începuse să aibă crampe înainte să coboare din maşină.

— Relaxează-te, zise Claire deschizând portiera. Tot ce trebuie să faci e să rezişti azi şi apoi vei avea tot weekendul la dispoziţie să… Claire rămase un pic pe gânduri. De fapt, nu. Îmi pare rău, Len, am încercat să fiu optimistă, dar o să ai chestia asta pe cap până luni.

Claire începu să râdă şi sunetul o înveseli pe Helen un pic – cel puţin, până să ajungă în şcoală.

Odată ajunsă înăuntru, constată că era mai rău decât îşi închipuise. Unor fete din primul an efectiv li se tăie răsuflarea şi se adunară la bârfă imediat ce o văzură pe Helen intrând pe uşă. Unui tip de clasa a douăsprezecea cu fetiş pentru haine de piele i se scurseră ochii după Helen şi o strigă Hellcat[12] când trecu pe lângă el. Când se întoarse spre el mută de uimire, băiatul şopti: „Sună-mă!“

— Nu cred că pot să fac asta, îi spuse Helen prietenei ei, dar Claire îi puse o mână pe spate şi o împinse înainte.

De fiecare dată când privirea cuiva cădea asupra ei şi ochii li se măreau recunoscând-o, burta ei era cuprinsă de crampe. Asta însemna că tot anul acela avea să sufere de dureri menstruale? Chiar şi numai gândul era groaznic. Helen încercă să se topească în umbra lui Claire, însă îşi

[12] Pisică diabolică (în lb. engleză, în original)

dădu seama că, dacă voia să se ascundă, va trebui să-şi caute prieteni mai înalţi.

— Vrei să încetezi să mă mai calci pe călcâie? se plânse Claire. Auzi, ia du-te tu şi ascunde-te pe lângă Hergie până îţi iau eu cărţile din dulap.

Helen se făcu mică şi intră la ora de dirigenţie, şi încercă să se facă nevăzută în spatele băncii. Domnul Hergeshimer o întrebă dacă se simte mai bine şi apoi o ignoră total imediat ce îi răspunse că e în regulă. Îi venea să îl pupe pentru asta.

Matt doar îi făcu uşor cu mâna şi se aşeză fără să spună ceva. Helen ghici că fusese ameninţat de Claire să se poarte ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Matt încercă să se abţină a se uita la ea din când în când, aşa că Helen îşi dădu seama că el era încă destul de îngrijorat. La un moment dat, privirile lor se întâlniră, iar ea îi zâmbi călduros, apoi el păru ceva mai liniştit. Zach îşi roti capul şi se uită pe fereastră de îndată ce ajunse la locul lui, exagerând cu aparenta nepăsare. Helen nu putea să înţeleagă ce făcuse ca să îl supere aşa de tare, dar avea griji mai mari decât gândurile lui Zach Brant despre ea.

Reuşise să petreacă restul zilei fără vreun incident aparte până la prânz. Mergând spre cantină, îşi dădu seama prea târziu că drumul o ducea pe lângă dulapul lui Lucas. Era pe cale să se întoarcă şi să schimbe ruta, ceea ce era ridicol pentru că asta însemna să ocolească toată şcoala, dar exact atunci fu observată.

Lindsey şi Zach văzură cum rămase nesigură în mijlocul holului. Erau la dulapurile lor, care se întâmplau să fie chiar lângă ale lui Lucas şi Jason. Helen se mai dezmetici un pic şi îşi aminti cum chipurile împietrite de frică ale lui Lindsey şi Zach făcuseră parte din fundal atunci când ea încercase să îl sugrume pe Lucas. Era logic din punct de vedere alfabetic să aibă dulăpioare în aceeaşi zonă, Brant – B, Clifford – C, Delos – D, dar Helen dădu vina pe norocul ei chior că persoanele cele mai simpatizate din toată promoţia erau fie victime, fie martori oculari la umilirea ei totală.

Nu avea de ales – trebuia să treacă pe lângă ei. Lindsey şi Zach nu rostiră niciun cuvânt şi feţele lor nu trădară niciun sentiment, în timp ce Helen trecea grăbită pe lângă ei, ţinându-şi capul atât de aplecat, încât umerii aproape că îi intrau în urechi. „Bine că măcar Lucas nu era acolo“, se gândi ea aplecându-se ca să intre în cantină.

— Spatele drept! O să faci scolioză, să ştii, o certă Claire în vreme ce se pregăteau să mănânce.

— Scuze. Doar ce a trebuit să trec pe lângă dulapul *lui*, explică Helen încet.

Matt înlemni şi scoase un sunet în semn de dezgust.

— Îţi poţi veni în fire, Lennie, spuse el, niciunul dintre ei nu e azi la şcoală.

— Cică şi-ar fi luat cu toţii ziua liberă pentru că au ajuns în sfârşit pe insulă mătuşa şi cel mai mare copil Delos, adăugă Claire.

— A, corect, gândi Helen cu voce tare. Mai este unul. Hector, nu?

— Nu ştim mare lucru despre el încă. Probabil că mă va suna Zach în weekend să îmi spună ce a mai aflat, zise Matt ridicând din umeri. Mereu ştie unde e şi ce face toată lumea.

Restul zilei trecu prea încet pentru Helen, deşi era reconfortant să ştie că nu avea să se ciocnească de cei din familia Delos sau de fantomele care păreau să apară oricând erau şi ei prin preajmă. Ba chiar se distră la antrenament, alergând prin ceaţă şi sărind prin bălţoacele noroioase împreună cu Claire. Antrenoarea Tar nu zise nici pâs despre performanţele extrem de slabe ale lui Helen din acea zi, deşi Helen ştia că nu ar fi putut să scape mereu atât de uşor. Era o bursă atletică de câştigat, iar antrenoarea Tar nu avea să uite asta prea curând.

Reuşind să se ferească de probleme în ziua aceea, când Helen ajunse la serviciu, se simţi aproape cu inima împăcată până văzu că o groază de colegi de-ai ei veneau la magazin să ceară doar o bomboană sau un suc.

— Ce-ar fi să te duci în spate şi să aranjezi un pic prin magazie? întrebă Kate atingând uşor umărul lui Helen. Nu

vor mai intra aici să se holbeze la tine dacă le dăm de înţeles că ai plecat acasă.

— Nu au ceva mai bun de făcut vineri seară? răspunse Helen, sarcastică.

Îşi zâmbiră cu o uşoară tristeţe şi Helen, pentru scurt timp, îşi odihni fruntea pe umărul lui Kate, furând un scurt moment de alinare.

— Ai putea chiar să faci şi inventarul. Şi nu te grăbi, adăugă Kate pe când Helen se îndreptă spre magazie.

De obicei, să facă inventarul nu era cel mai plăcut lucru posibil pentru Helen, dar în seara asta era altfel. Era aşa de ocupată cu număratul fiecărui lucruşor din magazin, încât nu mai era atentă la ce se întâmpla în jur şi, la un moment dat, se pomeni că închideau uşa din faţă şi că parcurgeau întregul ritual al închiderii magazinului.

— Deci, ce s-a întâmplat de fapt între tine şi puştiul Delos? întrebă Kate fără să îşi ridice privirea de la teancurile de bancnote pe care le aranja şi număra.

— Şi eu aş vrea să ştiu, oftă Helen sprijinindu-se de coada măturii.

— Toată lumea vorbeşte numai despre tine. Şi nu doar ăştia mai tineri, zise ea schiţând un zâmbet. Deci, care-i faza?

— Uite, dacă aş găsi o explicaţie, crede-mă că aş striga-o în gura mare în mijlocul străzii. Nu am idee de ce l-am atacat, oftă Helen. Şi cel mai aiurea este că nu chestia asta e cel mai rău lucru care s-a întâmplat.

— Ah, va trebui să-mi explici asta, zise Kate hotărâtă în timp ce punea banii deoparte. Hai, spune-mi care a fost cel mai rău lucru?

Helen clătină din cap şi începu să dea încet cu mătura.

— Ştii, subiectul ăsta nu o să se facă uitat doar pentru că tu nu vrei să vorbeşti despre el, insistă Kate.

Helen ştia că avea dreptate şi mai ştia că putea avea încredere în Kate.

— Am coşmaruri. De fapt, am avut acelaşi coşmar de mai multe ori şi pare atât de real! De parcă m-aş duce în cu totul altă parte atunci când dorm.

— Unde? întrebă Kate cu blândeţe apropiindu-se de Helen ca să înceteze să mătură şi să se concentreze.

Helen îşi încruntă sprâncenele gândindu-se la lumea stearpă şi lipsită de speranţă pe care era obligată să o viziteze în fiecare noapte.

— E un loc secetos. Totul este decolorat. Se aude o apă curgătoare undeva, ca şi când ar fi un râu prin apropiere, dar pur şi simplu nu pot ajunge la el. Pare că încerc să caut ceva, cel puţin aşa cred, nu mai ştiu Helen ce să zică şi ridică din umeri.

— Secetos, zici. Ştii, este un vis destul de des întâlnit, o linişti Kate. Apare în toate cărţile despre vise, în toate ţările pe care le-am vizitat.

Helen înghiţi în sec, încă frustrată şi încuviinţă:

— Da, dar când mă trezesc dimineaţa…

Se opri, dându-şi seama de cât de nebună părea. Kate o privi pentru o clipă, grija ei transformându-se în compasiune.

— Umbli în somn, scumpo? Asta e ce voiai să spui? o întrebă Kate punându-şi mâinile pe umerii lui Helen, încurajând-o să o privească în ochi.

Helen îşi ridică mâinile şi dădu din cap.

— Nu ştiu ce fac. Dar sunt atât de obosită, Kate, zise ea lăcrimând istovită. Chiar dacă reuşesc să aţipesc, mă trezesc şi mă simt de parcă aş fi alergat ore în şir. Nu ştiu, parcă aş înnebuni, încheie cu un râs nervos.

Kate o cuprinse pe Helen într-una dintre îmbrăţişările ei cu aromă de prăjitură şi o linişti până când fata se relaxă complet.

— Nu-i nimic. O să-i dăm noi de cap, zise Kate alinând-o. Ai vorbit cu tatăl tău despre asta?

— Nu şi te rog să nu vorbeşti nici tu, insistă Helen, dându-se un pic înapoi ca să o poată privi pe Kate în ochi. Kate se uită la ea îngrijorată şi apoi Helen continuă: Dacă încă o să mai fiu nebună săptămâna viitoare, îi spun. Dar cred că am avut parte de destul dramatism săptămâna asta.

Kate încuviinţă, înţelegând că Helen avea nevoie să mai

treacă puţin timp.

— Bine, tu hotărăşti când este momentul potrivit să îi zici tatălui tău, iar eu voi fi acolo pentru tine, micuţa mea *loca,* o tachină ea zâmbind.

Helen îi întoarse zâmbetul, fiind recunoscătoare că o avea pe Kate ca prietenă care putea să o asculte cu seriozitate atunci când avea nevoie şi să înceteze a mai fi serioasă la momentul potrivit.

— Cred că am terminat pe ziua de azi, spuse Kate după ce o mai îmbrăţişă o dată pe Helen. Eşti gata de plecare? o întrebă în vreme ce se întorcea la tejghea pentru a pune banii în seif.

Helen puse veselă mătura la locul ei şi se îndreptă spre uşa din spate. Stinse lumina şi o privi pe Kate cum mergea pe alee, spre maşina ei.

Niciuna nu auzi nimic. Privirea lui Helen se înceţoşă şi văzu printre gene o lumină albastră, slabă, apoi o văzu pe Kate căzând la pământ ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile. Helen îşi întinse braţele instinctiv, încercând să o prindă pe prietena ei, dar imediat ce îşi concentră atenţia asupra lui Kate, atacatorul din spatele ei îi puse o pungă pe cap. Era prea speriată ca să mai poată ţipa şi ceva dinăuntrul ei îi spunea să nu atragă atenţia asupra situaţiei, aşa că tăcu chiar şi atunci când cineva îi legă mâinile la spate. În vreme ce era trasă îndărăt, capul i se rezemă pe un piept moale, aşa că lui Helen îi pică fisa că atacatorul era o femeie.

Helen ştiuse dintotdeauna că era puternică – şi nu doar faţă de alte fete. Puternică faţă de un urs. Îşi îndoi genunchii şi îşi înfipse picioarele în pământ, gata să o ia prin surprindere pe atacatoarea ei. De mică, Helen înţelesese că, dacă îşi folosea puterea sau viteza incredibile, urma să aibă crampe insuportabile. Dar, în acel moment, nu conta cât de dureros ar fi fost. Helen nu avea de gând să se lase purtată nu-ştiu-unde în timp ce Kate zăcea inconştientă pe o alee întunecată. Îşi îndoi spatele încercând să scape din strânsoarea atacatoarei şi fu surprinsă să constate că nu izbutea. Femeia pe care nu

o putea vedea era la fel de imposibil de puternică. Însă Helen avea mai multe de pierdut.

Tălpile tenişilor ei se zdrenţuiră în încercarea de a se îndepărta de adversara ei. Făcu un pas, apoi un altul, tenişii căzându-i din picioare în vreme ce o trăgea şi pe cealaltă femeie după ea. Apoi, Helen auzi o trosnitură, un suspin şi făcu un salt violent, eliberându-se din strânsoare.

Străduindu-se să înlăture sacul negru de catifea de pe capul ei, Helen auzi o succesiune rapidă de palme, bufnituri şi un gâfâit scurt şi furios. Simţi un curent de aer şi sunetul sacadat al paşilor cuiva care alerga în direcţia opusă, chiar în momentul în care reuşi să-şi dea sacul jos şi părul la o parte din faţa ochilor.

Lucas stătea încordat deasupra ei, căutând cu privirea ceva în depărtare, ceva ce Helen nu putea vedea, fiindcă era la pământ.

— Eşti rănită? o întrebă Lucas cu o voce joasă, nesigură, încă uitându-se în jur.

Avea sânge pe buză, iar cămaşa îi era ruptă. Helen avu timp cât să îi spună că nu păţise nimic până să audă şoaptele surorilor bocitoare.

Îşi îndreptă privirea spre ea şi, când ochii lui de un albastru rece îi întâlniră pe ai ei căprui calzi, lui Helen îi tresăriră picioarele. Şoaptele deveniră urlete şi Helen văzu cum capetele aplecate şi trupurile albe tremurânde intrau şi ieşeau din câmpul ei vizual. Se dădu înapoi şi se forţă să îşi închidă ochii. Furia îi era aşa de intensă, încât simţea de parcă i-ar fi luat foc toate organele.

— Te rog, du-te, Lucas, îl imploră. Te-ai luptat cu cineva pentru mine şi îţi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar încă vreau foarte, *foarte tare* să te omor.

— Ştii, nici pentru mine nu este uşor, îi răspunse cu o voce înăbuşită.

Se auziră nişte paşi alergând din zona în care se aflase el, de parcă de-abia atingeau pământul, o pală de vânt şi abia apoi Helen îndrăzni să îşi deschidă ochii. Plecase şi, din fericire, strigoaicele plecaseră cu el.

Helen se aplecă asupra lui Kate ca să vadă dacă

sângera. Se lăsă în patru labe pentru a se uita cu atenţie la fiecare centimetru de piele vizibil, însă, într-un mod ciudat, nu avea niciun fel de tăieturi, zgârieturi sau julituri. Kate respira normal, dar încă era în stare de inconştienţă. Helen se decise că trebuia să rişte să o ridice şi spera că nu făcea vreo prostie mişcând-o. O aşează încet pe Kate pe bancheta din spate şi formă numărul tatălui ei pe când se aşeza pe scaunul din faţă. Porni maşina în timp ce telefonul suna.

— Tată! Ne vedem la spital, spuse cât de repede putu.

— Ce s-a întâmplat? Eşti ră… începu el panicat.

— N-am nimic. E vorba de Kate. Mă îndrept spre Urgenţe, aşa că nu pot să conduc şi să vorbesc la telefon. Doar vino acolo, zise ea închizând şi aruncând telefonul pe scaunul de alături fără să mai aştepte un răspuns. Acum, tot ce mai avea de făcut era să născocească o minciună bună, şi asta rapid pentru că spitalul era la doar câteva minute distanţă.

Sună la poliţie în vreme ce parca în faţa intrării în sala de primiri urgenţe, zicând doar că prietena ei fusese atacată şi că acum erau la spital. Apoi, stătu să se gândească un pic cum să intre cu Kate la Urgenţe. Helen nu voia să o lase singură, dar nici nu putea să o ridice pe Kate şi să îşi arate puterea supraomenească în faţa atâtor oameni, aşa că până la urmă intră singură.

— Ajutor? murmură timid către asistenta de la recepţie. Asta nu prea funcţionă, aşa că vorbi mai tare şi începu să ţopăie. Vă rog, ajutaţi-mă! Prietena mea este afară şi e inconştientă..

Asta îi făcu pe oameni să reacţioneze.

Când tatăl ei ajunse acolo şi aflară amândoi că prietena lor avea să fie bine, Helen făcu o declaraţie la poliţie. Le spuse că o femeie pe care nu reuşise să o vadă o făcuse pe Kate să leşine folosind o chestie albastră, sclipitoare. Când Helen o văzuse pe Kate căzând, alergase spre ea şi asta probabil o speriase pe femeie pentru că fugise în direcţia opusă. Helen nu zise nimic despre faptul că femeia încercase să o răpească, despre luptă sau despre Lucas

care apăruse acolo de nicăieri ca să o alunge pe atacatoare.

— Unde-i încălţămintea ta? întrebă poliţistul.

Inima lui Helen începu să bată cu putere. Niciodată nu ştiuse să mintă prea bine, aşa că era inevitabil să uite ceva, dar cum putuse să-i scape faptul că era desculţă?

— Nu eram încălţată, spuse ea grăbită. Înainte, ceva mai devreme, s-au rupt... când aranjam marfa în spate. Aşa că mi-am dat tenişii jos. Când am văzut-o pe Kate la pământ, i-am lăsat să îmi cadă din mâini şi am venit repede aici.

„Cea mai proastă minciună posibilă“, se gândi Helen. Dar poliţistul dădu din cap.

— Am găsit o pereche de tenişi rupţi pe alee, zise el de parcă s-ar fi aşteptat la răspunsul lui Helen. Îi mai spuse că prietena ei fusese electrocutată cu un taser[13] şi că, din moment ce atacatoarea folosise toată puterea aparatului pe Kate, fusese forţată să o ia la fugă când văzuse că mai venea cineva.

— A, mai e ceva, rosti poliţistul înainte de a se îndepărta. Cum de-ai reuşit să o urci în maşină de una singură?

Atât poliţistul, cât şi tatăl ei se uitară derutaţi la ea pentru un moment.

— Puterea voinţei? răspunse Helen pe un ton neconvingător, sperând să fie crezută.

— A fost norocoasă că te-ai aflat acolo. Ai fost foarte curajoasă, spuse poliţistul cu un zâmbet aprobator.

Lui Helen nu-i pică prea bine să ştie că era lăudată pentru o minciună, aşa că privi în jos şi, văzându-şi picioarele, îşi aminti cât de nătângă putuse să fie să nu se ocupe de detaliul ăsta de la bun început. Trebuia să înveţe să fie mai atentă.

Când poliţia puse capăt interogării lui Kate, Helen şi Jerry se duseră să vadă cum se simte. Spre deosebire de Helen, Kate apucase să o vadă pe atacatoare înainte să fie paralizată.

— Era mai în vârstă – cel puţin 50 de ani. Păr sur. Părea

[13] Pistol paralizant (n.tr.)

inofensivă, dar se pare că nu era, zise Kate cu regret. Ce naiba? De când s-au pornit băbuţele să electrocuteze lumea?

Încerca să facă haz de necaz, dar pentru Jerry şi Helen fu clar că era destul de şocată. Chipul îi era palid şi ochii mari îi scânteiau de frică.

Jerry decise să petreacă noaptea cu Kate la spital şi să o ducă la ea acasă când avea să fie externată. Doctorii îi spuseră lui Kate că nu avea voie să conducă pentru câteva zile, aşa că Helen se oferi să îi ia maşina lui Kate şi să i-o aducă duminică. Kate se bucură că maşina ei nu va sta în parcarea din faţa spitalului tot weekendul şi îi mulţumi lui Helen pentru bunăvoinţă, dar Helen avea motivele ei să vrea să conducă maşina lui Kate. Mai era un detaliu de rezolvat înainte să meargă acasă.

Helen avu vreme destulă să i se facă părul măciucă până să ajungă la domeniul Delos din ’Sconset, în cealaltă parte a insulei. Cu cât se apropia, cu atât mai tare tremura, dar nu avea de ales. Trebuia să se asigure că Lucas îşi va ţine gura în legătură cu atacul sau putea să aibă probleme. Nu credea că i-ar fi spus cuiva. Familia Delos încerca din răsputeri să pară normală, însă Helen ştia că erau oricum, dar nu aşa. Niciun om normal nu ar fi putut să o egaleze pe femeia bătrână din alee, aşa cum niciun adolescent oarecare nu ar fi putut să o oprească pe Helen să îl sugrume dacă ea chiar se străduia să facă asta. Lucas era ca ea.

Acel gând o făcu să se cutremure. Cum putea semăna cu o persoană pe care o ura atât de tare? Mai întâi, trebuia să se asigure că el nu vorbea cu cei de la poliţie, dar după asta era hotărâtă să îl urască de la distanţă, stând cât se putea de departe de el, totuși fără să rişte a cădea în ocean.

Helen fu nevoită să se concentreze pentru a vedea prin ceaţă. În lumina obscură de dinaintea răsăritului, în mijlocul unei proprietăţi private, nu ştia unde trebuia să cotească pentru a intra pe aleea lungă care ducea spre casă. Opri maşina şi îşi continuă drumul pe jos, ghidându-

se după zgomotul oceanului. Văzuse locuinţa numai dinspre plajă, aşa că încerca să îşi amintească un reper pe care să îl recunoască, deşi acum privea domeniul din altă parte. Auzi pe cineva păşind hotărât în spatele ei. Lucas se îndrepta direct spre ea, cu paşi mari şi grei.

— Ce cauţi aici? zise el cu o voce ca un lătrat, dar şi în şoaptă.

Helen se dădu câţiva paşi îndărăt şi făcu un efort să se oprească.

În lumina cenuşie, se zăreau cele trei trupuri albe târându-se prin iarba nisipoasă, urcându-se pe micile movile, tremurând de suspine.

— Cum ai ajuns în spatele meu? Mă urmăreai? întrebă ea acuzându-l.

— Da, răspuns el sfidător, apropiindu-se de ea. Ce naiba faci pe pământul familiei mele?

Helen îşi dădu seama, deşi prea târziu, că, venind la el acasă, încălcase graniţa subţire pe care el o trasase între ei. Acolo unde fusese ură, Helen vedea acum violenţă. Îi schimonosea trăsăturile şi îi dădea un aspect ameninţător. Era încă graţios, dar aproape prea crud ca să îl poată privi. „Bun, gândi ea. Să terminăm cu asta odată.“

Helen îşi coborî un umăr şi îl lovi în piept cu toată forţa, apoi căzu la pământ deasupra lui. Se ridică să îi dea un pumn zdravăn, dar el îi apucă braţele. Ea era deasupra, aşa că teoretic avea un avantaj, dar nu mai lovise nimic în viaţa ei, iar el era în mod clar un luptător experimentat. Din felul în care se mişca, Helen îşi dădu seama că se antrenase de mic – şi ea fusese dintotdeauna tipul de persoană care nici măcar nu putea să privească un meci de box fără să strângă din dinţi. Simţi cum Lucas îşi unduieşte şoldurile şi deodată se află deasupra ei. Îi pironi mâinile deasupra capului, iar călcâiele ei nu puteau face nimic altceva decât să lovească pământul în zadar. Încercă să îl muşte de faţă, dar el se feri.

— Dacă nu încetezi, te omor, o ameninţă Lucas printre dinţi.

Gâfâia, nu din cauză că îşi pierduse răsuflarea, ci pentru

că încerca să se controleze.

— De ce ai venit aici? întrebă el aproape implorând.

Helen încetă să se mai zbată şi se uită la faţa lui enervantă. Îşi ţinea ochii închişi. Îşi dădu seama că Lucas încerca şiretlicul la care apelase şi ea pe alee. Îşi închise ochii la rându-i şi se simţi ceva mai bine.

— I-am minţit pe poliţişti. Nu le-am zis că ai fost acolo în seara asta, spuse Helen dintr-o suflare, greutatea lui incredibil de mare lăsând-o fără aer. Mă striveşti!

— Mă bucur, îi răspunse, dar se mişcă şi cumva deveni mai uşor, ca ea să poată respira. Şi tu îţi ţii ochii închişi? întrebă mai mult curios decât supărat.

— Da, ajută un pic, răspunse încet. Şi tu le vezi, nu? Cele trei femei?

— Bineînţeles, zise el pe un ton uimit.

— Ce sunt?

— *Erinyele.* Furiile. Chiar nu înţelegi… şopti el, dar se opri brusc când auzi o voce de femeie strigându-l dinspre ce Helen presupuse că era casa lui. Fir-ar să fie! Dacă te găsesc aici, ai încurcat-o. Fugi! ordonă el înainte să se dea la o parte de pe ea şi să o ia la goană.

Imediat ce fu eliberată, Helen o luă şi ea la fugă şi nu mai privi înapoi. Mai că putea simţi cum cele trei surori întindeau braţele lor albe şi reci ca gheaţa, încercând să-i cuprindă gâtul cu degetele pline de sânge. Fugi cât de repede putu spre maşina lui Kate, sări la volan şi conduse cât de repede îndrăznea.

După vreun kilometru, simţi nevoia să se oprească şi să îşi tragă răsuflarea. În timp ce făcea asta, îşi dădu seama că hainele ei miroseau a Lucas. Dezgustată, îşi scoase tricoul şi conduse spre casă în sutien. Nimeni nu o putea vedea şi, dacă se întâmpla să o vadă, ar fi crezut că se ducea să înoate dis-de-dimineaţă. La început, îşi puse tricoul pe scaunul alăturat, însă mirosul lui tot îi ajungea la nări, un parfum de iarbă proaspătă, pâine coaptă şi zăpadă. Frustrată, ţipă la volan şi aruncă tricoul pe geam.

Când ajunse acasă era atât de extenuată, încât mai avea puţin şi cădea din picioare, dar nu putea să se tolănească

în pat fără să facă un duş. Trebuia să îl cureţe pe Lucas de pe ea sau parfumul lui ar fi urmărit-o în vise. Era murdară. Coatele şi spatele îi erau pătate de iarbă, iar picioarele desculţe erau negre de la atâta plimbat pe jos fără pantofi.

În vreme ce privea cum noroiul se prelingea pe picioarele ei sub presiunea apei, se gândi la cele trei surori şi la suferinţa lor continuă. Lucas le numise Furii, şi niciun alt nume nu li s-ar fi potrivit mai bine.

Luă o piatră ponce şi curăţă ultima pată de murdărie înainte să închidă robinetele. După aceea, stătu ceva vreme în baia plină de aburi ca să se dea cu loţiune cu miros dulceag, ştergând orice urmă de Lucas. Când în sfârşit se întinse pe pat, într-un prosop încă umed, soarele era de mult pe cer.

Helen mergea pe tărâmurile sterpe, auzind cum iarba uscată trosnea la fiecare pas. Mici nori de praf se ridicară pe lângă tălpile goale şi se agăţară de picioarele ei umede, de parcă pământul pe care păşea era atât de disperat după apă, încât era în stare să sară din loc ca să îi soarbă picăturile de sudoare. Până şi aerul era nisipos. Nu se auzea niciun bâzâit de insecte, nu se vedea niciun animal. Cerul strălucea orbitor, având o culoare de un albastru-gri, dar nu se vedea soarele. Nu bătea nici vântul şi nu era niciun nor pe cer – doar un peisaj stâncos cât vedea cu ochii. Inima îi spunea că undeva aproape era un râu, aşa că merse, merse şi merse în continuare.

Helen se trezi după câteva ore simţindu-şi braţele şi picioarele greoaie, având o migrenă şi picioarele murdare. Sări din pat, îşi spălă picioarele, fiind deja un pic obişnuită să fie aşa murdare, şi se îmbrăcă într-o rochie de vară. Apoi, se aşeză la calculator să caute informaţii despre Furii.

Primul site pe care îl găsi o făcu să se înfioare. Imediat ce îl deschise văzu un desen simplu, liniar, pe faţa unei ulcele. Era reprezentarea perfectă a celor trei orori care o tot urmăreau de câteva zile încoace. Citind textul de sub

ilustraţie, constată că era descrierea fizică aproape perfectă a celor trei surori bocitoare, dar ce urma era ceva mai confuz. În mitologia greacă erau trei *Erinye* sau Furii, şi plângeau cu sânge, ca în viziunile ei. Dar, în urma cercetărilor, află că ele erau menite să îi pedepsească pe cei răi. Helen nu era perfectă, dar nu se putea spune că făcuse ceva cu adevărat greşit – cei puţin nimic care să motiveze vizita celor trei figuri mitologice ale răzbunării.

Tot citind, află că Furiile au apărut pentru prima dată în *Orestia,* o serie de piese scrise de Eschil. După două ore bune de ceea ce trebuie să fi fost cea mai sângeroasă telenovelă din istorie, Helen reuşi în sfârşit să înţeleagă cine omorâse pe cine şi de ce.

Ideea era că sărmanul puşti Oreste fusese forţat să-şi ucidă mama pentru că aceasta îi omorâse tatăl, pe Agamemnon. Dar mama îl omorâse pe tată pentru că tatăl le ucisese fiica, iubita soră a lui Oreste, pe Ifigenia. Dar tatăl îşi omorâse fiica pentru că asta ceruseră zeii drept sacrificiu ca să facă vântul să bată în aşa fel încât grecii să poată ajunge în Troia, ca să lupte în războiul troian. Săracul Oreste, ca să respecte legea, trebuie să îşi omoare mama şi asta şi face, dar pentru *acel* păcat e urmărit până în capătul lumii de către Furii, până mai are puţin şi înnebuneşte. Ironia este că niciodată nu a avut de ales. Era blestemat de la început, fie că o omora pe mama lui, fie că nu. Asta nu i se păru prea corect lui Helen, dar se pare că, pentru grecii antici, dreptatea nu era la fel de importantă ca ironia.

După ce reuşi în sfârşit să îi dea de cap tragediei, tot nu putea înţelege ce legătură avea cu ea. Furiile voiau ca ea să îl omoare pe Lucas, asta era clar, dar, dacă făcea asta, ar urmări-o peste tot pentru că a comis o crimă? Lui Helen i se părea că Furiile nu prea aveau idee ce e aia dreptate dacă îţi cereau să omori, dar te şi pedepseau pentru asta. Era un cerc vicios care nu părea să se mai termine, iar Helen încă nu avea habar de cum începuse. Nu omorâse niciodată pe nimeni. Furiile pur şi simplu au apărut în viaţa ei într-o zi, de parcă s-ar fi mutat în Nantucket odată

cu familia Delos.

Simţi adrenalina curgându-i în vene. Era cu putinţă ca ei să fie ucigaşi? Avea toate motivele să creadă asta, dar ceva din fiinţa ei îi spunea că nu era aşa. Lucas avusese destule ocazii să îi ia viaţa, însă nu o făcuse. Chiar se luptase cu cineva ca să o salveze. Helen nu se îndoia că voia să o omoare, dar, ce era drept, el nici nu îşi ridicase mâna asupra ei şi dacă se întâmplase să o rănească era pentru că încerca să se apere de loviturile ei.

Helen îşi închise calculatorul şi coborî să îl caute pe tatăl ei. Deoarece nu îl găsi, se duse la maşină să îşi ia mobilul de pe scaunul pasagerului. Jerry îi lăsase un mesaj zicându-i că e încă la Kate. Helen se uită la ceas – era 3 după-amiază. Ce putea face acolo la ora asta? Îi veni o idee fantastică, deşi un pic cam greu de digerat.

Se gândi că ar fi avut sens să se cupleze. Aveau acelaşi simţ al umorului, se potriveau de minune şi, în mod clar, ţineau unul la altul. Cu siguranţă, Kate era cu câţiva ani mai tânără şi probabil putea să cucerească *orice* tip voia, dar Helen nu credea că ar putea găsi pe cineva mai bun decât tatăl ei. Şi Jerry merita un nou început, asta fără îndoială. Mama lui Helen se purtase oribil cu el şi el niciodată nu putuse să o uite. Asta o enerva la culme pe Helen.

Îşi trecu printre degete medalionul lănţişorului şi, pentru a suta oară, se gândi să-şi scoată drăcia de la gât, dar ştiu că nu ar fi făcut asta. De fiecare dată când încercase să nu îl mai poarte, nu putuse să nu se gândească la el. În cele din urmă, ceda şi îl punea din nou la gât, ca să se mai liniştească.

Helen îşi dădu seama că lucrul ăsta, probabil, însemna că avea ceva complexe legate de mama ei, dar nici nu se compara cu celelalte defecte ale sale; de fapt, era chiar printre cele mai mici probleme pe care le avea. În fond, era bântuită de monştri mitologici şi pe insulă se plimba o babă nebună care încerca să o răpească. Helen era destul de înspăimântată de acest lucru, dar având atâtea temeri, se simţi nevoită să şi le pună în ordine şi constată că era

mult mai speriată de familia Delos. Îi apăru în minte imaginea lui Lucas deasupra ei, în întuneric, uitându-se fix la ea. Trebuia să îşi găsească oarece de făcut înainte a începe să arunce de nebună cu lucruri prin casă, aşa că se duse la cumpărături.

Timpul ca Helen să fie sclavul în bucătărie – un sistem de săptămâni alternante, care începuse din momentul în care devenise suficient de mare ca să gătească – începea oficial duminică dimineaţa, dar nu aveau nimic de mâncare în casă pentru seara aceea. Făcu o listă, luă banii pentru cele trebuincioase din borcanul de fursecuri fără fursecuri şi se duse la supermarket cu maşina lui Kate. Văzu un imens SUV de lux în parcare şi dădu din cap dezaprobator. Pe insulă erau o groază de oameni bogaţi care conduceau maşini mult prea mari pentru vechile drumuri pietruite, dar SUV-ul ăla o călca pe nervi. Era atât de negru şi lucios! Era un hibrid, aşa că nu putea să se enerveze prea tare, dar era oricum foarte iritată.

Încercă să îşi ignore frustrarea, luă un cărucior şi intră cu el în supermarket. În vreme ce le făcea cu mâna câtorva prieteni de-ai ei care lucrau la casele de marcat, începu să audă şoaptele Furiilor. Se gândi dacă să o ia la fugă, dar, din moment ce toată şcoala o credea nebună acum, dacă o vedeau ieşind glonţ din supermarket de parcă ar fi văzut o fantomă, pur şi simplu, ar fi avut şi mai multe motive să o bârfească.

Se sili să împingă căruciorul înainte, uşor aplecată, de frică să nu o apuce iarăşi crampele văzând că toată lumea se uita la ea. Îşi ţinu privirea în jos, ca să nu vadă Furiile, dar nu putea face nimic pentru a nu le mai auzi. Trebuia să se mişte rapid şi să-şi termine treaba cât de repede putea. Îşi permise să îşi plângă un pic de milă pentru nedreptatea pe care o avea de suportat. Nu merita să fie bântuită aşa. Nu era corect. Helen merse rapid prin supermarket punând mâna doar pe strictul necesar de care avea nevoie pentru o zi, două de gătit. Gândurile frenetice îi fură întrerupte de voci, voci reale care veneau din raionul alăturat.

— Nu ar trebui să fie aici, spuse o voce tânără, dar curios de serioasă.

Helen bănui că era a Cassandrei.

— Ştiu, răspunse o voce de adolescent, probabil a lui Jason. Trebuie să găsim o cale să punem mâna pe ea, repede. Nu cred că Lucas mai poate suporta chestia asta prea mult.

Helen îngheţă. Cum adică „să pună mâna pe ea“? Rămase pe loc, gândindu-se la cele auzite, când deodată îşi dădu seama că se îndreptau spre ea. Încercă să se dea îndărăt şi intră în cineva care stătea chiar în spatele ei. Urletul Furiilor deveni atât de strident, încât era dureros.

Se întoarse şi fu nevoită să-şi dea capul pe spate aproape de tot ca să poată vedea chipul de deasupra pieptului imens din faţa ei. Ochi de un albastru-deschis sub cârlionţi blonzi o străfulgerară pe Helen. Se gândi că arăta ca o versiune blondă a lui Adam din Capela Sixtină a lui Michelangelo, proaspăt eliberat din tencuială, plimbându-se în trei dimensiuni gigantice. Lui Helen nu îi fusese aşa de frică în viaţa ei.

Făcu instantaneu un pas înapoi şi se lovi de căruciorul de cumpărături. Simţind că nu mai avea scăpare, începu să se panicheze. Înghiţi dureros în sec în timp ce se împiedică, din cauza fricii reuşind cu greu să-şi controleze mâinile şi picioarele. Văzu un licăr scurt şi el se îndepărtă puţin. Imediat după aceea, cu un rânjet malefic pe chipul angelic, făcu un pas spre ea, ajungând atât de aproape, încât Helen simţi căldura emanată de corpul lui.

— Hector! strigă o voce cunoscută.

Helen avu parte doar de un moment în care să îşi dea seama că era vocea lui Lucas până să simtă cum îi apucă braţul, îndepărtând-o de Goliatul de văr-său. Imediat, înfuriată, în loc să fie speriată, Helen se încruntă uitându-se urât la Lucas şi îi dădu braţul la o parte.

— Nu mă atinge, şuieră ea printre dinţi.

Aerul mirosea ciudat şi ea era ameţită.

— Ţi-e aşa de greu să stai departe de mine? îl întrebă.

— Ţi-e aşa de greu să stai locului acasă? îi răspunse

imediat. Nu te-ai distrat destul aseară, pe alee?

— Am şi eu treburi de făcut. Nu pot să mă ascund în dormitor toată viaţa doar pentru că o femeie…

Helen îşi dădu seama că începuse să ţipe, aşa că îşi coborî vocea. O străbătu un gând:

— Încă mă urmăreşti?

— Ai noroc că asta-i tot ce fac. Acum, *du-te acasă!* se răsti şi o apucă iarăşi de braţ.

— Ai grijă, Luke, îl avertiză Hector, dar Lucas doar zâmbi.

— Nu le poate controla încă, răspunse el.

— Ce să controlez? întrebă Helen, limita răbdării ei fiind de mult depăşită.

— Nu aici. Nu acum, zise Jason încet.

Lucas încuviinţă şi o trase pe Helen spre uşă.

Helen se smuci din nou şi scăpă din strânsoarea lui Lucas. Fără să cedeze, o luă de mână şi o strânse cu putere. Helen avea de ales: ori se lupta în văzul întregului supermarket, ori asculta de Lucas şi mergea cu el, ţinându-se de mână cu cel mai enervant băiat din lume. Era aşa de frustrată, încât simţea că mai avea puţin şi exploda într-un ţipăt de furie, însă nu avea ce să facă.

Lucas o trase repede pe lângă o frumuseţe cu părul şaten care, se gândi Helen, trebuia să fie Ariadne. Încercă să-i zâmbească lui Helen înţelegătoare şi, pentru o clipă, se gândi dacă să îi zâmbească şi ea, dar era prea nervoasă ca să izbutească.

— Nici să nu îndrăzneşti *să te uiţi* la sora mea, mârâi Lucas printre dinţi, trăgând-o brutal pe Helen de mână în vreme ce treceau pe lângă micuţa Cassandra.

Cassandra deschise gura să îi spună ceva fratelui ei, dar o închise repede la loc, dând din cap dezaprobator.

— Nu am mâncare în casă. Ce propui să fac la cină? întrebă Helen cu gura pe jumătate închisă.

— Ai senzaţia că îmi pasă? răspunse în timp ce o scoase din supermarket.

— Nu poţi să te porţi aşa cu mine, spuse ea când traversau parcarea. Bine, ne urâm de moarte. Atunci, de

ce nu stăm departe unul de celălalt şi cu asta basta?

— Şi cum ne-am descurcat până acum? întrebă Lucas părând mai mult frustrat decât sarcastic. Vii aici în fiecare sâmbătă sau ai venit azi, aşa, că ţi s-a pus ţie pata?

— Nu, niciodată. Sâmbătă e mereu cel mai aglomerat. Dar aveam nevoie de alimente, zise Helen grăbită în timp ce privirea ei dădea ocol parcării, de parcă ar fi găsit răspunsuri acolo.

Lucas nu o crezu şi izbucni în râs, strângându-i braţul şi mai tare.

Helen îşi dădu seama de câte lucruri aleatorii i se întâmplaseră în ultimele zile şi cum se lăsase condusă de impulsuri de moment. Acum, că se gândea serios la asta, simţea că parcă încetase să mai decidă singură de câteva zile încoace.

— Furiile nu ne vor lăsa să ne evităm, îi spuse cu o voce sfârşită când îşi dădu seama că ea îşi bătea capul încercând să înţeleagă ce era cu „coincidenţa“ asta.

— Atunci, poate ar fi cazul să stabilim un program sau ceva de genul… începu Helen, dar ştiu că nu era o sugestie bună, aşa că renunţă la idee înainte să îi zică el că era una proastă.

O forţă străveche, supranaturală încerca să o determine să îl omoare pe Lucas. Probabil că nu avea cum să fie oprită prin ceva atât de prozaic precum împărţirea timpului.

— Familia mea nu a decis ce anume este de făcut în situaţia asta… cu tine… încă. Dar vom ţine legătura, rosti el când ajunseră la maşina ei.

O lipi de portiera din faţă de parcă nu se putea abţine să nu o rănească pentru o ultimă dată.

— Acum, du-te acasă şi rămâi acolo, îi ordonă iar şi se aplecă asupra ei în vreme ce ea tot greşea cheile.

Pentru o clipă, mergând în marşarier, se gândi cum ar fi să ambaleze motorul şi să îl lovească, însă nu avea de gând să strice vopseaua de pe caroseria lui Kate. Imediat ce ieşi din parcare, începu să plângă de nervi şi nu încetă până nu ajunse acasă şi îşi stropi faţa cu apă rece la chiuveta din

bucătărie.

Se simţi umilită în vreo zece feluri diferite. Pentru o parte din umilinţă, ea era cea vinovată deoarece îl atacase pe Lucas la şcoală, dar se părea că el voia să îi arate că era mai puternic decât ea de câte ori avea ocazia. Nu avea cum să se mai bucure de libertate dacă el avea de gând să o urmărească peste tot, pândind momentul să se ia de ea. Nici măcar nu mai avea voie să se ducă la cumpărături. Cum putea să îi explice tatălui ei asta?

Gândul la Jerry îi alungă orice plan de scăpare pe care putea să îl născocească. Erau mai mulţi decât ea şi, dacă nu voia să îşi lase tatăl să se lupte singur cu ei, trebuia să aştepte până ce familia Delos termina de *deliberat* cum anume să procedeze cu ea. Se sprijini de chiuveta din bucătărie şi se uită la setul de cuţite de pe blat. Dacă l-ar fi încolţit pe Lucas aşa cum o încolţise el pe ea, deja ştia ce cuţit ar fi folosit.

Se gândi deodată la Hector, la rânjetul lui, şi o trecu un val de fiori. Dacă s-ar fi întâmplat vreodată să fie singuri, ar fi omorât-o în mod cert. Nu doar să se ia de ea, ca Lucas, ci efectiv să îi curme cu plăcere viaţa.

Încă stătea rezemată de chiuvetă când sosi tatăl ei, jumătate de oră mai târziu. Se opri din mers şi se uită cu atenţie în jur.

— Cu ce am mai greşit de data asta? întrebă el cu ochii larg deschişi.

— De ce mă tot întrebi asta? pufni Helen.

— Pentru că, de vreo câteva zile încoace, când ajung şi eu acasă, te uiţi la mine de parcă aş fi uitat că este ziua ta de naştere sau ceva la fel de grav.

— Păi, ai făcut ceva de genul ăsta?

— Nu! N-am făcut nimic! Nimic *greşit,* spuse el serios, dar roşeaţa care i se ridica pe gât îl dădu de gol.

— Să te întreb ce-i cu tine şi cu Kate sau mi s-ar face greaţă dacă aş auzi?

— Hei. Nu e nimic de genul ăsta. Vom fi prieteni şi atât, zise el trist.

Helen îşi dădu seama că erau multe de spus despre ce

se întâmplase între ei până să ajungă la decizia asta, dar ea chiar nu avea de gând să asculte.

— Ghinionul tău, răspunse Helen ridicând din umeri nepăsătoare.

Capul lui Jerry tresări brusc, uimit de asprimea tonului ei.

— Nu te ştiam aşa de răutăcioasă, Helen!

Îşi puse mâinile în sân şi privi în gol, spre stânga, prea ruşinată de comportamentul ei ca să se uite în ochii lui Jerry. Putea să suporte frica de a fi urmărită de spirite vindicative din Hades, dar nu dacă asta însemna că trebuia să devină o scorpie. Oricare ar fi fost decizia familiei Delos, spera să ajungă la ea rapid. Încercă să mormăie un fel de scuză, dar scăpă de povara de a explica de ce se purta aşa pentru că se auzi o bătaie la uşă. Jerry se duse să deschidă şi, după câteva clipe, o chemă pe Helen.

— Ce e? întrebă ea venind din bucătărie.

La uşă, era un curier cu sacoşe pline de cumpărături.

— Spune că sunt pentru tine, îi răspunse Jerry ţinând în mână un bilet cu numele ei pe el.

— Nu le-am comandat eu, îi zise Helen curierului.

— Comanda a fost tăcută de doamna Noel Delos şi ne-a cerut să i-o livrăm domnişoarei Hamilton. Comanda este deja achitată, răspunse el nerăbdător să îşi vadă de drum.

Jerry îi dădu puştiului bacşiş şi duse cumpărăturile în bucătărie cât Helen citea biletul.

Domnişoară Hamilton,

Îmi cer iertare pentru modul îngrozitor în care s-a purtat fiul meu faţă de dumneata azi, la supermarket, prin urmare, te rog să accepţi aceste câteva lucruri pe care mi-am permis să le trimit, chiar dacă nu poţi să ne accepţi scuzele. Ştiu cum este să încerci să pregăteşti cina fără nimic de mâncare în casă, dar pare-se că Lucas al meu nu ştie.

Noel Delos

Helen fixă cu privirea pagina respectivă pentru mult mai mult timp decât i-ar fi luat să o citească. Era mişcată de acest gest. Era ceva incredibil de cumsecade. Helen înţelese că era ceva diferit la Noel Delos, dar nu ştia exact ce.

— Cum adică „modul îngrozitor în care s-a purtat“? întrebă Jerry începând să se enerveze foarte tare. Ce ţi-a mai făcut puştiul ăla, Lucas?

Jerry citi biletul peste umărul ei în vreme ce ea se simţea atât de impresionată de cât de drăguţă era mama băiatului care încerca să o omoare.

— Nu, tată. Nu-i nimic. Exagerează, răspunse Helen zăpăcită, încercând să îi dea impresia lui Jerry că nu era nimic grav, ca să poată uita de incident.

— Atunci, nu putem primi aşa ceva. Sigur au costat mai mult de o sută de dolari.

— Ei, pentru Dumnezeu! strigă Helen privind spre tavan.

Trase aer adânc în piept şi se pregăti să îi explice:

— Bine, tată, îţi spun. M-am certat iarăşi cu Lucas, azi, la magazin, dar nu a fost nimic grav. Cel puţin în comparaţie cu cea de dinainte. Mă rog, ideea e că nu am putut să fac cumpărături aşa cum voiam şi probabil că unul dintre ceilalţi copii din familia Delos i-a povestit mamei sale şi ea a înţeles greşit şi ne-a trimis toate alimentele astea pentru că, în mod clar, este o femeie foarte cumsecade şi nu vreau să îi spui nimic şi putem, te rog, *te rog,* să lăsăm lucrurile aşa cum sunt?

Helen trase din nou aer adânc în piept, bucuroasă că nu mai avea după-amiaza aceea neplăcută pe inimă.

— Ce naiba e între tine şi puştiul ăsta? întrebă Jerry după o clipă, buimăcit. Sunteţi cumva împreună? întrebă el speriat.

Helen izbucni în râs:

— Nu, tată, nu suntem împreună. Ceea ce ne străduim să facem e să *nu* ne omorâm unul pe celălalt. Şi chestia asta nu merge prea bine, răspunse crezând că adevărul ar fi prea greu de crezut şi că ar părea că glumeşte.

Avea dreptate.

— Tu nu ai avut vreodată un prieten-iubit până acum. Ar trebui să vorbim despre chestia aia care se întâmplă între un bărbat şi o femeie când se iubesc? întrebă temător.

— În niciun caz, răspunse ea, ferm.

— Bun, zise Jerry bucuros că scăpase.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Da… deci ne putem înfrupta din cumpărăturile aduse, nu?

— Fără îndoială! răspunse ea ducându-se spre bucătărie în timp ce Jerry mai că o luă la fugă până în sufragerie ca se bucure de pacea adusă de canalul Sports Center.

Pe când pregătea nişte bruschette cu extraordinara mozzarella *bufala*, roşiile proaspete, busuiocul şi uleiul de măsline din Spania incredibil de bune pe care le trimisese doamna Delos, se gândi la tatăl ei şi la cât de neştiutor era de forţa paranormală care îi lua din bucuria de a trăi. Ştia că probabil nu mai aveau să fie multe seri pe care să le petreacă împreună uitându-se la baseball în timp ce luau cina, dar gândul acesta nu o mai deranja la fel de tare ca în urmă cu o săptămână. Dacă membrii familiei Delos voiau să îi vină de hac, erau liberi să o facă. Şi aşa se săturase să fie nervoasă mereu. Fie că trebuia să se lupte şi să ucidă, fie să se lupte şi să moară, nu îi păsa prea tare. Câtă vreme îşi ţinea tatăl departe de prostia asta cu tragedia greacă, putea să se descurce cu orice îi apărea în cale.

CAPITOLUL 5

Săptămâna următoare nu a fost altceva decât tortură pură. Luni, Helen încercă să stea departe de familia Delos, dar se părea că toate eforturile pe care le făcea să nu îi contacteze o apropiau mai tare de ei. Se duse la şcoală mai devreme, ca să ajungă acolo înaintea lor, doar pentru a vedea cum enervantul ăla de Cadillac Escalade negru pe care îl zărise în parcarea supermarketului opri fix în spatele ei. Se grăbi să pună lacătul la bicicleta ei, dar toată graba asta pur şi simplu o făcu să se sincronizeze cu Hector şi Jason. Încetini ca să îi lase pe ei în faţă, dar aşa mergea în acelaşi ritm cu Lucas, care îşi ajutase surioara să îşi ia violoncelul din portbagaj. Enervată, făcu un pas înainte şi apoi se opri brusc, rămase pe trotuar pentru o clipă, apoi se îndreptă spre bicicleta ei ca să aştepte acolo până intrau cu toţii şi nu îi mai erau în drum.

În aceeaşi zi, ceva mai târziu, i se permise să îşi mănânce prânzul în aer liber, dar acolo dădu de Cassandra care deja se făcuse comodă şi exersa la violoncel în curtea interioară. Imediat ce o văzu pe Cassandra, Helen se întoarse brusc şi intră fără să vrea în Ariadne. Atingerea îi făcu pielea ca de găină în aşa hal, încât o dureau porii şi, cu toate că încercase să fie drăguţă şi să zâmbească în semn de scuze, palmele lui Ariadne se strânseră în pumni, strângând puternic cutia în care îşi ţinea vioara. Împleticindu-se puţin, Helen se dădu la o parte din calea ei, amândouă cerându-şi iertare încet.

— Eu şi Cass avem voie să exersăm în curtea asta. Ne vom petrece aici pauza mare în următoarele zile, îi explică Ariadne repede, evitând să o privească pe Helen în ochi.

— Mulţumesc, reuşi Helen să rostească printre dinţi.

Se întoarse în cantină ca să o întâmpine pe Claire.

— Nu mâncăm afară? întrebă Claire îndreptându-se spre

ieşire.

Le ochi pe Ariadne şi pe Cassandra şi îşi întoarse privirea spre Helen, ridicând dintr-o sprânceană.

— Pe bune? Asta era? Nu e ca şi când suntem obligate să stăm la aceeaşi masă cu ele.

— Ştiu. Pur şi simplu, nu vreau să stau pe lângă ele, zise Helen în defensivă, jucându-se cu capacul cutiei de prânz.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

— Hei, spuse Matt ajungându-le din urmă. Credeam că mâncăm pe verandă. Mai sunt destule mese… adăugă el, dar vocea i se stinse când le văzu pe cele două fete Delos.

Matt avu destulă voinţă cât să îşi înăbuşe un fluierat când văzu decolteul generos al lui Ariadne – destul de impresionant, mai ales că aceasta purta un maiou şi stătea aplecată în momentul când se uită Matt la ea. Helen considera stăpânirea de sine a lui Matt ca fiind undeva între gay şi „călugăr-cu-cataractă“. Ştia că îl priva pe Matt de priveliştе şi pe Claire de razele de soare, dar chiar nu putea mânca afară.

— Ieşiţi voi. Nu-i nimic, zise Helen brusc şi apoi se îndreptă spre cantină.

— Ce naiba, Lennie? ţipă Claire de frustrare. Ai putea, te rog, să-ţi bagi minţile-n cap şi să nu te mai dai la fund în halul ăsta?

Vocea lui Claire o urmări pe Helen până dădu colţul şi ajunse pe holul principal. Cuvântul „fund“ păru să răsune în jurul ei până se opri în drum, văzându-i pe Hector şi pe Jason la dulapurile lor. Vorbeau cu Lindsey şi cu o fată din ultimul an, membră în echipa majoretelor, Amy Heart, amândouă flirtând în draci. Lindsey şi Amy se uitară una la alta, apoi îi aruncară lui Helen o căutătură de parcă era un gunoi. Furiile începură să şuşotească, iar Helen trase aer în piept ca să le poată ignora.

— Bună, Helen, rosti Hector pe un ton vesel şi cu ochii ciudat de goi.

Corpul i se aplecă uşor în direcţia ei, de parcă nu se putea abţine de la a încerca să pună mâna pe ea. Jason îl lovi în glumă pe fratele său în piept, folosind mult mai

multă forţă decât ar fi bănuit oamenii normali ca Amy şi Lindsey.

— Nepoliticos? îi aminti Jason lui Hector.

— Doar o salut pe Helen. Bună, Helen! Helen Hamilton, bună! Ai mai trecut prin ’Sconset în ultima vreme? rânji el.

— Nu, n-a mai fost, zise Lucas din spatele ei.

Helen se întoarse să îl privească.

— Şi ştiu bine ce vorbesc, încheie el atât de încet, încât oamenii normali nu aveau cum să audă.

Dar Helen auzi.

Deodată, se simţi de parcă avuse parte de destulă intimidare pentru o singură zi, aşa că, întărâtată de Furii, făcu un mic pas spre Lucas. Îl văzu cum trage brusc aer în piept şi înţelese îndată că, probabil, şi Lucas petrecuse la fel de mult timp ca şi ea încercând să îi înlăture mirosul în urma micii lor tumbe din curtea lui. Acest gând o înveseli atât de tare, încât aproape că izbucni în râs.

— Spuneţi-i lui Noel că uleiul de măsline pe care mi l-a trimis a fost cel mai bun pe care l-am gustat vreodată, zise Helen cu un zâmbet mic şi afurisit.

Văzu cum ochii lui Lucas se făcură mai mari, de frică, şi îşi dădu seama că ghicise bine. Chiar *era* ceva diferit la mama lui.

— Oricând vrea să încerce bruschettele mele, este binevenită să treacă pe la mine.

Lucas se îndreptă spre Helen, dar Jason era deja lângă ea, împingând-o uşor în direcţia opusă, în timp ce îl trăgea pe Lucas spre dulapuri. Helen profită de ocazie să îşi vadă de drum, dar nu se putu abţine să nu îi mai înţepe pentru o ultimă dată:

— Spune-i mătuşii tale „bună“ din partea mea, rosti Helen printre dinţii rânjiți pe când trecea pe lângă Hector, imitându-i la perfecţie tonul ameninţător.

Nu se opri în aşteptarea unui răspuns. În vreme ce se îndepărta încet pe hol, putu simţi cum cei trei băieţi Delos o fixau cu privirea, dar asta nu o sperie deloc. Era aşa de mulţumită de ea însăşi, încât uitase până şi să meargă cocoşată.

Ziua de marţi nu a fost nici ea prea bună, dar măcar Helen încetă să încerce a-şi modifica orarul ca să îi evite pe copiii Delos. În schimb, ei îşi modificau programele ca să o evite pe ea – aşa că, bineînţeles, dădea peste tot de ei. Avea senzaţia că pe fiecare hol unde mergea se lovea de unul dintre ei.

Colac peste pupăză, toţi prietenii ei începuseră să se cam sature de ea. Claire credea că Helen se poartă ca o laşă fără șira spinării. Matt devenea posac şi arţăgos de fiecare dată când vedea că Helen se înfiora când ea şi Lucas se priveau direct în ochi. Lindsey pur şi simplu o ignoră, dar toată vorbăria ei despre cât de „delicioşi“ erau băieţii Delos o deranja clar pe Helen – ceea ce o făcea pe Lindsey să fie şi mai pornită când venea vorba de acest subiect.

Miercuri, clanul Delos îşi schimbă tactica. Atunci când Helen ajunse la dulapul ei în dimineaţa aceea, îl găsi pe Jason aşteptând-o acolo, sprijinindu-se de perete de parcă era plantat ca obiect de decor.

— Ai o clipă? o întrebă el foarte serios, dar politicos.

Helen observă că Jason se concentra foarte tare, probabil la fel de tare cum se concentra şi ea ca să poată ignora Furiile.

— Bine, răspunse Helen, ţinându-şi privirea în jos.

Puştilor din apropiere le lua cam mult să îşi scoată lucrurile din dulapuri. Helen chiar îşi dorea ca ei să plece, dar nimeni din Nantucket High[14] nu ar fi pierdut ocazia unui bilet în primele rânduri la ceea ce putea fi încă o încăierare.

— Unii dintre noi sunt de părere că poate ar fi o idee bună să fim mai cordiali unii cu alţii, rosti el grăbit, de parcă încerca să încheie convorbirea cât mai repede.

Helen se gândi pentru un moment şi apoi spuse deschis:

— Unii dintre voi? Adică nu aţi ajuns la o decizie unanimă încă? Referitor la mine.

— Nu, scuze, îi răspunse înţelegând imediat ce voia să

[14] Numele liceului, Nantucket High (School) (n.tr.)

zică. Dar credem – cel puţin unii dintre noi cred asta – că ar trebui măcar să încercăm să ne purtăm mai frumos unii cu alţii.

— Nu prea văd cum o să reuşim una ca asta.

Helen nu voia să pară neprietenoasă, dar nu se putea controla. O auzi pe una dintre fetele din apropiere dezaprobând zgomotos.

— Tot ce vrem este să îţi fim prieteni. Sau, dacă nu prieteni, măcar nu inamici. Să te gândeşti bine la asta, zise Jason şi apoi plecă.

Helen trebui să încerce de trei ori să îşi desfacă lacătul fiindcă nimeni nu avea altceva mai bun de făcut decât să se holbeze la ea. Ştia că probabil se purtase îngrozitor, însă nu se putuse abţine. Îşi irosise toată energia încercând să nu îl atace pe Jason în timp ce pleca de lângă ea, aşa că nu mai avea prea multă răbdare. Îi venea să ţipe la cei din jur pentru că îndrăzneau să o judece, dar asta nu se putea întâmpla. Ce să le zică? „De obicei, nu sunt o scorpie – sunt pur şi simplu foarte irascibilă zilele astea pentru că mă urmăresc trei fantome plângăcioase care nu mă lasă să dorm noaptea.“ Da, explicaţia asta sigur ar fi fost foarte bună.

În pauza de prânz, avu surpriza să le vadă pe Ariadne şi pe Cassandra stând la masa la care stătea de obicei cu prietenii ei. Se vedea de la o poştă că Matt clocotea de hormoni ţinuţi în frâu, că Lindsey şi Zach, care niciodată nu stăteau la masa aceea, profitau de ocazie ca să le pupe în fund pe fetele populare, iar până şi Claire părea mai puţin super decât de obicei. Helen se poticni un pic la intrare, gândindu-se că poate încă avea cum să scape, dar Ariadne o zări şi îi făcu semn cu mâna să li se alăture.

Ariadne se purtă cu Helen cât de frumos putu pe întreaga durată a acelui prânz neplăcut şi, cu toate că zâmbetele Cassandrei erau un pic cam înţepătoare, măcar erau din belşug. Chiar şi aşa, Helen era atât de agitată, încât comportamentul ei atrase câteva priviri ofensate din partea lui Lindsey şi îngrijorate din partea lui Claire. În timp ce părăseau cantina, Claire o trase pe Helen

deoparte.

— Ţi se pare atât de imposibil să te porţi şi tu frumos?

— Nu ai idee cât de tare mă străduiesc, răspunse Helen printre dinţi.

— Străduieşte-te şi mai tare. Pari o mare snoabă, dar eu ştiu că nu eşti, aşa că nu mă lua cu bazaconii, continuă Claire şi nu o lăsă pe Helen să protesteze. Îmi dau seama că e ceva ciudat la mijloc. Ceva ce nu-mi spui. Nu-i nimic, nu mă deranjează. Însă ar fi cazul să începi să te *prefaci* că îi placi sau oameni ca Lindsey şi Zach se vor asigura că viaţa ta va fi de rahat până la absolvire.

Helen încuviinţă docilă. Ştia că primea sfaturi bune, dar viaţa ei era şi aşa destui de grea şi fără să mai încerce a se gudura pe lângă familia Delos. Oricum, a doua zi, încercă din răsputeri să dea tot ce avea mai bun şi le zâmbi lui Ariadne şi lui Jason când trecu pe lângă ei, pe hol. Încercarea ei nu era o privelişte prea reuşită – arăta mai mult a grimasă decât a surâs –, dar fusese bine primită de către gemeni.

Cu Hector era total altceva. Aparent, el nu credea că ar trebui să încerce să se înţeleagă şi, după încă o zi obositoare în care se forţă să nu tresară la vederea lui Lucas, Helen fu nevoită să treacă pe lângă Hector pe drumul spre pista de alergări. Ca şi când ar fi fost controlat de fire invizibile, Hector îşi schimbă direcţia şi începu să o urmărească pe teren. Îi rostea numele în şoaptă, de parcă fredona un cântec. Helen privi în jur pentru a găsi încă o persoană, un martor în caz că avea să se întâmple ceva, şi suspină cât putu de tare când văzu câteva fete care se îndreptau în direcţia ei. Se uitau la Helen de parcă ea fugea de Hector şi se holbau la ea ca şi cum i-ar fi crescut coame. Majoritatea fetelor din liceu ar fi alergat *înspre* Hector dacă le-ar fi zâmbit astfel, deci, din moment ce Helen făcea taman invers, era clar că era ceva în neregulă cu ea, aşa cum se tot zvonea.

După ce că nu putu să pună geană pe geană toată noaptea din cauza gemetelor Furiilor, Helen trebuise să se scoale din pat la răsărit, vineri, ca să îi ducă pe Kate şi pe

tatăl ei la aeroport. Mergeau la Boston pentru a participa ia o conferinţă a micilor întreprinzători care se ţinea în acel weekend, iar Helen abia aştepta să aibă parte de câteva zile numai pentru ea. În ultima săptămână, tot avusese senzaţia că o urmărea cineva şi cu atâta lipsă de somn şi hărţuială zilnică, Helen se simţea extenuată. Tot ce trebuia să facă era să mai reziste o zi la şcoală şi apoi putea să se bage în pat şi să se ascundă acolo până luni. Poate, eventual, va reuşi chiar să şi adoarmă.

Din nefericire, ceea ce ea credea că însemna ziua de vineri, sfârşitul chinului, era de fapt doar începutul. Când sosi la şcoală, constată că se afla în mijlocul unei telenovele de proporţii, ea fiind personajul negativ şi fără inimă. La început, nu putu să înţeleagă de ce o înghionteau cu toţii şi presupuse că probabil era vreo modă nouă de care ea nu auzise încă, până ce Claire începu să ţipe la toată lumea să o lase în pace. Apoi, Helen se strădui să priceapă ce spuneau cei care o înghionteau.

Oameni cu care Helen nici măcar nu mai vorbise până atunci şuşoteau lucruri de genul „scorpie“ şi „ştoarfă“ când treceau pe lângă ea pe hol. Toata ziua auzi numai insultă după insultă şi de trei ori fu nevoită să fugă la toaleta fetelor ca să se ascundă. Reuşi cumva să se ferească de familia Delos, dar, în schimb, devenise ţinta favorită a tuturor. Când ajunse în vestiar pentru a se schimba în ţinuta de alergare, era atât de supărată, încât nu-şi dădea seama dacă îi venea să plângă sau să vomite. Afară, reuşi să o prindă pe Claire din urmă, deşi avea genunchii moi. Îi era teamă să nu sară cineva pe ea, dar, din fericire, celelalte fete erau la o distanţă destul de mare de ele.

— Nu înţeleg de ce le pasă? izbucni Helen frustrată când Claire îi zise că toată şcoala o ura. Ce contează dacă îmi plac puştii Delos sau nu?

— Pentru că asta nu-i tot, spuse Claire cu blândeţe.

— Ce-ai auzit? întrebă Helen disperată să audă o explicaţie.

— E un zvon cum că Lucas şi Hector s-ar bate pe tine,

aşa că, bineînţeles, toate fetele te urăsc pentru asta, răspunse Claire de parcă spera că zvonul era ridicol, deşi nu era sută la sută sigură că aşa stăteau lucrurile.

— Glumeşti, nu? rosti Helen râzând.

Claire clătină din cap.

— Se pare că Lucas şi Hector chiar s-au luat la bătaie ieri, la antrenamentul de fotbal. De aia nu au venit azi la şcoală. Sunt suspendaţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Helen mută de uimire.

— Lucas l-a văzut pe Hector urmărindu-te când ai ieşit din vestiarul fetelor şi i-a sărit ţandăra. A început să urle la Hector să te lase în pace. Cred că Lucas a afirmat ceva de genul că… eşti a lui, zise Claire cu sfială.

Helen negă din cap. Lucas voise să spună că Helen era a lui pentru că el trebuia să o omoare, dar nu putea să îi explice asta lui Claire.

— Toate fetele mă urăsc pentru că Lucas este un hărţuitor deziluzionat? Cum poţi susţine că aşa ceva e corect? Nu-l suport pe tip, declară Helen înflăcărată. Se opri pentru un moment şi îi veni alt gând: Dar asta explică doar de ce mă urăsc fetele. Mai este ceva, nu-i aşa?

— O, da. E mult mai rău decât atât pentru că nu numai că au fost suspendaţi, continuă Claire, Zach a spus că Hector şi Lucas s-au luat la bătaie în halul ăla chiar în văzul întregii echipe, al antrenorului, în faţa tuturor. A fost naşpa. Naşpa ca o luptă până la moarte. Jason s-a pus între ei, încercând să îi separe, dar era deja prea târziu. Şi… ei bine… toţi trei au fost daţi afară din echipa de fotbal. De aceea te urăşte tot liceul, inclusiv băieţii, zise ea sfârşind povestea. Cică toţi cei trei băieţi Delos sunt nişte atleţi incredibili, legendari, şi toată lumea spune că tu i-ai distrus unica şansă liceului Nantucket High să câştige în sezonul ăsta.

— Tu sigur nu mă iei peste picior? rosti Helen rar. Îmi fac viaţa un calvar, îşi şopti sieşi, dar, cu toată părerea de rău pentru propria persoană, pricepu că şi ea le făcea lor viaţa un calvar.

Nu erau în oraş nici de două săptămâni şi deja toţi cei

trei băieţi erau suspendaţi din cauza problemelor disciplinare. Dacă astfel de incidente aveau să se mai întâmple, ar fi putut fi exmatriculaţi, şi atunci ce ar fi făcut? Ar fi fost nevoiţi să facă naveta pe continent în fiecare dimineaţă pentru că pe toată insula era un singur liceu. Şi toate acestea – lupta, suspendarea, întreaga şcoală încercând să îi facă rău lui Helen – avuseseră loc după ce căzuseră de acord să se poarte frumos unii cu alţii.

Un adevăr cumplit începu să se contureze în mintea lui Helen. Chiar dacă reuşea să-şi controleze mânia şi familia Delos pe a lor, Furiile tot nu i-ar fi lăsat să coexiste. Bătaia dintre Lucas şi Hector demonstrase că ori o omorau pe ea, ori începeau să sară unul la gâtul altuia. Nu exista o soluţie de genul „trăieşte şi lasă-l şi pe celălalt să trăiască“. Furiile voiau sânge şi asta urmau să obţină indiferent de metodă.

— Tu sigur nu te vezi cu Lucas? întrebă Claire grijulie.

Helen se trezi din visarea ei tristă.

— Dacă mă *văd* cu el? De fiecare dată când îl *privesc,* îmi vine să îmi scot ochii din cap, răspunse Helen cu sinceritate.

— Uite, vezi? Exact asta nu înţeleg. Nu ai mai urât pe nimeni până acum, nici măcar pe Lindsey, care s-a tot purtat aiurea cu tine încă din clasa a cincea. Pur şi simplu, treceai pe lângă ea de parcă nu ar fi fost mare brânză şi cândva erai la fel de apropiată de ea cum eşti de mine. Dar treaba asta dintre tine şi Lucas? Te mănâncă de vie! Ai fost aşa de furioasă de când s-a mutat aici! Chiar nu pot să înţeleg. Singura explicaţie ar putea fi povestea asta pe care o crede lumea, spuse Claire şi conteni brusc.

— Ce anume zice lumea? întrebă Helen oprindu-se în drum.

Oricum alergau într-un ritm lent, însă Helen avea nevoie de un răspuns sincer. O obligă pe Claire să se oprească şi să o privească.

— Ce zice lumea?

Claire suspină şi termină povestea:

— Că tu şi Lucas v-aţi fi cunoscut pe plajă, în seara de dinaintea începerii şcolii, şi cică v-aţi fi culcat împreună. Apoi, te-a minţit spunându-ţi că era doar în vacanţă, ca să nu mai fie nevoit să te sune. De aceea ai luat-o razna când l-ai văzut pe hol – pentru că se folosise de tine şi tu îl iubeai.

— Uau, ce dramatic, rosti Helen pe un ton detaşat.

— Da, dar e adevărat? întrebă Claire îngrijorată.

Helen suspină şi îşi puse braţul în jurul lui Claire, începând să meargă alene.

— În primul rând, eu şi Lucas nu ne-am văzut niciodată până în ziua aia când ne-am întâlnit pe hol, cu atât mai puţin să ne culcăm împreună. În al doilea rând, ţi-aş fi spus dacă m-aş fi sărutat cu alt tip de la dezastrul din dulap, cu Matt, în clasa a şaptea. În al treilea rând – şi probabil cel mai important lucru –, niciodată nu m-am simţit atât de apropiată de Lindsey cum suntem noi două. Eşti cea mai bună prietenă a mea, Gig! Helen o strânse în braţe şi aşteptă un zâmbet de la Claire înainte să continue: M-am purtat ciudat în ultima vreme, ştiu şi chiar îmi pare foarte rău. Mi se întâmplă tot felul de păţanii ciudate. Am vrut să îţi povestesc, dar nici eu nu am reuşit să înţeleg bine încă. Aşa că, te rog, ai încredere în mine şi susţine-mă chiar dacă sunt supărată şi morocănoasă mai tot timpul.

— Ştii că îţi sunt mereu alături, dar vrei să fiu sinceră? întrebă Claire oprindu-se din mers şi întorcându-se spre Helen. Ştiu că ar trebui să zic că nu-i nimic, că totul se va rezolva şi să-ţi torn prostii de-astea optimiste, dar nu pot. Pur şi simplu, nu cred ca va trece de la sine şi sunt îngrijorată pentru tine.

După antrenament, Helen se duse la magazin. Îi spuse lui Louis să se ducă acasă în noaptea aceea, ca să înceapă odihnit weekendul în care urma să se ocupe de magazin, cât timp Kate şi Jerry erau la Boston. Când sosi, Helen îi zise să o lase pe ea să măture şi să aranjeze marfa, promiţându-i că se va ocupa de tot şi că va închide magazinul. O îmbrăţişă recunoscător şi se duse spre casă,

ca să îşi petreacă măcar câteva ore în pat, iar Helen se simţi bine să fie un pic prea ocupată pentru a se putea gândi la vrute şi nevrute.

Clienţii încă se uitau ciudat la ea – vestea despre căderea ei nervoasă ajunsese la urechile tuturor localnicilor –, dar avea prea multe de făcut ca să se lase impresionată. Până termină de curăţat şi de pregătit lucrurile pentru Louis, deja trecuse de miezul nopţii.

În timp ce închise magazinul şi se îndreptă spre Purcica, se uită atentă în jur, în căutarea unui eventual pericol, dar îi trecu până dădu cu maşina înapoi şi ajunse pe drumul spre casă. Fusese precaută, dar nu conta. După ce parcă în faţa casei, în timp ce se îndrepta spre uşă, cineva sări pe ea.

Primul lucru pe care îl simţi fu recunoştinţă. Cel puţin, clanul Delos avuse bunul-simţ să aştepte până când Jerry era plecat de acasă înainte să vină să o omoare. Un braţ subţire o apucă de gât, trăgând-o şi totodată împingând-o mai aproape de pământ, până ce Helen fu nevoită să se aşeze în genunchi. I se tăie respiraţia şi era aplecată în aşa fel încât nu o putea vedea pe persoana din spatele ei. Când, din cauza lipsei de oxigen, nu mai vedea decât o chestie mare şi albastră, încă se întreba cine câştigase cearta cu „e a mea“, Lucas sau Hector. Apoi, se gândi cum s-ar simţi tatăl ei să se întoarcă acasă şi să îi găsească trupul neînsufleţit în faţa garajului şi ştiu că, oricât de dezavantajată ar fi, oricât de mulţi ar fi fost împotriva ei, trebuia să lupte. Nu-l putea lăsa pe tatăl ei să piardă o altă persoană pe care o iubea. Nu ar fi putut niciodată să treacă peste asta.

Helen îşi îndoi braţul şi, cu toată puterea, îi trase un cot atacatorului în plexul solar. Auzi cum atacatorul îşi pierdu răsuflarea şi simţi cum o scăpă din braţe. Podul palmelor ei se zgâriară de sol când încercă să îşi regăsească echilibrul. Trase adânc aer în piept de două ori până să îşi ridice privirea, surprinsă că niciunul dintre ceilalţi membri ai clanului nu sărise să o prindă.

Lucas se uita la ea de sus, ţinându-l strâns pe Hector de

tricou. Într-un mod ciudat, privirea lui Hector era îndreptată în direcţia opusă lui Helen. Abia avu timp să-şi dea seama ce se întâmplă înainte ca Lucas să înceapă a vorbi.

— Jason! Ariadne! Aduceţi-o în viaţă, ordonă el aruncându-i o privire tăioasă lui Hector când accentuă „în viaţă“.

Gemenii îşi luară zborul în aceeaşi direcţie în care privise Hector mai devreme. Helen profită de ocazie ca să se ridice de la pământ şi să o ia la fugă.

Helen nu mai încercase niciodată până atunci să alerge cât putea de tare. Ştia că, dacă ar fi făcut asta, ar fi aflat că toate coşmarurile ei despre propria persoană erau adevărate. Monstru, ciudăţenie, bestie, vrăjitoare, toate insultele pe care şi le şoptea când făcea ceva imposibil, toate apelativele astea urâte ar fi erupt şi şi-ar fi făcut loc în viaţa reală dacă nu se înfrâna. Dar, când îl auzi pe Hector urlându-i numele, nu stătu să se gândească la semnificaţia acestui lucru sau la cum ar fi să fugă pe cât de repede putea, pur şi simplu o făcuse.

Ceva o îndreptă chiar în mijlocul mlaştinii. Pământul întunecat şi plat care se întindea sub albul decolorat al lunii părea cumva un loc mai sigur decât străzile şi casele din comunitatea ei. Dacă tot trebuia să moară, măcar să fie undeva unde era singură, fără oameni normali şi neputincioşi care şi-ar fi sacrificat viaţa ca să o salveze pe săraca Helen Hamilton, vecina şi prietena lor dintotdeauna.

Dacă trebuia să se lupte, voia să fie sub cerul întins de deasupra părţilor nedomesticite ale insulei, şi nu într-un ring format din grădinile imaculate, pline de trandafiri şi mărginite de prundiş. Se îndreptă spre vest, traversând partea nordică a insulei, cu apele liniştite ale lui Nantucket Sound[15] oftând undeva prin apropiere, cu Lucas şi Hector strigând-o în spate. O ajungeau din urmă.

Helen traversă strada Polpis, mergând pe ţărmul lacului

[15] Numele porţiunii oceanului Atlantic mărginite de Nantucket, Cape Cod şi Marha’s Vineyard (n.tr)

Sesachacha până zări adevăratul ocean Atlantic. Nu vărul lui bun şi liniştit, Nantucket Sound, ci apa tumultuoasă de la marginea continentului. Trebuia să se ascundă, dar pământul era neted şi sterp, iar cerul – senin. Helen privi cum valurile întunecate sclipeau în lumina lunii ca o foaie de aluminiu de culoarea cernelii şi se rugă să se aştearnă vreun soi de ceaţă sau negură. Oceanul ăla afurisit îi era dator pentru că aproape îi luase viaţa când era mică şi venise timpul să plătească pentru asta. După alte câteva salturi imense, ruga lui Helen fu ascultată ca prin minune. Fugi înspre nord, pe coastă, spre fâşia de pământ pe care nu locuia nimeni, într-o ceaţă deasă şi vâscoasă.

În aerul umed, Helen îşi auzea urmăritorii şi mai bine şi ştia că şi ei o puteau auzi mai bine pe ea. Speriată şi extenuată, se aruncă orbeşte în mijlocul ceţii şi speră ca trupul să îi alerge şi mai repede. Avea de gând să fugă până nu mai avea pământ pe care să păşească. Pe punctul de a cădea, simţi cum corpul îi deveni incredibil de uşor şi începu în mod neaşteptat să respire normal. Brusc, nu mai simţi în încheieturi şi în şira spinării durerea intensă provocată de efortul la care o supuneau paşii ei uriaşi. Încă se mişca, dar tot ce putea simţi era frigul şi vântul care îi răsucea părul, transformându-i şuviţele în bice. Ieşi ca o rafală de vânt din ceaţă şi tot ce vedea acum era întuneric şi stele în jurul ei. Erau stele peste tot. Privi în jos.

Sub ea se zăreau lumini care licăreau în jurul unei virgule pe dos, familiară ei, în mijlocul oceanului. Căutând avionul în care s-ar fi aflat în mod normal la altitudinea la care era, Helen văzu cum mâinile şi picioarele îi pluteau foarte uşoare şi unduitoare, ca şi când s-ar fi aflat sub apă. Mai aruncă o privire în jos şi îşi dădu seama că virgula sclipitoare era frumoasa ei insulă. Vederea i se transformă într-un tub din ce în ce mai subţire, prin care tot ce putea zări era întunericul. Fără cel mai mic sunet, leşină şi pică din cerul care doar ce o îmbrăţişase.

CAPITOLUL 6

Se aşternu noaptea peste tărâmul sterp. Helen fu surprinsă că exista o dimensiune a timpului acolo. I se păru atât de neobişnuit, încât privi în jur pentru câteva secunde, neputând fi sigură unde se afla. După ceva vreme, ajunse la concluzia că da, era pe tărâmul stâncos, dar, de data asta, terenul era mai neted şi mai întins. Cerul întunecat, lipsit de stele părea să fie cumva mai greu şi mai apropiat de pământ. Apoi, privi peste umăr. Avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă ce anume se afla în faţa ochilor ei.

La câţiva kilometri distanţă se vedea o linie, atât pe cer, cât şi pe pământ, care separa peisajul nocturn de cel stâncos în cursul zilei şi pe care îl ştia atât de bine. Cele două realităţi temporale erau alăturate ca două tablouri în studioul unui pictor, nemişcate, neschimbate şi amândouă la fel de adevărate. Aici, timpul era spaţiu şi nu se schimba niciodată. Cumva, asta părea foarte logic.

Helen porni la drum. Era frig în versiunea nocturnă a tărâmului uscat şi dinţii lui Helen clănţăneau fără să îi poată controla. În peisajul pe timp de zi nu putea scăpa de căldură, aşa că Helen ştia că nu avea să găsească vreo fărâmă de căldură pe timp de noapte, oricât de mult ar fi tremurat şi şi-ar fi frecat palmele. Văzu pe cineva în faţă. Era un om speriat.

Se grăbi înainte până putu să îi distingă trăsăturile lui Lucas, care era în patru labe, întinzându-şi braţele pentru a încerca să distingă împrejurimile. Se lovea de pietre ascuţite, zgâriindu-şi palmele. Helen îl strigă pe nume, dar el nu o auzi. Îngenunche lângă el şi îi cuprinse faţa cu palmele. Iniţial, Lucas se dădu înapoi, dar, după aceea, se îndreptă spre ea, bucuros că îl găsise. Încercă să îi pronunţe numele, dar, deşi buzele lui se mişcau, nu se auzi

nimic. Îl luă în braţe şi era uşor ca un fulg. Îl ajută să se ridice în picioare, deşi era atât de speriat, încât stătea cocoşat, picioarele tremurându-i de frică. Plângea încetişor şi Helen ştia că o ruga să îl lase în urmă. Îi era prea frică să se mişte, însă Helen ştia că, dacă îl asculta, nu ar mai fi ieşit niciodată de pe pământul acela întunecos şi uscat.

Deşi Lucas ţipa, ea îl obligă să se ridice şi să meargă.

Helen simţea o durere teribilă. Îi venea să geamă, dar nu avea putere să scoată vreun sunet. Se auzea oceanul în apropiere, dar nu se putea mişca sau deschide ochii pentru a vedea unde era. Îşi simţi capul ridicându-se şi coborând încet, de parcă stătea cu faţa în jos pe o plută cu cocoloaşe, iar buzele îi schiţară un zâmbet vag. Ceva îi oprise căderea şi o susţinea tandru. Se concentră să distingă fărâma ei de noroc, împărţindu-şi durerea în mici bucăţele suportabile la fiecare bătaie de inimă. După zece bătăi, numără până la douăzeci, la douăzeci se ambiţionă să ajungă la patruzeci şi tot aşa. Mai auzi o bătaie ritmată sub ea şi, după ceva vreme, se sincroniza cu sunetul care venea dinspre pluta ei de salvare. Respirau împreună, încurajându-se reciproc. Încercă să rămână nemişcată.

După un timp care lui Helen îi păru a fi ore întregi, era încă imobilizată, dar putea în sfârşit să îşi deschidă ochii şi să îi şi folosească. Tot ce reuşea să zărească printre flash-urile de lumină orbitoare care veneau dinspre vreun far din depărtare erau munţi de nisip. Sub obrazul ei drept se afla un tricou cald. După câteva momente, îşi dădu seama că se afla o persoană în el. Stătea deasupra unui bărbat. Cocoloaşele de sub capul ei erau pieptul lui şi senzaţia de plutire a lui Helen era de fapt respiraţia lui. Helen icni. Băieţii Delos o prinseseră.

— Helen? întrebă Lucas cu o voce sfârşită. Zi ceva. Dacă eşti în viaţă, reuşi el să spună.

Nu părea a avea de gând să o ucidă, aşa că îi răspunse:

— Sunt în viaţă. Nu mă pot mişca, îi şopti.

Resimţea fiecare silabă ca o durere a muşchiului

diafragmei.

— Aşteaptă. Ascultă valurile. Calm, zise el poticnindu-se la fiecare cuvânt, deoarece greutatea lui Helen îl făcea să expire tot aerul din piept.

Helen ştia că nu putea nici măcar să îşi ridice braţul, aşa că îi urmă sfatul, se relaxă şi privi cum lumea se ridica şi apoi cobora la loc cu fiecare respiraţie a lui Lucas. Aşteptară în lumina intermitentă a farului, ascultând cum spuma valurilor se pierdea în nisip.

Pe măsură ce durerea devenea ceva mai uşor de suportat, Helen reuşi să observe mai multe lucruri legate de corpul ei. Din câte putea vedea, totul părea normal la exterior, dar oasele păreau moi ca un biscuit într-o cană cu lapte. Oasele de-abia dacă îi puteau susţine muşchii şi căldura măduvei o furnica pe dinăuntru. Senzaţia era similară cu cea pe care o avusese când învăţa să meargă pe scuter şi căzuse din greşeală. O parte din ea ştia că îşi rupsese mâna în acel moment, dar era ca nouă până să-şi facă radiografia. Mâncărimea era semn că se vindeca.

Cumva, căzuse din cer şi supravieţuise. Zău că era un monstru. O ciudăţenie. Poate chiar o vrăjitoare. Începu să plângă.

— Nu-ţi fie teamă, reuşi Lucas să rostească dintr-o suflare. Durerea va trece.

— Ar trebui să fiu moartă, se tângui încet, având mandibula lichefiată. Ce nu-i în regulă cu mine?

— Nu. Nu-i nimic în neregulă. Eşti ca noi, spuse el cu o voce ceva mai puternică.

Se vindeca la fel de repede ca şi ea.

— Şi anume?

— Ne numim Scioni[16].

— Descendenţi? murmură Helen amintindu-şi definiţia de la una dintre temele enervante ale lui Hergie la Cuvântul Zilei. Descendenţii cui?

Lucas îi răspunse. Helen îl auzi, dar nu chiar. Cuvântul „semizeu“ era atât de departe de aşteptările ei, încât

[16] *Scion,* în engleză, înseamnă descendent, vlăstar, progenitură, (n.tr.)

trebui să se gândească la asta pentru o clipă. Se pregătise să audă ceva groaznic, poate chiar malefic, motivul pentru care era aşa cum era. Mitologia greacă nu-i trecuse niciodată prin minte.

— Hm? răspunse ea ameţită, atât de confuză, încât se opri din plâns.

Imaginea se zgâlţâia, aşa că Helen îşi dădu seama că Lucas râdea.

— Au. Nu mă face… să râd, zise el deşi pieptul încă îi tresălta.

Era amuzant să i se zgâlţâie capul aşa şi începu şi ea să râdă, îi părea rău, dar nu se putea opri. Era ca şi când durerea era aşa de greu de suportat încât trebuia să mai uite de ea prin râs.

— Doare foarte tare, spuse el începând să se controleze.

— Dacă te opreşti, mă opresc şi eu, zise ea contenind a râde.

Între chicoteli, rezistau durerii şi aşteptau ca trupurile lor să se refacă. În ciuda durerii, vremea trecea repede. Cu o ureche, Helen auzea ritmul inimii lui Lucas, iar cu cealaltă – pescăruşii. Mai era puţin şi răsărea soarele, şi, pentru prima dată de câteva săptămâni bune, Helen se simţi în siguranţă.

— De ce nu te mai urăsc? întrebă ea când simţi că oasele îi erau destul de solide cât să-i permită a vorbi cum trebuie.

— Şi eu mă întrebam asta. Cred că Furiile au dispărut.

Lucas oftă adânc, de parcă i s-ar fi luat o piatră imensă de pe inimă, deşi Helen ştia că, probabil, capul ei era la fel de greu cât o minge de bowling.

— La un moment dat, când eram în aer, mi-a fost frică. Mi-era foarte greu să mă abţin de la a mă lupta cu tine.

— Noi? A, poţi zbura! rosti Helen şi în aceeaşi clipă pricepu.

Îşi aminti cum Lucas obişnuia să apară şi să dispară brusc, şi cum auzea bufniturile decolărilor şi aterizărilor lui. Nu-l văzuse niciodată zburând pentru că nu se gândise niciodată să privească în sus.

— Cum ai ajuns sub mine? întrebă ea încercând să îşi schimbe un pic poziţia corpului.

— Te-am prins. Te-am văzut leşinând şi am încercat să-ţi încetinesc căderea cât de bine am putut, dar eram deja aproape de impact când am reuşit să îmi pun braţul în jurul tău, zise el mişcându-se un pic şi făcând o grimasă de durere. Nu-mi vine să cred că încă suntem în viaţă.

— Nici mie. Credeam că vii să mă omori în seara asta, dar m-ai prins, se minună ea încă ameţită. Mi-ai salvat viaţa.

Deodată, nu îl mai ura pe Lucas deloc. Era ca şi când căderea i-ar fi luat toată furia. Simţi cum braţele lui o apăsau uşor pe spate, apoi un pic mai tare, apoi se relaxau la loc.

— Răsare soarele, spuse Lucas după ceva vreme. Să sperăm că familia mea ne va putea vedea acum.

— Tot ce pot eu să văd e pieptul tău în dreapta şi munţi de nisip în stânga. Unde suntem?

— La fundul craterului pe care l-a format căderea noastră, pe ultima bucăţică de plajă înaintea farului Great Point, chiar în capătul celei mai subţiri fâşii de nisip din cel mai nordic punct al insulei Nantucket.

— Deci… uşor de găsit, glumi Helen.

— Da, suntem practic în curtea mea din spate, glumi Lucas şi apoi tresări de durere când începu să râdă.

Urmă un moment de tăcere înainte să vorbească din nou.

— Cine eşti? întrebă în cele din urmă.

— Helen Hamilton, răspunse ea ezitând, nefiind sigură ce anume voia el să afle.

Şi-ar fi dorit să îi poată vedea faţa.

— Numele tatălui tău e Hamilton, dar nu asta este Casa ta, zise el.

Helen putu simţi majuscula cuvântului „Casă“ din modul în care îl articulă.

— În mod normal, trebuia să primeşti numele de Scion al mamei tale, nu numele de muritor al tatălui. Cine a fost mama ta? o întrebă de parcă dorise să o întrebe asta toată

noaptea.

— Daphne Smith.

— Smith. Bine, spuse el cam dezamăgit. Ei bine, prenumele ar putea fi al ei, dar numele de familie în niciun caz.

— Nu ai de unde să ştii asta. Nu ştii nimic despre ea. Cum poţi să spui că acela nu e numele de familie al mamei mele? întrebă Helen în defensivă.

Nu îşi cunoscuse niciodată mama, iar necunoscutul din faţa ei presupunea că el ştia mai multe decât ea. O duru pe Helen să recunoască în mintea ei că probabil aşa era. Pentru prima dată de ceva ore bune, deveni foarte conştientă de faptul că stătea la pieptul lui şi nu mai voia asta. Încercă să se sprijine în antebraţ pentru a se îndepărta de el, însă o durere sfâşietoare îi dădu de veste că este cazul să o lase baltă. Mai făcu câteva încercări nereuşite, apoi renunţă. Simţea cum Lucas zâmbea, braţele lui încordându-se să o ţină pe loc, în caz că reuşea să se desprindă de el.

— Ştiu că pe mama ta nu o chema Smith pentru că poţi să *zbori,* Helen. Acum, stai liniştită. Mă doare când te mişti, zise el cu sinceritate.

— Scuze.

Brusc, îşi dădu seama că el a trebuit să suporte şi greutatea ei când se ciocniseră de pământ. Probabil că rănile lui erau mult mai grave decât ale ei – şi ale ei erau groaznice.

Privind cum nisipul devenea gri, apoi roz, după care de culoarea coralului datorită soarelui care se ridica pe cer, Helen îşi dădu seama că era al doilea răsărit pe care îl vedea în tot atâtea zile. Din cele două, îl preferă pe acesta. Durerea era mult mai mare, dar era şi în viaţă, şi eliberată de furie. Helen nu conştientizase cât de greu de dus era povara urii până nu scăpă de ea.

Auzi o voce strigându-l pe Lucas şi îşi dădu seama că de fapt nu voia să fie găsită. Dacă se întorceau şi Furiile odată cu restul familiei?

— Aici! strigă Lucas fără vlagă.

— Stai puţin, îl rugă Helen. Dacă ei încă mai văd Furiile când mă privesc? Nu mă pot apăra în starea asta.

— Nimeni nu te va răni, îi promise el strângând-o cu mai multă putere în braţe.

— Hector… începu ea.

— Va trebui mai întâi să aibă de-a face cu mine, încheie el.

— Ăă, Lucas… începu Helen nedorind să-l insulte evidenţiind ceea ce era deja limpede.

— Da, răspunse cu un hohot de râs, înţelegând la ce se referea. Ştiu că acum nu prea sunt bun pentru serviciile secrete, dar ai încredere în mine. Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească – nici măcar pe răul de Hector. Ştii, nu e aşa de rău pe cât crezi, zise el reuşind să-şi mişte capul cât să o privească în ochi.

— Eşti vărul lui. Este normal să crezi numai de bine despre el.

— Atunci, te voi lăsa pe tine să decizi. Nu ne putem ascunde, dar nu îi voi striga dacă nu vrei să fac asta, spuse şi îşi îndreptă capul, dispărând din câmpul ei vizual.

Rămaseră pe loc, ascultând strigătele repetate ale familiei lui, dar Lucas se ţinu de cuvânt. Nu scoase un sunet, deşi tresări când auzi vocea obosită a Cassandrei. Părea speriată şi disperată. Toţi păreau aşa. Şi Helen era de vină. După câteva momente, nu mai putu suporta.

— Aici! ţipă Helen cât de tare putu. Suntem aici!

— Eşti sigură? întrebă Lucas un pic îngrijorat.

— Nu, chicoti ea neliniştită înainte de a mai striga o dată, acum, cu ajutorul lui Lucas.

O groază de ţipete veneau dinspre plajă, plus sunetul picioarelor călcând pe nisip, apoi Helen simţi cum Lucas încercă să-şi lase capul pe spate pentru a se uita la cineva aflat deasupra lor.

— Bună, tată, zise el umil.

Castor murmură un fel de jurământ pe care Helen nu-l recunoscu, dar sensul era destul de clar. După care, începu să dea ordine şi simţi pe cineva aterizând brusc lângă ea.

— Pe toţi zeii! şopti Ariadne şi apoi îşi ridică un pic vocea pentru a vorbi cu Helen. Helen? O să încerc să te mişc, bine? Jase, vino şi ia-o de picioare.

Helen auzi încă o bufnitură şi apoi simţi cum gemenii o apucau cu delicateţe de mâini şi picioare. Numărară până la trei şi apoi o rostogoliră cu faţa în sus, de parcă era o clătită prea apoasă. Helen încercă să fie curajoasă, dar nu se putu abţine să nu ţipe de durere la un moment dat. Fiecare muşchi, fiecare centimetru de piele, fiecare oscior îi tremurau de durere de parcă prin vene îi curgeau cioburi de sticlă.

Îşi dezveli dinţii şi trase adânc aer în piept de câteva ori până să îşi poată deschide ochii. Când o făcu, văzu luminoşii ochi căprui ai lui Ariadne privind-o cu compasiune. Examină cu atenţie faţa lui Helen, apoi zâmbi.

— Nu te îngrijora. Chipul tău deja revine la forma iniţială. Vei fi iarăşi Helen cea minunată până să se lase seara, spuse ea în timp ce îi netezea părul. Să nu te mişti. Vin imediat.

Helen privi în jur. Pentru prima dată, putu vedea locul unde ea şi Lucas îşi petrecuseră noaptea. Îi trebui ceva timp ca să îi pice fisa că erau într-o gaură în pământ de cel puţin 1,5 metri adâncime şi de trei ori mai lată. Simţi că i se umezesc hainele stând pe nisipul umed şi îşi dădu seama că Lucas stătuse într-o băltoacă rece toată noaptea. Se rostogoli pe o parte ca să se poată uita la el.

De-a lungul corpului său se vedea o urmă subtilă a trupului lui Helen, iar pieptul lui mai că se surpase din cauza greutăţii capului şi umerilor ei. Lucas era încruntat şi se strâmbă de durere. Fredonă un cântecel preţ de câteva clipe, de parcă încerca să le dea corzilor vocale altceva de făcut decât să ţipe. Tatăl lui stătea deasupra lui, privindu-l pe Lucas direct în ochi şi vorbindu-i cu delicateţe. Îl văzu pe Lucas cum dădu uşor din cap, îşi muşcă buza de jos, apoi trase aer în piept şi se încordase pentru efortul pe care urma să îl depună. Pieptul îi crescu la loc la forma normală şi atunci Lucas expiră şi gâfâi de parcă ridicase ceva foarte greu. O lacrimă îi căzu din colţul

ochiului şi i se scurse pe tâmplă, până în păr.

Tatăl lui îi spuse ceva reconfortant, apoi sări din crater şi începu să facă planuri cu Hector. După ce Lucas reuşi să respire normal, se întoarse pe o parte pentru a se putea uita la Helen.

— Ce a fost mai rău cred că s-a terminat, zise strângându-i palma.

Helen nu-şi dăduse seama că se ţineau de mâini, dar i se părea ceva natural, aşa că îi zâmbi şi îl strânse şi ea uşor. Arăta groaznic. Mult mai rău decât şi-ar fi putut imagina Helen.

— Floare la ureche, îi spuse ea veselă, încercând să-i distragă atenţia. Şi ce planuri ai pentru următoarea vineri seară?

— Te gândeai la ceva anume?

— Am putea încerca să ne lovim cu maşini, sugeră ea zâmbind.

— Am făcut asta weekendul trecut, cu Jase, zise el prefăcându-se că îi pare rău.

— Să mergem la grădina zoologică şi să ne aruncăm în cuşca leilor? propuse ea repede, străduindu-se să îl facă atent la ea, şi nu la pieptul lui surpat.

— Romanii au cam banalizat-o pe asta. Ceva original nu ai? întrebă tachinând-o.

— Voi găsi eu ceva, îl avertiză foarte încrezătoare în ea.

— De-abia aştept, şopti el, apoi îşi mişcă iarăşi capul, fiind cutremurat de un alt val de durere.

— Hei! Ne puteţi ajuta un pic? strigă Helen, vocea ei devenind stridentă în timp ce îl privea pe Lucas tremurând. Lucas nu se simte prea bine!

— Nu, nu se simte *prea bine,* spuse Cassandra cu o voce răguşită şi rece, aflându-se undeva la picioarele lui Helen.

Helen nu îşi dăduse seama că mai era cineva în crater cu ei în vreme ce ea şi Lucas se ţineau de mâini şi glumeau, dar avu senzaţia că totuşi Cassandrei nu îi plăcuse ceea ce văzuse.

— Coborâţi plăcile, e timpul să îi scoatem, îi zise Cassandra tatălui ei, de parcă ea era şefa.

Ochii lui Helen se făcură mari când văzu cum li se adresa fetiţa aceea de 13 ani părinţilor ei, să nu mai vorbim de faptul că nu asculta de ei, dar plăcile fură coborâte fără nici cel mai mic comentariu. Helen şi Lucas fură aşezaţi pe scândurile lungi şi li se ceru să stea nemişcaţi. Apoi, cei din jur avură grijă să stea drepţi în vreme ce îi urcau, scoţându-i din crater, şi îi aşezară unul lângă altul în spatele SUV-ului gigantic care o enervase pe Helen atât de tare în trecut. Acum, că era ambulanţa ei, îşi făcu promisiunea de a nu se mai lua de maşinile mari niciodată.

Castor era la volan şi nerăbdător să plece de acolo. Cu cât stăteau mai mult pe plajă, cu atât soarele se ridica mai sus şi creştea şansa să fie văzuţi. Cassandra veni cu ei, dar Jason, Ariadne şi Hector rămaseră în urmă, pentru a umple craterul şi a face plaja să arate ca înainte.

— Nu putem să punem un pietroi în mijloc şi să ne prefacem că a fost un asteroid? întrebă Hector obosit.

— Crezi că ar merge? întrebă Jason înveselindu-se la gândul de a-şi vedea patul cu vreo oră mai devreme.

— Nu, zise Cassandra hotărâtă. Partea asta a insulei este rezervaţie naturală. Sunt oameni de ştiinţă peste tot. Ar şti că pietroiul nu a venit din spaţiu.

Jason şi Ariadne oftară simultan şi se întoarseră la lucru. Încă o dată, opinia Cassandrei era acceptată fără discuţii. Helen presupusese întotdeauna că Lucas era liderul copiilor şi Castor liderul familiei, dar acum se gândi că poate exista o dinamică mai puţin tradiţională în familia Delos. Când Cassandra vorbea, toată lumea o asculta, inclusiv Castor. Şi, aparent, Cassandra nu avea nevoie să fie influenţată de Furii pentru a o displăcea pe Helen. Ceea ce îi aminti de…

— Nu mai văd Furiile! exclamă Helen brusc, cât putu de tare.

— Nici noi, răspunse Castor gânditor.

Helen auzi scârţâitul scaunelor de piele în timp ce Castor se răsuci pentru a se putea uita la ei.

— Ne vom da noi seama mai târziu despre ce e vorba.

Voi doi aţi face bine să vă odihniţi acum.

Nu putu să îl contrazică, de fapt de-abia dacă îşi putea ţine ochii deschişi. Imediat ce auzi torsul motorului, aţipi ca un copil plictisit într-o călătorie lungă cu maşina.

Helen probabil că nu se trezise când fusese adusă în casa familiei Delos, pentru că se deşteptă într-un pat mare şi alb, când apunea soarele. Fereastra lui Helen încadra cerul ale cărui culori i-ar fi făcut invidioşi pe toţi pictorii insulei.

Îşi mişcă degetele de la picioare şi când văzu că poate, ajutându-se de mâini, se ridică într-o poziţie în care să stea aşezată pe pat.

Dându-şi jos picioarele din pat, îşi dădu seama că purta cămaşa de noapte a altcuiva şi nimic altceva. Ştia că era în plin proces de vindecare în urma unei experienţe soră cu moartea, dar era încă destul de ruşinoasă, încât să roşească. În afară de doctorul ei, singura persoana care o mai văzuse goală era Claire, iar asta fusese inevitabil şi de-a dreptul ilar. Şi, pe lângă asta, cămăşuţa de noapte era ceva ce Helen ar fi numit mai degrabă un furou sau un neglijeu, din moment ce cămăşile de noapte erau ceva mai lungi şi mai opace. Totuşi, încercarea de a păşi pe podea fu suficientă să îi alunge modestia, iar ţipătului ei speriat îi răspunse o mână care îi veni în ajutor.

— Uşor. Hai, ţine-te de mine, zise Ariadne. Uau, nu pot să cred cât de repede te vindeci! Dar, oricum, ar trebui să mai stai o vreme în pat.

Încercă să o facă să se întindă, dar Helen rămase cocoţată la marginea patului şi trase de câteva ori aer în piept.

— Nu prea pot, răspunse uitându-se cuminte la Ariadne.

Ariadne văzu cum Helen îşi ţinea genunchii apropiaţi şi înţelese.

— Vrei la baie, nu? Bine, chicoti ea agitată. Te duc eu. Doar să nu faci pipi pe mine.

Helen râse recunoscătoare. Ariadne transforma o situaţie cam penibilă într-una cât mai amuzantă, pentru ca

Helen să nu se simtă jenată. Era ceva ce ar fi făcut Claire. Helen încă se simţea ruşinată, dar, cu ajutorul câtorva glumiţe şi un pic de tact, trecu de noaptea aceea cu bine.

În timp ce Ariadne o ducea pe Helen înapoi în pat, o frumoasă zână de femeie de vreo 20-30 de ani îşi băgă capul pe uşa întredeschisă.

— Voi două vă distraţi mult prea zgomotos pentru o cameră în care stă un bolnav, spuse ea cu o scânteiere zglobie a ochilor ei galbeni ca de pisică.

Helen avu senzaţia că ochii aceia erau de obicei plini de un neastâmpăr plin de viaţă şi pentru asta o plăcu de îndată. Îi amintea de Kate.

— Helen, aceasta este mătuşa mea Pandora. Dora, ea este… Ariadne bătu uşor cu degetele în cuvertura patului, ca o bătaie de tobă… Faimoasa Helen Hamilton!

— Ta-da! răspunse Helen fără putere.

Pandora îşi deschise gura exagerat de admirativ, intrând în cameră şi aşezându-se la capătul patului.

— Su-per-bă! Acum, pricep de ce îi sfârâie călcâiele lui Lucas după tine, spuse ea surâzând ştrengăreşte.

— Nu. S-a terminat cu povestea asta! N-am mai auzit Furiile de când ne-am trezit pe plajă, zise Helen deodată. Când Pandora se uită la ea întrebătoare, Helen simţi că trebuia să continue: Nu mai vreau să ucid pe nimeni. Ca să fie clar.

— Păi, asta-i de bine, că am auzit că ai cam avea cu ce, spuse Pandora ca şi când i-ar fi făcut un compliment.

Helen nu ştia la ce se referea, aşa că schimbă subiectul.

— Cum se simte Lucas? întrebă cu grijă, încă surprinsă că îi putea pronunţa numele fără să se enerveze.

Pandora şi Ariadne se uitară una la alta.

— O să fie bine, zise Pandora cu fermitate.

— Era cât pe ce să nu fie, dar se vindecă, adăugă Ariadne cu o expresie solemnă.

Helen nu le putea privi în ochi. Momentul tensionat fu întrerupt de zgomotul făcut de stomacul lui Helen, zgomot care se prelungi neobişnuit de mult.

— Da, cuiva îi e foame, rosti Pandora sec. Şi cred că ai

putea să vii jos, în bucătărie, dacă te ajutăm.

O ajutară pe Helen să se îmbrace cu nişte pantaloni de trening şi un tricou care purta logoul unei faimoase echipe spaniole de fotbal, haine din dulapul lui Ariadne. Apoi, după câteva alte glume despre greutatea lui Helen şi cum ar fi bine să mai pună ceva carne pe oase, coborâră scările împreună.

Când ajunseră la bucătărie, fură întâmpinate de aroma divină care venea dinspre cuptor, iar stomacul lui Helen se manifestă din nou. Hector auzi zgomotul şi îşi ridică o sprânceană în vreme ce Helen era aşezată cu grijă pe un scaun de la masa din bucătărie. Îi spuse ceva femeii care se ocupa de cină şi aceasta se întoarse ca să o privească pe Helen.

— Nu credeam că ni te vei alătura, zise femeia uşor şocată. Mă bucur aşa de tare!

— Vă mulţumesc. Şi vă mulţumesc încă o dată pentru cumpărăturile pe care ni le-aţi trimis mie şi tatălui meu.

Helen ştiu imediat că ea era Noel Delos şi ştiu, de asemenea, că Noel era o femeie obişnuită, fără un gram de putere de semizeu. Helen se simţi cuprinsă de vinovăţie. Ameninţase această făptură fragilă din sânul unei familii de supereroi – ba mai mult, o ameninţase în faţa fiului şi nepoţilor ei. Noel zâmbi cu înţeles când văzu chipul ruşinat al lui Helen.

— Cu foarte multă plăcere. Acum, să ne ocupăm de ce este mai important. Cum pot lua legătura cu tatăl tău să îi spun că eşti în regulă?

— Aş prefer ca tatăl meu să nu afle, răspunse agitată.

— Lipseşti de o zi şi-o noapte. Nu crezi că e îngrijorat?

— Este în Boston weekendul acesta. Nu va veni acasă până mâine-seară.

— Bine, cum vrei tu, dar să ştii că eu sunt de părere că ar fi mai bine ca tatăl tău să ştie despre asta, zise Noel sfredelind-o cu privirea.

După aceasta, se răsuci şi continuă pregătirea cinei. Helen avu senzaţia că nu mai trebuia să ispăşească pedeapsa execuţiei, dar că nu fusese iertată încă.

— Crezi că ai putea mânca acum? întrebă Noel făcându-şi de lucru prin bucătărie.

— Nu cred că mi-a mai fost vreodată atât de foame, răspunse Helen cu sinceritate.

— Asta pentru că te vindeci, spuse Noel şi zâmbi pentru sine, în vreme ce punea pâine, sare şi ulei în faţa lui Helen.

Îi turnă un pahar plin cu lapte înainte să gesticuleze nerăbdătoare.

— Mănâncă. Nu este acum timpul să fii sfioasă, Helen. Ai nevoie să mănânci.

Helen rupse pâinea ca un calic medieval cu glicemia scăzută. Noel zâmbi şi îl rugă pe Hector să aducă brânză din frigider. Bombăni, dar făcu întocmai şi glumi că îi era frică să aibă degetele atât de aproape de gura lui Helen.

— Da, tu vorbeşti, mormăi Pandora. Acum două săptămâni, a trebuit să număr tacâmurile la fiecare masă ca să mă asigur că nu ai înghiţit vreunul.

— Te vindecai acum două săptămâni? întrebă Helen şi apoi îşi aminti că Hector şi Pandora sosiseră mai târziu pe insulă decât restul familiei.

Se întâmplaseră atâtea lucruri în doar două săptămâni, încât lui Helen i se păru că fiecare zi durase cât o săptămână. Gândindu-se la cât de multe se schimbaseră în viaţa ei, observă că liniştea se aşternuse în bucătărie. Se pare că Helen abordase un subiect delicat, pentru că toată lumea îşi arunca priviri neliniştite pe deasupra capului ei.

— Îmi cer iertare. N-am vrut să vă supăr.

— Nu, nu-i nimic. Doar că vindecarea recentă a lui Hector are legătură cu ceva şi mai important, spuse Noel. Acum, mănâncă.

La început, se simţi ca un oaspete nou, prea politicos să ia ceva, dar imediat ce tocăniţa de linte îi fu pusă în faţă, toată fiinţa lui Helen se pierdu într-o ameţeală de arome. Era cât de cât conştientă că lumea se mai aşeza la masă sau lângă cuptor, gustând fie aia, fie ailaltă, îşi mai lua câte o porţie sau doar stătea pe acolo ca să discute, dar se concentra prea tare pe farfuriile care se tot schimbau prin faţa ei ca să îi poată recunoaşte pe cei din jur. Noel îi

dădea mâncare pe bandă rulantă. De câteva ori, Helen o văzu pe Cassandra cum ducea şi se întorcea cu tăviţe pe scări, dar nu îşi dădu seama că erau pentru Lucas până nu începu să aţipească peste o farfurie cu ceva dulce şi cu nuci făcut din aluat.

— Gata de îngheţată? o întrebă Noel dându-i părul lui Helen spre spate, ca să nu îi pice în farfurie.

— Cred că orbesc, răspunse Helen neputând să mai mestece, să înghită sau să mai vadă bine.

— În sfârşit, zise Noel afundându-se într-un scaun de cealaltă parte a mesei.

Arăta la fel de obosită pe cât se simţea Helen.

— Jason? Crezi că ai putea să o duci pe Helen sus?

— Sigur, răspunse Jason ridicând-o pe Helen de pe scaun.

Brusc, se simţi foarte trează.

— Pot să merg! Sincer, nu trebuie să mă cari, spuse ea fâţâindu-se în braţele lui.

— Sigur că poţi. Acum, stai locului sau o să te scap, replică el cu un zâmbet sincer.

Nu avea de ales. Trebuia să se relaxeze şi să îl lase să o care.

Când ajunseră sus, Cassandra ieşi pe una dintre multele uşi ducând o tavă cu un arsenal de vase murdare, iar Helen putu să îl zărească pe Lucas care stătea în pat. Se încordă şi încercă să privească pe după umărul lui Jason, dar Cassandra închise uşa.

— Eşti sigur că o să-i fie bine? îl întrebă Helen pe Jason când ajunseră în camera de oaspeţi.

— Da, zise el, dar nu se uită în ochii ei.

Încercă să zâmbească.

— Luke exagerează, ca să îl alinte Cass. O să fie bine, spuse el în timp ce o aşeză în pat şi se întoarse spre uşă.

— Îmi pare foarte rău, zise Helen când Jason ajunse la uşă.

Se opri şi se întoarse ca să o asculte pe Helen care se elibera de o emoţie puternică.

— Mi-era atât de teamă şi am început să alerg prin

ceaţă, apoi m-am simţit foarte uşoară şi mi-era foarte frig. Când am privit în jos şi mi-am dat seama că pot zbura, am leşinat. Am ştiut dintotdeauna că sunt ciudată, că era ceva aiurea la mine, dar nu mi-am dat seama…

Helen sughiţă gata, gata să plângă. Jason veni lângă patul ei şi îi puse mâna pe umăr.

— Hei, nimeni nu dă vina pe tine, rosti el, dar Helen îşi mişcă mâna neîncrezătoare.

— Ba da. Toţi credeţi că e vina mea. Că am început prin a-l ataca pe Lucas pe hol, la şcoală.

— Nu tu ai început asta, răspunse Jason un pic forţat. Războiul ăsta a început acum *mii* de ani.

Helen se uită confuză la el, dar el clătină din cap înainte ca Helen să mai pună vreo întrebare.

— Dormi şi nu te mai gândi la Lucas. Chiar dacă îl compari cu ceilalţi Fii ai lui Apollo, este foarte puternic, spuse el cu un zâmbet încrezător.

Jason stinse lumina înainte să plece, dar lăsă uşa uşor întredeschisă pentru ca Helen să-i poată chema în caz că avea nevoie de ajutor în miez de noapte.

Helen se aşeză mai bine în pat şi încercă să se relaxeze, dar încă era nervoasă din pricina oboselii şi copleşită de cât de străine îi erau camera şi casa. Şi *zburatul.* Putea să zboare – nu mai putea să nege asta acum. Nu era doar un atlet bun, cu gânduri paranoice că poate era vreun soi de experiment genetic. Putea să zboare, ceea ce era imposibil din punct de vedere aerodinamic, aşa că trebuia să fie altceva. Altceva, şi nu om.

Singura explicaţie era cea a lui Lucas, dar nici asta nu era prea logică. Zeii greci erau mituri, manifestări antropomorfice ale forţelor naturale, nu figuri istorice cu descendenţi în carne şi oase – sau cel puţin aşa i se spusese în clasa a opta. Acum, nu mai era aşa de sigură. Se gândi la cum era să zboare, cum aerul devenea solid – un obiect maleabil – şi ştiu că, în sinea ei, îşi acceptase soarta. Era semizeu şi trebuia să accepte asta.

La un moment dat, când se crăpă de ziuă, Helen se trezi şi începu să se uite la camera întunecoasă şi neobişnuită.

Visase cum era să zbori, ceea ce era fantastic până îşi dădu seama că nu are nici cea mai mică idee cum să aterizeze. Primul ei gând fu că trebuia să îl roage pe Lucas să o înveţe, iar apoi îşi dădu seama că poate Lucas nu mai avea să zboare vreodată. În ciuda promisiunilor familiei că lui Lucas îi era bine, Helen ştiu că nu ar mai putea adormi fără să se asigure. Trebuia să îi vadă chipul bronzat şi normal, nu alb şi plin de cicatrici ca atunci când erau împreună pe tărâmul sterp.

Atinse podeaua cu picioarele şi le puse la încercare, sprijinindu-se tot mai mult, până când văzu că poate sta în picioare, apoi se îndreptă cam nesigură spre camera lui Lucas. Nu avusese niciodată luxaţii şi nu se accidentase niciodată, dar, mergând anevoie, îşi dădu seama că senzaţia trebuia să fie similară, dacă nu mult mai greu de suportat. Muşchii ei nu se întindeau la fel de bine cum o făceau de obicei, încheieturile îi erau umflate şi dureroase şi, până reuşi să ajungă la uşa lui Lucas, deja transpirase. Stând întins pe spate şi privind luna, capul lui Lucas se întoarse, iar el se uită la Helen care stătea în uşă. Trecu o clipă.

— Bună, şopti el.

— Bună. Pot intra?

— Da, dar încet, spuse el arătând spre Cassandra care dormea pe canapeaua lui, în cealaltă parte a camerei. E trează de două nopţi.

Helen se aplecă de parcă era o femeie bătrână, tresărind la fiecare pas în vreme ce se apropia de patul lui Lucas. Se simţea ca o babă ridicolă din poveşti şi începu să râdă încet, pentru sine, la gândul că ar ţipa la copiii care veneau pe gazonul ei din turtă dulce.

— Nu ar fi trebuit să vii singură. Ai obosit, o certă Lucas cu blândeţe.

— Mi-era bine acum o secundă, dar drumul a fost mai lung decât mă aşteptam. Casa ta e imensă, şopti Helen îndreptându-se spre scaunul de lângă patul lui.

— Nu vei putea să stai aşezată prea mult timp, spuse în vreme ce trase cuvertura. Ai face bine să te întinzi.

Helen se uită nesigură la patul lui. Toată noaptea trecută stătuse lipită de el, dar acum era altfel. Dacă s-ar fi întins în pat lângă el, ar fi fost pentru că asta voia să facă. Îl văzu cum îi zâmbeşte şi îşi dădu seama că el credea că ea se purta copilăreşte. Ceea ce era adevărat, pentru că îi tremurau genunchii din cauza efortului de a sta în picioare. Încercă să se aşeze cât de delicat putu, pentru a nu-l deranja, dar, în ultimul moment, picioarele îi cedară şi căzu în patul lui.

— Scuze, şopti ea aranjând cuvertura.

— Nu-i nimic. Ai grijă cu degetele de la picioare… picioarele mele sunt distruse, o avertiză el.

Helen aruncă o privire sub pătură şi văzu că toată partea de jos a corpului îi era bandajată.

— Vezi? Eşti în siguranţă cu mine.

Îşi zâmbiră până îşi aminti motivul pentru care străbătuse drumul până în camera lui şi zâmbetul îi dispăru.

— Cât de rău te simţi? Îţi poţi măcar da seama? îl întrebă pe un ton serios.

Se ridicase un pic, sprijinindu-se în cot pentru a se putea uita direct la faţa lui, ca să vadă dacă avea de gând să mintă. Chiar şi la lumina lunii care bătea prin fereastră, îi putea vedea ochii albaştri ca nişte nestemate.

— Îmi va trece, spuse atât de încet, încât abia dacă i se mişcaseră buzele.

— De tot? Vei mai putea… ştii tu… să mergi, să alergi… să zbori şi toate alea?

— Da, şopti înainte ca Helen să termine de vorbit. Voi fi ca nou peste încă vreo zi.

Helen îşi dădu seama că tot ce trebuia să facă era să se aplece puţin şi buzele lor s-ar fi atins. Părea ceva aşa de natural – de parcă *ar fi trebuit* să îl sărute –, încât deja parcurse jumătate din distanţa dintre buzele lor, înainte să se oprească, uimită de lipsa ei de stăpânire de sine. Îl văzu cum înghite în sec.

— Întinde-te, Helen, îi zise, ceea ce şi făcu imediat, pentru a-şi ascunde confuzia.

Timp de câteva minute, amândoi respirară mai repede decât era normal, dar, după ceva vreme, Lucas se relaxă suficient cât să o ţină de mână sub pătură. Îi privi mişcarea pieptului, care îi era atât de familiară acum, şi adormi zâmbind.

CAPITOLUL 7

— Pentru că nu am vrut să îl trezesc pe Lucas, şuieră o voce frustrată.

Helen nu înţelegea cum ajunsese Ariadne la masa de ceai din vârful podului Golden Gate. Nu putea zbura.

— De ce nu eşti de partea mea? întrebă Cassandra încet.

Helen nu avea cum să fie în vârful podului Golden Gate, aşa că trebuia să fie în pat, dar nu înţelegea ce căuta Cassandra în pat cu ea. Doar de şi-ar fi putut deschide ochii ca să vadă.

— Nu mă îndoiesc de ceea ce spui. Dar ce putem face? întrebă Noel.

— Să plecăm. Acum. Să ne facem bagajele şi să plecăm în Europa.

— Exagerezi, pufni Ariadne fără a se strădui să şoptească.

— Două nopţi la rând, Ari. Au mâncat aceeaşi mâncare. Au stat sub acelaşi acoperiş şi în acelaşi pat, iar acum au şi martori! zise Cassandra la fel de tare.

— Dar încă nu au făcut cel mai important lucru! îi răspunse Ariadne ţipând.

— Fetelor!

Deşi era atât de obosită, încât se simţi lipită de saltea, ţipetele o făcură pe Helen să îşi deschidă ochii. Le văzu pe Ariadne, Cassandra şi Noel stând lângă patul ei. Rectificare – stăteau lângă patul lui Lucas, iar Helen era şi ea în el. Ochii i se făcură mari şi îşi întoarse capul pentru a se uita la Lucas. Se încrunta şi mai avea puţin şi se trezea de tot, şi începu să scoată un sunet puternic din gât.

— Certaţi-vă în altă parte, mormăi el în timp ce se rostogoli peste Helen.

Se făcu mic pe lângă ea, chinuindu-se cu bandajul de pe picioare, în vreme ce încerca să îşi afunde faţa în gâtul lui

Helen. Ea îl înghionti uşor şi le zâmbi lui Noel, Ariadne şi unei Cassandre furioase.

— Am venit să văd cum se simte şi apoi nu am mai putut să merg până la patul meu, încercă Helen să explice îngrozită.

Lui Helen i se tăie respiraţia când mâna lui Lucas urcă pe coapsa ei şi apoi se opri între talie şi şold. Apoi, simţi cum Lucas se încordează de parcă doar ce îşi dăduse seama că pernele nu au formă de clepsidră. Capul lui se ridică, iar el privi în jur de parcă era gata de luptă.

— A, da! îi spuse lui Helen, amintindu-şi.

Ochii i se relaxară şi i se făcu iarăşi somn. Zâmbi familiei lui în timp ce se întinse până tresări, apoi îşi mângâie pieptul rănit, nemaifiind într-o dispoziţie bună.

— Puţină intimitate? întrebă el.

Mama, sora şi verişoara lui, fiecare fie pufni, fie îşi puse mâinile în şold. Umilită, Helen încercă să iasă de sub aşternut şi să se dea jos din pat fără să atragă atenţia. Cassandra se răsuci şi părăsi camera.

— Ari, ajut-o pe Helen, spuse Noel cu delicateţe când văzu cum se chinuia Helen. Apoi, se întoarse şi ţipă nervoasă pe hol: Hector! Vino aici şi ajută-ţi verişoara!

— Mă descurc, protestă Helen în vreme ce se sprijinea pe picioarele tremurânde, lăsând-o pe Ariadne să o ajute doar cât să-şi menţină echilibrul.

Văzu că purta bucăţica de mătase pe care Ariadne o numea cămaşă de noapte, deşi detaliul acesta îi scăpase când decisese să îl viziteze pe Lucas.

— Uau! Asta e… interesant, zise Hector când intră în cameră şi o văzu pe Helen.

— Ce-i interesant? întrebă Jason trecând pe hol.

Jason îşi băgă capul pe uşă şi văzu la ce se uita fratele lui.

— A, fir-ar să fie!

Se uitau amândoi lung la Helen, care era pe jumătate goală şi pe deplin ruşinată să se afle lângă patul lui Lucas. Se uitară unul la celălalt, îşi dădură capul pe spate la unison şi începură să râdă.

— Bine, gata. Destul! spuse Lucas defensiv înainte să înceapă să le explice tuturor. Era îngrijorată şi a venit să vadă cum mă simt, dar, până să ajungă aici, deja mai avea puţin şi cădea din picioare. N-am vrut s-o trezesc pe Casandra să o ducă înapoi în camera de oaspeţi, aşa că am rugat-o să se întindă în pat lângă mine. *Evident,* doar am dormit. Acum, aţi putea ieşi toţi din camera mea, mai puţin Hector sau Jase, vă rog? Şi tu, mamă. Trebuie să fac un duş.

Helen ajunse înapoi în camera de oaspeţi fără să ceară mai mult ajutor decât avea nevoie. Era atât de ruşinată, încât tot ce voia să facă era să fugă ţipând din casă, dar, pentru a putea face asta, trebuia să demonstreze că se vindecase.

— Nu, mersi, acum, pot, îi răspunse lui Ariande la întrebarea dacă avea nevoie de ajutor să se spele.

— Bine, să strigi dacă ai nevoie de mine, îi zise Ariadne făcându-şi ochii mici.

De vreo două ori, Helen trebui să se aşeze pe gresia de la duş pentru a se odihni, dar, până la urmă, reuşi să îşi scoată tot nisipul din păr şi să se usuce fără să o cheme pe Ariadne. Avu nevoie de câteva minute ca să se îmbrace în haine curate, dar meritase din plin. Tot ce voia Helen să facă era să le mulţumească şi să plece fără să atragă prea mult atenţia.

Când ajunse jos, întreaga familie era în bucătărie, inclusiv Lucas. Faţa i se lumină ca oraşul Vegas când o văzu, iar ea se duse automat spre el şi se aşeză alături, speranţa că putea să plece repede ducându-se pe apa sâmbetei din cauza unui fel de reflex care porni din genunchi. Nu avea de gând să rămână la micul dejun, dar simţea că parcă trebuia să stea lângă el.

— Dacă mai dura mult, am fi trimis pe cineva după tine, ca să fim siguri că nu te-ai scurs şi tu pe ţeavă, glumi Pandora punând ouă în farfuria lui Helen.

— Helen e modestă. A vrut să se îmbrace singură, spuse Ariadne în vreme ce stropi cerealele cu miere dintr-un castron şi le puse în faţa lui Helen.

— Modestă? Evident, rosti Hector sarcastic în timp ce îi dădu lui Lucas şunca.

— Aia era cămaşa de noapte a *surorii tale,* nu? întrebă Lucas fără să facă pauză pe când o servea pe Helen şi pe el însuşi.

Hector făcu alegerea înţeleaptă de a-şi închide gura.

— Da, răspunse Ariadne fără să înţeleagă gluma. E atât de confortabilă! Ce e? De ce râdeţi?

— Nu-i nimic, Ari. Las-o baltă, spuse Jason, ţinându-şi mâna peste ochi.

Toţi râdeau, inclusiv Castor şi Noel.

Helen era undeva la mijloc. Nu voia să râdă, pentru că gluma o viza parţial, dar nu se putu abţine. Îşi înăbuşi un hohot de râs şi privi în jos, către farfuria ei plină. Nu ţinu minte să mai fi cerut de mâncare, dar apăruse ca prin magie în faţa ei. Era genul de mic dejun după care ar fi urmat inevitabil un pui de somn, iar Helen nu ştia cum să facă să plece mai repede şi să se ascundă undeva. Se gândi să renunţe la a doua porţie ca să poată pleca mai devreme.

— Ştiu că ţi-e foame, zise Lucas atât de încet, încât numai Helen îl auzi. Ce ai?

— Cred că ar trebui să plec acasă. Deja am stat mult prea mult, spuse ea ruşinată în vreme ce Lucas clătina din cap dezaprobator.

— Nu-i ăsta motivul, zise el încrezător. Ce ai?

— Sunt cea mai mare proastă! Să mă trezesc aproape goală lângă tine, cu jumătate din familia ta uitându-se la noi? Nu-i frumos deloc, spuse ea printre dinţi, obrajii crăpându-i de ruşine.

Lucas zâmbi uşor, privind-o cum se înroşeşte.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, ai mai fi vrut să stai? întrebă el deodată foarte serios, privind-o direct în ochi.

Privi în jos şi încuviinţă.

— De ce? insistă el.

— Ei bine, în primul rând, am câteva întrebări, zise ea îndrăznind să se uite la el.

O ţintui cu privirea, având o expresie imposibil de descifrat.

— Asta-i singurul motiv? şopti el.

— Ei, voi doi, destulă vorbărie! Amândoi trebuie să mâncaţi, strigă Noel peste masă, făcând-o pe Helen să tresară; ceea ce îl făcu pe Lucas să râdă.

În afară de domnul Hergeshimer, Helen nu mai fusese niciodată în prezenţa cuiva care părea că are ochi la ceafă, dar Noel părea mai mult decât în stare să mănânce, să vorbească şi să ţină inventarul a cine cât şi ce mânca, toate astea în timp ce ţinea cont de durata conversaţiilor celor din jur. Era un pic stresant, poate chiar şi uşor enervant, dar totodată şi reconfortant, într-un mod ciudat. Helen nu trebuia să fie atentă la lucrurile pe care le sesiza de obicei, cum ar fi ce farfurii prefera, pentru că Noel făcea asta pentru ea. Tot ce trebuia să facă era să vină la masă şi să mănânce, şi asta şi făcea.

Ea şi Lucas mâncau cu ferocitatea unor oameni care efectiv îşi refăceau fiecare celulă din organism. Când Helen îşi ridică în sfârşit privirea după o oră de mestecat, toată lumea terminase de mâncat, dar mai stătea la masă bând cafea şi citind diverse părţi din ziar. Era de parcă mereu petreceau jumătate din duminică la micul dejun, iar cealaltă jumătate stând prin bucătărie în aşteptarea cinei. Pierdută în atâta agitaţie, Helen fu surprinsă să constate că se distra de minune.

Lucas fiind încă aplecat asupra farfuriei sale, Helen luă rubrica sportivă când Hector o puse jos şi citi cum se descurca iubita ei Red Sox în luna septembrie. Trebuie să fi început să-şi vorbească destul de tare pentru că, după ce puse jos pagina cu statistici, toţi bărbaţii din încăpere se uitau la ea.

— Aruncările aduc steaguri[17], nu? întrebă Castor zâmbind încântat.

— Avem prea mulţi răniţi şi niciun closer[18], nu-i aşa?

[17] Un steag triunghiular reprezentând diverse echipe sportive. În baseballul profesionist, se referă în general la ridicarea steagului de către echipa care câştigă campionatul. (n.tr.)

[18] În baseball, este numele celui care aruncă ultimele mingi, încheind meciul. (n.tr.)

repetă Jason spusele lui Helen, apoi îl privi pe Lucas. Bine, ai câştigat, zise el misterios.

— Mulţumesc, spuse Lucas surâzând nesigur.

Se lăsă pe spate şi îşi închise ochii, iar Helen văzu cum i se scurge un strop de transpiraţie pe frunte. Îşi puse mâna pe fruntea lui, încercând să vadă dacă avea febră, dar Jason deja se ridicase.

— Am eu grijă de el, Helen, zise în timp ce ocoli masa.

Jason se duse să îl ridice pe Lucas, dar Lucas nu îl lăsă. În schimb, îşi trecu braţul peste umărul verişorului său şi îl lăsă să-l ajute să se ridice.

— Doar până la scări, bine? îi spuse Lucas, iar Jason dădu din cap, legătura dintre ei fiind atât de puternică, încât nu mai aveau nevoie de cuvinte pentru a comunica.

Helen o văzu pe Noel cum îşi ridică mâinile de frustrare că nu îl putea ajuta cu nimic şi se opri din a zice ceea ce voia.

— Lasă-l în ritmul lui, îi spuse Castor cu delicateţe soţiei sale.

Ea încuviinţă de parcă era ceva despre care discutaseră de milioane de ori. Apoi, se concentră asupra a ceea ce mai rămăsese din micul dejun.

— Hector! E rândul tău să cureţi masa!

Helen observă că Noel avea tendinţa de a-şi controla furia pe cât de chibzuit putea. Avea nevoie să ţipe, dar nu putea să ţipe la Lucas pentru că era rănit şi nu putea să ţipe la Jason pentru că îl ajuta pe Lucas, aşa că se luă de primul băiat pe care îl văzu. Noel făcuse acelaşi lucru şi când Helen se trezise din somn, vorbind frumos cu Helen şi apoi ţipând după Hector. Săracul Hector părea că are de suportat tot ce era mai rău din frustrările ei şi, judecând după modul în care Hector mergea apăsat prin bucătărie, clătinând din cap, Helen înţelese că Hector fusese ţapul ispăşitor preferat al lui Noel de când Lucas se rănise. Aproape că îi păru rău pentru el preţ de o clipă, dar, când văzu cum se uita Noel după Lucas pe când el ieşea cu greu din bucătărie, nu putu să o învinovăţească.

Lucas făcu o pauză înainte să iasă din încăpere.

— Tată? vorbi el fără să se răsucească de tot. Helen are nişte întrebări.

Stând încă în capul mesei, Castor încuviinţă, se gândi un pic şi apoi se ridică repede.

— Bănuiam eu, spuse el încet înainte să îi zâmbească lui Helen. Ai vrea să vii în biroul meu?

Helen nu prea ar fi vrut să meargă cu Castor în biroul lui, dar voia să audă vreun fel de explicaţie aşa că se ridică şi îl urmă. Castor o duse într-un loc liniştit din capătul casei imense, într-un birou pe jumătate plin cu cutii nedespachetate şi cu o vedere minunată spre ocean. Scaune de piele şi cutii pline de cărţi în limbi diferite se luptau pentru un pic de loc pe podea cu covoarele făcute sul şi tablourile încă neagăţate. Două birouri mari stăteau în locuri opuse ale camerei, deja pline de diferite hârtii, plicuri şi pachete.

De-a lungul peretelui negru era un şir de uşi franţuzeşti care duceau la o verandă dincolo de care se afla plaja. În faţa acelor uşi erau două canapele şi un fotoliu imens, toate aşezate în cerc.

Cassandra stătea în fotoliul imens, citind o carte pe care o puse alături când intrară Helen şi Castor. Helen se aştepta ca micuţa să plece sau măcar să i se ceară să plece, dar, după câteva momente, fu clar că ea îi aşteptase acolo pentru a purta conversaţia care urma. Cum de ştiuse Cassandra că avea să fie o conversaţie era ceva de neînţeles pentru Helen, dar Castor nu păru surprins.

Castor îi oferi lui Helen un loc pe una din cele două canapele şi apoi el se aşeză pe cealaltă, se uită la Cassandra, care părea şi mai mică în comparaţie cu scaunul imens în care era aşezată, şi începu.

— Cât de multe ştii despre mitologia greacă? întrebă el.

Helen râse, crezând că e o glumă, însă se opri când îşi dădu seama că nu era.

— Vă referiţi la războiul troian? Homer şi toate alea?

Când Castor încuviinţă, Helen ridică din umeri.

— Ştiu câte ceva. Trebuia să citesc *Iliada,* dar am avut un examen la chimie…

Cassandra îi întrerupse scuzele, dându-i cartea pe care o citea. Era o antologie care conţinea atât *Iliada,* cât şi *Odiseea.*

— Păstreaz-o. Mai avem destule, zise ea cu un zâmbet forţat.

Era prima dată când Helen o vedea pe Cassandra glumind, aşa că încercă şi ea să-i zâmbească.

— Presupun că fiul meu deja ţi-a spus că suntem urmaşii a ceea ce lumea numeşte zeii din Grecia antică, începu Castor.

Când Helen se strâmbă stânjenită, Castor încuviinţă binevoitor.

— Îmi pot imagina că e greu să înţelegi asta, dar trebuie să ştii că Homer a fost un istoric, iar *Iliada* şi *Odiseea* sunt relatări ale unui război real, care a avut loc acum multe mii de ani. Majoritatea miturilor antice şi a marilor drame. Hercule şi Perseu, Oedip şi Medeea. Toţi au existat, iar noi suntem descendenţii lor. Scionii lor.

— Bine, rosti Helen râzând frustrată. Să spunem că vă cred şi că toate astea s-au întâmplat. Zeii au făcut copii cu oameni? Bine. Dar nu ar trebui ca magia asta sau zeitatea, sau ce-o fi să se cam risipească până să ajungă la noi? Asta s-a întâmplat acum *foarte* mult timp.

— Harurile nu se diluează, răspunse Cassandra. Unii Scioni sunt mai puternici decât alţii, unii au mai multe abilităţi, dar intensitatea acestor puteri nu are legătură cu cât de puternici erau părinţii lor.

Castor încuviinţă şi încercă să-i explice.

— De exemplu, soţia mea este muritoare în întregime, dar ambii noştri copii sunt mai puternici decât mine. Şi eu sunt foarte puternic, zise fără să se laude. Credem că are legătură cu faptul că zeii sunt nemuritori. Ei nu pălesc niciodată, aşa că nici talentele care ne-au fost date, indiferent câte generaţii s-au bucurat de ele în trecut. De fapt… începu el, apoi se opri şi se uită la Cassandra.

— Credem că s-ar putea să devină chiar mai puternice, completă ea. Nu ştim cum se întâmplă, dar se pare că aşa e.

— Bine, spuse Helen mai mult sieşi. Ştiam că nu aveam cum să fiu în întregime umană, dar pot să mai pun o întrebare? Ce sunt Furiile? Şi de ce nu ne mai deranjează?

După această întrebare urmă o pauză lungă. Cassandra şi Castor se uitară unul la altul de parcă încercau să-şi citească gândurile înainte ca ea să ia cuvântul.

— Nu ştim sigur de ce au dispărut. Am o teorie, dar nu vom vorbi despre asta acum, zise ea.

Helen încuviinţă, având de gând să o roage pe Cassandra să îi explice mai târziu.

— Războiul troian a fost unul foarte lung, cu foarte multe victime, continuă Castor. A fost cel mai mare război care avusese loc până atunci. A pornit o duşmănie sângeroasă. A început cu pedepsirea unei singure familii care se întorsese din război, dar, cu trecerea anilor, s-a răspândit în toate cele Patru Mari Case şi le-a învrăjbit.

— Case sunt ceea ce numim cele patru neamuri diferite de Scioni, îl întrerupse Cassandra când văzu că Helen se încruntase. Erau de viţă nobilă în Grecia antică.

— Furiile sunt blestemul nostru, pedeapsa noastră, rosti Castor încet.

— Îi obligă pe membrii diferitelor Case să se omoare pentru a plăti datoria sângeroasă a strămoşilor lor. Este un cerc vicios. Sânge pentru sânge, pentru şi mai mult sânge, şopti Cassandra şi Helen se cutremură văzând cât de goi erau ochii ei.

— De aici ştiu. Oreste a trebuit să îşi ucidă mama pentru că ea îi omorâse tatăl pentru că el o omorâse pe fiica lor, interveni Helen. Dar am citit toate acele piese şi au un sfârşit fericit.

— Partea aceea a fost ficţiune pură, spuse Castor, clătinând din cap. Furiile nu iartă şi nu uită niciodată.

— Deci, în principiu, ne tot omorâm de la războiul troian încoace? întrebă Helen. Înseamnă că nu mai suntem prea mulţi.

— Nu mai suntem. Casa din care face parte familia noastră se numeşte Casa din Teba. Credeam că este singura Casă care a mai rămas – până când Furiile ne-au

adus la tine, bineînţeles, răspunse Castor.

— Şi eu de care Casă ţin?

— Nu putem şti până nu o să aflăm cine a fost mama ta, zise Cassandra.

— Semeni foarte mult cu cineva pe care o ştiam în trecut, dar Scionii nu îşi transmit genetic trăsăturile fizice, aşa cum fac muritorii, spuse Castor aşezându-se mai confortabil. De exemplu, Lucas nu seamănă deloc cu mine – nici măcar nu arată ca un fiu tipic al lui Apollo. Noi, Scionii, suntem jumătate oameni, jumătate arhetip şi semănăm mai mult cu figurile istorice după care trebuie să ne modelăm vieţile decât cu părinţii noştri.

— Şi eu cu cine semăn? întrebă Helen.

— Nu am vrea să ne dăm cu presupusul. Ai cumva poze sau vreo filmare cu mama ta? Atunci poate am putea să ne dăm seama cine era, zise Castor nerăbdător, de parcă mai aveau un pic şi puteau rezolva puzzle-ul imens care îi preocupa aşa de mult.

— N-am nimic. Nicio poză, răspunse ea fără să trădeze vreo emoţie.

Cassandra expiră cu putere şi dădu uşor din cap, cu gândul la ceva ce numai ea ştia.

— Ca să te protejeze, probabil. Dacă ar fi eliminat toate modurile în care te-ar fi putut contacta şi dacă se asigura că vei locui pe o mică insulă, cu un grup limitat de prieteni, ar fi fost mai puţin probabil să te descopere o Casă rivală, observă Cassandra ca un detectiv care punea indiciile cap la cap.

— Se pare că nu a funcţionat prea bine, râse Helen.

— A funcţionat pentru o bună bucată de timp, dar Furiile nu ar fi lăsat lucrurile aşa pentru multă vreme, spuse Castor încet.

Helen îşi plimbă talismanul de-a lungul lanţului şi îl arătă lui Castor şi Cassandrei.

— Asta e tot ce mi-a mai rămas de la ea. O bijuterie. Înseamnă ceva pentru voi? întrebă ea nerăbdătoare.

O parte din ea îşi dorise mereu ca medalionul acela să fie important – că poate, într-o zi, ar fi fost răspunsul

tuturor întrebărilor ei. Visa că poate, cândva, talismanul o va conduce spre mama ei. Cassandra şi Castor examinară cu atenţie talismanul în formă de inimă, dar nu era nimic deosebit la el.

— E foarte frumos, zise Cassandra binevoitoare.

— Este, nu-i aşa? E de la Tiffany, aşa că probabil mai sunt alte mii de medalioane ca acesta. Doar că asta-i tot ce am de la ea, continuă Helen, cuvintele părând să vină de la sine. Tata spune că probabil îşi pregătise de mult plecarea, pentru că, până să îşi dea el seama că mama plecase, toate pozele cu ea dispăruseră. Toate. Chiar şi cele despre care presupunea că ea nu ştie.

Helen se ridică brusc şi începu să se plimbe prin birou. Merse până în capătul bibliotecii, uitându-se la toate cărţile pe care le adunase familia Delos, la toată mobila veche care probabil fusese transmisă din generaţie în generaţie. Ceea ce Helen nu avea era acea puternică legătură cu strămoşii ei şi se simţi pierdută, neştiind unde sau de unde era mama ei, dar întrezări şi un strop de speranţă în această neştiinţă.

— Familia voastră este foarte unită, pot vedea asta. Mereu ştiţi unde e toată lumea. Dar mama mea a făcut ceva cam drastic, nu-i aşa? A fugit.

Helen se strădui să-şi pună gândurile în ordine şi decise că modul cel mai bun de a exprima ceea ce voia să spună era o întrebare.

— Cum puteţi fi atât de siguri că numai Casa din Teba a mai rămas? Cum puteţi şti aşa ceva?

— Suntem foarte atenţi când vine vorba de câţi suntem, Helen, zise Cassandra.

— Da, dar cum puteţi fi siguri?

— E un mod barbar, spuse Castor, clătinând din cap. După ce Helen îi făcu semn să continue, Castor îi povesti: Când un semizeu îl ucide pe un altul de la o Casă rivală, este un fel de sărbătoare tradiţională, numită Triumf. E considerată a fi o mare onoare.

— Dar asta nu înseamnă că mama *mea* a murit. Poate doar lipseşte! Nici măcar nu ştiţi cine este! spuse Helen,

vocea tremurându-i în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji şi îi cădeau pe tricou.

— Faptul că tu exişti demonstrează că orice e posibil, zise Cassandra, dar nu putu să se uite în ochii lui Helen.

— Cam pe atunci când te-ai născut tu, Casele treceau prin perioade de lupte intense şi se credea că aceea era *ultima* confruntare. Au murit mulţi, spuse Castor privindu-şi mâinile. Mai multe femei cu numele Daphne şi-au pierdut viaţa.

Helen se întoarse cu spatele la Castor şi Cassandra şi încercă să respire printre lacrimi, dar avu nevoie de câteva momente până să se asigure că nu avea să plângă cu suspine. Nici nu ştia de ce era aşa de supărată. Mereu crezuse că îşi ura mama.

— Helen, înţelegem că s-ar putea să mai ai nevoie de ceva vreme până să continuăm. Mai avem multe de discutat, dar aşa nu rezolvăm nimic şi putem continua conversaţia când tu te simţi pregătită. Între timp, te rog să ţii cont de faptul că noi chiar vrem să te ajutăm, rosti Castor cu blândeţe de undeva din celălalt colţ al camerei.

Helen îi auzi ridicându-se să plece, dar nu putu să se liniştească pentru a-şi lua rămas-bun. După ce plecară, deschise uşile franţuzeşti şi se duse pe verandă. Imaginea plajei perfecte şi a apei albastre rostogolindu-se în valuri îi mai atenuă durerea din suflet şi, fără să îşi dea seama, începu să se plimbe pe plajă.

— Te simţi bine? întrebă Lucas.

Helen doar dădu din cap, nefiind surprinsă că era în spatele ei. Priveau amândoi de-a lungul plajei, uitându-se la un câine mare şi flocos sărind fericit în spuma valurilor, iar Helen îşi aminti momentul când fusese salvată de la moarte. După o clipă, Lucas veni lângă ea pentru a o putea privi. Helen zâmbea.

— Mă simt uşurată, spuse Helen, întorcându-se pentru a se uita în ochii lui. Toată viaţa, am crezut că mamei mele nu i-a păsat de mine nici cât să vină să vadă cum arăt. O privire întunecată umbri chipul lui Lucas, dar Helen continuă înainte ca el să o întrerupă: Nu zic că o vrajbă

sângeroasă e bună la casa omului, dar măcar există un *motiv* pentru care m-a părăsit. Până acum, nu ştiam vreunul.

— Ştii, încă ar mai putea fi în viaţă, insistă Lucas. Indiferent ce crede tata.

— Nu ştiu ce să spun despre asta încă, răspunse Helen cu sinceritate. Kate mi-a fost o mamă mai bună decât mi-a fost Daphne vreodată. Cred că îmi voi da seama ce simt atunci când voi afla adevărul, întregul adevăr.

— E suficient, răspunse el zâmbind şi uitându-se la apă pentru o clipă, apoi se gândi la altceva şi continuă: Cel puţin pentru moment.

O strânse de mână şi Helen privi în jos, surprinsă că iarăşi se luaseră de mâini fără ca ea să îşi dea seama. Nu ştia cine începuse cu acest nou obicei al lor, dar pricepu că le-ar fi fost imposibil să se mai oprească. Nu mai ţinuse un băiat de mână până atunci şi asta trebuia să o facă să se ruşineze, dar nu simţi aşa ceva. Să îl atingă părea a fi cel mai natural lucru din lume şi gândul acesta o făcu să tresară de uimire. Privi în sus şi văzu că şi Lucas se uita la mâinile lor, probabil gândindu-se la acelaşi lucru.

— Ai vrea să ne aşezăm pentru o clipă? întrebă ea, brusc dându-şi seama că ultima dată când îl văzuse nu era în stare să meargă fără ajutorul lui Jason.

— Nu chiar. Dar nu m-ar deranja dacă am merge să mai mâncăm ceva, spuse el, aruncând o privire distrasă spre casă.

— Nici pe mine. Vai, sunt o vacă, zise Helen încă uimită de cum reacţiona.

— Ai stat ore întregi fără să mănânci în timp ce te vindecai, îi spuse în timp ce o conducea înspre casă. Vorbeşti aiurea.

— Ştii, dacă nu ar fi faza că trebuie să treci printr-o durere cumplită, cred că mi-ar plăcea vindecările astea. Oamenii te cară şi îţi dau să mănânci întruna. E ca şi când ai fi un bebeluş, doar că eşti destul de mare cât să apreciezi chestia asta.

— Totuşi, nu mai e aşa de distractiv când ai nevoie la

baie.

— Nu! Şi mai ales când eşti înconjurat de străini, zise Helen, aşteptându-se la un hohot de râs sau la un răspuns amuzant din partea lui Luke, dar niciunul nu veni.

— Nu suntem străini, spuse el încet, oprindu-se un pic pentru a se putea uita în ochii ei.

— Da, nu mai suntem.

Se ţinură de mâini pe drumul de întoarcere, vorbind despre dureri care nu păreau să mai treacă. Apropiindu-se de casă, o văzură pe Cassandra uitându-se la ei de la unul dintre balcoanele de la etajul doi. Nu părea prea fericită.

Când ajunseră în bucătărie în căutare de bunătăţi, o găsiră pe Noel muncind la vreo şase cratiţe şi tigăi. Le puse în faţă o jumătate de kilogram de îngheţată, fursecuri, alune şi sos caramel şi le spuse că erau destul de întremaţi ca să îşi pregătească singuri profiterolul şi se întoarse la friptura mare cât un taur pe care o avea în cuptor. După o gustare decadentă care îi ademeni şi pe ceilalţi să vină să îşi strice pofta de mâncare, Noel le spuse să facă bine să rămână pe acele scaune pentru că, în vreo 20 de minute, era gata cina.

— Nu pot. Trebuie să plec acasă, zise Helen pe un ton dezamăgit, jucându-se cu câteva alune de pe fundul castronului ei.

— Ei, asta-i bună. Nu mergi nicăieri, îi răspunse Lucas.

— Nu, serios. Trebuie să merg acasă, să iau Jeepul şi apoi să îi aştept pe Kate şi pe tata la aeroport.

— Se poate duce unul dintre noi să îi ia, spuse Ariadne ridicându-se de pe scaunul din dreapta lui Helen.

— Nu m-ar deranja să mă duc eu, se oferi Pandora ridicând din umeri.

— Nu puteţi! zise Helen un pic cam tare înainte să se controleze şi să continue ceva mai domol: Tatăl meu nu ştie despre chestiile astea. Vă rog! E foarte drăguţ din partea voastră să vă oferiţi, dar, dacă doar aţi putea să mă duceţi cu maşina până acasă, v-aş fi foarte recunoscătoare.

Nu putu să îşi ridice privirea deoarece ştia că toţi îşi aruncau priviri pline de înţeles pe deasupra capului ei.

Ariadne îi atinse mâna lui Helen şi deschise gura ca să spună ceva, dar Lucas vorbi primul.

— Te duc eu acasă, zise el ridicându-se de pe scaun şi trăgând-o pe Helen de mână.

— Nu poţi să umbli brambura când eşti atât de rănit, zise Noel clătinând din cap, dar Lucas deja se îndrepta spre ea şi zâmbea viclean.

— O duc acasă cu maşina, nu zbor până acolo, spuse el luând-o pe mama lui în braţe mai repede decât ar fi putut ea să se mişte măcar şi o sărută zgomotos pe frunte.

Probabil că nu fusese foarte confortabil, dar era destul ca Noel să înceapă să râdă şi să recunoască faptul că Lucas era suficient de puternic acum cât să conducă. Helen încercă să le mulţumească tuturor de la masă, dar Lucas sforăi în glumă, o luă de mână şi o trase spre ieşire, zicând:

— Bine, bine. Oricum, mai vii aici şi mâine.

— Poftim? întrebă Helen ameţită în vreme ce Lucas o conduse într-un garaj imens, plin de maşini scumpe.

O aşeză într-un Mercedes clasic, decapotabil, porni maşina şi apasă pe butonul care deschidea capota.

— Vei veni înapoi mâine după-amiază, rosti el răspunzându-i în sfârşit la întrebare în timp ce ieşi din curtea lor şi se îndreptă spre strada Milestone.

— Nu pot. Trebuie să merg la antrenament, îi reaminti Helen.

— Şi eu trebuie să merg la fotbal, dar o să te aduc aici cu maşina după aceea. Şi pot să te iau cu maşina de la tine de-acasă şi să te duc la şcoală, dacă vrei.

— Credeam că nu mai ai voie să faci parte din vreo echipă sportivă.

— Da, s-a rezolvat, zise cu un zâmbet larg. Uite, tot ce am de spus este că am văzut cum arată echipa de fotbal. Şi, crede-mă, au nevoie de mine şi de verii mei.

— Probabil că ar trebui să mă deranjeze asta, dar şi eu am văzut echipa de fotbal, zise Helen întorcându-i zâmbetul. Dar, oricum, nu pot veni mâine. Trebuie să lucrez luni seară.

— Atunci, marţi.

— Nu pot, trebuie să pregătesc cina pentru tata, spuse ea în grabă.

— Poate să vină şi el. Mama vrea să îl cunoască, zise Lucas din ce în ce mai nesigur. Nu vrei să vii la noi? o întrebă uitându-se în ochii ei.

— Nu este vorba despre asta, spuse ea frustrată şi îngrijorată dintr-un motiv pe care nu-l ştia. Nu o să mă lase tata, bine?

Helen privi pe geam la terenul de golf şi simţi cum Lucas o luă de mână şi o scutură un pic pentru a o face să se uite la el.

— Nimeni nu o să îi zică tatălui tău despre tine dacă tu nu vrei, spuse el privind când la ea, când la şosea.

Îi zâmbi şi dădu din cap.

— Nu e vorba despre asta. Nu mă lasă să ies în timpul săptămânii, zise ea uitându-se la el, dar Lucas era încruntat şi concentrat asupra drumului.

Pe când minutele se scurgeau în tăcere, Helen simţi că Lucas devenea din ce în ce mai ursuz.

— Nu. N-o să meargă aşa, rosti el brusc, parcând maşina undeva la marginea drumului, trăgând de frâna de mână şi întorcându-se cu faţa spre Helen. Nu ştiu dacă tata ţi-a explicat, dar Casele sunt diferite pentru că sunt descendenţii unor zei diferiţi, începu el.

— Da, mi-a spus ceva de genul ăsta, răspunse ea încet.

Helen se simţea ca un copil în biroul directorului şcolii şi nu ştia de ce. Lucas încercă să îi zâmbească, renunţă şi continuă:

— Casa familiei mele, Casa din Teba, îi reprezintă pe descendenţii lui Apollo. Este cunoscut drept zeul luminii, dar era şi zeul muzicii, al vindecării şi al *adevărului.* Scionii care pot detecta minciunile sunt foarte rari, dar eu sunt unul dintre ei. Mereu îmi dau seama când cineva mă minte şi, dacă o face cineva drag mie, este insuportabil. Aşa că nu mă poţi minţi, Helen! Niciodată. Şi, dacă nu vrei să-mi mărturiseşti adevărul, te rog, pentru binele meu, mai bine nu spune nimic.

— Te doare? întrebă Helen, fiind cât se poate de curioasă.

— Am încercat să îi explic lui Jase cum e, dar niciodată n-am reuşit să o fac cum trebuie. Este ca şi când ai pierdut ceva foarte important şi nu îl poţi găsi, dar e mult mai rău de atât. Cu cât minciuna devine mai mare, cu atât mai pornit sunt să aflu adevărul. Şi pur şi simplu caut şi caut…

— Doar am nevoie de ceva timp ca să mă pot obişnui, recunoscu Helen grăbită. Nu sunt pregătită să-i zic lui tata despre mine sau despre mama, pentru că nu ştiu cum ar reacţiona. Sincer, nu ştiu dacă îi voi spune vreodată. Dar acum am nevoie de ceva vreme pentru a mă obişnui cu toate astea. Cel puţin de câteva zile.

Faţa lui Lucas se relaxă imediat şi răsuflă uşurat.

— De ce nu ai zis asta de la început?

— Pentru că e prea…

Se opri pentru că nu îşi mai găsea cuvintele.

— Prea sincer. Ca şi când ai fi gol, spuse Lucas pentru ea, încuviinţând.

Helen dădu şi ea din cap odată cu el.

— Păi, scuze. Dar cu mine trebuie ori să fii sinceră, ori tăcută, zise în timp ce eliberă frâna, porni maşina şi intră înapoi în trafic.

Imediat ce nu mai avu nevoie să schimbe vitezele, îi luă mâna şi i-o aşeză pe piciorul lui, iar când trebui să aprindă farurile pentru că soarele apunea, dădu drumul volanului, şi nu mâinii ei.

Lucas opri în faţa casei lui Helen, în spatele Purcelei, apoi stinse farurile şi opri motorul.

— Stai un pic aici, rosti înainte să iasă din maşină şi să dispară undeva în spatele casei.

Helen se tot uita după el în vreme ce îl aştepta, dar nu auzi nimic – nici măcar sunetul paşilor lui. Enervată că ar fi plecat aşa de lângă ea, ieşi din maşină şi se duse până la Purcică pentru a vedea mai bine. Îşi zări poşeta pe pământ în faţa roţii din faţă, aşa că o luă de acolo şi îşi căută mobilul. Erau în jur de vreo 15 apeluri pierdute.

Deodată, îşi aminti că motivul pentru care poşeta ei se

afla pe pământ era pentru că fusese atacată, apoi îşi dădu seama că atacatorul ei nu era Hector sau Lucas, aşa cum presupusese în noaptea aceea.

Acum, că putea să se gândească la ce se întâmplase fără ca Furiile să îi afecteze judecata, realiză că mai era cineva care o aşteptase atunci când venise acasă. Cineva cu braţe subţiri – o femeie – o apucase din spate şi apoi fusese speriată de familia Delos. Lucas îi trimisese pe Ariadne şi pe Jason să o urmărească, dar probabil că scăpase pentru că nu vorbiseră despre ea în acel weekend. Şocul acelor câteva zile o făcuse pe Helen să uite de atac.

— Lucas? strigă ea îndreptându-se spre umbrele de lângă casa ei.

Plecase de prea mult timp. Auzi o bufnitură scurtă în spatele ei.

— Ţi-am spus să aştepţi în maşină, zise Lucas.

Se întoarse să îl privească, gesticulând puternic cu mobilul din mâna ei.

— Femeia aceea! O cauţi pe femeia care ne-a atacat pe mine şi pe Kate, rosti Helen, în sfârşit înţelegând ce se întâmpla. E un Scion. Trebuie să fie!

— Da, evident că e… spuse el întrerupând-o. Dar ascultă-mă. Sunt două femei… două femei diferite încearcă să te prindă, iar noi nu am reuşit să o prindem pe niciuna din ele.

Nişte faruri luminară casa şi aleea. Se apropia o maşină. Lucas se puse în faţa lui Helen şi privi prin luminile care nu o lăsau să-i vadă pe oamenii din maşină.

— E tatăl tău.

— Helen? Aici erai! Unde naiba ai fost? începu Jerry să ţipe ieşind din taxi înainte ca şoferul să oprească maşina. Te-am sunat întruna. Tu niciodată nu întârzii! Credeam că ai păţit ceva!

— De ce eşti aici? şuieră Helen.

— Am prins un zbor care pleca mai devreme. Nu mi-ai primit mesajele?

— Păi… se pierdu Helen uitându-se la mobil fără să zică nimic.

Ştia că trebuia să inventeze ceva, dar ştiu de asemenea că nu se pricepea deloc să mintă. Începu să se panicheze. Lucas îi luă telefonul şi, în timp ce făcu asta, Helen auzi ceva sfărâmându-se, un sunet aproape imperceptibil.

— Telefonul ei s-a stricat, zise Lucas, dându-i aparatul lui Helen tatălui ei ca să îl poată vedea.

Acesta se descompuse în mâna lui Jerry.

— Am venit aici să văd de ce nu răspundea şi am găsit-o aici, pe alee, se pregătea să vină să vă ia.

Helen se uită lung la Lucas, întrebându-se cum putea cineva căruia îi păsa atât de mult de adevăr să mintă atât de uşor.

— Cum ai făcut asta, Len? întrebă Jerry speriat, examinând sendvişul pulverizat de plastic şi microcipuri. Era nou-nouţ.

— Da, ştiu! spuse ea cu emfază. O panaramă de mobil, nu-i aşa? Îmi pare foarte rău, tată! Nu ştiam că vii mai devreme.

— Ei, nu-i nimic, spuse Jerry ceva mai sfios acum, că nu mai era la fel de îngrijorat.

El şi Helen îşi zâmbiră, totul fiind iertat. Apoi, Jerry se întoarse spre Lucas.

— Parcă te cunosc de undeva, zise el suspicios, băgându-l pentru prima dată în seamă pe Lucas şi devenind imediat bănuitor.

Pentru o clipă, Helen îl văzu pe Lucas aşa cum îl vedea tatăl ei – un tânăr incredibil de frumos, care arăta prea bine, era prea bine îmbrăcat şi conducea o maşină prea frumoasă pentru a fi plăcut vreodată de tatăl cuiva.

— Lucas Delos, spuse el întinzând mâna.

— Nu-l urai pe puştiul ăsta? Jerry răspunse cu aceeaşi onestitate cu care dăduse mâna cu Lucas.

Lucas începu să râdă şi era un sunet atât de sincer, încât şi Jerry începu să râdă.

— Ei, ne-am împăcat, spuse Helen.

— Bine, zise Jerry.

Apoi, trecu pe lângă maşina decapotabilă a lui Lucas când se întoarse să-l plătească pe taximetrist şi să îşi ia

bagajele.

— Sau poate că nu, se corectă el.

Helen profită de ocazie să îşi dea ochii peste cap şi să se uite la Lucas, arătând spre telefonul ei.

— Şi cum rămâne cu femeia aia? Cum îmi vei spune restul poveştii? şopti ea agitată. Dacă folosesc telefonul din bucătărie, mă va auzi tata.

— Scuze, îi şopti Lucas cu ochii râzând. Nu mi-a venit altă idee.

— Mâine, ameninţă Helen. Vreau să-mi spui tot.

— Vin să te iau cu o jumătate de oră mai devreme. Mergem la o cafea, promise Lucas.

— Ei, ce se petrece? întrebă Jerry alăturându-li-se iarăşi celor doi.

— Lucas trebuie să ajungă acasă, la cină, zise Helen şi îl văzu pe Lucas tresărind la auzul minciunii, dar pricepând aluzia.

— A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Hamilton, spuse Lucas în timp ce făcu cu mâna şi se îndepărtă cu spatele către maşina lui.

— Fir-ar să fie, chiar mi-ar fi plăcut să ai acnee. Sau o problemă legată de glandă, zise Jerry.

— Tată! pufni Helen ruşinându-se. Noapte bună, Lucas, spuse ea încet.

— Da, bine, gata. Hai în casă, Helen, rosti Jerry zâmbind agitat în vreme ce o răsuci pe Helen şi o împinse uşor spre uşă. Cred că mi-ar plăcea mai mult dacă l-ai urî iarăşi, spuse tatăl ei când intrară în antreu.

Helen îl auzi pe Lucas râzând în timp ce îşi pornea maşina. Sunetul cald al râsului lui o făcu să zâmbească.

Cassandra îl auzi pe Lucas oprind în garaj, parcând şi apoi ieşind pentru a zbura până la fereastra camerei lui. Era evident că încerca să o evite, dar planul lui era din start eşuat pentru că ea deja stătea pe canapeaua lui, aşteptându-l să ajungă acasă, să parcheze şi să zboare până la fereastră, încercând să o evite. Lucas o văzu şezând pe canapea şi îşi zâmbi ştiind ce avea să urmeze

înainte să deschidă fereastra.

— Nu vreau să vorbim despre asta, Cassie, spuse pe un ton răbdător, dar hotărât în vreme ce pluti în camera lui.

— Nu prea ai de ales, răspunse Cassandra întristată.

— Nu. Suntem Scioni. Nu prea avem de ales mai niciodată, nu-i aşa? zise cu amărăciune şi ateriză.

Cassandra îl privi pe Lucas făcând tranziţia de la imponderabilitate la starea pe care majoritatea oamenilor o ştiau – aceea în care lumea te trage în jos. Corpul lui fu din nou afectat de gravitaţie şi picioarele lui aterizară cu delicateţea unei frunze căzătoare, trecând de la zbor la mers într-o clipită. Indiferent cât de des vedea tranziţia aceasta, Cassandra încă era uimită de frumuseţea ei. Dar nici măcar delicateţea lui divină nu putea să o distragă de la motivul pentru care venise aici.

— Ai fost plecat ceva vreme, spuse ea pe un ton insinuant.

— Am stat o perioadă pe lângă casa ei, ca să mă uit după acele femei.

— Ţi-am zis, nu are de ce să se teamă pentru câteva zile, spuse Cassandra clătinând din cap. Dar nu sunt la fel de sigură când vine vorba de tine.

— Nu am atins-o.

— Ăsta nu-i singurul lucru de care îmi pasă, rosti ea pe un ton ameninţător, dar el o întrerupse obosit de atâta vorbărie.

— Da, sigur, dar este lucrul la care te gândeşti cel mai mult, Cassie, zise în timp ce îşi dădu ceasul jos de la mână şi îl aşeză cu grijă pe noptieră.

Nu voia să se uite la ea şi asta o făcu pe Cassandra să se simtă crudă.

— Nu-i adevărat. Ştii asta, nu? întrebă ea, brusc nefiind nimic mai mult decât surioara lui mai mică.

Se uită la ea, iar faţa i se îmblânzi pentru un moment. Ea ştia că o iubeşte şi ştia că nu ar fi încetat să o iubească, deşi îi cerea să renunţe la ceea ce voia cel mai mult pe lume. Dar asta nu făcea lucrurile mai uşor de suportat.

— Ce mai contează ce simţim? murmură el. Dacă eu o

iau pe Helen, războiul o să pornească iarăşi. Nu contează cât de mult ne dorim să nu fie aşa.

— Nu *ştiu* asta, răspunse Cassandra nesigură pe ea. Nu sunt suficient de puternică încă.

— Dar eşti destul de sigură că e aşa, spuse el aşezându-se la marginea patului de parcă era deodată afectat de gravitaţia a două planete. Şi nu te preface că nu eşti, pentru că nici măcar tu nu mă poţi minţi.

CAPITOLUL 8

Helen îşi petrecu următoarele câteva ore ascultând detaliile călătoriei tatălui ei şi insistând că Lucas nu era prietenul ei. Îşi dădu seama destul de repede că singurul mod în care putea să îl determine pe tatăl ei să nu mai pună întrebări despre Lucas era să îl întrebe despre Kate. Şi oricum, ea chiar voia să ştie ce era între ei. Jerry tot insista că nu fuseseră niciodată mai mult decât prieteni. Dezamăgită că tatăl ei încă era destul de rănit de plecarea mamei sale, tot ce voia Helen să facă era să urce în camera ei ca să se poată gândi, dar trebui să aştepte până după cină. Până să termine de mâncat, de certat în legătură cu câtă sare avea voie tatăl ei să îşi pună în mâncare şi de vorbit despre magazin, Helen era atât de obosită, încât mai că aţipi pe marginea căzii în timp ce se spăla pe dinţi.

A doua zi, Helen sări peste micul dejun, îşi pregăti singură pachetul şi îşi luă rămas-bun de la tatăl ei ţipând din pragul uşii de la intrare înainte ca el să coboare scările măcar. Strigă după ea când sări în maşina lui Lucas, dar se prefăcu că nu îl auzise.

— N-ar trebui să aşteptăm să vedem ce vrea? o întrebă Lucas.

— Nu, hai să mergem, spuse un pic prea repede.

Lucas ridică din umeri şi porni la drum când Jerry ajunse în pragul uşii. Helen îi făcu cu mâna, dar ştiu că avea să discute despre asta cu el mai târziu. Detaliat.

— Sunt încă destul de nou pe-aici, aşa că nu ştiu cafenelele. Unde e un local bun în partea aceasta a insulei? întrebă Lucas.

— Ah, News Store? propuse Helen ridicând din umeri. Totuşi, nu cred că vom putea vorbi acolo.

— Ce zici de ăsta? întrebă în timp ce parca în faţa unui lanţ de magazine foarte popular în rândul turiştilor.

Helen se strâmbă un pic, dar fu de acord. Mai erau şi alte locuri mai confortabile, dar îi cunoştea pe toţi oamenii care lucrau acolo. Pentru conversaţia asta, Helen avea nevoie de puţină intimitate, ceea ce însemna că trebuia să meargă undeva unde n-ar fi mers niciodată. Într-o capcană pentru turişti.

Se aşezară răbdători la rând, aşteptând să ia loc înainte de a începe să vorbească. Helen încercă să nu se holbeze la Lucas, dar îi era greu. I se păru uimitor cât de bine se simţea el oriunde mergea, de parcă întreaga lume îi era la fel de cunoscută ca propriul dormitor.

Încercă să se uite la el cu coada ochiului, poate reuşea să îl vadă fâţâindu-se sau târându-şi picioarele aşa cum făcea ea în public, dar nici vorbă de aşa ceva. Lui chiar nu îi păsa dacă lumea se uita la el sau nu. Nu îşi cerea scuze lumii în subconştient pentru prezenţa lui prin a sta cocoşat, a-şi încrucişa braţele sau a se juca nervos cu cheile. Pe Helen o neliniştea să vadă cum doar stătea acolo fără să facă nimic altceva, dar o şi inspiră. De ce ar trebui ea să stea cocoşată şi să-i fie ruşine că ocupă mai mult spaţiu decât restul lumii? Stătu ceva mai dreaptă când se uită la el.

— Ţi-a ajuns? întrebă el zâmbind datorită admiraţiei lui Helen faţă de felul cum arăta.

— Nu încă, spuse ea, un zâmbet la fel ca al lui apărându-i pe buze.

— Bun.

Imediat ce se aşezară, Lucas o întrebă pe Helen ce voia să ştie şi ea trebui să se gândească un moment. Nu era foarte sigură.

— Cred că primul lucru pe care aş vrea să-l ştiu ar fi cine a rănit-o pe Kate, zise ea, temându-se de răspuns.

— Nu avem idee, spuse el cu sinceritate.

Inima lui Helen se făcu cât un purice. Ştia de noaptea trecută că, deşi Lucas nu suporta să fie minţit, asta nu însemna că nu putea minţi.

— Nu are sens, Lucas, zise ea cu grijă. Tatăl tău mi-a spus că sunt singura din… ei bine… neamul meu… că nu

sunt un membru al Casei voastre. Cum de nu cunoaşteţi două femei care teoretic sunt rude cu voi?

Helen dădu din cap nerăbdător, de parcă înţelegea de ce Helen nu îl credea.

— Casa din Teba e foarte mare. Rudele noastre apropiate – cele care au venit cu noi înapoi în State – reprezintă doar un mic grup, dar cealaltă parte a Casei din Teba este mult mai mare. Îşi spun Cei O Sută de Veri şi sunt conduşi, dacă vrei, de unchiul meu Tantalus, zise Lucas privindu-şi cafeaua, ochii lui având o privire pierdută. Am multe rude despre care nici măcar nu am auzit, darămite să le văd.

— Dacă unchiul tău este conducătorul lor, nu-l puteţi suna să-l întrebaţi care dintre verii voştri încearcă să mă omoare?

— E posibil ca Tantalus să fie cel care i-a trimis, zise el serios. Dar nu putem şti sigur. Unchiul meu Pallas – tatăl lui Hector, Jason şi Ariadne – s-a dus înapoi în Europa după primul atac ca să vadă ce ştie Tantalus de tine.

Helen îi studie faţa pentru o clipă. Era aspră, iar ochii albaştri îi scânteiau.

— Adică, să spioneze restul Casei, spuse Helen uimită.

Lucas încuviinţă.

— Dar de ce ar face familia ta atât de multe lucruri pentru mine? Sunt recunoscătoare, dar totuşi. Ce anume nu-mi spui?

Lucas muşcă din croissant, apoi expiră îndelung.

— Cei o Sută de Veri sunt un fel de cult. Ei cred în ceva în care familia mea nu crede şi sunt atât de fanatici, încât ar fi în stare să ucidă pentru asta. De aceea am plecat din Spania. Hector… Lucas nu-şi încheie propoziţia şi clătină din cap de parcă voia să nu se mai gândească la asta, apoi se uită la Helen. Ideea-i că eşti în mare pericol. Te tot urmăresc de când te-am văzut prima dată, dar nu te pot păzi tot timpul. Dacă te găseşte vreuna din acele două femei şi eu nu sunt acolo, va încerca să te omoare şi tu încă nu ştii cum să te aperi.

— Păi, nu e ca şi când aş fi avut vreodată ocazia să mă

apăr, rosti Helen scuzându-se. Suntem în Nantucket. Nu ni s-a întâmplat doar o dată să uităm uşa de la intrare deschisă.

— Însemni foarte mult pentru noi. Nu-ţi pot spune mai multe acum, zise Lucas apropiindu-se de ea şi luând-o de mâini. Ştiu că ai spus că ai nevoie de câteva zile şi nu am vrut să te fac să o iei la goană zicându-ţi toate astea deodată, dar trebuie să începi să te antrenezi cu noi cât de repede poţi. Familia mea te va învăţa cum să lupţi.

— Adică judo şi chestii de genul ăsta?

— Cam aşa ceva, rosti Lucas zâmbind binevoitor. Nu fi aşa de speriată! Cu harurile tale, o să înveţi cum să te aperi cât ai zice peşte.

— Ce haruri? întrebă Helen neîncrezătoare.

— Tu chiar nu ştii, nu-i aşa? se minună el.

Helen era cât pe ce să îi spună lui Lucas că nu îi răspunsese la întrebare când cineva îi întrerupse.

— Hei, Luke, ce mai faci? zise Zach imediat ce intră în cafenea.

Zâmbea, dar zâmbetul îi pieri de pe buze imediat ce văzu cu cine era Lucas. În spatele lui erau câţiva tipi din echipa de fotbal, fiecare dintre ei uitându-se cu gura căscată la tabloul ciudat pe care îl avea în faţă.

— Bună, Zach. La o cafea. Tu? răspunse Lucas natural.

Helen zâmbi cu jumătate de gură şi îşi aranjă părul care era dat după urechi, astfel încât să îşi ascundă faţa. Imediat ce făcu asta, Lucas se apropie de ea şi îi dădu părul peste umăr.

— Da, şi eu, murmură Zach şi se împiedică uitându-se neîncrezător când la Helen, când la Lucas. Ne vedem mai încolo, strigă înainte să li se alăture celorlalţi băieţi care stăteau la coadă. Helen îşi muşcă buza de jos şi fixă cu privirea ceaşca ei de cafea, mângâindu-şi burta sub masă cât putu de discret, dar nu-i reuşi prea bine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucas privind-o.

— A, nimic. Putem să plecăm? îl imploră ea vrând să schimbe subiectul, să plece şi să o înghită pământul dacă se putea.

— Sigur, spuse Lucas ridicându-se.

Îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ştiu că ai ceva, Helen, şi aş prefera să îmi zici adevărul, oricare ar fi acela. Ştii, Ariadne ne-a învăţat despre problemele femeilor acum câţiva ani. Şi când spun „învăţat“, mă refer la bătut la cap şi nu numai.

— Atunci, îi sunt recunoscătoare, dar nu e ceea ce crezi, spuse Helen luându-l de mână şi trăgându-l spre uşă.

Lucas se dădu un pic înapoi pentru a o face să încetinească şi îi făcu cu mâna lui Zach înainte să iasă. Zach îi făcu şi el cu mâna, dar încă era bosumflat.

— Cred că doar ce te-am făcut să cobori un rang sau două, zise Helen în timp ce intrară în micuţul Mercedes argintiu.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Lucas ieşind din parcare.

— Păi, Zach şi toţi tipii ăia ne-au văzut împreună, spuse ea de parcă era clar ce voia să zică.

— Şi?

— Zach şi Lindsey nu sunt cei mai mari fani ai mei, ceea ce mă face un fel de antimaterie în privinţa popularităţii la şcoală, îi explică Helen sfioasă.

Pe faţa lui Lucas apăru un zâmbet imens, o luă de mână, dar trebui să îi dea drumul ca să schimbe vitezele.

— Va trebui să-mi iau o maşină automată, îşi spuse înainte să continue ce avea de zis. Tu crezi că nu eşti simpatizată? Imediat cum am ajuns pe insulă, am auzit despre frumoasa, perfecta, divina Helen Hamilton. Ştii că aşa îţi spun băieţii, nu? Heaven[19] Hamilton?

Helen îşi trase mâna când Lucas încercă să o ia în a lui, dar el o prinse şi o ţinu şi mai strâns.

— Opreşte-te, Lucas. Pentru mine, nu e o glumă, îl certă ea. Oamenii ăştia atât de populari au ceva împotriva mea şi niciodată nu m-am putut adapta grupului lor.

— Şi nici nu o vei face vreodată, îi spuse pe un ton serios. Indiferent unde te duci, vei fi diferită, Helen. Ar fi timpul să te obişnuieşti cu asta.

— M-am obişnuit deja! Am avut toată viaţa să mă

[19] Paradis, rai (în lb. engleză, în original)

obişnuiesc! exclamă ea când ajunseră în parcarea şcolii.

— Bun. Acum, linişteşte-te şi ascultă-mă un pic. Tipii ăia nu se holbau la noi pentru că te urăsc. Se uitau aşa la noi pentru că nu îşi pot da seama cum de-am reuşit să conving fata care a încercat să mă sugrume acum câteva săptămâni să intre în maşina mea şi să meargă cu mine la o cafea.

— A, da. Am uitat de asta, zise Helen cu privirea în pământ, punându-şi rucsacul pe umăr.

— Şi aş vrea să uităm iarăşi de asta. Nu pot spune că m-ar deranja să nu mai vorbim despre acel incident niciodată, zise Lucas încet, luând-o de mână şi apropiindu-se de ea, astfel încât umărul ei îl atingea când intrară în şcoală.

După asta, fu prea ocupată să-şi ascundă obrajii roşii ca să îşi amintească de ce fusese atât de supărată pe Lucas în trecut.

Toată lumea se holba la ei. Holurile se umpluseră de feţe cu ochii mari şi gurile căscate, conversaţiile întrerupându-se şi continuând de două ori mai zgomotoase după ce Helen şi Lucas treceau pe lângă ei. Helen încercă să îşi tragă mâna dintr-a lui Lucas, dar el se opuse la început. Apoi, îi dădu drumul când văzu că Helen nu era doar umilă, ci mai avea puţin şi se panica.

— Lennie? strigă Claire cu grijă.

Helen îi zâmbi scurt lui Lucas şi se îndreptă în direcţia lui Claire.

— Unde ai fost tot weekendul? întrebă Claire uitându-se suspicioasă la Helen.

— Ai încercat cumva să mă suni? întrebă Helen recunoscătoare că avea o scuză să se separe un pic de Lucas şi, spera ea, de toţi ochii aţintiţi asupra ei.

— De vreo cinci ori. Ce ai păţit?

— Mi s-a stricat telefonul, se scuză Helen înainte să se întoarcă spre Lucas. Trebuie să trec pe la dulapul meu înainte să merg la dirigenţie. Mersi că m-ai adus, îi spuse direct.

— OK. Ne vedem mai încolo, atunci, zise el acceptând cât putu de graţios modul ei dur de a-şi lua la revedere.

Lucas de-abia dacă făcuse trei paşi în direcţia opusă, când Claire o trase pe Helen de mână şi o duse la dulapul ei.

— Ce puii mei a fost asta? ţipă Claire.

Helen îi spuse să nu mai facă gălăgie şi se luptă cu cifrul dulapului ei.

— Am vorbit mult, spuse Helen. Nu ne mai urâm.

— Aţi vorbit? Da, sigur. Sunt convinsă că v-aţi folosit limbile, dar cumva nu cred că aţi vorbit prea mult, observă Claire ţinându-şi mâna pe şold.

Părea nervoasă, dar Helen se enervă şi mai tare.

— Încetează, Claire! Vorbesc serios! Nu am avut un weekend fantastic. Îmi pare rău că nu te-am sunat aseară, dar tata era supărat pe mine că nu am fost să îl iau de la aeroport.

— Atunci, povesteşte-mi acum! zise Claire pe un ton defensiv. Nu că ar trebui să-mi spui ceva. E clar pentru toată lumea că tu şi Lucas sunteţi deodată un cuplu.

— Nu ştiu ce suntem, dar nu e ceva ce pot eticheta aşa de uşor drept „cuplu“, bine? zise Helen stresată, uitându-se prin cărţi şi abia acum dându-şi seama că nu-şi făcuse temele.

— De ce nu poţi să fii sinceră cu mine? Te-ai culcat cu el, o acuză Claire simţindu-se rănită.

Helen ştia că nu putea să nu îi spună chiar nimic.

— Sincer, da. Am dormit împreună. De două ori. Dar nu aşa cum crezi tu, admise ea cu sinceritate, răsucind-o pe Claire şi îndreptându-se spre ora lui Hergie. Nici nu ne-am sărutat până acum.

— Prostii! declară Claire oprindu-se în mijlocul holului.

— Poţi să îl întrebi chiar tu. Ai ore cu el toată ziua, răspunse Helen pe un ton serios.

Sună de intrare şi trebuiră amândouă să facă ultimii paşi în ritm alert ca să ajungă în clasă înainte ca Hergie să închidă uşa.

Helen avu o dimineaţă îngrozitoare. Mai mulţi profesori se gândiră să o pedepsească şi să o reţină după ore şi fiecare fată din liceu era enervată pe ea pentru că mersese

cu Lucas, cu maşina. Relaţia lui Helen cu fetele fusese întotdeauna tensionată. Ani de zile, Helen încercase din răsputeri să se poarte frumos cu ele, dar renunţase să mai facă asta când constatase că, dacă îşi ţinea capul în jos şi gura închisă, putea să treacă neobservată.

Nu se mai punea problema de aşa ceva acum, că fusese văzută venind la şcoală cu Lucas. Cumva încălcase o graniţă imaginară, pusese capăt armistiţiului pe care îl făcuseră prin decizia ei de a nu concura cu ele, dar acum îi declaraseră război. Toată ziua, oriunde s-ar fi uitat, Helen nu întâlni decât priviri răutăcioase. Colac peste pupăză, Matt nu vorbea cu ea şi Lindsey şuşotea tot felul de zvonuri despre Helen oricui ar fi vrut s-o asculte, iar Claire era încă prea supărată şi tot ce făcea era să se ia de Helen.

Deşi consecinţa fu şi mai multă durere provocată de privirile insistente ale elevilor, nu se putu abţine să nu zâmbească fericită când îl văzu pe Lucas la dulapul lui, înainte de pauza de masă. Părea să fie singura persoană din şcoală care îi răspundea la zâmbete.

— A, deci mă placi iarăşi, nu? spuse el apropiindu-se de ea.

— Nu şi tu, se văită Helen. Am vreun bilet pe spate pe care scrie „loviţi-mă“?

— E doar bârfă, Helen. Nu ne poate face nimic, zise hotărând să nu o mai tachineze.

— Poate nu ţie, murmură Helen în timp ce îşi puse mâna pe burtă.

Lucas o văzu făcând asta şi era cât pe ce să o întrebe ce avea când Hector şi Jason apărură lângă ei.

— Mama ta e aici, îi zise Jason lui Lucas, care dădu din cap de parcă o aştepta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Helen.

— Nimic. Ne întâlnim cu directorul şcolii pentru că mama va încerca să-l convingă să ne primească înapoi în echipa de fotbal, explică Lucas.

— Foloseşte atuul cu „fie-vă milă de o femeie neajutorată care trebuie să crească atâţia băieţi gigantici“ şi apoi o să-l roage să ne lase să-i batem pe puştii de la alte

şcoli, în loc să ne batem unii pe alţii. Totul spre binele liceului Nantucket High, desigur, spuse Jason surâzând. Funcţionează de fiecare dată. E Einsteinul sentimentului de vină.

— Dar ar trebui să jucaţi fotbal? spuse ea încruntându-se. Sunteţi nedrept de avantajaţi.

— Da, tu vorbeşti, stea a pistei de alergat, răspunse Hector un pic pornit.

Helen dori să îi explice că sportul ei era diferit de al lui, pentru că ea nu rupea gâturile muritorilor, dar Lucas întrerupse conflictul ce părea să urmeze.

— Helen aleargă pentru că are nevoie să primească o bursă ca să meargă la facultate, spuse aruncându-i o privire săgetătoare lui Hector. Noi practicăm acest sport pentru că asta se aşteaptă lumea de la noi. E de fapt foarte enervant, deoarece trebuie să ne prefacem că suntem incredibil de slabi şi înceţi.

— Şi pierdem la fel de mult timp asigurându-ne că nu rănim pe nimeni, adăugă Jason cu un zâmbet întristat. Să fim sinceri, am prefera să ne batem între noi până ne sar capacele decât să ne prefacem că batem muritori, dar asta nu ar părea prea normal.

Helen încuviinţă, acceptând argumentul. Cei trei băieţi Delos erau în mod clar atât de atletici, încât ar părea ciudat dacă nu ar intra într-o echipă oarecare.

— Ei, atunci spor la a părea oameni normali, zise ea repede, dându-se din drum ca Jason şi Hector să poată trece pe lângă ea.

— Te voi căuta după şcoală, îi promise Lucas luând-o după verii lui.

Aruncă o privire în spate şi se uită îngrijorat la Helen care încercă să îi zâmbească, dar expresia ei era atât de falsă, încât se întrebă dacă Lucas putuse să simtă minciuna de pe chipul ei.

Helen merse aplecată până ajunse la cantină, sperând să traverseze cumva sala fără să atragă prea multă atenţie, dar o cam dădu în bară. O văzu pe Lindsey stând la masă cu Amy Heart şi alte două fete din ultimul an şi i se păru

atât de ciudat, încât se opri să se uite la ele pentru o clipă. Expresia ciudată de pe chipul lui Helen pur şi simplu o enervă mai tare pe Lindsey. Îi spuse ceva lui Amy şi apoi toată masa râse batjocoritor de Helen. Helen avu nevoie de mult prea mult timp ca să îşi revină şi, până să se orienteze în spaţiu, toată cantina se holba la ea. Helen se retrase la masa ei obişnuită, cu Matt şi Claire, simţind cum o apucau crampele.

— Ţi-e aşa de greu să îţi ţii spatele drept?! lătră Claire la ea. Nu e nimic mai penibil decât să te văd cum încerci să te dizolvi în podea şi jur că, dacă o mai faci o singură dată, o să înnebunesc.

Asta fu picătura care umplu paharul pentru Helen. Se roti pe călcâie şi fugi din cantină. Ajunse să îşi mănânce prânzul în toaleta fetelor, stând pe o chiuvetă, dar priveliştea era atât de neatrăgătoare, încât renunţă doar după câteva guri la sendvişul cu şuncă franţuzească, muştar Dijon şi castraveciori muraţi pe care i-l pregătise Jerry, dar îşi puse restul înapoi în cutia de prânz, în caz că ar fi vrut să mănânce mai târziu.

Helen reuşi cumva să treacă de ultimele trei ore şi aproape că o luă la fugă spre vestiarul fetelor când se sună, dar Claire o aştepta deja acolo.

— Scuze că am zbierat la tine mai devreme, spuse ea ruşinată.

Era aşa de drăguţă când îşi cerea scuze că Helen nici nu putu să se gândească să se supere pe ea.

— Ei, nu-i nimic. M-am purtat aiurea. Şi eu aş fi supărată pe mine, dacă aş fi în locul tău, răspunse Helen punându-şi mâna pe umărul lui Claire şi conducând-o afară.

— Mai e ceva şi apoi te las în pace până simţi tu că poţi să vorbim despre asta, începu Claire trecând pe lângă stadion, dar Helen nu mai avea răbdare pentru alte întrebări.

— Nici măcar nu ne-am sărutat, zise ea întrerupând-o pe Claire.

— Pe bune? se miră Claire aproape ţipând.

Helen încuviinţă şi o lovi cu şoldul.

— Pe super bune, răspunse Helen. Aproape că l-am sărutat o dată, dar mi-a spus să mă întind în pat şi să mă culc.

— Pe bune? ţipă iarăşi Claire, dar Helen o prinse acoperindu-i gura cu mâna.

— Ştii, e chiar acolo, spuse ea, arătând spre el cu bărbia. Ţi-am zis că ţi-aş povesti absolut tot dacă aş avea ce. Nu am secrete faţă de tine.

Claire zâmbi, ştiind ea mai bine.

— Mereu ai avut câte ceva de ascuns. Dar nu-i nimic. Când vei fi gata să îmi spui, o vei face, zise ea răbdătoare.

Apoi, se năpusti asupra ei, încercând să o doboare. Helen gustă gluma, prefăcându-se că putea fi biruită de prietena ei de juma' de buletin, amândouă râzând cât puteau de tare. Distracţia ţinu doar o clipă.

— Găsiţi-vă o cameră, spuse un băiat pe un ton amuzat.

— Ai vrea tu, Gayson, îi răspunse Claire. Stai. Cum ai ajuns aici atât de repede?

Helen se întoarse ca să poată sta pe spate, îşi îndepărtă părul încurcat din faţă şi îi văzu pe Lucas şi pe Jason stând deasupra lor.

— V-am văzut căzând, aşa că am venit să vedem ce se întâmplă, zise Lucas ignorând întrebarea lui Claire.

— Mulţumesc. E destul de feroce, răspunse Helen lăsând-o pe Claire să o mai doboare o dată înainte să o ajute Lucas să se ridice. Îşi lăsă părul să-i cadă peste faţă, să nu o vadă Claire roşind şi să o tachineze mai încolo pentru asta, dar Claire era ocupată.

— Un metru şaizeci de teroare pură, se lăudă Claire întinzându-şi mâna, aşteptându-se ca Jason să o ajute.

El îşi încrucişă braţele intenţionat.

— Atât de înaltă eşti fără pantofii ăia ridicoli? zise el ironic. Cred că eram mai înalt când m-am născut.

— Pun pariu că erai. Capul de-un metru şi fundul de şaizeci de centimetri, bombăni ea ridicându-se, dar Helen o întrerupse.

— Claire! ţipă ea şocată, uitându-se speriată la reacţiile celor din jur.

Umerii lui Lucas tremurau de râs, iar Jason se prefăcu şi el că gustă gluma, dar Helen bănuia că îl rănise.

Helen se abţinu să nu râdă şi o ciupi pe Claire drept pedeapsă. Claire icni în semn de protest, spunându-i că nu mai aveau voie să se ciupească de la zece ani şi mai avea de gând să-i spună ceva lui Jason, dar băieţii fură chemaţi înapoi de către antrenor.

În timp ce o luară în direcţii diferite, Helen îi şopti lui Lucas că îşi cerea scuze, dar Lucas dădu din cap în semn că nu era nimic. Îl privi cum alerga înapoi spre terenul de fotbal. Fugind în lumina soarelui, Lucas era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

— Fir-ar! Am întârziat, rosti Claire şi apoi se grăbiră să le ajungă din urmă pe colegele lor.

Antrenoarea Tar aştepta cu clipboardul în braţe. Deja începuse să strige timpii fetelor, aşa că Helen şi Claire continuară să alerge, răspunzându-i antrenoarei când ajunseră la linia de sosire. Ea le notă timpii, clătinând din cap dezaprobator.

— Hamilton, îmi eşti datoare cu un minut întreg pentru că ai întârziat! ţipă după ele.

— Sigur, doamnă antrenoare! ţipă Helen înainte să-şi coboare vocea pentru a vorbi cu Claire fără să le audă altcineva. De ce i-ai zis chestia aia? întrebă, încă părându-i rău pentru Jason.

— Pentru că a fost fantastic! răspunse Claire fără să regrete.

— Mie îmi place de Jason spuse Helen, dându-şi seama că aşa era.

Nu-l ştia ea prea bine, dar el mereu se purtase frumos cu ea şi părea să fie un om cu picioarele pe pământ.

— E un tip foarte de treabă şi tu te-ai purtat oribil cu el.

— Evident că îţi place de el, pentru că Gayson se poartă frumos cu toată lumea. Mai puţin cu mine. Tu nu ai ore cu noi, aşa că n-ai de unde să ştii, dar mereu când dezbatem ceva, el mă contrazice, fiind mereu împotriva a orice aş spune. Chiar şi atunci când e de acord cu mine, o face doar pentru că vrea să fie avocatul diavolului.

— Şi de ce crezi că face asta? întrebă Helen zâmbind.

— L-am întrebat şi ce crezi că a zis? Claire nu aştepta ca Helen să răspundă, aşa că răspunse singură, enervându-se şi mai tare: A spus că toată şcoala e prea speriată de mine ca să mă contrazică într-o dezbatere, în afară de el, aşa că e bine că există cineva care să mă facă să mă zbat din când în când.

— Vai, cum îndrăzneşte să te facă să te gândeşti mai bine la ceea ce spui? zise ea în glumă, cu o expresie şocată.

— Crede-mă, nu-mi face vreo favoare. Doar vrea să-mi demonstreze că este mai deştept decât mine.

— Şi e?

— Of, nu ştiu. Poate. Lucas este mai deştept decât noi toţi, aşa că s-a dus şefia de promoţie. Şi mai e şi Ariadne. Şi ea este foarte isteaţă, dar cred că sunt mai deşteaptă decât ea. Vom vedea, spuse Claire muşcându-şi buza de jos.

Era chiar foarte îngrijorată din cauza noilor concurenţi şi Helen nici măcar nu o întrebase cum era la ore. Claire părea că renunţase la visul ei de a absolvi cu cele mai mari note din liceu şi Helen nici nu băgase de seamă.

— N-am fost o prietenă prea bună anul acesta, nu? întrebă Helen brusc dezgustată de sine.

— Ei, n-aş spune asta, zise Claire cu un zâmbet un pic forţat. Dar ai putea să îmi faci o favoare în schimb, dacă vrei.

— Orice, răspunse Helen imediat.

— Crezi că ai putea să îl ţii pe Lucas ocupat în noaptea de dinainte de examene? întrebă Claire pregătită să se apere de palmele în glumă ale lui Helen. Nu ştiu de ce te abţii, Len. În primul rând, e al naibii de frumos. În al doilea rând, este atât de al naibii de frumos, încât se pune de două ori. În al treilea rând, te-a văzut căzând şi a plecat de la antrenament că să se asigure că eşti teafără. Ăsta e chiar devotament.

Helen nu ştiu cum să răspundă. Nu putea să îi spună că Lucas venise să vadă dacă este teafără doar pentru că vreo

câteva rude de-ale lui încercau să o omoare. Nu îi era devotat – doar se asigura că nu dispărea pe undeva când nu era el atent. Îi veni în minte imaginea lui Kate leşinată, întinsă pe trotuarul murdar şi o duru stomacul. Ca şi Kate, Claire era în pericol doar fiindcă stătea pe lângă ea.

— Trebuie să grăbesc pasul, zise Helen repede, iar Claire încuviinţă.

— Arată-i lui Lucas că picioarele tale pot face mai multe decât să fie motiv de salivat şi sună-mă mai târziu, îi răspunse veselă înainte ca Helen să o ia înainte.

Când Helen nu mai fu în vizorul lui Claire, suspină, luptându-se cu sentimentul de vinovăţie. Nu ştia ce ar face dacă ar răni-o vreodată cineva pe Claire. Gândul o distrase de la a-şi controla alergatul şi aproape că trecu un pic prea devreme prin faţa antrenoarei Tar. Şi, în ultimul moment, îşi aminti să se ascundă în spatele unor tufişuri şi aşteptă vreo zece minute înainte să parcurgă ultimii metri. Evident, ajunse prima la linia de sosire, apoi aşteptă încă vreo jumătate de oră ca Lucas să termine cu antrenamentul. Dacă el mai avea de gând să o ducă la şcoală dimineaţă, trebuia să-şi găsească o altă modalitate de a ajunge la serviciu după şcoală.

Imediat ce Helen păşi pe uşa din faţă a magazinului News Store, Kate o urmări uimită. De obicei, Kate dădea dovadă de ceva mai mult tact, dar Helen nu o putea învinovăţi că reacţiona aşa. Nu mai văzuse pe nimeni din familia Delos atât de aproape de ea până atunci şi, cu toate că auzise cât de atrăgători erau cu toţii, nici măcar nu-şi putuse imagina cât de frumos era Lucas.

— Uau! reuşi Kate să exclame după câteva clipe de tăcere. E… uau! Aş putea să fac puşcărie pentru gândurile pe care le am acum.

— Kate! se răsti Helen aruncându-i un şerveţel mototolit în faţă. Credeam că eşti feministă!

— Ce legătură are asta?

— Nu spui tu mereu că nu poate exista egalitate între sexe dacă ne pasă doar de aspectul fizic?

— Da, dar uau! repetă Kate făcându-şi vânt cu mâna.

Când eram eu de vârsta ta, băieţii încercau să demonstreze cât de împotriva sistemului erau prin a fi cât de urâţi puteau. Nu-i corect!

— Dacă ai de gând să o ţii aşa o să-i zic lui tata că are un rival, o tachină Helen, dar gluma nu avu afectul scontat.

Veselia din ochii lui Kate dispăru odată cu zâmbetul de pe buze.

— Nu cred că i-ar păsa, spuse, apoi schimbă brusc subiectul. Dar nu e vorba despre mine. Este vorba despre tine, Lucas şi cât de importante sunt prezervativele.

După câteva replici prin care Helen încerca să o convingă că nu se întâmplase nimic între ei şi câteva pauze de servit clienţii, Kate acceptă în sfârşit că Helen era neprihănită.

— E cumva pe invers? întrebă Kate. Adică, uită-te un pic la tine, Len!

— Nu l-am întrebat, dar sunt destul de sigură că nu este gay, răspunse oftând. Chiar nu ştiu ce e între noi.

— Nu trebuie să vă grăbiţi şi nu te simţi prost dacă vrei să mai aştepţi. Oricum este mai frumos să faci totul ca la carte, zise Kate zâmbind călduros şi schimbând subiectul la prima ocazie, ca să nu o facă pe Helen să se simtă prost.

Deşi Kate părea convinsă că Helen şi Lucas aveau să treacă de stadiul inocent al ţinutului de mână, Helen nu mai era aşa de sigură. Singura dată când încercase să îl sărute pe Lucas, el îi spusese să se culce şi, în ciuda a ce vorbea lumea despre ei, adevărul era că ea şi Lucas erau doar prieteni. Lucas putea să aibă orice fată voia şi, dacă putea fi luată în consideraţie reacţia lui Kate, asta însemna că putea avea şi femei care trecuseră de vârsta liceului. De ce ar dori-o pe ea?

Se duse acasă după muncă şi se chinui să îşi facă toate temele înainte să meargă la culcare, şi, până să stingă lumina, era deja trecut de ora două. Helen era mai mult decât obosită, dar tot nu putea dormi. Avea senzaţia că nu se prindea de ceva sau poate că înţelegea ceva greşit. Era clar că Lucas o plăcea şi că voia să o protejeze, dar asta nu însemna că era atras de ea. Poate că nu era genul lui.

Poate că avea o prietenă în Spania. Îşi imagină o sirenă bronzată, cu bucle negre şi cârlionţate, pielea măslinie şi cu un senzual accent spaniol, care îl aştepta pe Lucas să se întoarcă în Europa.

Se prăbuşi în pat, îşi puse perna pe cap şi îşi jură să nu fie tipa penibil de topită după un tip pe care nu îl poate avea. Trebuia să afle mai multe despre Lucas, dar, fiind un elev nou la liceul acela, nimeni nu ştia despre prietenele lui din trecut, aşa că Helen spera că ar putea afla detaliile astea de la Ariadne şi că va reuşi asta fără a părea prea interesată.

CAPITOLUL 9

— Dacă îţi mai bagi bărbia în faţă aşa, ţi-o dau eu la o parte! ţipă Hector.

Ţipase destul de mult în ultima oră şi ceva.

Ascultătoare, Helen îşi feri bărbia şi îşi ridică pumnii, ca să îşi apere faţa. Îşi menţinu centrul de greutate cât mai coborât şi se mişcă în cerc, ţinându-şi picioarele depărtate în caz că erau obstacole pe podea peste care ar fi trebuit să sară. Se mişca în jurul lui, atentă la şoldurile lui în caz că încerca să o doboare la pământ. Făcea tot ce îi spusese să facă. Apoi, Hector rânji şi îi dădu un pumn în faţă, mâinile lui mişcându-se atât de rapid, încât Helen de-abia avu timp să le vadă. Căzu în fund pentru a zecea oară şi, după o clipă, se uită la el cu ochii care i se vindecau de fiecare dată.

— Acela a fost iarăşi croşeul tău de stânga, nu? întrebă ea încet.

— Ce naiba ai? rosti el cu o voce care îi aminti de domnul Hergeshimer. Eşti mai rapidă decât mine. De ce nu te dai la o parte din calea mea?

Helen ridică din umeri şi se ridică în picioare, adoptând din nou o postură defensivă. Hector îi dădu imediat un pumn în burtă, iar Helen căzu în genunchi.

— Ajunge, Hector! ţipă Lucas hotărât.

Helen îşi ridică o mână, dându-i lui Lucas de înţeles că se simţea bine în timp ce se ridică. Din nou.

Voia ca Lucas să nu se bage în chestia asta. Dintr-un motiv sau altul, primul antrenament al lui Helen devenise ceva personal pentru Hector, iar ea voia ca Hector să o lovească până se sătura, ca să se descarce. O durea, dar nu la fel de tare precum crampele, aşa că putea suporta bătaia. Imediat ce se puse pe picioare, Hector o doborî iarăşi la pământ.

— Mai încet! ţipă Jason. Nu s-a mai luptat până acum, nătângule!

Helen îşi ridică privirea şi-l văzu pe Jason punându-şi mâna pe umărul lui Lucas, oprindu-l să intre în ring.

— Mă simt bine, băieţi. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi, spuse ea cât putu de veselă.

Hector nu îi aprecie tonul.

— De ce nu iei în serios chestia asta? ţipă el la Helen.

Nu avea idee despre ce vorbea Hector. Se aplecă să scuipe sângele din gură, iar Hector se lăsă pe spate şi îi mai dădu un pumn în cap.

— Încetează! ţipă Cassandra de undeva din spatele câmpului vizual al lui Helen. Nu este un luptător înnăscut, bine? Când ai de gând să înţelegi asta?

Helen se simţea groaznic. Îşi dădu seama că probabil arăta destul de rău dacă se supărase cineva care nici nu o plăcea prea tare şi îi păru rău că o speriase pe Cassandra.

Până reuşi Helen să se ridice, Cassandra nu mai era în sala de antrenament unde Scionii aveau sacii şi ringul de box. Helen înghiţi o gură de sânge şi regretă asta când un dinte îi rămase în gât.

— Poţi să îmi dai nişte apă, te rog? o întrebă pe Ariadne, care stătea lângă ea cu o cârpă umedă.

În cealaltă parte a ringului, îl văzu pe Jason punându-se între Lucas şi Hector. Tricoul lui Jason era pe jumătate rupt şi îi curgea sânge dintr-o tăietură de la cap, dar tot încerca să îi oprească pe cei doi băieţi Delos mai mari decât el să se sfâşie ca pe hârtia de împachetat cadouri în dimineaţa de Crăciun. Hector ţipa la Lucas, motivându-şi comportamentul.

— Poate îndura orice. Orice! Am lovit-o mai tare decât am lovit pe cineva în viaţa mea şi s-a ridicat imediat în picioare! Dar nu vrea să *riposteze!* urlă Hector, simţindu-se înflăcărarea din vocea lui.

O văzu pe Helen uitându-se la el şi arătă cu degetul spre ea.

— Crezi că poţi să te dai la o parte şi să te aştepţi să se bată Lucas pentru tine? Eşti mai puternică decât noi toţi la

un loc, dar eşti prea bună ca să te lupţi, prinţesă?

Jason îşi puse braţele în jurul fratelui său şi rămase aşa în timp ce Hector se zbătea şi încerca să scape din prinsoarea lui. Jason era singurul lucru care o ţinea pe Helen departe de pumnul lui Hector, iar ea ştia asta.

— Nu încerc să mă las lovită! sâsâi Helen printre dinţii sparţi, care se refăceau şi creşteau repede la loc.

Ariadne o îmbrăţişă pe Helen în vreme ce îi aruncă priviri săgetătoare fratelui ei.

— Cum îndrăzneşti, Hector? Ea nu a fost crescută ca noi, mereu gata să sărim la gâtul celuilalt. Pur şi simplu, nu are asta în sânge, îl certă ea.

Hector păru să se liniştească după ce auzi vocea surorii sale şi în sfârşit încetă să se mai zbată în braţele lui Jason. Se prăbuşi pentru un moment în braţele lui, apoi îl împinse brusc la o parte. După aceea, dintr-o mişcare, sări peste corzile de vreo 5 metri înălţime care înconjurau ringul de box şi ateriză cât putu de zgomotos.

— Ar face bine să aibă. Pentru că nu vreau ca oamenii pe care îi iubesc să-şi dea viaţa apărând-o pe leneşa de Helen, spuse scrâşnind din dinţi.

În timp ce Hector părăsea sala de antrenament, Lucas alergă la Helen, părând îngrijorat.

— Îmi pare rău, repetă el de câteva ori şi o luă pe Helen din braţele lui Ariadne. Nu va mai trebui să te lupţi cu el niciodată.

— De ce nu? întrebă Helen împingându-l uşor, încă vorbind peltic de la atâtea lovituri în cap. N-oi fi eu un luptător înnăscut, dar are dreptate. Trebuie să învăţ chestiile astea sau cineva din jurul meu ar putea fi rănit. Ca tata, Claire sau Kate…

Lucas o prinse când Helen mai avea puţin până să cadă. Îi examină fiecare centimetru al feţei zdrobite şi o duse într-o cameră care era şi vestiar, şi cabinet medical.

O aşeză pe o masă de oţel inoxidabil şi o lăsă singură pentru un moment, cât el aduse tifon, un lighean cu apă şi, cât se putea de ciudat, o cutie de suc şi un borcan de miere. Nu spuse nimic, doar îi făcu semn cu mâna să îşi

deschidă gura, ceea ce şi făcu, apoi îi turnă miere pe limbă. Imediat ce papilele ei simţiră gustul dulceag ca rupt din soare, înţelese. Mierea era mâncarea perfectă pentru semizei. O nevoie animalică o cuprinse şi îl apucă de încheietură cu ambele mâini şi îl ţinu aşa până termină toată mierea din borcan.

Când nu mai avu miere, îşi trase în sfârşit răsuflarea. Îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Lucas, dând uşor din cap ca răspuns la privirea lui întrebătoare, ceea ce însemna că se simţea mai bine acum. Fără niciun cuvânt, Lucas băgă un pai subţire în cutia de suc şi i-o dădu lui Helen, apoi începu să se ocupe de rănile ei cu tifon şi apă fierbinte.

Helen nu putea vedea prea bine. Totul era defocalizat, iar ochii ei nu puteau să se concentreze asupra lui Lucas. Era ciudat. Era ca şi când vederea ei îl ocolea, de parcă forma lui era prea alunecoasă pentru ochii ei. Încercă să se uite la faţa lui în vreme ce el avea grijă de rănile ei, dar era aproape imposibil să-l vadă. Pe măsură ce trecură minutele şi se vindecă de la sine, Lucas deveni iarăşi vizibil, iar Helen putu vedea că grija întipărită pe fruntea lui se mai risipise. Îi curăţa restul de sânge închegat şi oftă.

— De ce nu te-ai ferit din calea lui Hector, Helen? întrebă cu blândeţe, punând capăt lungii tăceri. De ce nu i-ai parat loviturile?

— E mai rapid decât mine, răspunse ea, dar amândoi ştiau că nu acesta era motivul şi, după ce văzu privirea sceptică a lui Lucas, continuă: Ştiam că, dacă încep să îi parez loviturile, atunci doar s-ar fi enervat şi mai tare, iar apoi nu aş fi avut de ales decât să îl lovesc atât de tare, încât să nu mai poată da în mine.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar cam ăsta e scopul unei lupte, zise Lucas cu o frântură de zâmbet.

— Atunci, nu vreau să am de-a face cu aşa ceva, spuse Helen pe un ton serios. Nu vreau să rănesc lumea, Lucas! Nu mă puteţi învăţa altceva?

— Cum ar fi? întrebă el confuz.

— Cum ar fi mişcarea pe care ai făcut-o prima dată când ne-am văzut. Cum m-ai rotit şi ai stat între picioarele mele ca să nu te pot lovi. Nu m-a durut deloc, dar tot m-ai înfrânt. Sau ca în noaptea aia, în curtea ta. Mai ţii minte? Eram deasupra ta şi ai făcut chestia aia cu şoldurile? zise ea din ce în ce mai optimistă.

El încuviinţă şi se uită în altă parte.

— Jiu-Jitsu. Este un stil de luptă în care îţi foloseşti mâinile şi nu aş vrea să te apropii atât de mult de adversarii tăi. Dar te voi învăţa dacă vrei, rosti el încet.

Încercând să se uite la Lucas, Helen îşi dădu seama că încă vedea buline colorate. Trebui să se sprijine şi îşi puse mâinile în jurul taliei lui. Bulinele dispăreau, dar acum se colorau obrajii lui Lucas şi simţi valuri de căldură desprinzându-se de pielea lui. Helen îi putea simţi parfumul, care o linişti şi o făcu să tacă, aproape că o ameţea.

— Şi să zbor, zise Helen brusc, încercând să iasă din starea de moleşeală. Tot trebuie să mă înveţi cum să zbor. Dacă ştiu asta, voi putea să zbor şi să scap de adversari.

— Te voi învăţa să zbori, spuse el încet, dând din cap şi privind în jos.

Helen încercă să se uite în ochii lui, dar el nu se uita la ea. Îşi şterse faţa cu mâna şi, când privi la mâna ei, văzu că era plină de sânge.

— Chiar sunt aşa urâtă acum? întrebă depărtându-se de el, deodată foarte timidă.

Spre surprinderea lui Helen, nu răspunse, doar o trase spre el şi o îmbrăţişă.

— Promite-mi ceva, îi şopti el în păr.

Aşteptă ca Helen să dea din cap înainte să continue.

— Promite-mi că, data viitoare când te mai lupţi cu cineva, nu o să-ţi laşi adversarul să dea în tine până oboseşte aşa de tare, încât nu-şi mai poate ridica braţele.

— Dacă pot evita asta, crede-mă că o s-o fac, spuse ea râzând uşor, dar Lucas se desprinse din îmbrăţişare pentru a o putea privi în ochi.

— Nu voi mai sta iarăşi să mă uit la un spectacol de

genul ăla. M-auzi? zise el cu severitate.

Helen dădu încetişor din cap şi îi văzu chipul relaxându-se un pic. Ochii lui erau atât de pătrunzători, încât trebui să se uite în jur ca să găsească alt subiect de conversaţie.

— Tricoul tău, spuse ea arătând spre urma roşie a feţei ei care i se imprimase pe piept. A, da. Am cam distrus hainele astea de antrenament pe care mi le-a dat Ariadne? Să mă schimb în altele sau am terminat?

— Am terminat. Îţi poţi lua hainele tale după ce te speli, zise el senin, încercând să iasă din starea apăsătoare în care se afla.

Îi cuprinse faţa în mâini pentru o ultimă dată şi îi examină fostele zgârieturi. După câteva momente, îi dădu drumul.

— Chiar te vindeci foarte repede. Dar încă ai câteva vânătăi de invidiat, aşa că poate ar fi mai bine să eviţi privirea tatălui tău în noaptea asta.

— O să îi spun că mă maltratezi, zise ea sărind de pe masă şi ridicând din umeri.

— Iar eu o să-i spun că îţi place, o tachină şi el cu o voce pătrunzătoare.

Helen se uită la el, simţindu-se iarăşi ameţită. Pentru o clipă, fu la distanţă de un sărut de el, dar apoi Lucas se dădu înapoi.

Îndreptându-se spre ieşire, Lucas se dezbrăcă de tricoul pătat de sânge şi îl aruncă în coşul de gunoi. Helen putea vedea mai bine acum şi privi cum spatele lui gol se îndepărta de ea. În timp ce privirea îi revenea la normal, Helen decise că, dacă Lucas era gay, atunci ar fi fost dispusă să-şi facă operaţie de schimbare de sex. Ar fi meritat, fără urmă de îndoială.

În timp ce îşi curăţa ultimele urme de sânge, avu ocazia să-şi examineze gura. Dintele din faţă de pe partea stângă încă nu crescuse la loc, iar Helen izbucni în râs văzând cât de ridicol arăta. Îi era greu să înţeleagă cum reuşise Lucas să nu schiţeze nici măcar un zâmbet când o văzuse ştirbă ca un copil de şase ani. Apoi, îşi dădu seama că probabil văzuse asta de atât de multe ori, încât nici nu băgase de

seamă că îi lipsea dintele din faţă. Helen se gândi la ce spusese Ariadne – crescuseră „sărind la gâtul celuilalt“ – şi nu putu să nu se supere din pricina asta. De parcă ar fi fost chemată de gândurile lui Helen, Ariadne îşi băgă capul pe după uşa vestiarului să vadă dacă o poate ajuta.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? întrebă ea încet.

— Nu, dar intră, te rog, răspunse Helen, sperând că poate ar fi avut acum ocazia să o întrebe dacă Lucas avea vreo prietenă pe undeva. Cum se simte Cassandra?

— Ei, se atacă de la orice, dar îşi va reveni ea. Tu eşti cea care doar ce a primit o mamă de bătaie de la Hector şi, din moment ce ştiu cum e, te voi întreba direct – ai vreun os rupt? întrebă Ariadne intrând în vestiar.

— N-am nimic rupt.

Ariadne era atât de feminină, frumoasă şi delicată, încât Helen nu-şi putea imagina cum ar putea cineva să o lovească.

— Vă bateţi des?

Ariadne clătină din cap înainte ca Helen să termine ce avea de zis.

— Nu. Ne antrenăm ca să fim în formă, dar doar băieţii se luptă serios, şi asta numai când au nevoie să se descarce. Lucas şi Hector se bat cel mai des, evident.

— Nu prea se înţeleg, nu-i aşa?

— Şi da, şi nu, zise Ariadne cu grijă. Hector este destul de orgolios în general, dar e foarte mândru când vine vorba de străbuni şi de familia noastră. Lui nu-i prea convine că am fragmentat Casa din Teba. Nu mă înţelege greşit – nu crede în prostiile Celor o Sută de Veri, dar nu-i place deloc să fim separaţi. Şi Lucas îşi asumă responsabilitatea de a-l pune la punct pe Hector, pentru că, sincer, e cam singurul care *poate.*

— Trebuie să vă fie greu să fiţi separaţi de restul familiei, spuse Helen înţelegătoare.

— Nu prea avem de ales, zise Ariadne cu un zâmbet trist.

— Din cauza cultului? întrebă Helen cu delicateţe. Lucas nu a apucat să-mi explice…

— Tantalus şi Cei o Sută de Veri cred că, dacă unesc toţi semizeii într-o singură Casă pot ridica Atlantida, spuse Ariadne. De aceea familia noastră stă mereu în preajma apei. Boston, Nantucket, Cadiz… Sunt toate lângă Oceanul Atlantic şi vrem să avem bilete în primul rând.

— Dar e imposibil! zise Helen repede, înainte să-şi dea seama că Ariadne vorbea serios. Ce voiam să spun e că povestea cu Atlantida este un mit, nu?

— Poate că da, poate că nu. E ca raiul. Nu poţi nici să demonstrezi că există, nici că nu există, aşa că se rezumă la ceea ce crezi tu.

Ariadne îşi lăsă capul într-o parte şi se uită atentă la Helen pentru o clipă.

— Ştii ce e Muntele Olimp?

— Acolo locuiesc zeii greci, nu?

— Da, într-un fel. Nu este un loc efectiv, ca o insulă sau vârful unui munte. E undeva în afara dimensiunii timpului – o sferă unde există imortalitate. Şi este casa unei familii. Familia lui Zeus. Tantalus şi Cei o Sută de Veri cred că Atlantida e versiunea pentru Scioni a Muntelui Olimp. Cultul este de părere că, dacă îi unim pe toţi Scionii într-o singură familie, într-o singură Casă, aşa cum a făcut Zeus, atunci Atlantida ni se va arăta din nou. Şi ei cred că, atunci când vom obţine Atlantida, vom deveni nemuritori, ca zeii Olimpului.

— Uau, murmură Helen. Şi de ce nu aţi vrea asta?

— E tentant, nu-i aşa? Problema este că, dacă s-ar uni Casele, am încălca Armistiţiul.

— Ce armistiţiu?

— Armistiţiul care a încheiat războiul troian.

— Credeam că au câştigat grecii. Nu i-au ucis pe toţi troienii şi au ars Troia?

— Exact asta au făcut.

— Păi, dacă au câştigat grecii, cu cine au făcut acel Armistiţiu?

— Cu zeii.

Ariadne continuă să îi explice că războiul troian fusese cel mai nimicitor război din lumea antică. Distrusese

majoritatea lumii occidentale şi cu asta aproape că doborâse întreaga lume civilizată, şi fusese la fel de dăunător pentru zeii Olimpului. De la început, zeii au fost foarte implicaţi în război. Erau de partea anumitor facţiuni, ţinând când cu copiii lor pe jumătate oameni, când cu eroii pe care îi apreciau în mod deosebit. Unii zei chiar coborâseră pe pământ ca să se lupte. Apollo era în caleaşca lui Hector, Atena îl ajuta pe Ahile, iar Poseidon se lupta alături de ambele armate, schimbându-şi părerea la fel de des ca fluxul. Chiar şi Afrodita, zeiţa iubirii, zbură până pe câmpul de luptă pentru a-l proteja pe Paris şi, când întinse braţul ca să îl salveze de la moarte sigură, un grec îi tăiase mâna.

Când Zeus văzu rana Afroditei, îi interzise să se mai ducă în Troia. Ea nu îl ascultă, evident, ceea ce l-a enervat destul de tare, dar nu cât să se implice. Când fiica sa Atena şi fiul său Ares fură cât pe ce să se trimită în Tartar unul pe celălalt, un iad de unde nemuritorii nu mai pot ieşi, Zeus ştiu că este cazul să ia măsuri. Războiul oamenilor îi scinda familia şi îi ameninţa domnia cerului.

Reacţia lui Zeus aproape că veni prea târziu. Trecuseră zece ani de când începuse războiul şi toţi olimpienii erau atât de implicaţi, încât singurul mod în care Zeus putea să oprească lupta zeilor era să oprească lupta Scionilor. Zeus trebuise să negocieze cu muritorii, oferindu-le ceva ce ei voiau. După zece ani în care zeii tot interveniseră, zece ani în care zeii făcuseră războiul mai lung şi mai greu de suportat, tot ce voiau atât grecii, cât şi troienii era să fie lăsaţi în pace. Scionii muritori doreau ca zeii să se întoarcă în Olimp şi să rămână acolo şi, în consecinţă, căzură de acord să încheie războiul.

Zeus acceptă. Jură pe râul Styx că, dacă Scionii declarau pace, zeii se vor retrage în Olimp şi vor părăsi lumea, dar, înainte să-şi pecetluiască jurământul, dorea să obţină vreun fel de garanţie că Olimpul nu va mai fi niciodată ameninţat de un război atât de teribil. Din punctul lui de vedere, când grecii unificaseră toate Casele de Scioni ca să se lupte cu troienii, aproape că distruseseră Olimpul. Zeus

voia să se asigure că o astfel de legătură nu se va mai forma niciodată. Când pecetlui Armistiţiul şi făcu acest jurământ imposibil de încălcat, le jură să se întoarcă şi să termine războiul început dacă Scionii s-ar mai fi unit vreodată.

— Seamănă cu ce s-a întâmplat la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, când Aliaţii şi-au împărţit Germania, remarcă Helen. Au împărţit ţara sperând să evite un al treilea război mondial.

— Da, seamănă foarte mult. Furiile sunt obsedate de lucrurile ciclice şi repetă aceleaşi şablon de foarte multe ori, peste tot în lume – mai ales când vine vorba despre cele trei lucruri importante: război, iubire şi familie. Ariadne se opri pentru un moment, poticnindu-se de un gând întunecat înainte să termine povestea: Oricum, Troia a fost trădată de unul de-ai lor şi a ars toată, iar după câteva luni de confuzie, păcăleli şi răzbunări – majoritatea descrise în *Odiseea* –, olimpienii au părăsit în sfârşit pământul şi Zeus a jurat că, dacă se vor mai uni Casele vreodată, va veni înapoi şi va continua războiul de unde s-a oprit.

— Şi s-ar încheia cu dispariţia lumii civilizate, spuse Helen, încercând să îşi imagineze ce ar însemna „sfârşitul lumii civilizate“ acum. Dacă războiul troian a fost atât de distructiv numai cu săbii şi săgeţi, ce s-ar întâmpla dacă s-ar folosi armele din ziua de azi?

— Da, ne-am gândit la asta, zise Ariadne uitându-se în jos, fără a o mai privi pe Helen în ochi. De asta familia mea – tata, unchiul Castor, mătuşa Pandora – s-a separat de restul Casei din Teba. Chiar dacă Tantalus are dreptate şi unificarea este modul în care putem deveni nemuritori, suntem de părere că nu e suficient ca să sacrificăm întreaga lume pentru asta.

— E greu să renunţi la aşa ceva. Evident, este ceea ce trebuie făcut, dar să fii nemuritor…

Gândul o făcu pe Helen să clatine din cap.

— Şi Tantalus, şi Cei o Sută de Veri v-au lăsat să plecaţi? întrebă ea sceptică.

— Avea de ales? Nu ne poate ucide pentru că facem parte din aceeaşi familie, dar, în ultima vreme, au început să ne ameninţe, să încerce să ne intimideze, iar unii dintre noi – bine, Hector – am pornit să ne luptăm împotriva lor. *Căuta* un motiv să sară la bătaie, muşcând momeala când cineva i-a spus că e laş fiindcă nu vrea să se lupte cu zeii. În tradiţia noastră, să omori pe cineva din familia ta este cel mai greu păcat pe care l-ai putea face vreodată, şi a fost atât de aproape să facă asta, Helen. Familia mea a părăsit Spania pentru că Hector mai că a fost ucis într-o bătălie de genul ăsta, ba mai mult, aproape că a omorât o rudă *de sânge.* Nu există iertare pentru cineva care devine asasin de neam, rosti Ariadne încet.

— Dar nu Casa voastră este ultima. Ci a mea, spuse, Helen, adevărul începând să iasă la suprafaţă.

— Nimeni nu ştia de tine. Credeam că noi suntem cei care împiedicam războiul pentru că refuzam să ne alăturăm lui Tantalus şi cultului lui, zise Ariadne trăgând adânc aer în piept şi privind-o pe Helen. Dar tu erai aceea.

Helen nu spuse nimic preţ de o clipă, dându-şi seama cât de mulţi semizei puternici voiau ca ea să moară. Cei o Sută de Veri credeau că, dacă Teba, Casa lor, devenea singura Casă de Scioni de pe faţa pământului, ar fi devenit ca zeii şi singura care le stătea în cale era Helen. Viaţa ei era singurul motiv pentru care olimpienii nu veniseră încă pe pământ să pornească al ţâşpelea război mondial. Aşa că familia Delos trebuia să o protejeze chiar dacă mureau cu toţii încercând să facă asta. Şi ea stătea acolo degeaba şi refuza să înveţe cum să lupte. Era clar de ce Hector nu o putea suporta.

— Îmi pare rău, zise Helen într-un final, atât de copleşită de egoismul ei, încât vocea nu îi trădă nicio emoţie. Familia ta este de partea mea şi împotriva propriului neam.

— Povara ta este mai mare, rosti Ariadne luând mâna lui Helen în a ei.

Mai voia să spună ceva, dar fu întreruptă de Pandora care intră brusc în vestiar, căutându-le.

— Hei! Trebuie să duc pe cineva la spital? întrebă glumind pe jumătate. E o groază de sânge în camera alăturată.

— Nu, se simte bine, răspunse Ariadne ridicându-se în picioare. Te *simţi* bine? Se întoarse să o întrebe pe Helen când observă că Helen nu era atentă.

Ceva încă o deranja pe Helen. Ceva lipsea din povestea pe care i-o spusese Ariadne.

— Cine a fost? întrebă Helen brusc, uitându-se la expresia nedumerită a lui Ariadne. Povestea din carte zice că Odiseu i-a păcălit pe troieni cu un imens cal de lemn. Toată lumea ştie despre calul troian. Dar tu ai spus că a fost cineva care a *trădat* Troia şi nu cred că s-a întâmplat din greşeală.

— Speram să nu observi chestia asta, zise Ariadne certându-se în gând. Nu a existat un cal troian. E o poveste frumoasă, dar cam atât. Odiseu a fost implicat, da, dar tot ce a făcut a fost să o convingă pe Elena să-şi folosească farmecele ca să determine gărzile să deschidă porţile în timpul nopţii. Doar de asta au avut nevoie. De aceea Scionii nu-şi botează niciodată copiii cu numele ei. Pentru noi, a-ţi numi copilul Helen e ca şi când un creştin şi-ar boteza copilul Iuda.

Helen trecu repede pe lângă tatăl ei când ajunse acasă, spunându-i că voia să se culce devreme în seara aceea. Îşi făcu temele şi apoi se întinse în pat, dar nu putu dormi. Încă se gândea la tot ce îi spusese Ariadne în acea după-amiază, mai ales la cultul Celor O Sută de Veri. Ca să nu se mai gândească la oamenii care îi doreau moartea ca ei să poată trăi pentru totdeauna, se ridică din pat şi încercă să zboare.

Se strădui să se gândească la ceva foarte uşor, apoi la ceva foarte sus, încercă până şi să se păcălească să zboare împiedicându-se, dar tot ce reuşi să facă fu să ţopăie prin casă până când tatăl ei ţipă de la parter să termine cu maimuţăreala. Sperând că istoria antică ar reuşi să o facă să doarmă, puse mâna pe exemplarul de la Cassandra al

Iliadei şi citi cât de mult putu. Se părea că fiecare pagină era plină de zei care se băgau în lumea oamenilor, iar Helen înţelese de ce strămoşii ei hotărâseră că probabil nu era cea mai bună idee să te rogi pentru intervenţia divină.

Ajunse la partea unde Ahile, pe care Helen îl considera cel mai iubit psihopat, stătea îmbufnat în cortul lui, gândindu-se la o fată, când, deodată, Helen auzi clar un pas exact deasupra capului ei. Apoi, încă unul. Bazându-se pe auzul extrasenzorial pe care ştiuse dintotdeauna că îl are, dar pe care îi fusese frică să-l folosească înainte să îi cunoască pe cei din familia Delos şi să vadă că şi ei îl au, se concentră să audă ce se petrecea în sufragerie şi auzi respiraţia tatălui ei care se uita la ştiri şi totul suna perfect normal. Balconul de deasupra ei era totuşi suspect de liniştit.

Helen se dădu jos din pat şi puse mâna pe vechea bâtă de baseball pe care o ţinea în dulap. Ţinând-o aproape, se furişă pas cu pas afară din camera ei şi urcă treptele care duceau la balcon. Se opri pentru un moment în locul dintre scările care duceau la parter şi cele care urcau spre acoperiş, ascultând din nou ce făcea tatăl ei. După câteva clipe de şovăială tensionată, îl auzi scoţându-şi enervat limba la vederea unei femei din congres mult prea îndrăgostită de camera de luat vederi şi se relaxă. El era în regulă, ceea ce însemna că orice se afla pe acoperiş nu ajunsese la parter încă. Urcă scările către balcon, vrând să se asigure că nu avea să se întâmple nimic cu tatăl ei.

Imediat ce păşi afară, Helen simţi aerul răcoros de toamnă trecând prin cămaşa ei de noapte din bumbac subţire, făcând-o ineficientă în faţa elementelor naturii. Văzu cu coada ochiului o umbră, aşa că lovi cu bâta în acea direcţie, dar vârful acesteia se opri înainte să îşi termine traiectoria, iar Helen auzi sunetul clar al lemnului lovindu-se de carnea cuiva.

— Fir-ar să fie, eu sunt! şopti Lucas cu asprime.

Helen îl privi plutind deasupra capului ei şi scuturându-şi mâna dreaptă.

— Ce naiba faci, Lucas? şuieră şi Helen.

Ateriză în faţa ei, evitând un cocoloş închis la culoare care stătea pe podeaua pasarelei. Helen examină cocoloşul cu atenţie şi văzu că era sacul ei de dormit, cel pe care îl ţinea în cufărul impermeabil de la tatăl ei.

— Tu ce crezi că fac? răspunse arţăgos, încă încercând să-şi revină în urma loviturii.

— Tabără? spuse ea sarcastic.

Atunci îşi dădu Helen seama. Toate sunetele pe care le auzea ea noaptea – pe care crezuse că le făceau Furiile – aveau o sursă mult mai obişnuită.

— Ai fost aici în fiecare noapte, nu?

— Aproape. Mereu vine unul dintre noi aici să te păzească pe timp de noapte, zise el şi apoi o apucă pe Helen de mână în timp ce ea îşi întoarse privirea în altă parte de ruşine. De obicei, eu vin, pentru că eu pot zbura, continuă de parcă asta ar fi făcut-o să se simtă mai bine.

— Şi nu te-ai gândit niciodată să mă întrebi dacă voiam să stai aici, să tragi cu urechea la conversaţiile mele cu tata? întrebă ea furioasă.

Lucas îi zâmbi, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

— Da, pentru că îmi imaginez că ai vrea să ţii numai pentru tine toate discuţiile alea despre politică şi baseball. Atât de intime, rosti el dându-şi ochii peste cap.

— Stai aici toată noaptea, cât dorm? întrebă neputând să se uite la el.

Înţelese în sfârşit de ce era aşa de supărată şi zâmbetul îi pieri de pe faţă.

— Nu ai mai avut coşmaruri în ultima vreme, începu el să spună.

— Du-te acasă, Lucas, zise Helen întrerupându-l şi îndreptându-se spre uşă.

— Nu, îi răspunse imediat, întinzând mâna de-a lungul uşii ca să nu o lase să plece. Nu-mi pasă dacă ţi-e ruşine. Nu-mi pasă dacă nu mă vrei aici. Sunt mulţi oameni care ar vrea să te ştie moartă şi nu o să te las aici neprotejată, până nu sunt sigur că poţi avea singură grijă de tine.

Helen îşi încrucişă braţele şi îşi frecă umerii ca să se apere de frig. Curentul care venea dinspre ocean era

înţepător şi Helen era foarte nepotrivit îmbrăcată. Lucas îşi întinse mâna instinctiv ca să îi ţină de cald, dar ea făcu un pas înapoi.

— Nu-mi voi cere iertare pentru asta, o avertiză el.

Dinţii lui Helen începură să clănţăne. O privi cum stătea acolo tremurând şi scoase un sunet de parcă o mână uriaşă i-ar fi strivit pieptul. Se uită în altă parte şi înjură cât să audă numai el.

— Ar fi trebuit să îţi spun că dorm aici, recunoscu în final.

— Crezi? îi răspunse sarcastic. Înţeleg, Lucas. Sunt în mare pericol. Dar ar fi trebuit să mă anunţi că ai de gând să vii aici.

— Ai dreptate, îmi pare rău, zise el. Dar tot nu vă las pe tine şi pe tatăl tău neprotejaţi în toiul nopţii.

Deodată, Helen nu mai era furioasă. De fapt, să ştie că Lucas îl proteja pe tatăl ei o făcu să se simtă exagerat de recunoscătoare. Îl privi cu un zâmbet larg pe buze.

— Îţi mulţumesc, rosti ea încet.

Se opri din respirat ca să se uite la ea, uimit că atitudinea ei se schimbase atât de repede.

— Gata? Nu ne mai certăm? întrebă el optimist.

— De ce, vrei să… începu ea, dar fu întreruptă de vocea tatălui ei venind de jos.

— Lennie? strigă Jerry de pe holul din faţa camerei lui Helen. Fusese atât de distrasă de Lucas, încât uitase să asculte ce făcea tatăl ei.

— Da! strigă ea făcând semne disperate ca Lucas să plece din faţa uşii.

În vreme ce făceau schimb de locuri, se atinseră uşor şi Lucas o prinse şi o ţinu în braţe pentru o clipă.

— Voi fi aici până la răsărit, îi şopti în ureche, practic provocându-l pe tatăl ei să îl prindă acolo, ascunzându-şi faţa în gâtul ei.

Stomacul lui Helen se agită de parcă era plin de vidre ude şi reuşi să scape din strânsoarea lui Lucas.

— Iar dormi acolo? o întrebă Jerry când o văzu pe Helen închizând uşa care ducea spre acoperiş şi coborând

scările. E mult prea frig afară, Helen.

— Tu ai idee cât e ceasul? Culcă-te, îl certă ea trecând grăbită pe lângă el.

— Ştiu, mă duc acum la culcare… Hei! *Tu* să te culci, o certă Jerry amintindu-şi ulterior că el era părintele.

Când Helen se băgă în pat şi se înveli cu pătura, fu sigură că îl auzise pe Lucas râzând pe balconul de pe acoperiş.

CAPITOLUL 10

Micul avion cam şubred care îl adusese din Boston până în Nantucket ateriză mai târziu decât trebuia. O casnică în vârstă, care îl tot urmărise pe furiş de când îl văzuse pe aeroportul Logan, se prefăcu că nu reuşeşte să se descurce cu bagajele ei doar pentru ca el să îi sară în ajutor. Se obişnuise cu asta. Femeile i se tot aruncau la picioare de când avea 12 ani, iar acum, la 24, se părea că orice femeie, fie ea adolescentă sau bunică, încerca să găsească vreo scuză ca să îl atingă sau să îl facă să ridice obiecte grele pentru ea doar ca să-l vadă încordându-şi muşchii. Majoritatea muritorilor erau patetici. Cu excepţia mamei sale. În comparaţie cu restul sexului ei, ea părea să aparţină unei alte specii. Mildred Delos provenea dintr-o bogată familie de viţă nobilă. Avea clasă. Ştia ce înseamnă să ţii cont de mândria şi demnitatea familie tale, şi nu de pofta trupească; niciodată nu s-ar fi înjosit să apeleze la un astfel de tertip, să insinueze că are nevoie de ajutor cu bagajele doar ca să-i atragă atenţia unui bărbat.

Femeia bătrână stătea fix în mijlocul culoarului, blocându-i drumul, aşa că fu nevoit să o ajute. Femeia îi zâmbi timidă şi murmură un „mulţumesc“, dar lui nu-i păsa câtuşi de puţin. Măcar tipa avea o servietă frumoasă, făcută de un designer foarte cunoscut şi îşi reaminti că pe insula aceea elitistă putea găsi destule femei care să nu fie cu mult mai prejos decât el, cel puţin când venea vorba de clasă şi prestanţă. La un moment dat, ar fi trebuit să se căsătorească şi să aibă copii, iar din moment ce era succesorul Casei din Teba, cam trebuia să se grăbească. Dar nu pentru asta venise aici, îşi aminti el mergând în spatele femeii, ieşind din avion şi ajungând la taxiuri. Venise să-şi corecteze greşeala pe care o făcuse în Cadiz.

Tatăl lui nu ştia că se întorsese în State pentru a-i putea

spiona pe trădători şi i-ar fi interzis să facă asta dacă ar fi ştiut. Pentru că laşul de Hector îl forţase să intre într-o luptă dezastruoasă, primise o scrisoare foarte neplăcută de la Tantalus. Îl acuza pe fiul lui cel mare de lipsă de tact, de lipsa stăpânirii de sine şi, ce putea fi mai rău, că era nedemn de încredere. Nedemn de încredere. Cuvintele i se opriră în gât şi îl durea la fel de tare ca atunci când înghiţi pastile efervescente greşit şi fără apă. De aceea era el aici, deşi mama lui îl implorase să păstreze distanţa. Trebuia să îi demonstreze tatălui său că putea fi răbdător. Că putea să se controleze. Dacă nu îi dovedea asta, Tantalus ar fi fost în stare să nu-l mai vadă niciodată şi amintirea chipului tatălui său se estompa.

Nu-l mai văzuse de când avea şase ani.

Tantalus nu trimisese pe nimeni după fraţii lui laşi. Ultimele lui predici au fost despre toleranţă şi cum Casa din Teba trebuia să fie unită pentru a obţine Atlantida. Tatăl lui văzuse ciondăneala pe care o începuse Hector ca pe un semn de rău augur. Dacă un văr şi-ar fi ucis vărul, Casa ar fi fost doar şi mai dezbinată, iar şansa Celor o Sută de a vedea Atlantida ar fi fost pierdută pentru totdeauna. Tatăl lui începuse să vorbească despre importanţa păcii în Scrisorile pentru cei Loiali, iar fiul său trebuia să-i urmeze exemplul, ca de obicei. Dar asta nu însemna că trebuia să se poarte prosteşte.

Bătrâna care se tot hlizea insistase să ia el primul taxi. Spuse că nu o deranja să aştepte, că mai era un taxi chiar în spate şi că oricum se bucura de privelişte. Îi făcu cu ochiul. El îşi dădu ochii peste cap şi intră în taxi fără a se osteni să-i mai arunce o privire femeii, îi spuse şoferului numele hotelului la care stătea şi se lăsă pe spate. Îşi trecu degetele peste sabia antică de bronz pe care o ascunsese în bagaj după check-in şi se gândi la datoria lui sacră. Trebuia să-i urmărească pe trădători şi ei trebuiau *să ştie* că sunt urmăriţi. Aleseseră să fie un obstacol în calea imortalităţii întregii familii. Avea de gând să-i facă să simtă povara datoriei lor faţă de Casa din Teba. Trebuia să facă asta. Nemurirea era dreptul lui din naştere.

CAPITOLUL 11

A doua zi, Helen fugi din casă înainte ca lui Jerry să-i vină ideea să iasă ca să „poarte o discuţie cu tânărul acela“, după cum tot zicea că avea de gând să facă. Helen nu era complet sigură dacă tatăl ei vorbea serios sau doar încerca să râdă un pic de ea, dar nici nu voia să afle. Nu ar fi fost corect să îl pună pe Lucas să treacă prin vizorul parental când, de fapt, nu erau oficial împreună. Bine, se ţinuseră de mână, dormiseră în acelaşi pat şi aproape că muriseră unul în braţele celuilalt, dar nici măcar nu se sărutaseră încă şi Helen începea să creadă că poate nu avea să se întâmple niciodată.

— Ai dormit bine? întrebă ea repede, încercând să-i distragă atenţia lui Lucas de la enervantul ei tată.

— Groaznic. Nu ar trebui să aşteptăm? întrebă Lucas când îl văzu pe Jerry stând în pragul uşii din faţă.

— Nu, hai să mergem. Repede! Nu ştiu dacă are de gând să o facă sau nu, răspunse Helen grăbită în timp ce îi făcea cu mâna tatălui ei.

— Ce să facă? întrebă pornind maşina.

— Să stea de vorbă cu tine ca de la bărbat la bărbat, spuse Helen fericită că plecau din faţa casei ei.

— A, păi atunci… zise Lucas apăsând pe frâne şi băgând în marşarier.

— Ce faci? ţipă ea punându-şi mâna pe a lui, ca să îl oprească.

— Păi, mă duc în casă să vorbesc cu tatăl tău. Nu vreau să creadă că nu poate avea încredere în mine.

— Lucas, jur pe ce zeu crezi tu că e sfânt că ies din maşină şi merg pe jos ia şcoală dacă te duci să vorbeşti cu tata.

Lucas zâmbi şi băgă iarăşi într-a-ntâia, plecând spre şcoală.

— Cine ţi-a zis ţie că zeii sunt sfinţi? întrebă cu o licărire sinistră în ochi.

Helen îi dădu un pumn în braţ.

— Ai tăcut chestia aia doar ca să mă sperii, nu-i aşa? întrebă ea, indignată.

— Hei, tu eşti cea căreia îi e ruşine de propriul tată. Eşti drăguţă când te panichezi, spuse cu un zâmbet larg.

Helen încercă să îi zâmbească şi ea, dar buzele ei nu reuşiră prea bine. Nu ştia ce să creadă. Cuvântul „drăguţ“ putea ori să îi încurajeze speranţele, ori să i le distrugă. Nu avea deloc experienţă când venea vorba de băieţi şi nici fluturii din stomac nu o ajutau. Deja începuse să aibă crampe când trecură pe lângă nişte prieteni pe drumul spre şcoală.

Fiecare persoană care îi recunoştea claxona, le făcea cu mâna şi le zâmbea călduros. Să-ţi claxonezi prietenii pe care îi vedeai pe drum era deja un obicei al insulei, ceva cu care Helen se obişnuise de mică, dar avea senzaţia că lumea claxona ceva mai mult în dimineaţa aceea. Helen începu să se întrebe dacă nu cumva se oferea un premiu la sfârşitul săptămânii pentru persoana care îi văzuse împreună de cele mai multe ori. Totuşi, erau vecinii ei şi trebuia să fie politicoasă. Îşi dădu un pumn în stomac şi se forţă să zâmbească şi să le facă şi ea cu mâna.

— Ce faci? întrebă Lucas. Te-am mai văzut făcând asta. Te doare ceva?

— Nu. Ba da, dar nu ai cum să mă ajuţi. Mă rog, cred că ai putea să pleci şi să nu mai stai niciodată cu mine, răspunse Helen.

— Ştii că asta nu se va întâmpla, zise ridicând din sprâncene. Dar despre ce vorbeşti? Eşti alergică la mine sau ceva de genul ăsta?

— Nu, râse Helen. Cred că sunt alergică la prea multă atenţie. Şi cam atragem destul de multă când suntem împreună.

— Deci nu este numai din cauza mea, nu? Simţi durerile astea şi când nu suntem împreună?

— Da. Dintotdeauna le-am simţit.

— Alergică la prea multă atenţie, îşi spuse Lucas luând-o pe Helen de mână în timp ce se gândea.

Fu nevoit să îi dea drumul când parcă la şcoală, dar imediat ce ieşiră din maşină, îi luă din nou mâna în a lui, mângâindu-i degetele.

— Ăsta-i un tic nervos sau ceva asemănător? întrebă Helen întrerupând concentrarea lui Lucas.

— Hm? făcu el neatent.

Helen zâmbi şi îi îndreptă privirea spre mâinile lor.

— A, cu tine, da. O să te obişnuieşti, spuse el şi se întoarse la gândurile lui.

Helen se uită la Lucas când ajunseră la dulapul ei. Era încruntat şi privea în gol, dar ceea ce consideră cel mai ciudat era că Lucas părea învăluit în ceaţă.

— Ce faci? Orice ar fi, mă face să mă doară capul, zise Helen încet, formând cifrul de la dulapul ei.

— Scuze, spuse în timp ce deveni iarăşi clar. Îndoi lumina. Se întâmplă uneori când mă concentrez.

Din ce mai citise, Helen ştia că Apollo era zeul luminii şi, în momentul acela, Lucas făcea cu lumina lucruri care păreau imposibile în afara unui spectacol de magie. Îşi dădu seama că îl mai văzuse făcând asta în vestiar, acasă la el, dar primise atâtea lovituri în cap în seara aceea, încât crezuse că nu vedea ea bine. Dar nu loviturile erau motivul, ci Lucas.

— Nu ţi-e teamă că te-ar putea vedea cineva?

— De fapt, uneori fac asta ca să ies din vizorul celor din jur când vreau să mă gândesc la ceva fără să fiu deranjat. Oamenii nu suportă să se uite la lucruri pe care nu le pot vedea clar sau la lucruri care li se par imposibile.

— Pentru că le alunecă ochii în jurul tău, interveni Helen amintindu-şi cum privirea ei deviase când încercase să se uite la chipul lui Lucas în vestiar, deşi chiar îşi dăduse toată silinţa să-l vadă clar.

— Exact. Dacă par prea departe sau pur şi simplu prea greu de văzut, lumea pur şi simplu mă ignoră, rosti el zâmbindu-i, de parcă Helen ştia mai bine cum era. Tu stai aplecată ca să nu se mai uite lumea la tine. Eu devin difuz.

Este foarte folositor în luptă, numai că e aproape imposibil să faci asta când te mişti repede.

— Îmi divulgi secretele tale? zise ea pe un ton jucăuş în vreme ce îşi puse cărţile în ghiozdan şi închise dulăpiorul. Nu eşti prea isteţ, Houdini!

— Aşa crezi? Atunci, încearcă să mă prinzi, *Sparky*[20], spuse el zâmbind în timp ce se îndepărta de ea, lăsând-o pe Helen să se enerveze că nu putea afla de ce i-ar spune aşa decât după şcoală.

Nu se întâlni deloc cu Lucas pe coridor în ziua aceea, aşa că nu avu vreo ocazie să îl întrebe, dar putea încerca să o întrebe pe Ariadne în pauza mare. Când se sună de prânz, se grăbi cât de tare putu, hotărâtă să primească nişte răspunsuri, dar, până să ajungă Helen în cantină, Ariadne stătea deja la masa tocilarilor, înconjurată de admiratori.

Helen nu ar fi trebuit să fie surprinsă că Ariadne mânca la aceeaşi masă cu ei din moment ce urmau aceleaşi cursuri de excelenţă. Din păcate pentru Matt, prezenţa lui Ariadne îi atrăgea pe băieţi ca muştele la miere. Helen încercă să-şi facă drum prin cercul de băieţi şi aproape că renunţase când Ariadne o văzu.

— Zach? Crezi că ai putea să te dai un pic mai încolo să stea şi Helen? întrebă Cassandra zâmbind cuceritor.

— Nu te osteni, Zach, poate să stea în locul meu, zise Claire pe un ton exagerat de vesel, eliberând locul de lângă Ariadne.

Claire trecu foarte aproape de Helen, şuşotind ceva despre avantajele de a avea un prieten aşa popular, dar, înainte ca Helen să înceapă o justificată ceartă cu Claire, Ariadne o trase repede pe Helen lângă ea, ca să-i oprească pe băieţii înnebuniţi de hormoni să se mai apropie de ea.

Pauza de prânz continuă cu Helen ocupată să o ţină pe Ariadne cât se putea de departe de admiratori, aşa că nu prea reuşi să o întrebe de chestia cu „Sparky“ şi, până să se sune, toţi prietenii lui Helen fură înlăturaţi de la masă – care fusese a lor încă din clasa a noua. Matt păru destul de

[20] *To spark* – a scânteia, a scăpăra (n.tr.)

supărat de chestia asta şi zâmbetul lui trist o făcu pe Helen să se întrebe cât timp trecuse de când nu mai vorbiseră. Probabil că erau vreo câteva luni bune.

Cireaşa de pe tort erau Lindsey şi noua ei cea mai bună prietenă, Amy, care se tot plimbau pe lângă vechea masă de tocilari, devenită cea mai dorită masă, şi o săgetau cu privirile pe Helen. Nu-i păsa dacă o plăceau sau nu, tot ce voia era să nu o urască nimeni. În ultima vreme, avea senzaţia că toată lumea era supărată pe ea şi nu avea nici cea mai mică idee cu ce le greşise.

Când începu antrenamentul, Claire nu o aştepta la linia de pornire. Nu prea avea sens să încerce a o evita pe Helen plecând înaintea ei, pentru că amândouă ştiau că Helen ar fi ajuns-o din urmă indiferent de avansul lui Claire, dar intenţiile ei erau clare. Când Helen ajunse lângă ea, Claire nici nu o privi.

— Aleargă în continuare, Hamilton! Chiar nu te prea înghit acum, spuse Claire virând mai departe de Helen şi ridicându-şi mâna în semn că nu avea de gând să stea de vorbă cu ea.

Helen nu se osteni să îi comunice cum vedea ea situaţia. Ştia din experienţa ultimilor ani că prietena ei avea nevoie să o pedepsească puţin înainte de a fi gata să o ierte. Apoi, ar fi vorbit la telefon, s-ar fi împăcat şi a doua zi totul revenea la normal. Helen şi-ar fi dorit ca măcar de data asta să treacă direct la partea cu iertatul, dar ştia că nu avea rost să grăbească lucrurile. Helen fugi în faţă ascultătoare şi începu să îşi ispăşească pedeapsa.

După câteva minute de alergat singură, Helen se cam plictisi de ritmul de muritor, se uită la ceasul de la mână ca să ştie în cât timp trebuia să se întoarcă pe pistă şi o luă prin mlaştină cu o viteză uluitoare. Nu mai zburase de când căzuse cu Lucas şi devenea din ce în ce mai nerăbdătoare. Ştia că Lucas putea pur şi simplu să păşească pe aer şi să înceapă să zboare, dar, până acum, tactica aia nu-i fusese de prea mare folos, tot ce reuşise să facă fiind să îl enerveze pe tatăl ei cu ţopăitul prin casă în toiul nopţii. Din moment ce modul ăsta de abordare nu

funcţionase, se gândi că poate trebuia să alerge ca să decoleze, ca un avion, iar asta era şansa ei să-şi testeze teoria.

Când ajunse în zona mlăştinoasă care înconjura lacul Miacomet, începu să simtă senzaţia de imponderabilitate pe care o asocia cu zburatul. Îşi simţi stomacul agitându-se, un fel de frenezie greu de stăpânit despre care bănuise că trebuia să fie o exprimare a puterii de Scion. Presupuse că efectul avea legătură şi cu viteza cu care alerga, dar Helen avea destulă experienţă cu maşinile rapide, încât să-şi dea seama că era ceva mai mult decât atât. Simţea cum i se încărcă pielea cu energie statică. Era de parcă şi-ar fi frecat tot corpul cu un balon şi îl ţinea cât de departe trebuia ca să se simtă sub influenţa câmpului electric.

Făcând un salt experimental, Helen se ridică la cer. Iniţial, crezu că reuşise, că zbura, dar la scurt timp simţi cum ajunge în vârful unui arc foarte înalt şi apoi începu să coboare. Sărise mai sus decât reuşise vreodată – prea sus – şi creierul ei era încă destul de muritor, încât să creadă că, atunci când ar fi ajuns la pământ, ar fi căzut cu faţa în jos, murind din cauza impactului.

Îşi aminti de un vis pe care îl avusese cândva despre cum era să zbori. La început, a fost fantastic, dar, pe măsură ce visul continua, începea să se simtă ca o foaie de hârtie într-un uragan. Se legănă înainte şi înapoi purtată de vânt până se prăbuşi în mod inevitabil, dar înainte să se lovească de pământ se trezise, fiecare bucăţică din corpul ei tremurând violent, încercând să iasă din starea de vis. Acelaşi sentiment de frică şi neajutorare o încercă acum, când pământul se apropia din ce în ce mai repede, dornic să o întâlnească, numai că de data asta era deja trează. Încercă să se menţină cumva de aer şi, cu toate că o parte din ea ştia cum să o facă, îi era fie prea frică, fie nu suficient de frică, încât să se prindă cum să facă asta la timp. Căzu la pământ cu trupul înclinat şi alunecă pentru ceva vreme, picioarele ei lăsând două adâncituri prelungi în noroi.

Nu păţi nimic, evident, dar încă era destul de speriată.

Genunchii îi tremurau şi avu nevoie să râdă ca să scape de agitaţia nebunească pe care o simţea în piept. După ce se calmă un pic, se ridică, ieşi din noroi şi se îndreptă spre şcoală, simţindu-se ca o mare proastă. Era plină de nămol urât mirositor până în talie şi îşi imagină cum trebuia să fi arătat căzătura ei, dând din mâini frenetic ca un personaj din desene animate când cade de pe marginea unei prăpăstii.

Privi în jur să se asigure că nu fusese nimeni martor la maimuţăreala ei doar din reflex, pentru că nu se aştepta să fie cineva prin preajmă. Îi sări inima din loc când văzu, nu departe de ea, cum o pată întunecată căpăta forma unui bărbat care se opri brusc şi o luă în direcţia opusă. O văzuse ridicându-se şi râzând după ce căzuse de la mai bine de 15 metri înălţime. Mai rău decât atât, se vedea că era ceva ciudat la modul în care se mişca. Mergea mult prea repede ca să fie om.

Întregul ei corp se încordă instinctiv şi, fără să se gândească prea mult, o luă la goană după silueta întunecată. Orice ar fi fost, se îndrepta spre liceu – iar Claire alerga cât putea ea de tare, gâfâind şi pierzându-şi răsuflarea, făptură micuţă şi înceată. Îi veni în minte imaginea lui Kate leşinată pe pământ şi asta o motivă pe Helen să gonească şi mai repede. Fugea pe terenul accidentat, încercând să-l ajungă din urmă pe Scionul necunoscut, sărind peste dâmburi şi culturi de merişor, concentrându-şi toate eforturile pentru a-l prinde.

Îi era destul de greu să-l găsească în lumina obscură şi neobişnuită, dar, când se apropia de el, întunericul care părea să-l învăluie dispărea pentru un moment şi atunci putea să-l localizeze. Părea că înghiţea lumina din jurul lui şi era ceva înspăimântător la modul în care umbrele radiau în jurul lui ca o aură sinistră. Era clar că putea să controleze lumina. Asta însemna că era unul dintre Cei o Sută de Veri ai Casei din Teba, şi, prin urmare, un pericol pentru oamenii pe care îi iubea.

Din câte putea vedea, omul înconjurat de umbre era ceva mai în vârstă decât ea, dar încă sub 25 de ani. Când

se apropie de el, văzu că era blond, pielea îi era foarte albă, iar ochii de un albastru ceva mai deschis decât ai lui Lucas. Gândul că o persoană atât de sinistră putea să semene atât de mult cu Lucas o înfurie pe Helen. Prinzând ceva mai multă viteză, întinse braţele în speranţa că l-ar putea prinde şi îi rupse o bucată din tricou. În sfârşit, ultimele umbre dispărură şi soarele îi străluci pe umerii goi. De aproape, semăna atât de mult cu Hector, atât la faţă, cât şi la corp, încât ai fi zis că erau gemeni.

Înainte să se poată gândi la asemănarea dintre ei, o durere îngrozitoare o făcu să se chircească precum un origami, apoi ţipă şi căzu la pământ. Se făcu covrig, neputând să se ridice sau măcar să tragă aer în piept în timp ce aştepta ca intestinele să i se descâlcească. Încercă să fredoneze cântecelul *Little Teapot* ca să-şi distragă atenţia de la durere, dar era încă prea ameţită ca să poată scoate vreun sunet. Prin firele lungi de iarbă care îi blocau parţial privirea putu să vadă cum Vărul blond, cu pieptul gol venea spre ea examinând-o curios.

— Interesant, spuse el cu un zâmbet arogant.

Văzu ceva în spatele lui Helen şi se îndepărtă.

— Ne vom vedea curând, *preciosa,* promise în vreme ce o luă la fugă, o ceaţă întunecată formându-se în jurul lui.

Helen încercă să-i răspundă cu ceva dur şi curajos, dar tot ce se auzi fu un geamăt de durere. Dispăruse în mai puţin de o secundă, iar ea trebuia să stea singură, întinsă pe jos, până o observa cineva sau până reuşea să se ridice şi să plece. În sfârşit, auzi pe cineva venind.

— Helen? rosti o voce cunoscută apropiindu-se. O, nu! Chiar tu *eşti.*

— Matt, gemu Helen. Cheamă-l pe Lucas.

Intră în câmpul vizual al lui Helen şi se aşeză în genunchi în faţa ei.

— Nu crezi că ar fi mai bine să chem asistenta? Sau poate un medic?

— Te rog, Lucas. Repede!

Oftă, mângâie spatele lui Helen stângaci, dar reconfortant, murmură ceva numai pentru el, apoi se

ridică şi goni înspre şcoală. Când reuşi să-şi controleze respiraţia, Helen văzu suficient de clar cât să înţeleagă că era foarte aproape de parcarea din faţa şcolii – mult mai aproape de muritori decât bănuise. Încă stând chircită la pământ, Helen se lovi în frunte cu genunchii. Nu-i venea să creadă cât de proastă putuse să fie. Având urechea lipită de pământ, Helen auzi paşi care erau un pic prea grei şi un pic prea repezi pentru a fi ai unui muritor şi îşi zâmbi, deşi încă o durea burta îngrozitor.

— Mersi, Matt, îl auzi pe Lucas zicând undeva în spatele ei. Unde eşti rănită? o întrebă în timp ce ajunse în faţa ei.

Helen arătă spre burta ei şi îi răspunse din ochi. Lucas încuviinţă şi privi confuz în jur.

— Ai reuşit să vezi ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Matt.

— Cred că alerga după cineva. Nu ştiu, zise Matt sceptic. Am auzit de la Lindsey că Helen îl fugărea pe un tip şi că apoi a ţipat şi a căzut la pământ.

— Aşa s-a întâmplat? o întrebă Lucas încordat.

Ea dădu din cap, iar el îi răspunse la zâmbet, ochii lui îngrijoraţi îmbunându-se de dragul ei. Îi dădu părul la o parte de pe fruntea transpirată, privi în spate şi dădu din cap o singură dată.

— Mă ocup eu de asta, spuse Jason prea încet pentru urechile unui muritor, apoi Helen îi auzi paşii îndreptându-se în direcţia opusă.

— Ar trebui să mă duc cu el, începu Hector de undeva de unde Helen nu-l putea vedea încă.

— Nu, nu ar trebui! ordonă Lucas. Trebuie să aduci fetele aici. S-ar putea să aibă şi ele ce boală o fi având Helen şi s-ar putea să aibă nevoie de tine. Nu crezi?

— Da, admise Hector fără să fie supărat, brusc înţelegând ce voia Lucas să zică. Cassandra şi Ariadne nu ştiau ce se întâmplase, erau neprotejate şi, prin urmare, în pericol de a fi atacate de un străin. Paşii lui Hector erau atât de uşori, încât fu impresionată, dar şi un pic speriată de agilitatea sa.

— Matt, crezi c-ai putea să mă ajuţi să o ridic pe Helen? Dacă ai putea cumva să o iei de picioare… îl rugă Lucas

politicos.

— Sigur, imediat, spuse Matt punându-şi mâinile sub genunchii ei. Doamne, Len, miroşi groaznic! Nu puteai să nu iei la rând fiecare mlaştină şi cultură de merişor de pe insulă, nu?

Helen începu să râdă, dar o durea aşa de tare, încât trebui să se oprească.

La început, Helen se întrebase de ce Lucas i-ar cere ajutorul lui Matt când era clar că nu avea nevoie de el, dar, ascultându-i vorbind şi colaborând să o urce pe Helen în SUV-ul lui Hector, îşi dădu seama că Lucas trebuia să fie unul dintre cei mai deştepţi oameni pe care îi ştia. Nu numai că părea muritor dacă avea nevoie de ajutorul lui Matt, dar îl făcea pe acesta să se simtă folositor. Lucas îl trata ca pe un partener şi, chiar mai important, ca pe un bărbat. Helen ştia că, dacă Lucas ar fi avut vreodată nevoie de loialitate din partea lui Matt, acest gest simplu care îl făcea să se simtă implicat sporea şansele lui Lucas de a obţine ce voia.

Lucas deschise uşa din spate a SUV-ului şi o aşeză pe Helen acolo, apoi îl întrebă pe Matt dacă ar vrea să aştepte cu ei până se întorceau sora şi verii lui.

— Dacă starea lui Helen se înrăutăţeşte, nu am de gând să-i mai aştept şi mă duc cu ea direct la spital. Dacă se va întâmpla asta, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai putea rămâne aici să le zici unde am plecat. Nu ar trebui să dureze prea mult, îi explică Lucas.

— Stau aici cât timp aveţi nevoie de mine, se oferi Matt, generos ca de obicei.

— Of, Matt. Nu te-ai săturat să stai toată ziua după fundul meu bolnav? îl întrebă Helen cu jumătate de zâmbet.

— Puţin spus, îi răspunse cu un zâmbet care îi dispăru rapid de pe buze. Asta e a doua oară pe anul ăsta. Tu nu te îmbolnăveai niciodată, Len, nici măcar atunci când ni s-a făcut rău tuturor în urma zilei de naştere a lui Lindsey, în clasa a patra. Noi am vărsat non-stop două zile la rând, dar tu nu aveai nimic.

— A, da! Ţin minte. Ce scârbos a fost! Hei, măcar am avut grijă de voi şi v-am adus Gatorade şi biscuiţi săraţi, ţii minte? zise Helen pe un ton jucăuş.

Helen încerca să destindă atmosfera, dar încă o durea foarte tare. Se apăsă iarăşi pe stomac şi Matt se încruntă. Era îngrijorat, dar şi ea era. În mod normal, crampele ei ar fi trebuit să dispară deja.

— Poate că ar trebui să nu mai faci atletism, sugeră Matt deodată.

— Cred că Matt are dreptate, spuse Lucas surprins, dar şi bucuros că Matt sugerase asta. E clar că nu îţi face bine. Ar trebui să renunţi.

Helen era prea buimacă să poată răspunde. Îl fixă cu privirea pe Lucas, cu gura întredeschisă din cauza durerii, până sosiră Hector, Ariadne şi Cassandra şi puseră capăt conversaţiei. Fetele se urcară în SUV cu Lucas şi Helen, iar Hector luă cheile de la Mercedes, zicând că îl aşteaptă pe Jason. Pe cel mai dulce ton al ei, Ariadne îi propuse lui Matt să-l conducă până acasă, dar el refuză. Apoi, după un scurt schimb de replici între Lucas şi Hector, Lucas se urcă la volan şi le duse pe cele trei fete la vila Delos, ţinându-şi piciorul pe acceleraţie tot drumul. La un moment dat, Cassandra se duse în spatele maşinii şi se aşează lângă Helen cu un calm nespecific vârstei.

— Ai apucat să te uiţi bine la el? întrebă pe un ton controlat şi ciudat de matur.

— Da, răspunse Helen.

— Dacă îţi arăt nişte poze, crezi că ai putea să-l recunoşti?

— Da, nicio problemă, zise Helen sigură pe ea. Tind să cred că nu sunt atât de mulţi tipi pe lume care să arate exact ca o versiune mai mare şi mai blondă a lui Hector.

Imediat ce termină de vorbit, Helen simţi cum se schimbă atmosfera din maşină.

— Creon, şopti Cassandra.

— Eşti sigură? întrebă Lucas ridicându-şi privirea ca să se poată uita la Cassandra în oglinda retrovizoare.

— Da, răspunse visătoare. Şi unchiul Pallas l-a urmărit

până aici, din Europa. E acasă.

Lucas nu mai avea nevoie de informaţii suplimentare. Îşi scoase mobilul din blugi şi formă un număr.

— Jase, vino! Cassie îl poate vedea acum, spuse pe un ton speriat. Ascultă un moment şi apoi continuă întrerupându-l pe Jason: Când ajungem acasă. Ne aşteaptă tatăl tău acolo.

Helen se simţea de parcă îi scăpase un detaliu important.

— Cine e Creon? o întrebă pe Cassandra imediat ce se putu ridica.

— Un văr de-al nostru, răspunse Cassandra fără ca asta să-i fie de prea mare ajutor.

— El e cel care l-a atacat pe Hector în Cadiz, zise Ariadne, vocea tremurându-i de frică. Apoi, se uită la Lucas care era cât pe ce să o întrerupă şi continuă cu ce voia să spună:

— Bine, amândoi au atacat. Creon este un fanatic nebun şi e gata să sară la bătaie cu oricare dintre moderaţi, nu numai cu familia noastră. Dar el îl vrea pe Hector. Nici tu nu poţi nega asta, Luke!

— Tipul ăla, deci, zise Helen încrucişându-şi mâinile peste burtă, încercând să glumească.

Nimeni nu râse. Mâna dreaptă îi amorţise, aşa că o mişcă. O bucată de material îi căzu din pumnul încleştat.

— Ce-i aia? întrebă Cassandra.

— Mm, e a lui Creon. L-am ajuns din urmă şi, când am încercat să îl prind, i-am cam rupt tricoul, răspunse Helen pe un ton umil.

— *Tu* l-ai urmărit pe *el,* l-ai ajuns din urmă şi te-ai apropiat suficient de mult, încât să-i rupi tricoul? repetă Ariadne nevenindu-i să creadă.

Aparent, Creon era rapid chiar şi din punctul lor de vedere.

— M-a văzut cum încercam să zbor, bine? începu Helen având senzaţia că făcuse ceva foarte greşit. Nu ştiam cine e, ştiam doar că mă văzuse sărind vreo 15 metri şi trebuia să-l prind înainte să scape.

— Grozav, rosti Cassandra enervată. Vine aici să ne spioneze şi poate să se ia un pic la bătaie cu Hector, dar acum, că te-a văzut pe tine, totul s-a schimbat.

— Se îndrepta spre şcoală, spuse Helen pe un ton defensiv.

— Şi ce putea să facă? ţipă Cassandra furioasă. Să atace un amărât de muritor? Gândeşte-te, Helen! Dintr-un motiv anume, cele două femei care te-au atacat încă nu i-au anunţat pe ceilalţi O Sută de Veri că exişti – probabil, pentru că vor să se bucure de gloria de a te ucide ele, ca să se bucure de Triumf. Creon s-ar putea să gândească la fel, dar, dacă nu, îi *va spune* lui Tantalus. Ceea ce înseamnă că jumătate din familia noastră va fi aici în câteva zile – şi tu nici măcar nu eşti în stare să ţii o sabie în mână!

— Las-o în pace, Cassie! îi zise Lucas enervat. Noi am fost crescuţi aşa şi Helen a avut cât timp… o săptămână ca să se poată obişnui cu ideea?

O privea pe Cassandra prin oglinda retrovizoare şi până şi reflexia ochilor lui era intensă. Cassandra îşi ridică mâinile în sus, în semn că se dădea bătută.

— Ai dreptate, Cassandra. Nu m-am gândit, spuse Helen încet, mângâindu-şi burta. Poate că am putea vorbi cu el, începu Helen încercând să-şi răscumpere greşeala, dar Ariadne pufni. Ce e? De ce vă este aşa frică de el? întrebă Helen.

— E un Maestru al Umbrelor, răspunse Ariadne de pe scaunul din faţă. Poate opri lumina. E nenatural.

Helen se gândi la întunericul care se încolăcea în jurul lui Creon şi înţelese ce voia Ariadne să zică. Soarele nu-l atingea şi Helen simţise instinctiv că era ceva greşit în asta.

— Maeştrii Umbrelor sunt rari, încercă Lucas să explice, fiind ceva mai calm acum, dar Helen tot putea simţi frica din vocea lui. Nu au fost prea mulţi în istoria Casei noastre, dar toţi cei de care ştim au tendinţa de a deveni… răi.

Trecură câteva minute în care Cassandra îşi ţinu mâinile

la ochi, stând într-o poziţie meditativă. Se uită în sfârşit la Helen şi, cu un zâmbet ferm, risipi ultimele rămăşiţe de negativism.

— Ei, eşti în siguranţă pentru moment. Nu văd nimic ameninţător în viitorul apropiat, spuse ea binevoitoare. Ai idee ce om te-a văzut urmărindu-l pe Creon? continuă ea privind-o pe Helen care-şi mângâia burta.

— Lindsey. Nu-ţi face griji, nu-i va păsa nimănui. Mereu mă bârfeşte, spuse ea optimistă. Stai. De unde ştii că m-a văzut cineva? întrebă Helen confuză.

— Crampele astea pe care le ai sunt un blestem. Mama ta te-a blestemat să te doară foarte tare dacă îţi foloseşti puterile de Scion în faţa muritorilor, răspunse Cassandra.

— Asta sunt? M-au înnebunit toată săptămâna! zise Lucas de pe scaunul din faţă, ajungând pe aleea din curtea familiei Delos.

— Evident că tu nu le-ai recunoaşte. Eşti băiat, îl tachină Ariadne. Blestemul Crampelor e chiar sadic. Nici măcar nu am *citit* să o fi făcut cineva în ultimele secole.

— Mama m-a blestemat? o întrebă Helen pe Cassandra care încuviinţă tristă.

— Cu sute de ani în urmă, se credea că acesta era singurul mod de a ţine femeile Scion în pas cu societatea timpului. Mamele le făceau asta fiicelor lor doar ca să nu atragă atenţia asupra lor, pentru că femeile nu trebuiau să fie deştepte sau talentate, spuse Cassandra încreţindu-şi nasul de parcă zisese ceva atât de dezgustător, încât mirosea urât din momentul în care îi ieşise pe gură.

Helen bolborosi ceva numai pentru ea câteva secunde, nefiind în stare să proceseze ce tocmai auzise. Ariadne o luă pe Helen de mână şi îi zâmbi călduros.

— Dacă te consolează cu ceva, probabil că blestemul ăsta a fost ce te-a ţinut ascunsă toţi aceşti ani, deşi nu-mi place deloc să recunosc că un lucru atât de barbar ar putea fi folositor, rosti Ariadne deschizând uşa şi coborând din maşină. Dacă nu ai fi fost blestemată, îţi dai seama ce greu i-ar fi fost tatălui tău să aibă grijă de tine când erai mică? Să încerce să te ducă la culcare s-ar fi încheiat cu o

baie de sânge.

— Da, dacă iei asta în consideraţie, a fost un lucru bun, recunoscu Helen în timp ce coborî din maşină, acceptând ajutorul lui Lucas, care deja întinse mâna politicos.

În vreme ce mergeau spre casă, Ariadne şi Cassandra în faţă, ea şi Lucas în spate, Helen începu să râdă.

— Ce e? întrebă el încet, curios.

— Am ştiut dintotdeauna că mama mă urăşte, dar acum aflu că m-a şi blestemat, răspunse ea. Nu cred să fi auzit de ceva atât de logic în viaţa mea.

— Mama ta încerca să te protejeze, răspunse Lucas cu chibzuinţă.

— Tipic băieţilor. Nu ai avut niciodată crampe, zise Helen când se opriră în faţa casei.

— Poate că ar fi mai bine să te descalţi, spuse Lucas uitându-se la picioarele lui Helen.

Era plină de nămol până în talie.

— Poate că ar fi mai bine să faci rost de un furtun, râse ea.

— Am ceva mai bun, spuse zâmbind şi trăgând-o de mână ca să îl urmeze spre piscină. Duşurile de grădină au devenit o necesitate în familia noastră.

O duse la duş şi o lăsă acolo, el intrând în camera de lângă piscină pentru a-i face rost de nişte prosoape şi schimburi. Când nu îl mai putu vedea, se dezbrăcă şi intră sub duş. Frumoşii pereţi de tec ai duşului se curbau într-o spirală care îi ascundea cele mai importante părţi ale corpului, dar picioarele şi vârful capului îi erau încă vizibile.

Fusese la mii de duşuri de plajă ca acesta, dar niciodată fără să poarte un costum de baie. Pentru o clipă, se gândi să facă duş cu sutienul şi chiloţii pe ea, dar nu ar mai fi putut să le poarte sub schimburile pe care i le aducea Lucas. Se uită la cerul senin şi dădu din umeri. Era ciudat să fie aşa goală şi vulnerabilă în aer liber, dar nu prea avea de ales – Lucas nu o putea lăsa în casă în halul în care era. Se spălă cât de repede putu şi aproape că termină până se întoarse Lucas.

— Tricoul e sigur al meu, dar n-am idee ai cui sunt pantalonii. Nu-ţi face griji, oricum. Nu-i va păsa nimănui, zise punând hainele şi prosopul pe marginea paravanului.

Apoi, lăsă o pungă de plastic pe pământ.

— Asta este pentru uniformă şi adidaşi.

— Mersi, strigă Helen conştientă de cât de puţin spaţiu era între el şi corpul ei gol.

Era o prostie. Toată lumea e goală sub câţiva milimetri de haine, dar acum era diferit cumva. Părea periculos. Îi privi picioarele prin locul lăsat liber în partea de jos a paravanului – se întoarse, ezită, apoi se grăbi să plece. Expiră aerul pe care nu conştientizase că îl ţinuse în piept.

Hainele pe care i le lăsase erau gigantice, dar moi, confortabile şi miroseau a proaspăt spălat. Se şterse cu prosopul, puse pe ea hainele de împrumut şi ieşi de sub duşul cu punga cu haine murdare în braţe.

Când Lucas şi Helen intrară în casă, Jason şi Hector stăteau la masa din bucătărie, privindu-le pe Cassandra şi pe Ariadne îmbrăţişând un bărbat pe care Helen nu îl cunoştea. Lucas o ţinu de mână pe Helen cât timp fetele îi urau bun venit lui Pallas. Când sosi în sfârşit rândul lui, mai întâi, îi făcu cunoştinţă cu Helen şi apoi îşi îmbrăţişă unchiul.

Pallas Delos era un om mare şi blond, imaginea perfectă a sănătăţii şi a tinereţii, deşi albea la tâmple. El şi Hector aveau acelaşi zâmbet precaut şi ochi ageri, dar era mai degrabă atrăgător, ca Jason şi Ariadne, decât foarte masculin, ca Hector. Dădu politicos mâna cu Helen, dar ochii lui curioşi încă erau atenţi la ea, mult timp după ce fuseseră prezentaţi şi asta începu să o facă pe Helen să se simtă cam incomod. Se întreba dacă asta era doar reacţia lui la numele ei tabu sau dacă auzise ceva deloc măgulitor despre ea de la cineva din familie. Privirea lui o făcu pe Helen să se simtă atât de agitată, încât încercă să se ascundă în spatele lui Lucas.

— Bine, gata, ieşiţi din bucătărie. Trebuie să pregătesc cina, comandă Noel imediat ce intră în încăpere, dând din mâini de parcă ar fi gonit nişte păsări.

Helen se trezi trasă de Lucas spre uşa din spate.

— E mai înţelept să nu stai în calea mamei când se poartă aşa sau o să tai legume o oră întreagă, spuse în timp ce o conducea pe peluza verde dintre terenurile de tenis şi piscină.

— Nu mă deranjează să ajut, zise Helen îndreptându-se înapoi spre casă.

— Pe mine da, spuse Lucas cu un zâmbet şiret, luând-o de mână şi ducând-o cât mai departe de familia lui mare şi zgomotoasă. Şi, oricum, nu tu ziceai că vrei să înveţi să zbori? Nu-i ăsta motivul pentru care am avut o după-amiază aşa de agitată?

Helen îşi dădu seama că era chiar supărat, dar încerca să nu o arate.

— În legătură cu asta, începu ea încruntându-se, simţindu-se vinovată.

— Da, a fost rău. Şi e numai vina mea. Ar fi trebuit să te învăţ să zbori imediat ce ne-am vindecat după căzătura noastră, dar nu am avut încredere în… Se opri brusc şi dădu încet din cap cu tristeţe. Nu contează. Ideea e că în momentul în care am aflat că pot zbura tot ce voiam să fac era să mă întorc înapoi în aer. Nu puteam dormi, nu puteam mânca. A fost o prostie din partea mea să cred că tu ai vrea să aştepţi.

— Ce vârstă aveai când ai aflat? întrebă Helen încercând să îl distragă pe Lucas de la sentimentul lui de vinovăţie.

— Vreo zece ani? Nu mai ştiu, dar mi-a luat ceva timp să înţeleg ce se întâmpla, zise el, de parcă ar fi încercat să o pregătească pentru ceva. Scionii au încă din naştere toate talentele lor, dar durează să descoperi cum să le foloseşti. Mai ales dacă nu ai pe nimeni care să-ţi fie mentor.

— Tu ai avut unul? Mă refer la un mentor.

— Nu, nu ştiu alţi Scioni care pot zbura în afară de tine. Dar am avut parte de cărţi şi de sprijinul familiei mele.

Lucas se apropie de Helen şi o privi în ochi.

— Tu nu ai avut parte de aşa ceva, aşa că s-ar putea să fie ceva mai dificil pentru tine.

— A, mă descurc cu lucrurile dificile, eu nu prea am

încredere în lucrurile uşoare, răspunse ea repede.

Lucas o privi de parcă Helen nu ar fi înţeles ce trebuia.

— Pur şi simplu, nu vreau să te descurajezi dacă avem nevoie de ceva mai multă vreme până înveţi, spuse el deodată foarte serios. Putere, viteză, agilitate, auz şi văz acute, frumuseţe, abilitatea de a se vindeca repede şi inteligenţă – deşi partea asta e cam uşor de contrazis –, toate astea sunt haruri pe care le are cam fiecare Scion şi nu trebuie să ne antrenăm ca să le putem folosi. Dar mai este un grup de talente care sunt rare şi presupun ceva mai multă muncă. Abilitatea de a zbura este unul dintre ele. Şi unul dintre cele mai greu de deprins.

— Sincer, nu îmi pasă cât de greu e să învăţ. Nu-mi pasă dacă va mai dura ani buni de acum înainte. Pur şi simplu, ard de nerăbdare să mai zbor o dată, zise Helen entuziasmată, ţopăind nerăbdătoare pe vârfurile picioarelor.

— Bine, bine! Dar mai întâi, ar cam trebui să stai locului. Partea cu săritul vine mai târziu, când vrei să bagi ceva mai multă viteză, spuse el aşezându-şi mâinile pe mijlocul ei.

Rămase un pic fără aer ca reacţie la atingerea neaşteptată şi încercă să se potolească, dar nu îi era prea uşor. Stătură aşa câteva momente, privindu-se.

— Închide-ţi ochii, şopti el.

Inima lui Helen bătea foarte tare şi avu senzaţia că Lucas o putea auzi.

— Calmează-te, zise el cu ochii închişi. Încearcă să-ţi încetineşti pulsul dacă poţi.

— Încerc. Chiar trebuie să stai aşa de aproape? întrebă Helen cu o voce slabă şi nesigură.

— Da. Nu vreau să pleci de lângă mine. Nu ar fi ceva de dorit, spuse pe un ton serios, menţinându-şi concentrarea.

Trecură câteva secunde. Când vorbi iarăşi, părea foarte calm şi foarte departe de ea.

— Acum, concentrează-te asupra corpului tău. Trage aer adânc în piept şi concentrează-te asupra lui ca şi când mintea ta ar pluti în aerul pe care îl respiră, rosti şi apoi

aşteptă câteva momente ca Helen să ajungă acolo unde era el.

Avu nevoie de câteva răsuflări, dar, în cele din urmă, reuşi să o facă. El ştiu exact când era pregătită.

— Bun, acum eşti înăuntrul tău, spuse el triumfător. Îţi poţi simţi greutatea, toată într-un singur loc?

Chiar simţea asta. Simţea greutatea pielii pe muşchi, a muşchilor pe oase, toată la un loc, cum zisese Lucas. Erau milioane şi milioane de fragmente din ea, toate mărşăluind ca nişte soldăţei care urmau ordine diferite, dar cu legătură între ele. Acelea erau celulele ei, îşi dădu seama deodată. Râse, gândindu-se cât de ciudat era să fii armata asta toată şi să nu simţi niciodată. Îl auzi şi pe Lucas râzând şi ştiu că era chiar lângă ea, simţind ce simţea şi ea.

— Acum, vreau să faci ceva foarte greu, spuse cu o voce delicată şi curioasă, aproape ca de copil. Vreau să rămâi înăuntru, dar să priveşti şi în afară, dacă poţi. Nu te speria, sunt aici, lângă tine.

Făcu întocmai, dar senzaţia era prea intensă ca Helen să o poată procesa.

Helen îşi pierduse ochelarii de soare cândva. Se uitase peste tot, în bucătărie, în sufragerie, în camera ei (iarăşi), dar nu-i găsise nicăieri. Era foarte enervant pentru că doar ce îi avuse în mână, dar nu-şi putea aminti ce făcuse cu ei. Mai târziu, tatăl ei i-a spus că îi purta pe cap.

În acel moment, îşi dădu seama că nu folosea simţul potrivit. Se uita, în loc să simtă. Îşi ridică mâna şi îşi pipăi ochelarii, dar îi simţi şi cu pielea scalpului şi, când se gândi un pic la asta, îşi dădu seama că îi simţise de la bun început. Pur şi simplu, era prea ocupată încercând *să privească* şi nu se mai gândise să mai şi *simtă.*

Acum era cam la fel. Din nou, îşi dădu seama că erau atâtea moduri diferite de a percepe lumea din jurul ei! Încă era conştientă de milioanele ei de celule, dar putea totodată să simtă şi ceva nou. Simţea cum pica, apropiindu-se repede de ceva foarte mare şi ştiu că mai avea un simţ care putea opri căderea.

Moartă de frică, încercă să-şi folosească simţul acesta nou. Trebuia să distanţeze un pic micuţa armată de monstrul ăsta mare şi rapid spre care cădea – îşi dădu seama că ea tot căzuse spre monstrul acesta în fiecare secundă din viaţa ei.

Un pic prea târziu ca să se mai oprească, Helen îşi dădu seama că monstrul era pământul, senzaţia de cădere era gravitaţia şi că tot ce trebuia să facă era să o oprească. Gravitaţia tot trăgea de ea, făcând-o să îşi piardă echilibrul. Se agăţă de Lucas, ascunzându-şi faţa la pieptul lui. El era singurul obiect stabil din tot universul şi, dacă Helen îi dădea drumul, ştia că avea să se mişte în spaţiu la nesfârşit.

— Totul e în regulă, îi şopti el la ureche.

Respiraţia lui era caldă şi vocea lui o linişti pe Helen.

— Nu-ţi dau drumul, Helen! Promit. Ai încredere în mine?

O rugă să nu se panicheze în timp ce temperatura aerului scădea repede şi rafale de vânt îi fluturau părul în toate părţile.

Îşi ţinu faţa în locul în formă de L unde umărul lui Lucas se urca spre gâtul lui. Îşi spuse că acum avea parte de ceva dificil, acesta era „greul“ pe care fusese destul de curajoasă în ochii lui Lucas să îl prefere în faţa „uşorului“.

— Da, şopti ea simţind cum aerul rece i se urcă în haine şi îi fură sunetele de pe buze imediat ce vorbi. Am încredere în tine.

— Atunci, arată-mi. Deschide-ţi ochii.

Stătură în aer până când cerul se întunecă aproape în întregime şi lui Helen îi era atât de frig, încât nu se putea opri din tremurat. Avea multe de învăţat. Să sfidezi gravitaţia era ceva, însă doar jumătate din ce însemna să zbori. Cealaltă jumătate era ceva mai uşor de înţeles, dar mult mai dificil. Helen pricepu că a te mişca prin aer însemna mai mult decât să dai din mâini şi din picioare, trebuia să manipuleze aerul din jurul ei. Lucas începu să o înveţe cum să controleze aerul, să îl facă mai dens într-un

loc şi mai rarefiat într-un altul pentru a crea un mic curent în forma trupului ei. Când Lucas făcea asta, părea că plutea sub apă. Vântul nu îi lovea părul şi hainele, ci curgea pe lângă el, susţinându-l sau împingându-l uşor, totul în funcţie de cât de repede voia el să zboare.

Lucas îşi petrecu majoritatea primei lecţii plutind prin faţa lui Helen de parcă ar fi fost în ocean, braţele şi picioarele lui mişcându-se sinuos pe unda curenţilor, ţinându-şi degetele desfăcute pentru a evita ocazionalele vârtejuri. Îşi ţinea braţele desfăcute, gata să o prindă în cazul în care Helen şi-ar fi luat făcut prea mult avânt sau dacă ar fi fost pe punctul de a aluneca în vreun vârtej pe care îl crease dintr-un curent de aer pe care nu îl putea controla. Zburatul era complicat şi Helen nu simţea că se descurca prea bine încă. Semăna cu a conduce o maşină şi a ţinti cu puşca în acelaşi timp. Aveai nevoie de o mână uşoară şi de concentrare deplină.

Lucas o învăţă şi câteva şiretlicuri pentru a nu fi văzută de cei „defavorizaţi din punct de vedere gravitaţional“, cum îi numea el pe săracii oameni ţintuiţi la pământ şi la care se uitau de sus. Helen fu surprinsă să afle că asfinţitul, care îi prinse zburând în seara aceea, era de fapt unul dintre cele mai periculoase momente în care să zbori. Atunci se uitau cei mai mulţi oameni către cer, pentru a-i admira culorile, iar pictorii şi fotografii formau jumătate din populaţia Nantucketului.

De câteva ori, Lucas încercă să o ia pe Helen şi să zboare deasupra oceanului, unde nu puteau fi văzuţi. Se părea că era periculos să zbori în orice moment al zilei, dar, dacă stătea destul de sus, lumea ar fi crezut că Helen era o pasăre. Cel mai sigur era să zbori noaptea, bineînţeles, şi atunci puteau zbura mai aproape de pământ, ceea ce Lucas promise că avea să fie grozav. Dar totul i se părea minunat lui Helen şi, când Lucas spuse în sfârşit că ar fi cazul să se ducă înapoi în casă, ea începu să se tânguiască şi îl rugă să mai stea cinci minute. Lucas râse cu poftă.

— Crede-mă, ştiu cum te simţi. Dar mor de frig, zise el.

Helen se îndepărtă de el, făcând ochii mici şi zâmbind subtil.

Pluti pe lângă umărul lui şi apoi în jurul spatelui, mângâindu-l uşor în trecere.

— Mâine? întrebă ea simţindu-se atât ruşinată, cât şi puternică.

El se lăsă pe spate graţios şi o prinse de mână înainte ca ea să plutească prea departe de el.

— Mâine. Promit, zise încet trăgând-o spre el. Dar s-a făcut târziu şi familia mea se va îngrijora dacă mai stăm în noaptea asta.

Helen nu putea să îl contrazică, aşa că îl lăsă pe Lucas să o ţină de umeri şi să o conducă pe peticul de pământ de pe care decolaseră. Pluti deasupra lui, în vreme ce el trecea treptat în starea de ponderabilitate.

— Ce fac acum? întrebă ea speriată.

— Stai liniştită. Ştiu că aterizarea e intimidantă, dar sunt lângă tine, spuse Lucas răbdător, cu picioarele pe pământ şi braţele deasupra capului, ţinând-o de ambele mâini în timp ce ea plutea deasupra lui.

— Cred că am văzut un tablou de genul ăsta, zise Helen ameţită de frică. Dar femeia din tablou avea aripi.

— Semizeii şi chiar zeii s-au simţit mereu atraşi de artişti, iar aceştia uneori ne-au şi pictat. Aripile n-au nicio legătură cu realitatea, evident, dar sunt frumoase, spuse el pe un ton glumeţ.

Încerca să o ajute să se relaxeze şi Helen ştia asta. Când se simţi gata să încerce să aterizeze, se uită în ochii lui şi dădu din cap.

— OK, ce trebuie să fac? întrebă ea.

— Vreau să îţi urci din nou lumea pe umeri.

— Cum adică să urc lumea? întrebă ea grăbită, sperând să primească nişte instrucţiuni mai concrete.

— Concentrează-te. Poţi *simţi* ce vreau să spun, ştiu că poţi, dar trebuie să ai încredere în mine.

— Am.

Helen zise asta pentru a suta oară pe ziua aceea, dar, de data aceasta, se uită direct în ochii lui, iar el îi întoarse

privirea încrezător. Se vedea pe faţa lui. Nimic nu era imposibil dacă Lucas avea încredere în ea. Aşa că îşi urcă lumea pe umeri… şi căzu, ca oricine altcineva care ar fi încercat să stea la doi metri distanţă de pământ. Desigur, Lucas ştia că s-ar fi putut întâmpla asta, aşa că o prinse în braţe. O răpi din aer şi o aşeză încet pe pământ, tălpile ei atingând uşor iarba. Să se afle în sfârşit pe picioarele ei după atâta vreme în care nu le folosise o făcu să se dezechilibreze un pic. Vedea cum se mişca pământul cu ea, aşa că îşi odihni fruntea pe umărul lui Lucas pentru un moment, ţinându-şi mâinile în jurul gâtului lui. Deşi ameţeala îi trecuse, nu-şi mută mâinile, sperând să simtă un fel de invitaţie din partea lui. Lucas se depărtă uşor şi râse forţat.

— Vezi? Floare la ureche. Data viitoare, încearcă să-ţi ţii picioarele sub tine chiar înainte să faci tranziţia şi totul o să meargă strună, îi spuse cu un aer degajat în timp ce se îndreptau spre casă. Înveţi mult mai repede decât mine, să ştii.

— Da, sigur. M-aş fi făcut una cu pământul dacă nu ai fi fost tu acolo să mă prinzi, zise ea împingându-l pe Lucas şi râzând împreună, deşi îşi simţea inima mai grea.

Nu se *aştepta* la un sărut, dar chiar *spera* să se întâmple. Acum, se simţea foarte prost, simţea că era o idioţenie din partea ei să încerce să sărute un om mult mai inteligent, mult mai bun la suflet, mult mai experimentat decât ea. Îşi încrucişă mâinile la piept şi grăbi pasul, încercând să nu se piardă cu firea, dar Lucas nu o lăsă să i-o ia înainte. În schimb, îi desfăcu braţele şi o luă de mână. Era îndeajuns de orgolioasă, încât să se simtă ofensată că insista să o ţină de mână după ce refuzase să o sărute.

— Ne pot vedea, îi şopti atât de încet, încât Helen abia îl putu auzi.

Îşi smuci repede capul, făcând semn spre casă.

Uitându-se spre casă, Helen văzu că Pallas şi Castor stăteau pe veranda din faţa biroului. Probabil că ieşiseră să discute în voie, dar fuseseră întrerupţi de aterizarea prelungită a lui Helen. Sigur o văzuseră întinzându-se

după un sărut, ceea ce era atât de groaznic pentru Helen, încât trebui să îşi şteargă imediat gândul din minte sau ar fi explodat de ruşine.

— Învaţă repede, nu-i aşa, tată? întrebă Lucas.

— Mult mai bine decât prima ei aterizare, răspunse vesel, apoi se întoarse cu faţa spre Helen. Mă bucur să văd că nu mai încerci să te dai drept o cometă.

— Ha, da. Am decis să aterizez în stare de luciditate de acum înainte, ca să nu mai dau atâţia bani pe mâncare, glumi Helen bucuroasă că era prea întuneric ca să i se vadă obrajii roşii.

Îi zâmbi lui Pallas, dar el nu râse deloc, nici măcar nu zâmbi. Pur şi simplu, se uita la ea.

— O mişcare foarte înţeleaptă, spuse Castor. Apropo, Lucas, sper că nu mai aveaţi de gând să vă mai plimbaţi. Maică-ta aproape că a terminat de pregătit cina şi nu cred că are chef să aştepte pe cineva în seara asta.

— Înţeles. Mersi că mi-ai zis, spuse Lucas în timp ce o conducea pe Helen în casă.

După cum o zorea, Helen avu senzaţia că încerca să-i evite pe tatăl şi pe unchiul lui. Ori asta, ori o ţinea pe Helen departe de ei.

— OK, care-i faza? îl întrebă imediat ce intrară în garajul întunecat şi Lucas închise uşa. Unchiul tău se poartă foarte ciudat în preajma mea. Ce a aflat în Europa?

— Nimeni n-a auzit de tine pe-acolo – sau cel puţin nu vorbeşte nimeni despre tine. Pallas a venit acasă pentru că l-a urmărit pe Creon până aici, dar, din câte ştim noi, Creon a venit în America fără să-şi anunţe familia. Credem că doar vrea să ne spioneze un pic – pe Hector, mai ales, zise Lucas cu o privire întunecată.

— A aflat cumva unchiul tău ceva despre cele două femei? Cele care m-au atacat? şopti încordată.

— Nu, asta rămâne un mister. Niciuna dintre cunoştinţele unchiului Pallas nu a auzit de ele. Credem că Tantalus încă nu ştie de tine, dar nimeni nu l-a mai văzut pe Tantalus de câţiva ani buni, aşa că e cam greu să ştim sigur ce are de gând să facă.

— Nu l-a *văzut* nimeni? întrebă Helen uimită. Dar atunci cum conduce?

— Prin soţia lui. Ea este aceea care le transmite celor O Sută de Veri ce au de făcut, şi tot face asta de mai bine de douăzeci de ani.

— De ce?

— E o poveste lungă, zise Lucas încruntându-se şi privind în jos.

Helen îşi dădu seama că era vorba despre ceva important.

— A, genul meu preferat de poveşti, rosti ea aplecându-şi capul pentru a se putea uita în ochii lui.

Când se priviră în ochi, îi zâmbi până îl convinse să-i spună. Lucas o luă de mână şi începu să se joace cu degetele ei în timp ce vorbea.

— Tata a mai avut un frate. Era cel mai mic dintre băieţi, cu doar câţiva ani mai mare decât Pandora şi era favoritul tuturor. Chiar şi al lui Tantalus, zise cu o grimasă de parcă nu ar fi crezut că Tantalus putea iubi ceva. Numele lui era Ajax.

— Ce-a păţit? A murit? întrebă Helen cu grijă.

Lucas încuviinţă.

— A fost ucis. De cineva de care nu putea sta departe, spuse repede. Frustrat, îşi trecu o mână peste faţă înainte să continue: Mă rog. Când Ajax a fost ucis, unchiul Tantalus s-a ascuns ca să se protejeze. De atunci, toate ordinele vin de la el în scris sau prin soţia lui, Mildred. Dar nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

— Mildred? Ăsta nu sună a nume grecesc.

— E muritoare, evident, zise Lucas ridicând o sprânceană. De obicei, cam vrem să-i omorâm pe Scionii din alte case, îţi aminteşti? Ceea ce nu este chiar cel mai potrivit lucru pentru o căsătorie. Şi cealaltă opţiune ar fi să ne căsătorim cu verii noştri.

— A, da. Am uitat de Furii pentru o clipă. Şi din moment ce doar Casa voastră a mai rămas, nu mai există decât Scioni înrudiţi cu voi. Scârbos, spuse ea dându-şi ochii peste cap pentru că nu luase în consideraţie detalii atât de

evidente.

— Noi nu suntem rude, şopti el trăgând-o de mână ca să o apropie de el.

Apoi, brusc, se întoarse şi o conduse prin garaj. Puteau să meargă în linie dreaptă, pe lângă un perete al garajului, dar Lucas alese să meargă printre maşini şi, chiar înainte să ajungă la uşa care ducea în bucătărie, încetini deodată şi se întoarse cu faţa la ea şi îi zâmbi. Helen îi putea auzi respiraţia grăbită, iar mâna îi era uşoară, abia atingând-o. Pentru o clipă, se apropie de ea de parcă ar fi încercat să îşi lipească pieptul de al ei şi să-şi lase buzele pe ale ei, dar, în ultimul moment, se întoarse şi intrară în casă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi poate chiar nu se întâmplase nimic. Helen era atât de confuză! Dar imediat ce intrară în bucătărie, avu alte griji pe cap. Cum ar fi ţiuitul puternic din urechi. Imediat, înţelese de ce Castor şi Pallas ieşiseră afară ca să discute. Era foarte mult zgomot înăuntru.

Noel făcea micile ei vrăji deasupra cuptorului şi restul familiei păru să se adune în jurul ei la fel de inevitabil ca apa curgând la vale. Toate scaunele erau ocupate şi zona din faţa mobilei de bucătărie se schimba constant, Noel învârtindu-se şi dându-i la o parte din calea ei. Toţi păreau să râdă şi să se certe în acelaşi timp şi, cu toate că Helen nu putea înţelege nimic, ei păreau să se înţeleagă între ei cumva. Era o simfonie Delos, iar Noel era dirijorul.

Ca o străină în casă, Helen vedea că Noel era centrul familiei, inima care hrănea toată masa musculară de care se tot împiedica încercând să gătească. Era personificarea focului cald şi al uşii deschise şi o primea cu bucurie la masa ei, ba chiar o aştepta să vină şi să îi mănânce mâncarea.

— Aici erai, spuse ea fără să îşi ridice ochii de la aragaz. L-am sunat pe tatăl tău şi l-am invitat la cină. M-am gândit că eşti prea obosită ca să mai găteşti ceva acasă, zise întorcând legumele sote din tigaie cu o mişcare atât de agilă a încheieturii, încât îi aminti lui Helen de bucătarii faimoşi pe care îi vedea la televizor.

Helen dorise dintotdeauna să înveţe cum să facă mişcarea aia şi, pentru un moment, mintea ei ceva cam ameţită se lăsă distrasă. Apoi, îşi dădu seama că Noel vorbea cu ea.

— L-aţi invitat pe tata? întrebă cu glas strident; nu voia să pară nerecunoscătoare, dar nu-i ieşi prea bine.

— Bineînţeles. Pallas a venit în sfârşit acasă, aşa că am decis că a venit timpul ca familiile noastre să se cunoască. L-am rugat pe Jerry să o aducă şi pe Kate a ta, dar ea lucrează în seara asta, aşa că ne vom vedea cu ea altă dată. Tatăl tău va sosi aici în vreo cincisprezece minute, aşa că, dacă vrei să te speli, să te piepteni sau să te schimbi… spuse ea ridicându-şi în sfârşit privirea către fata bătută de vânt care stătea în bucătăria ei îmbrăcată în nişte haine care erau cu vreo patru mărimi mai mari… ar fi bine să te grăbeşti, încheie cu un zâmbet înţelegător.

Helen îşi privi picioarele pătate de iarbă şi încercă să-şi treacă mâna prin păr şi ţipă de durere când îşi smulse firele mici de la ceafă. Ariadne dădu din cap dezaprobator şi râse.

— Arăţi de parcă te-ar fi tras cineva cu faţa în jos printr-un tufiş. Dar te pot ajuta, zise ea ridicându-se, apoi îi luă mâna lui Helen dintr-a lui Lucas şi părăsiră bucătăria.

Lui Helen nu-i venea să creadă cât de încurcat îi era părul, dar Ariadne reuşi cumva să i-l aranjeze cu ajutorul unei loţiuni pentru păr şi al unui pieptăn cu dinţi drepţi. Se spălă pe picioare, îşi prinse părul în coadă şi se îmbrăcă atât de repede în hainele pe care i le împrumutase Ariadne, încât îşi dădu seama abia pe scări că nu numai că era desculţă, dar tricoul îi era atât de strâmt, încât crezu că era al Cassandrei.

— Pe zeii mei, ce te-aş bate, oftă Ari în timp ce căuta o pereche de sandale pentru Helen. Arăţi mai bine în hainele mele decât mine.

— Ai retinele defecte? întrebă Helen în mare parte vorbind serios. Ai cel mai frumos corp pe care l-am văzut vreodată.

— Sunt prea voluptuoasă pentru a fi la modă, răspunse

Ariadne într-un mod care încheie conversaţia, apoi îi oferi o pereche de sandale argintii. Astea ar trebui să-ţi vină.

— Ar trebui să încep să-mi aduc haine aici, zise Helen încălţându-se cu sandalele drăgălaşe.

Trase un pic de bluză, încercând să lase nişte aer să intre între tricou şi pielea ei. Dându-şi seama că nu părea foarte recunoscătoare, îi zâmbi lui Ariadne şi încercă să-i explice:

— Hainele tale sunt foarte şic şi mereu am senzaţia că mă îmbrac prea frumos când mă trezesc plină de noroi sau de sânge la voi acasă. Ceea ce se întâmplă cam zilnic.

— Draga mea, bluza asta se purta acum doi ani în Europa, zise Ariadne cu o mişcare indiferentă a mâinii. Poţi să o păstrezi dacă vrei.

— Mersi, murmură Helen dându-şi seama că nu avea cum să refuze cadoul şi mergând cu Ariadne în camera în care se lua masa.

Trebuia să recunoască, materialul hainelor lui Ariadne era absolut super —mult mai bun decât tricourile şi blugii ei –, dar ea nu era obişnuită să aibă lucruri atât de frumoase. Membrii familiei Delos nu se purtau ca nişte snobi, dar erau înstăriţi. Înstăriţi însemnând avioane private şi iahturi. Gândindu-se la asta, Helen începu să se simtă mai incomod în bluza pe care o purta. Ea era o fată din clasa de mijloc, get beget, şi nu ar fi schimbat asta. Nici măcar pentru Lucas.

— Ce naiba porţi? întrebă Jerry imediat ce o văzu.

Helen izbucni în râs, parţial pentru că tatăl ei zisese exact ce gândea ea, dar mai ales din cauza privirii tâmpe de pe faţa lui.

— E de împrumut. Uniforma mea de atletism plină de transpiraţie era cam nepotrivită pentru cină, spuse Helen într-o doară, ştiind că va schimba subiectul dacă ea nu îi dădea atenţie.

— Aha. Păi, da, arăţi… drăguţ? zise el neconvingător.

— Da, vezi să nu rămâi cu gura căscată, spuse Helen dându-şi ochii peste cap.

— Hei, îmi păstrez complimentele pentru mâncare,

răspunse zâmbind.

— Pentru că ai fost crescut cum trebuie? Asta vrei să spui, tată? zise Helen ţinându-şi mâna în şold.

Când se întoarse, văzu că jumătate din familia Delos era cu ochii pe ei.

— Înţeleg ce vrei să spui, îi zise Castor lui Lucas şi se uitară unul la altul înainte să se întoarcă spre Jerry şi să dea mâna călduros cu el. Mă bucur să te revăd, Jerry!

— Şi eu, Castor. Aveam de gând să fiu eu primul care să sugereze să luăm cu toţii masa împreună, dar se pare că soţia ta mi-a luat-o înainte, replică el politicos.

— Bine ai venit în lumea mea, răspunse Castor cu un zâmbet misterios, cei doi bărbaţi părând să se bucure deja unul de compania celuilalt.

Prezentările merseră cât se putea de repede ţinând cont de faptul că includeau atâţia oameni şi Jerry se comportă ca un profesionist. Era obişnuit să ţină minte numele oamenilor şi să se adapteze la personalităţile lor variate în urma experienţei cu clienţii de la magazinul pe care îl avea de aproape 20 de ani. Helen observă cum ştia ce să-i zică fiecărei persoane, făcând pe cineva să zâmbească, pe altcineva să râdă şi pe cineva să se gândească. Era mândră de tatăl ei, dar nu doar pentru că era isteţ şi amuzant, ci şi pentru că ştia când să nu fie.

Îi veni în ajutor şi faptul că familia lui Lucas avea gusturi similare atât în privinţa conversaţiei, cât şi a artei culinare. Jerry mâncă întruna şi reuşi să afle de la Noel că fusese într-adevăr bucătar profesionist înainte să devină mamă, când locuia în Franţa. Noel chiar recunoscu că fusese de câteva ori la News Store şi declară cu generozitate că sarea de mare, rozmarinul şi croissantele crème-fraiche ale lui Kate erau absolut geniale. Jerry nu mai putea de mândrie, de parcă pentru el Kate era comoara ascunsă pe care fusese atât de norocos să o dezgroape. Helen îl lovi uşor cu cotul.

— Roşeşti, îi spuse Helen.

— Da, şi tu nu. De ce oare?

— Nu am motiv să fac asta, zise ea, culoarea din obraji

trădând-o.

— Îhm. Să înţeleg că acum ar trebui să fiu părintele îngrijorat şi să îţi cer să îmi spui exact ce se întâmplă între tine şi Domnul Superfantastic de acolo?

— Nu. Acum, ar trebui să-ţi vezi de treaba ta şi să mănânci, spuse Helen, iar vorbele ei sunară exact ca ale unei mame.

— Ce bine! Am scăpat şi de asta, zise el zâmbind şi ceru încă o porţie din cartofii gratinaţi ai lui Noel.

Restul serii decurse cât de bine spera Helen, până la sfârşit. Helen vorbi cu Jason, glumi cu Hector şi Pandora şi chiar vorbi puţin cu Pallas despre cum era să fii custode la muzeu. Până în acel moment, Pallas păruse rece, chiar ostil faţă de ea, dar imediat ce începură să vorbească despre pictură, se lumină la faţă. Helen nu era vreun expert, dar ştia destule cât să menţină conversaţia interesantă. Amândoi fură surprinşi să afle că aveau gusturi comune şi împărtăşiră un scurt moment de admiraţie reciprocă, în timp ce vorbiră despre unul dintre pictorii lor preferaţi. Helen începu să creadă că s-ar putea împrieteni cu Pallas, dar, îndată ce terminară discuţia, îl văzu încruntându-se enervat. Încercă să-şi dea seama ce spusese greşit, dar renunţă repede. Era clar că Pallas se hotărâse să nu o placă de la bun început.

În afară de această mică dezamăgire, Helen se simţi uimitor de în largul ei. Nu trebuia să stea aplecată ca să pară că era mai puţin puternică sau mai puţin tocilară decât în realitate. Pur şi simplu, se integra. Ştia că sentimentul acesta de siguranţă avea legătură şi cu faptul că, pentru prima dată în viaţa ei, stătea lângă oameni la fel de ciudaţi ca ea, dar cel mai mult avea legătură cu Lucas.

Îl văzuse toată seara cum se tot uitase la ea, iar greutatea privirii lui era ca o mică mână încurajatoare pe umărul ei. O admira şi admiraţia asta îi dădu curajul să spună ce gândea. Lucas nu stătea lângă ea, dar Helen simţea că încă erau legaţi prin încrederea pe care o stabiliseră în timpul zborului. Tocmai din cauză că privirea lui o influenţa pozitiv, simţi că-şi pierde echilibrul imediat

ce ochii lui nu mai fură aţintiţi asupra ei. Privi în jur, ca să afle ce îl făcuse să nu se mai uite la ea, şi văzu că vorbea cu Pallas.

Lui Helen nu i se părea frumos din partea ei să-şi folosească auzul de Scion ca să violeze intimitatea cuiva. Ba chiar îl certase pe Lucas cu câteva zile în urmă pentru că trăsese cu urechea la conversaţiile dintre ea şi tatăl ei, dar nu se putea abţine. Când îl auzi pe Pallas pronunţându-i numele, pur şi simplu trebui să afle despre ce era vorba.

— N-o să te mint. Helen mi se pare frumuşică, zise Lucas încet. Dar nu e nimic între noi.

— Aşa îmi spun toţi, răspunse Pallas.

Helen îl văzu mângâindu-şi buza de jos înainte să continue:

— Nu mă îngrijorează asta acum, dar mă sperie ideea că, peste vreo lună sau două, o să începeţi să zburaţi peste tot împreună. Singuri. Nu trebuie să se întâmple asta, Luke!

— Nu se va întâmpla, răspunse Lucas pe un ton rece. O învăţ cum să zboare şi mă asigur că nu va fi omorâtă, dar nu m-aş atinge de ea. Poţi să ai măcar un pic de încredere în mine.

Îşi continuară discuţia, dar Helen nu îi mai ascultă. Era prea ocupată încercând să plece. I se făcuse rău. Poticnindu-se în sandalele de firmă împrumutate, se îndreptă spre tatăl ei, rămase lângă el cât vorbi cu Pandora, şi îi fixă profilul cu privirea până se întoarse să se uite la ea.

— Ce-i cu tine? întrebă el, sarcastic la început, înainte să se uite mai atent şi să devină îngrijorat. Ţi-e bine, Len?

— Putem să plecăm? Am atâtea lucruri de făcut! Teme şi de-ale casei. Şi sunt atât de obosită, spuse ea inventând scuze oarecare până reacţiona Jerry.

Se dădea un pic în spectacol, ceea ce nu putea suporta, dar pur şi simplu nu mai putea să stea acolo şi să se poarte ca şi când nu avea nimic. Jerry se uită la ceasul de la mână.

— Da, sigur, probabil că se face cam târziu. Trebuia să

spun eu asta? întrebă simţindu-se vinovat.

— Nu, totul este în regulă. E încă devreme. Pur şi simplu… am treabă, zise Helen înainte să pună banda cu mulţumesc, la revedere, ne vedem mâine şi toate celelalte vrăjeli, pe care se săturase să le spună.

Ariadne îi aruncă o privire îngrijorată lui Helen, dar Helen nu putu nici măcar să îşi adune destulă energie pentru a-i zice că îi va trimite un SMS mai târziu. Nu-i mai păsa de nimic, de sentimentele nimănui şi nici dacă ei credeau că era nebună, nesimţită sau ambele. Nu conta. Tot ce trebuia să facă era să iasă din casa aia pentru că, dacă îl mai vedea o dată pe Lucas, îşi ieşea din minţi. Era urât din partea ei şi foarte nepotrivit, dar Helen reuşi să-şi ducă tatăl la uşa din faţă înainte ca Lucas şi Pallas să îşi întrerupă conversaţia din colţ şi să-şi ridice privirile.

CAPITOLUL 12

A doua zi, Helen merse cu bicicleta la şcoală şi îşi instrui tatăl să îi spună lui Lucas că avea ceva de făcut înainte de dirigenţie. Jerry se cam supărase că Helen nu voia să-l sune pe Lucas şi să-i spună chiar ea, dar Helen nu se simţea deloc în stare să îi audă vocea. O întrebă dacă se întâmplase ceva la cină, dar dădu bir cu fugiţii înainte ca tatăl ei să obţină un răspuns clar. Helen îl văzu cum o urmări confuz cu privirea până plecă pe bicicletă din faţa casei, dar era prea indiferentă în acel moment ca să îi pară rău pentru el.

Atingerea vântului tomnatic era foarte plăcută, mai ales că faţa îi era umflată de nesomn şi plâns. De fapt, nu reuşise să plângă efectiv, doar lăcrimase, nefiind destul cât să se descarce ca după un maraton de plâns. Pur şi simplu, zăcuse în pat, prea şocată ca să plângă. Era o proastă. Cum putuse să spere vreodată că un băiat ca Lucas s-ar fi uitat la o fată ca ea?

Helen ajunse la şcoală, îşi puse lacătul la bicicletă şi o luă pe altă rută spre dulapul ei. Era ceva mai mult de mers, dar ştia că nu avea cum să dea de vreun Delos pe acolo, aşa că drumul îşi merita paşii în plus. Plecase de acasă atât de devreme, încât ajunse prima în clasă.

Când sosi Claire, văzu imediat că prietena ei arăta groaznic şi îi puse deja vreo zece întrebări până să-şi dea ghiozdanul jos de pe umăr. Helen minţi cât de bine putu, dar dacă Matt nu venea să spună cât de rău îi fusese lui Helen în ziua precedentă, s-ar fi dat de gol prin tonul ei neconvingător. Apoi, Claire se supără pe Helen că nu se gândise să dea şi ea un telefon, aşa că fu nevoită să mai mintă niţel şi să spună că se băgase în pat imediat cum ajunsese acasă. Într-un final, Claire se lăsă convinsă, dar Helen tot simţea că nu îi crezuse minciunile cu adevărat şi

nu îi făcu vreun bine faptul că Zach se ţinea de glume şi tot râdea de ea scoţând tot felul de sunete ciudate când ea încerca să o liniştească pe Claire. Helen îl ignoră, ca de obicei, dar simţea cum încă se uita la ea, cu un rânjet lipit de buze.

Helen îşi ţinu privirea în pământ şi îşi văzu de treabă tot restul zilei. Când nu se sabota singură, era o elevă eminentă şi chiar nu îi mai păsa dacă se descurca bine la ore, dacă atrăgea atenţia asupra ei şi dacă o apucau crampele. Mergând spre cantină, zâmbi la gândul că ar putea fi trimisă acasă din nou şi apoi se gândi dacă ar fi ajutat-o să se distanţeze şi mai mult de Lucas, prefăcându-se că o doare şi mai tare stomacul. Imediat cum îi rosti numele în minte, se opri în mijlocul holului. Doar gândul la numele lui o făcea să vrea să nu mai facă nimic, nici măcar să meargă.

Privi în jur şi îşi dădu seama că stătea locului în mijlocul culoarului şi că lumea începea să o privească peste umăr şi că se uita la ea ciudat când o ocolea. Helen nu ar fi putut suporta să meargă la cantină şi să dea cu ochii de toţi. Ştia că Lindsey şi Zach ar fi fost acolo, râzând de ea, şi chiar nu avea puterea să îi înfrunte acum, dar tot trebuia să se ducă undeva şi amfiteatrul era chiar lângă ea. Uşa era întredeschisă, aşa că Helen o împinse şi intră.

Se vedea doar o lumină foarte slabă pe scenă şi sala era foarte liniştită, tăcută, exact ceea ce căuta Helen. Se aşeză pe marginea scenei şi începu să-şi despacheteze gustarea de prânz. În timp ce mesteca, Helen aruncă o privire în jur, observând numărul mare de decoruri noi care erau abia în faza de construcţie. Clubul de teatru dădea două spectacole pe an – o scenetă iarna şi un musical primăvara. Helen şi prietenii ei mergeau de obicei la reprezentaţiile de genul acesta, pentru că, fiind un oraş atât de mic, mereu ştiau pe cineva care juca în piesă – chiar dacă era doar *Piatra vorbitoare nr. 4.* Nu era ea tâmplar, dar decorurile respective i se păreau imense în comparaţie cu cele pe care le văzuse până atunci.

Se întrebă ce piesă avea de gând clubul de teatru să

pună în scenă şi căută un pic până găsi un scenariu aşezat cu faţa în jos. Era un exemplar al piesei *Visul unei nopţi de vară.* Helen deschise la prima pagină şi citi, „Scena 1. Atena. Palatul lui Tezeu“. Îşi dădu ochii peste cap şi lăsă scenariul să-i cadă din mână, având senzaţia că i-ar fi fost întinsă o capcană. „Poate că Lucas avea dreptate, Furiile chiar îţi decideau viaţa.“

Helen reuşi să treacă nevăzută în ultimele trei pauze, dar nu avea cum să o mai ţină norocul prea mult timp. Când se auzi soneria care anunţa că ultima oră se încheiase, se grăbi să ajungă la dulap, dar Lucas îi anticipase gândurile.

— Hei! strigă el din cealaltă parte a coridorului.

Părea mare şi periculos când se apropie de ea, fiecare pas făcându-i pe elevii din clasele mai mici să se dea la o parte din calea lui.

— Unde ai fost toată ziua?

— Am fost ocupată. Nu pot să întârzii iarăşi la antrenament, răspunse scurt şi nu îi aruncă nici măcar o privire pe când îşi luă lucrurile din dulap.

— Te conduc, spuse el brusc, măcinat de grijă, tot încercând să se uite în ochii ei.

Îşi ţinea capul în jos şi faţa acoperită de păr, şi nu răspunse. Mergeau pe hol unul lângă celălalt, în acelaşi ritm, dar Helen se simţi cumva şi mai singură alături de Lucas decât atunci când era doar ea.

— De ce nu m-ai sunat azi-dimineaţă? Puteam să te iau mai devreme dacă aveai nevoie să te opreşti undeva pe drum, zise când tăcerea deveni insuportabilă.

— Uite, Lucas. E foarte drăguţ din partea ta că vrei să mă duci la şcoală, dar cred că mi-e mai uşor să merg cu bicicleta. Aşa că poate ar fi mai bine s-o lăsăm baltă.

— Nu mai vrei să vin să te iau? întrebă pe un ton glacial.

— Nu, nu mai vreau, spuse când ajunseră la mijlocul holului care ducea spre vestiar.

Se întoarse în sfârşit să se uite la el, ceea ce nu fu o decizie prea bună. Părea rănit.

— Bine, rosti el în şoaptă. Ai de gând să-mi spui ce

boacănă am făcut sau va trebui să aflu singur?

— Nu ai greşit cu nimic, răspunse Helen.

Lucas o privi, aşteptând să simtă minciuna din glasul ei, dar nu avea ce să simtă. Lumina din jurul chipului lui deveni difuză, ascunzându-i expresia feţei.

— Vei putea ajunge singură la mine acasă după antrenament? întrebă privind în jur atât de confuz, încât ea nu ştiu încotro să se uite sau ce să spună.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta, începu Helen încercând să găsească o scuză plauzibilă.

— Vii! Creon e prin împrejurimi şi să înveţi cum să te aperi împotriva lui este mult mai important decât ce am făcut eu sau nu ca să te enervez, zise deodată nervos.

Helen dădu din cap, ştiind că era o prostie din partea ei să renunţe la a învăţa să se lupte. Abia dacă îl putea vedea prin imaginile confuze pe care le crea, îndoind lumina din jurul lui. La un moment dat, erau trei de Lucas rotindu-se în sus şi în jos, de parcă Helen se uita printr-un caleidoscop. Îşi ţinu privirea în jos şi ochii ascunşi în spatele părului până când imaginea lui Lucas se stabiliză şi putu să se uite la el fără să ameţească.

— Vrei să te las în pace pentru tot restul zilei? întrebă controlându-şi tonul cu grijă.

„Nu, se gândi ea. Şi da.“ Ambele răspunsuri erau cât se putea de reale. Nu-l *putea* minţi, dar adevărul deveni deodată foarte alunecos.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, murmură ea.

El nu spuse nimic, doar se întoarse şi plecă.

— Bună, Luke… pa, Luke, spuse Claire când veni lângă ei. Se uită când la unul, când la celălalt. V-aţi certat?

Helen dădu din umeri şi o luă pe Claire de mână, îndreptându-se spre vestiar.

— Nu prea îmi pasă, doar asta putu Helen să zică.

Alergând pe pistă, o întrebă pe Claire cum fusese ziua ei, îi mărturisi secretul legat de amfiteatru şi o rugă să nu îi spună lui Matt, ca să evite încheierea unei prietenii. Claire se uită ciudat la ea, dar nu o întrebă nimic.

Helen era mult mai irascibilă decât de obicei. Era ca şi

când toată lumea devenise o poantă pe care o aşteptase răbdătoare, dar când o auzise i se păru de prost gust. Dacă ar fi fost într-un club de comedie, s-ar fi ridicat de la masă şi ar fi plecat, dar, în schimb, trebuia să se ducă la comediant acasă şi să-l lase pe vărul lui să o bată până îi suna apa în cap.

După antrenament, Helen merse cu bicicleta ca o fată ascultătoare la moşia Delos şi ajunse acolo înaintea lui Lucas, Jason şi Hector. Coborî la terenurile de tenis, care erau pe cale a fi transformate în arene de luptă cu nisip, în loc de podea, şi aruncă o privire în jur. Era o sabie pe jos, aşa că o ridică şi o învârti un pic, ca să vadă cum era. I se părea al naibii de ridicol. Helen concluzionă că sabia nu era de nasul ei.

— Cred că Hector vrea să înveţi să arunci cu suliţa mai întâi. Este ceva tradiţional, spuse Cassandra în spatele ei.

— N-aş vrea să nu respect tradiţia, zise Helen sarcastică, aruncând sabia la pământ, cu vârful în jos, aşa că mânerul formă o cruce deasupra pământului.

— Ba da, ai vrea. De fapt, cred că asta voia mama ta, zise Cassandra pe tonul ei misterios şi înfiorător, pe care îl mai folosea uneori, în momente critice. Dar mama ta ţi-a dat acest nume în trecut, iar eu pot doar să văd în viitor.

— Eşti un Oracol! spuse Helen de parcă trebuia să-şi fi dat seama mai de mult.

Deodată, nu mai era aşa de sigură că îi plăcea să fie singură cu Cassandra. Era o lumină ciudată în ochii ei. Helen se învârti în jur, încercând să păstreze distanţa, dar apropiindu-se treptat de ieşire.

— Delphi, Delos. Şi Oracolul din Delphi a fost mereu unul dintre preoţii iubiţi ai lui Apollo, spuse Helen cât putu de calmă, încercând să-i distragă atenţia Cassandrei.

— Da, dar nu chiar. Oracolul a fost mereu unul dintre Scionii lui Apollo, dar era o preoteasă. O fată, zise Cassandra cu amărăciune. Oracolul din Delphi este vlăstarul lui Apollo şi al celor Trei Moire.

— Nu prea cred că scria asta în cartea pe care mi-ai dat-o, spuse Helen neîncrezătoare în timp ce Cassandra scoase

sabia din pământ, o cântări în palmă şi păşi în faţă.

— Acest fapt nu a fost adus la cunoştinţa istoricilor din antichitate, dar ştiau că Apollo este fiul lui Zeus, şi nu al unuia dintre primii zei. Era a doua generaţie, un fel de Scion glorificat şi, ca şi noi, avea să moară la un moment dat, zise Cassandra apropiindu-se de Helen cu sabia în mână.

— Atunci, de ce nu a murit? întrebă Helen cu grijă, încercând să-şi păstreze calmul pentru a nu o provoca.

Helen merse în cerc în direcţie opusă, dar nu-şi dezlipi privirea de spada de bronz pe care Cassandra o lăsa când să îi cadă din mână, când o lua înapoi de jos, de parcă nu se putea hotărî să o ridice.

— Apollo a căzut la învoială cu Cele Trei Ursitoare, spuse ea, pe jumătate distrasă de vreun gând mai negru. Le-a oferit ceva ce nu puteau avea fără el. O fetiţă. A jurat pe râul Styx că vor avea un urmaş şi, în schimb, Atropos a jurat să nu îi taie niciodată firul vieţii. De atunci înainte, Apollo a devenit nemuritor, şi o fată din fiecare generaţie din neamul lui Apollo le aparţine Ursitoarelor. Este fata lor spirituală şi uneori mai vede ce au pregătit mamele ei pentru această lume.

Cassandra trăgea de timp, îşi dădu seama Helen. Indiferent ce plănuia, o neliniştea pe Helen şi, cu toate că nu părea prea sigură pe ea, continua să se apropie. În vremea asta, lumina începu să danseze pe pielea ei, iar ochii şi dinţii îi străluceau cu o uşoară tentă de mov. Helen ştia că era mai în vârstă, mai mare şi mai puternică decât Cassandra, dar ştia, de asemenea, că ea era cea care se afla în pericol. Cassandra nu era singura fiinţă din acel corp micuţ. Era vizitată şi poate chiar parţial controlată de cele Trei Moire.

Helen privi neajutorată cum Cassandra şi oaspeţii ei spirituali îi tăiară calea. Putea oricând să zboare şi să scape acum, că ştia cum să se ridice de la pământ, dar nu ştia dacă şi-ar putea controla zborul odată ajunsă în aer. În acelaşi timp, nu ştia cum să aterizeze fără să-l ţină pe Lucas de mână. Dar îi era mai frică de Oracolul cu sabia în

mână decât de eventualitatea de a cădea din cer. Helen era cât pe ce să-şi încerce norocul cu zborul când Cassandra îşi schimbă brusc comportamentul. Din mesagerul întunecat al Ursitoarelor, deveni o fată mică şi vulnerabilă.

— Am văzut ceva, Helen, zise ea disperată. Apoi, am văzut iarăşi şi iarăşi. Mi-a fost atât de ruşine de ce am văzut, încât nu i-am spus nimănui despre asta. Şi îmi pare foarte rău dacă greşesc – pentru noi toţi. Dar trebuie să fac asta… pentru că asta este ceea ce urmează.

Ochii i se umplură de lacrimi şi părea atât de chinuită, încât Helen ar fi făcut orice pentru a o face să se simtă mai bine. Îi zâmbi înţelegătoare Cassandrei, care încerca să-şi controleze respiraţia şi dădu din cap drept răspuns, punându-şi ambele mâini în jurul mânerului spadei. O ridică deasupra umărului şi se opri, aşteptând ca Helen să fie gata.

Helen îşi înghiţi ţipătul care încerca să îi iasă pe gură şi încercă să-şi tempereze frica. Dacă Oracolul din Delphi, Cassandra, îi văzuse moartea, ce sens avea să se lupte împotriva sorţii? Avea de ales? Gândul de a nu-şi putea controla destinul o enerva. Era destul de enervată cât să ţină bărbia ridicată şi să ia singura decizie pe care o putea lua, chiar dacă era probabil ultima ei decizie.

— Aş putea încerca să zbor şi să scap, dar care e zicala aia din *Oedipus Rex?* „Adeseori, un om îşi întâlneşte destinul pe drumul pe care a luat-o pentru a-l ocoli“, nu? Aşa că, fă ce ai de făcut. *Aleg* să terminăm cu asta acum, răspunse Helen cât de calmă putu, deşi tot corpul îi tremura de frică.

Cassandra îşi învârti sabia şi în acea milisecundă Helen ştiu că avusese o viaţă bună pentru că brusc o iubea atât de mult, încât şi-ar fi păstrat-o cu recunoştinţă. Avusese prieteni extraordinari, cel mai grozav tată din lume şi un corp puternic şi sănătos. Chiar avusese ocazia să simtă bucuria zborului. Şi o dată, doar o singură dată în mijlocul nopţii, aproape că se *sărutase* cu singurul băiat pe care îl dorise vreodată…

Helen simţi o gâdilare ciudată, ca şi când cineva ţinea un kazoo[21] imens într-o parte a gâtului ei şi sufla în el. Văzu cum ochii Cassandrei se făcură mari în vreme ce luă sabia de la gâtul lui Helen şi o privi. Sabia era de-a dreptul sfârtecată pe mijloc şi mototolită ca o folie de aluminiu. Cassandra o privi şocată pe Helen pentru un moment, apoi lacrimi de fericire îi curseră pe obraji.

— Am avut dreptate, suspină în timp ce lăsă sabia să-i cadă din mâini şi o îmbrăţişă pe Helen.

Apoi, începu să ţopăie, făcând-o şi pe Helen să sară cu ea.

— Nu ai murit! E aşa de… Nici nu ai idee cât de fericită sunt că nu te-am omorât, ţipă ea.

— Da, şi eu la fel, spuse Helen ameţită.

Era vie.

— Stai un pic. Încă mai trebuie să testăm asta, zise Cassandra veselă pe când alerga la un cufăr plin cu arme din colţul terenului împrejmuit. Deschise capacul, luă un arc cu săgeţi, zâmbi şi o trase direct în pieptul lui Helen.

Helen o auzi pe Ariadne ţipând în spatele ei şi pe cineva alergând cu viteză de semizeu ca să o prindă, dar era prea târziu. Săgeata o lovi şi îi sări de pe piept, bâzâind uşor în timp ce făcu asta. Ajuns prea târziu ca să-i schimbe cursul, Jason o lovi din plin în spate şi o dărâmă la pământ. Se rostogoliră împreună până ce el ajunse deasupra ei, sprijinindu-se în coate şi uitându-se uimit la pieptul ei.

— Am văzut cum te-a lovit săgeata aia, spuse el vehement, ca şi când ar fi jurat în faţa unui mare juriu.

— Şi asta s-a şi întâmplat, zise Cassandra din celălalt colţ al terenului de tenis, radiind de fericire.

— Cred că în sfârşit Cassie a luat-o razna, îi şopti Hector cu tristeţe Ariadnei, dar fără urmă de surpriză.

— Nu, nu am luat-o razna. Hector. Am *văzut-o,* spuse zâmbind cu gura până la urechi. Helen nu poate fi rănită de nicio armă. Încearcă şi tu, rosti ea, scoţând o sabie din

[21] Instrument muzical rudimentar, la negrii din America de Nord, format dintr-un tub închis la capăt de o membrană care vibrează odată cu emisia vocală. (n.red.)

cufăr şi oferindu-i-o.

— Cass, lasă sabia jos, spuse Ariadne ţinându-şi mâna ridicată într-o încercare de a o linişti pe Cassandra. Putem să discutăm despre asta.

— Nu sunt nebună! ţipă Cassandra, deodată albă ca varul la faţă.

Se vedea că mai spusese asta şi înainte, iar lui Helen i se păru că în general nu se descurca prea bine când venea vorba să o creadă lumea.

— Nu e nebună, zise Helen convingătoare, eliberându-se din strânsoarea lui Jason şi ridicându-se în picioare. Hai, Cass! Trage în mine.

Cassandra îşi mai puse o săgeată în arc şi o ţinti pe Helen – de data aceasta, în frunte. Ariadne ţipă încă o dată, dar ţipătul nu se mai auzi când văzură cu toţii cum săgeata sărise de pe fruntea ei direct pe pământ. Nimeni nu rosti nimic pentru o vreme.

— Nu are cum! ţipă Hector, un dram de invidie făcându-l să pară aproape nervos.

— Te-a durut? întrebă Jason întorcându-se spre Helen şi privind-o neîncrezător.

— Da, poate, un pic, spuse Helen, dar Jason era prea entuziasmat ca să asculte de fapt.

Alergă până la cufăr, luă o suliţă şi o aruncă spre Helen. Aceasta ricoşă imediat.

— Bine, aia m-a cam înţepat, zise Helen zâmbind şi ridicându-şi mâinile ca ei să înţeleagă că îi ajunsese, dar Hector deja avea o sabie în mână şi se îndrepta spre ea.

— Mă opresc imediat ce începi să sângerezi, bine? spuse el într-o doară, înainte să înceapă să dea în ea.

După patru lovituri, lama sabiei era distrusă.

Helen se împiedică şi căzu pe spate, cu braţele în sus. Nu era rănită, dar încă avea instinctul de a se proteja şi Hector era de-a dreptul înfiorător când ataca. Ploaia de lovituri se întrerupse brusc când ceva plonjă din cer şi pică de-a dreptul violent pe Hector. Lucas sărise pe Hector de sus, făcându-şi vărul să intre vreo jumătate de metru în pământ înainte să se aşeze în genunchi ca să îl lovească.

— Lucas, opreşte-te! ţipă Helen la unison cu Cassandra şi Ariadne.

Jason nu ţipă, dar, ca de obicei, sări peste ceilalţi doi ca să îi despartă. Furios, Lucas îl lovi pe Jason din greşeală şi acea lovitură neatentă îl făcu să se oprească şi să se uite la verii lui ceva mai atent. Hector era la fund, acoperit de straturi de noroi, ridicându-şi mâinile în semn că nu voia să se lupte. Jason stătea deasupra fratelui său, sângerând din buză şi împingându-l pe Lucas de umeri, ca să îl ţină la distanţă. Lucas clipi şi o privi pe Helen din şanţul pe care îl crease folosind spatele lui Hector drept sapă.

— Încerca să te omoare, spuse Lucas repede, coborându-şi pumnul.

Îl privi pe Hector şi vocea îi era spartă, de parcă ar fi fost un băieţel.

— Te-am văzut. Aveai o sabie.

— N-am nimic. Lucas, uită-te la mine. Nicio urmă de sânge. Sunt teafără, zise Helen cu delicateţe îndreptându-se spre şanţul creat.

Îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi încercă să-l convingă să se dea la o parte de pe verii săi speriaţi şi obosiţi. Lucas se lăsă ridicat din groapă, docil din cauza regretelor şi confuziei.

Cassandra îi explică fratelui ei despre invulnerabilitatea lui Helen în timp ce Ariadne şi Jason îl ridicară pe Hector din terenul care stătea să se surpe. Era rănit – nu prea grav, dar destul cât să nu poată merge pe picioarele lui. Ariadne şi Jason au fost nevoiţi să îl susţină pe Hector, ducându-l în casă, iar când Lucas privi cum vărul lui traversa curtea când şchiopătând, când târându-se, îi veni să se aşeze pe nisip.

Trei siluete care se mişcau foarte repede ieşiră din casă ca să vadă ce se întâmplase. Pallas îşi ajută copiii să intre, în vreme ce Castor şi Pandora discutară un pic cu Ariadne şi apoi se grăbiră să vadă dacă Helen, Lucas şi Cassandra erau răniţi.

— De ce nu m-ai avertizat, Cassie? întrebă Lucas încet, pe când Castor şi Pandora strigau diverse întrebări, în

timp ce intrau pe terenul de tenis.

Cassandra dădu din umeri, evitând să se uite în ochii cuiva.

— Îi era frică, răspunse Helen în defensivă, încheind interogatoriul.

O luă de mână pe Cassandra şi o trase mai aproape de ea, un pic enervată că ar învinui-o pe Cassandra pentru ceea ce făcuse Lucas.

— A avut o viziune cum dădea cu o sabie în mine şi a crezut că m-ar fi omorât. A crezut că *trebuia* să mă omoare. Voi aţi fi spus cuiva asta dacă eraţi în locul ei?

Castor dădu din cap înţelegător în vreme ce Pandora se apropie să o mângâie pe Cassandra ca şi când încă ar mai fi fost un mic copil.

— Indiferent ce vezi, ştii că poţi să vorbeşti cu mine despre asta, rosti Pandora cu drag.

Lucas tremură de parcă ar fi auzit o minciună, iar Cassandra şi Helen schimbară o privire, înţelegând că amândouă îi observaseră reacţia.

— Îmi poţi spune mie, Cassie, zise Lucas ferm, dar ea clătină din cap.

— Niciunul dintre voi nu îmi mai poate fi confident. Eu sunt singura care poate decide ce să spun celorlalţi şi ce să ţin ascuns de ei, zise ea calmă.

Cassandra se desprinse din îmbrăţişarea Pandorei şi stătu dreaptă, ca o femeie. Era de parcă ar fi renunţat la copilărie printr-un simplu gest dureros. Trase aer adânc în piept şi se întoarse spre Helen.

— Să stai acolo aşteptând să îţi tai capul, rosti noua, matura şi ceva mai trista Cassandra, a fost cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Asta pentru că nu te-ai putut vedea pe tine, murmură Helen încet, dând uşor din cap.

Cassandra îl privi pe Lucas care încă era în stare de şoc din cauza a ceea ce făcuse. Îi puse mâna pe umăr şi îl scuturăpână se uită la ea.

— Hai să intrăm să vedem cum se simte Hector, zise ea în vreme ce îşi ajuta fratele să se ridice.

Se aşezară la masa din bucătărie ca să discute despre noua lor descoperire, dar nimeni nu avea vreun răspuns pentru Helen. Tot ce puteau face era să pună şi mai multe întrebări. O întrebară dacă îşi putea aminti de vreun moment în care se tăiase într-un cuţit sau ceva similar, dar copilăria lui Helen fusese incredibil de lipsită de violenţă pentru un Scion. Nu ţinea minte să fi avut vreo zgârietură mai mare decât o tăietură în hârtie. Asta stârni o discuţie filosofică despre ce anume putea fi numit armă – dacă hârtia o putea răni, dar o suliţă nu, puteai să faci o suliţă din hârtie ca s-o omori?

— Furculiţa poate fi numită o armă? întrebă Jason arătând spre una de pe masă.

Ariadne ridică din umeri şi o înjunghie pe Helen în umăr, dar furculiţa se turti ca o îngheţată care se topeşte.

— Se pare că da, spuse Ariadne. Poate o lingură? întrebă ea căutând una cu privirea.

— Puteţi să încetaţi? zise Lucas închizându-şi strâns ochii. În cele din urmă, vom găsi ceva care să o rănească. Poate chiar să o omoare. Poate că ar fi mai bine să încetăm cu experimentele, până nu ne dăm seama cum de poate face asta.

— Sunt de acord cu Lucas, spuse Castor cu grijă. Şi cu cât aflăm mai devreme cum a ajuns ea aşa, cu atât mai bine.

— Nu poate fi ceva moştenit că am mai fi văzut asta la vreun Scion, zise Pallas holbându-se la Helen ca la un gândac neobişnuit găsit sub un buştean. Poate a fost scufundată în râul Styx? rosti de parcă asta ar fi fost cea mai logică explicaţie. Nu arată ea a zombi, dar poate că nici Ahile nu arăta aşa.

— Nu. Sunt convins că încă are suflet, spuse Castor dând din cap.

— Şi cum ar fi ajuns la râul Styx? Nu am mai întâlnit un Coborâtor de câteva milenii încoace, adăugă Cassandra neîncrezătoare.

Helen voia să afle ce era un „Coborâtor“, dar era prea timidă ca să întrerupă pe cineva, deşi asta trebuia să faci

dacă voiai să te faci auzit în familia aceasta.

— Atunci, de ce nu încercăm ceva mai normal, cum ar fi un pistol? întrebă Jason.

Încă încerca să înţeleagă talentul incredibil al lui Helen.

— Când ai auzit tu de gloanţe suficient de rapide, încât să lovească un Scion? De aia încă folosim săbii, prostuţule, spuse Ariadne zâmbind.

— Da, dar ce-ar fi dacă am pune-o să stea locului şi să încaseze câteva gloanţe? Teoretic, ne pot ucide dacă ne lovesc de destule ori.

— Nu contează de câte ori este împuşcată. Ai putea să arunci o bombă în ea şi tot nu ar păţi nimic, asta încerc să vă spun, zise Cassandra obosită de frustrare.

— Trebuie să existe un motiv pentru asta. Nu este un talent, aşa că trebuie să aibă vreo metodă de protecţie despre care nu am auzit încă. O să cercetez şi o să fac o listă cu posibilele explicaţii, spuse Pallas încă fixând-o pe Helen cu privirea.

— Te ajut eu, tată, zise Hector intrând în bucătărie şchiopătând, având părul încă umed, fiind proaspăt ieşit de sub duş. Mor de nerăbdare să aflu cum face Sparky şmecheria asta.

— Am încercat să-l conving să se bage în pat, dar nu a vrut să asculte de mine, se plânse Pandora din spatele lui.

Îi zâmbi lui Pallas când trecu pe lângă el şi se duse direct la Lucas.

— Cum te simţi? întrebă Lucas simţindu-se vinovat.

Hector dădu mâna cu el.

— Nu-i nimic, frate. Aş fi făcut acelaşi lucru dacă eram în locul tău, spuse Hector, apoi zâmbi misterios, cum obişnuia să facă uneori. Doar că eu aş fi dat *mai tare.*

Se îmbrăţişară şi apoi totul păru să fi revenit la normal. Ariadne începu să o întrebe ceva pe Pandora, dar Helen nu se mai putu abţine.

— Îmi spuneţi şi mie de ce îmi ziceţi cu toţii Sparky, vă rog? rosti ea repede, frustrată. Şi, dacă mă mai înjunghie cineva în seara asta, o s-o iau razna, adăugă ea uitându-se la Jason care se furişa în spatele ei ţinând în mână un

capsator.

— Nu i-ai spus încă? îl întrebă Cassandra pe Lucas uimită. Trebuia să faci asta acum câteva zile bune.

— Ştiu, am vrut să se deprindă cu zburatul mai întâi, răspunse el înainte să se întoarcă spre Helen. Poţi genera fulgere. Electricitate. Nu ştiu cât de puternic este şocul tău electric, dar, din câte am simţit eu şi din ce a simţit Hector la supermarket, cred că e considerabil de mare.

— Fulgere? întrebă Helen neîncrezătoare.

Deodată, îşi aminti imaginea unei lumini albastre şi apoi pe Kate căzând la pământ. Un gând oribil îi veni în minte.

— Credem că asta înseamnă că eşti urmaşa lui Zeus, zise Cassandra. Dar nu ştim încă din care Casă faci parte.

— Casă? întrebă Helen atât de buimacă, încât nu reuşea să înţeleagă bine propria limbă.

— Descendenţa ta, Helen, rosti Castor cu blândeţe. Zeus a avut mulţi copii – de fapt, chiar şi Apollo era fiul lui –, aşa că nu putem şti sigur care e Casa ta încă. Dar nu-ţi face griji, ne străduim să aflăm de unde vii.

— Mersi, murmură Helen, încă destul de copleşită.

— Nu poţi controla asta deocamdată; pur şi simplu, pare că sare din tine când eşti supărată, zise Lucas după o lungă pauză.

Se uita la ea ciudat.

— Ca un taser? întrebă Helen nerăbdătoare, ieşind brusc din transă.

— Da, confirmă Hector ca şi când ar fi încercat să-şi amintească ambele senzaţii şi să le compare în minte. Dar mai puternic.

— Ah, chiar doare? întrebă Helen încet, simţindu-se din ce în ce mai rău.

— Da, oarecum, spuse Hector dând din umeri condescendent. Ştii, dacă te-ai antrena un pic, probabil că ai putea să generezi o doză letală în curând.

— Nu va fi nevoie, zise Helen ridicându-se în picioare, oripilată de sugestie şi de ea pentru că ar putea face aşa ceva.

— Helen, ai răbdare, s-ar putea să fie ceva de bine,

răspunse Jason. Ai putea să înveţi cum să-ţi foloseşti fulgerele, în loc să te baţi, spuse el privindu-l pe Lucas.

— Nu trebuie să le foloseşti ca să omori, doar să ameţeşti lumea, adăugă Lucas încercând să facă situaţia mai uşor de suportat pentru Helen.

Nu avea de unde să ştie că tot ce zicea doar înrăutăţea lucrurile.

Helen se gândi la corpul inconştient al lui Kate – cum se convulsionase când se văzuse lumina albastră. Cum îi căzuse capul pe spate şi gura i se deschisese incontrolabil când Helen o ridicase de la pământ. Nu putea să-şi scoată imaginile înfricoşătoare din minte, aşa că începu să bată din picior, frângându-şi mâinile ca să mai risipească din energia nervoasă pe care o simţea. Ştia că se uitau cu toţii la ea.

— Ce-ar fi să vorbim mâine despre asta? le propuse Pandora tuturor celor din cameră, deşi Helen îşi putea da seama că era de dragul ei. Hector trebuie să mănânce şi restul trebuie să facă duş. Nu vă supăraţi, băieţi, dar puuuţiţi, spuse ea veselă şi cu o grimasă amuzantă pe chip în timp ce se uita la Jason şi Lucas.

Auzi câte un chicotit pe ici, pe colo, dar cel mai important era că reuşise să le distragă atenţia de la Helen.

— Te simţi bine? şopti Ariadne după ce familia se despărţi în bisericuţe de câte doi.

Helen o strânse de mână pe Ariadne şi încercă să zâmbească, dar nu avea deloc idee ce ar putea răspunde, aşa că începu să se îndrepte spre uşă ca să plece.

— Te duc eu acasă, zise Lucas peste umăr, uitându-se la Helen, încheind scurta conversaţie dintre el, tatăl şi unchiul lui.

— Am bicicleta la mine, spuse Helen încet de pe pragul uşii.

— Şi ce dacă? zise Lucas direct.

Îşi îndreptă privirea spre Hector.

— Am nevoie de maşina ta, îi spuse de-abia controlându-şi nervii.

Hector încuviinţă uitându-se când la Helen, când la

Lucas cu ceva care părea a fi compasiune.

Lucas îi mulţumi vărului lui, apoi o apucă pe Helen de mână şi o duse afară să-i ia bicicleta. O puse în spatele SUV-ului lui Hector, îi ţinu uşa deschisă lui Helen până urcă în maşină şi ieşiră din garaj fără să-şi adreseze un cuvânt. Se opri într-una dintre multele parcări amenajate pentru admirarea peisajului şi se întoarse spre Helen.

— Ce se întâmplă? întrebă el supărat, frustrat şi speriat în acelaşi timp.

Helen nu ştia ce să îi răspundă.

— Mi-ai putea spune măcar cu ce am greşit?

— Ţi-am mai zis o dată, nu ai făcut nimic, se adresă Helen genunchilor ei.

— De aia te porţi aşa cu mine? Uită-te la mine! o imploră el luând-o de mână.

Se uită lung la mâinile lor împreunate de parcă ar fi fost prima dată când le vedea aşa.

— Ştii ce, retrag ce am spus. Da, ai făcut ceva greşit. M-ai dus de nas. M-ai lăsat să cred că mă placi.

Toată faţa lui Luke se schimonosi. Helen nu avea vreun motiv să mai spere după ce se întâmplase în noaptea de dinainte, dar, dintr-un motiv sau altul, licări ceva înăuntrul ei, ca o speranţă, că poate, cândva, Lucas îşi va schimba părerea. Licărul dispăruse de tot când el încuviinţă.

— Te-am dus de nas, spuse ţinându-şi ochii strâns închişi şi pumnii atât de încleştaţi pe volan, încât Helen crezu că mai avea puţin şi îl rupea.

Helen îşi desprinse centura de siguranţă şi ieşi.

— Te rog, aşteaptă, începu el să spună, dar ea trânti portiera şi îl întrerupse.

— Şi ce anume să aştept? Să-mi spui că sunt tare de treabă, dar că nu ai pune vreodată mâna pe mine? Mersi, am auzit asta deja. Acum, deschide portbagajul ca să îmi pot lua bicicleta, zise ea cu duritate.

Îşi simţea vocea străină, atât de supărată şi înveninată de sarcasm, încât parcă era a altcuiva.

— Promit că nu mai zic nimic tot restul drumului dacă vrei să tac. Dar, te rog, lasă-mă să te duc acasă, răspunse

Lucas calm.

Pe Helen o scotea din minţi cât de calm era.

— Deschide naibii uşa sau o să o rup, ţipă Helen.

Ştia că se face de râs purtându-se ca un copil alintat în mijlocul drumului, dar nu se putea opri. Umilinţa îi ieşea din fiecare por şi trebuia să se îndepărteze de Lucas cât putea de repede. Nu voia nici să lase ceva în urmă – ca să nu fie nevoită să se întoarcă la el pentru ceea ce îi aparţinea.

Stătu în spatele maşinii lui cu capul în jos şi braţele încrucişate deasupra inimii ei rănite. Ştia că Lucas se uită în oglinda retrovizoare, aşa că se aplecă în aşa fel încât să nu o mai poată zări. În sfârşit, deschise uşa din spate. Helen îşi luă bicicleta şi porni la drum fără să îi mai adreseze un cuvânt. Când ajunse acasă, se prăbuşi în pat fără să se schimbe măcar.

Se afla pe marginea tărâmului uscat, într-un loc nou, pe care îl văzuse de la distanţă, dar la care nu credea că va ajunge vreodată. Era tot un teren stâncos, dar printre smocurile de iarbă tăioasă se aflau coloanele a o mie de temple. Cândva fusese un imperiu aici. Dar nu şi acum.

În depărtare era promisiunea unui râu. Helen nu-şi putea da seama dacă îl poate auzi sau dacă simţea mica parte în plus de umiditate a aerului, dar ştia că e apă curgătoare prin apropiere. Se simţea atât de uscată şi goală pe dinăuntru! Unde era râul?

Căutând râul cu privirea, se uită în jos la arhitectura doborâtă şi citi numele elogiate pe marginea ei. Gracus o iubeşte pe Lucinda, Ethan o iubeşte pe Sarah. Michael o iubeşte pe Erin. Timp de ceea ce crezu a fi zile întregi, îşi trecu degetele peste numele sculptate în coloanele dărâmate ale jurămintelor deşarte şi şterse de praf pietrele de mormânt din cimitirul iubirii. Fiecare tip de moarte avea un loc de odihnă pe tărâmurile uscate.

Merse până îi sângerară picioarele.

Helen se trezi într-o cameră inundată de o lumină tristă,

albastră. Încercă să se întoarcă şi se simţi ţintuită de salteaua ei, de parcă ar fi fost atacată de liliputani în toiul nopţii. Reuşise cumva în somn să îşi dea pantofii şi tricoul jos, dar blugii îi erau atât de încurcaţi în cearceaf, încât trebui să se împingă jos din pat şi să se zbată pe podea ca să se dezvelească. Era o luptă urâtă, mai ales că încă era plină de noroi din cauza şanţului săpat de Lucas cu corpul lui Hector, de sânge uscat de pe tălpile ei tăiate şi de un praf gri, pe care îl luase de pe tărâmul secetos. Picioarele i se vindecaseră, evident, dar erau urme de picioare cu sânge uscat pe toată suprafaţa cearceafurilor. Erau imposibil de curăţat şi trebuia să cumpere unele noi. Iar. Din fericire, tatăl ei era reticent când venea vorba de chestii de fete, aşa că nu ar fi întrebat-o nimic pe Helen despre cumpărăturile ei repetate de lenjerie de pat.

Îşi dădu jos blugii în drum spre baie şi intră sub duş înainte ca apa să se încălzească. Deschizându-şi gura, înghiţi cât de mult jet rece cât putu. Îşi simţea gâtul atât de uscat şi corpul o durea de la mers atâtea sute de kilometri sub un soare mort, încât apa rece era ca o binecuvântare, deşi o făcea să tremure. Helen îşi privi pielea şi cum apa era forţată să treacă în mici şuvoaie printre firele ei de păr zburlite. O făcu să se gândească la râul pe care îl văzuse de la distanţă înainte să se trezească.

Nu şi-l putea aminti.

Ştia că, la un moment dat, oftase de uşurare şi doar un singur lucru ar fi putut-o face să se simtă aşa pe tărâmul sterp. Apa. Dar nu putea să-şi amintească nimic legat de asta. Era un râu pe undeva, dar îl uitase. Cum putea să uite un râu de pe tărâmul uscat? Era inimaginabil, aşa că nu se mai gândi la asta. O deranjă că nu se mai gândea la el, aşa că se îndreptă, încă goală şi udă leoarcă, spre oglinda din camera ei, luă nişte tuş verde ţipător pe care îl lăsase Claire acolo ultima dată când dormise la ea şi scrise „râul pe care nu mi-l amintesc“ pe oglindă, în cazul în care ar fi uitat iarăşi. Apoi, uită de el şi se îmbrăcă pentru a merge la şcoală.

Se lăsa frigul şi aerul era umed din cauza ceţii. Helen îşi încheie jacheta până la gât şi îi păru rău că nu-şi luase mănuşi. Mergând cu bicicleta la şcoală, trebuia să-şi ţină o mână în buzunar şi una pe ghidon, apoi le schimba când mâna cu care conducea începea să amorţească.

Când ajunse la şcoală, îl văzu pe Lucas în parcare, sprijinindu-se de un Audi pe care îl zărise în garajul familiei Delos, dar pe care nu îl văzuse condus de el până atunci. Îi aminti cât de proastă fusese să creadă că ar fi sărutat-o în noaptea aceea, în garaj, apoi îşi coborî privirea şi se grăbi să intre în şcoală fără a-i face cu mâna. Dădu să o urmărească şi deschise gura să îi spună ceva, dar apoi se opri şi o lăsă să plece. Când Helen ajunse la uşă, o auzi pe Claire strigând-o din spate, aşa că se opri şi aşteptă să o ajungă din urmă.

— Voi încă sunteţi certaţi? întrebă ea uitându-se la figura tristă a lui Lucas.

Când reuşi să vadă mai bine cât de teribil arăta Helen, izbucni:

— Sfinte Sisoe! Ce naiba ai păţit?

— Nu am dormit prea bine azi-noapte, murmură Helen.

— Ai cearcăne negre şi albastre, Len! De parcă nu ai mai fi dormit de câteva săptămâni bune, răspunse Claire foarte îngrijorată. Ai plâns mult?

— Nu, deloc, zise Helen.

Şi era adevărat. Era tristă, dar niciodată nu simţise nevoia să plângă când trecea printr-o depresie. Îi venea doar să doarmă.

— Ai putea să îmi spui de ce vă certaţi? întrebă Claire cu grijă.

— Nu ne-am certat, serios. Luke pur şi simplu nu vrea să fie cu mine, răspunse Helen vârându-şi pumnii în buzunare.

Helen descoperi că, dacă îşi încorda muşchii, putea să se forţeze a se mişca.

— Nu te cred, rosti Claire. I-a tras un pumn în faţă lui Hector doar pentru că a vorbit cu tine şi a cam dat sfoară în toată şcoala că tu eşti prietena lui.

— Păi, probabil că şi-a schimbat părerea de atunci, răspunse Helen.

Nu avea energie să se certe. Abia dacă avea energie să formeze cifrul de la dulap.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu? întrebă Claire, examinând spatele cocoşat al lui Helen.

— Îhm. Nu mă vrea, Gig. Mi-a spus-o chiar el. Acum, putem s-o lăsăm baltă? Sunt pur şi simplu prea obosită.

— Da, sigur. Nicio problemă, zise Claire mângâind-o pe spate.

Pentru o clipă, Helen se lăsă pe Claire, îmbrăţişând-o.

— Rahat. Îl omor, se oferi Claire.

Helen încercă să râdă, dar se auzi ceva care suna mai mult a tuse.

— Mersi mult, dar nu. Nu vreau să-l văd mort, rosti Helen târându-şi picioarele după Claire până la ora de dirigenţie.

Domnul Hergeshimer o întrebă de sănătate imediat ce avu ocazia să bage de seamă cât de rău arăta. Helen îi dădu cuvântul ei de onoare că se simte bine şi, după ce îi examină atent chipul pentru un moment, renunţă şi continuă să-l hărţuiască pe Zach despre alegerea lui în ceea ce privea cuvântul zilei. Matt o întrebă pe Helen în şoaptă ce-i mai făcea stomacul, apoi îi spuse încă o dată că el credea că ar trebui să renunţe la antrenament.

— Te extenuezi până peste poate. Uită-te cât ai slăbit, zise el cu vorbele tatălui ei.

Restul dimineţii trecu cam la fel ca dirigenţia. Fiecare profesor o întrebă dacă nu voia să meargă la asistentă şi toate cunoştinţele ei erau îngrijorate că încă nu-i trecuse „criza“ pe care o făcuse în urmă cu câteva zile, la antrenament. Cu excepţia lui Zach.

— Nu aveam idee că eşti aşa de rapidă, Hamilton, spuse încercând să o ajungă din urmă pe hol.

Helen nu s-ar fi prins deloc de ce voia să zică dacă Zach nu ar fi încercat întruna să îi atragă atenţia. Helen îşi dădu seama că nu mai auzise zvonuri noi despre ea în ultima vreme şi se întreba de ce Lindsey nu ar profita de această

ocazie perfectă pentru a o numi „ciudăţenie“.

— Da, sunt destul de rapidă, replică ea încercând să pară dezinteresată.

— Chiar înainte să cazi, te-am văzut alergând după tipul ăla fără tricou şi mi-am dat seama că tot timpul ăsta eu înţelesesem taman invers. Vezi tu, mereu am crezut că tu eşti aia care se lasă alergată, plăcându-ţi atât de mult să pui lumea pe jar, zise el cu un rânjet subtil. Dar mi-e greu să cred că te-ar putea întrece vreun tip. Nu cred că am văzut pe nimeni alergând aşa de repede.

— Stai, *tu* i-ai spus *lui Lindsey?* întrebă Helen simţind un gol în stomac. Credeam că s-a întâmplat invers.

— Trebuie să recunosc, spuse el ironizând-o. Când vrei, te mişti aşa de repede, că devine chiar inuman. Singura dată când am mai văzut pe cineva mişcându-se atât de repede a fost când unul dintre puştii ăia Delos se dădea mare în timpul antrenamentului de fotbal şi un boboc a ajuns de partea cealaltă a terenului.

Zach fu întrerupt de profesorul de istorie al lui Helen, care îi făcu semn să se grăbească şi să intre în clasă. Pentru moment, Helen era salvată, dar, după cum se uita Zach la ea, avea senzaţia că problemele ei nu se sfârşeau aici. Reuşi să nu se mai gândească la asta zicându-şi că Zach putea să inventeze oricâte zvonuri voia, oricum toţi ar fi crezut că exagerează. Cel puţin, era destul de convinsă că ar crede asta. Lui Zach îi plăcea să bârfească şi, cu toate că lumea în general îl asculta, viteza de Scion era ceva ce trebuia văzut ca să fie crezut.

În drumul ei spre amfiteatru ca să îşi întâlnească gaşca, Helen fu interceptată de Cassandra şi Ariadne. O întrebară unde mergea şi nu dori să le mintă, aşa că le invită şi pe ele.

— Dar să fiţi discrete, bine? le avertiză Helen. Nu vreau să ne urmărească flota ta de admiratori, Ari!

— Admiratorii mei? Majoritatea se ţin după tine acum că ştiu că îţi plac băieţii, spuse Ariadne zâmbind.

— Pardon? zise Helen oprindu-se în mijlocul holului.

— Întreaga şcoală credea că tu şi Claire sunteţi un

cuplu, spuse Cassandra nerăbdătoare şi apoi schimbă subiectul, trecând la ce era mai important, ca de obicei. Arăţi groaznic, Helen! Ce se întâmplă?

— N-am nimic, rosti Helen într-o doară. Dar ce-i cu mine şi Claire?

— Ei, hai! Trebuia să fi bănuit ceva, zise Ariadne trăgând-o pe Helen spre amfiteatru. Toţi băieţii spun că au încercat să se cupleze cu una din voi la un moment sau altul, dar sunteţi inseparabile. Au crezut că sunteţi lesbiene sau cel puţin şi-au închipuit că trebuie să fiţi din moment ce nu aţi ieşit cu niciunul dintre ei. Mare scofală! Acum, spune-ne ce ai păţit la faţă?

— Nu am dormit prea bine, zise ea repede, încă enervată de zvonurile care probabil erau răspândite de Lindsey. Chiar par atât de dezgustătoare azi?

— Eşti doar obosită şi slăbită. Ca şi când ai fi traversat un deşert, spuse Cassandra, uitându-se *prin* Helen cu ochii ei mari şi negri. Clipi, dădu din cap şi se uită atentă la Helen. Ai traversat un deşert? întrebă ea foarte confuză.

— Doar în vis, spuse Helen ridicând din umeri.

Helen le făcu un semn cu mâna să tacă, apoi se uită în jur, ca să vadă dacă erau profesori. Când văzură că drumul era liber, se furişară pe uşa de urgenţă, care era deschisă, şi intrară în amfiteatru pe uşa din spate. Ceilalţi din grup erau deja aşezaţi pe scenă, pachetele lor fiind puse pe şerveţele, ca la un picnic.

— Super. Le-ai invitat, spuse Matt încuviinţând mulţumit când văzu că Helen nu venise singură. Dar să nu mai aduci pe nimeni altcineva sau s-ar putea să fim prinşi.

— Probabil că vom fi prinşi oricum, zise Claire zâmbind. Dar merită. Unde am mai fi avut parte de o asemenea atmosferă? adăugă ea, arătând spre decorul care creştea treptat în jurul lor.

Cassandra şi Ariadne priviră în jur cu admiraţie, mai ales la ceea ce avea să fie palatul lui Tezeu. Schimbară un surâs conspirativ cu Helen, care reuşi să schiţeze ceva ce semăna, deşi nu prea, cu un zâmbet. Părţile din lumea zânelor ale decorului din *Visul unei nopţi...* o atrăgeau pe

Helen, dar cele greceşti o speriau. Imitaţiile de coloane în stil doric erau pe jumătate văruite şi aşezate oblic pe podea, ca şi când ar fi căzut şi o făcură pe Helen să-şi amintească de drumul ei obositor din noaptea de dinainte.

Nu voia să se mai întoarcă pe tărâmul sterp, dar măcar dacă putea să găsească râul acela… „Stai, ce râu?“ se gândi ea. Îşi întoarse spatele la coloanele pe jumătate construite şi se aşeză lângă Claire, ca să mănânce de prânz.

Helen se strădui să participe la conversaţie, însă de-abia dacă putea mesteca, dar să râdă şi să glumească. Îşi dădea seama că prietenii ei erau amuzanţi şi distractivi după cum reacţionau Cassandra şi Ariadne, însă de-abia dacă îşi putea ţine ochii deschişi, darămite să mai şi spună câte ceva. Claire trebui să îi tot dea coate ca să-i amintească să mai ia o gură din sendviş, aşa cum încearcă o dădacă să convingă un copil alintat.

Helen nu voia să le strice cheful. Pur şi simplu, nu se prindea când era cazul să zâmbească, să încuviinţeze sau să continue conversaţia şi, când nu era nimeni atent, mintea îi zbura în cu totul altă parte. Se tot gândea la zburat. Mă rog, de fapt, se tot trezea gândindu-se la Lucas, dar imediat ce gândurile i se îndreptau în direcţia aia, îşi canaliza imaginaţia spre zburat. Poate că ar fi putut încerca singură, mai târziu, dar, de data asta, ar trebui să o facă în casă, nu să îşi ia zborul pe undeva şi să nu mai poată coborî. Deşi ideea de a fi purtată departe de o briză nu părea prea rea acum.

— Lennie! Se sună, spuse Claire cu rucsacul deja pe umăr.

Helen sări în picioare şi îşi luă lucrurile în timp ce prietenii ei îşi aruncară priviri pline de înţeles.

Claire încercă să stea de vorbă cu Helen pe pistă, dar, în cele din urmă, renunţă când văzu că tot ce făcea Helen era să schimbe subiectul şi să vorbească despre Claire. Helen nu voia milă şi nici să vorbească despre ea însăşi. Tot ce dorea era să îşi închidă mintea cumva şi să plutească. O întrebă pe Claire despre cearta ei neîncetată cu Jason şi, în

vreme ce Claire îi explica nuanţele dezbaterii pe care o avuseseră în după-amiaza aceea despre asigurarea medicală universală, Helen domolea curenţii de aer din jurul ei, exersând tehnici de zbor sub influenţa gravitaţiei. Abia aştepta să ajungă acasă în seara aceea, după serviciu şi să vadă cum funcţionează.

Claire era îngrijorată şi, fiindcă nu se simţea în apele ei când era aşa, de obicei, devenea nervoasă. Şi acum era din cale-afară de furioasă. Helen era de-a dreptul o epavă şi Claire nu prea avea ce să facă decât să-şi protejeze prietena de alte motive de supărare – şi exact asta avea de gând să facă.

Trecu pe la News Store în seara aceea, ca să vadă cum se mai simţea Helen şi se îngrijoră şi mai tare, adică îi sări ţandăra, când Kate nu încetă să o întrebe ce păţise Lennie. Claire nu-i putea spune prea multe, poate doar în mare, pentru că foarte probabil Kate i-ar fi zis şi lui Jerry, ceea ce probabil însemna că Helen ar fi fost pedepsită până la absolvire, pentru că fusese desfrânată sau cum or fi numind creştinii asta. Claire fusese crescută conform credinţei şintoiste. Nu credea în zeul lor sau ceva de genul ăsta, dar regulile erau aceleaşi cu sau fără iad şi afurisenia veşnică. Adolescentele pur şi simplu nu aveau voie să facă sex în nicio cultură sau bătrânii le-ar fi numit uşuratice. Pur şi simplu, aveau cu toţii termeni diferiţi pentru acelaşi lucru. Claire se gândi un pic şi ajunse la concluzia că şi tineretul avea nişte termeni pentru asta, dar nu erau neapărat mai delicaţi.

Toată şcoala vorbea despre Helen, bineînţeles. Se zvonea că Lucas ar fi ieşit cu ea de câteva ori, ar fi primit ce voia şi apoi ar fi decis că Helen nu se potrivea rolului de prietenă a lui, aşa că i-ar fi dat papucii. Helen nu ştia nimic despre asta, dar reputaţia ei era la pământ. Toţi băieţii roiau în jurul ei ca vulturii, acum, că era vulnerabilă şi în mod clar ajungeai repede în patul ei. În doar câteva săptămâni, Lucas Delos reuşise să facă imposibilul, declarând deschis sezonul de vânătoare a fetei cu care toţi

băieţii aveau vise erotice încă din clasa a cincea. Helen era acum ca Sandy la sfârşitul filmului *Grease*[22]. Sandy paraşuta îşi schimbase tenişii albi şi fusta peste genunchi cu o pereche de colanţi negri şi vulgari, plus păr înecat în fixativ. Ei bine, Claire avea de gând să-l facă pe Lucas să plătească pentru asta.

Şi mai rea decât toată bârfa era înfăţişarea lui Helen. Ea se cocoşa mereu ca să pară mai scundă, dar mai nou ziceai că se plia în două în jurul inimii, de parcă i-ar fi trântit cineva un pepene în coaste. Lucas o rănise pe Helen, iar asta o răni pe Claire şi nimeni nu o rănea pe Claire, *ergo,* era timpul ca Lucas să aibă de-a face cu furia lui Claire.

Se ţinea un foc de tabără pe plajă, în acea seară. Mai toată şcoala venea acolo, mai puţin Helen, bineînţeles. Jason îi spusese lui Claire într-o doară că şi el, şi restul clanului mergeau pe plajă, aşa că măcar Claire ştia unde să-l găsească pe ticălos. Avea să se lase cu bătaie şi regretă inevitabilele victime colaterale, pentru că începuseră să-i placă unii dintre oamenii al căror nume de familie se întâmpla să fie Delos. Dar nasul lui Lucas trebuia să coboare vreo câţiva centimetri, iar Claire era singura destul de curajoasă ca să facă asta.

Lucas putea fi intimidant când voia să fie. Nu părea să vrea asta prea des – de obicei, stătea cuminte la ore, ascultând cu atenţie părerile şi ideile celorlalţi –, dar tot era ceva. Claire îl văzuse cum îi punea pe oameni la locul lor atât verbal, cât şi fizic, aşa că ştia că nu avea să fie chiar floare la ureche. Până şi Hector se dăduse înapoi de la o luptă cu el la un moment dat, dar asta doar pentru că Jason îi ţinea partea lui Lucas, deşi Hector era fratele lui şi cei doi chiar păreau să ţină mult unul la celălalt.

Se gândea aşa de mult la Jason pentru că nu putea să

[22] Povestea a doi tineri, Danny (John Travolta) și Sandy (Olivia Newton-John) care au o frumoasă poveste de dragoste în vacanța de vară. Sandy fiind australiancă, iar Danny american, la sfârşitul verii, ei cred că şi povestea lor s-a terminat. Dar viaţa le oferă surpriza de a se reîntâlni la aceeaşi şcoală, unde Danny este un şmecheraş, iar Sandy fetiţa drăguţă şi gingaşă. (n.red.)

înţeleagă ce era cu el. Părea să-i convină a juca rolul celui mai abuzat copil mijlociu din lume, tot punându-se între Lucas şi Hector ori de câte ori se certau – ceea ce se întâmpla cam zilnic, din câte putea vedea Claire. Trebuia să facă asta pentru că simţea că nu are de ales. Hector era fratele lui, dar Lucas şi Jason erau inseparabili. Claire dorise să o întrebe pe Helen dacă se purtau aşa şi acasă, dar nu avusese niciodată ocazia să o facă.

Sărăcuţa de Lennie! Lui Claire nu-i venea să creadă cât de *slabă* devenise peste noapte. Arăta de parcă ar fi alergat două maratoane la rând sau ceva de genul ăsta. Helen zicea că nu ar fi plâns, dar Claire nu o credea. Ochii îi erau aşa de roşii şi umflaţi, că ori plânsese toată noaptea, ori încercase să stea cu ochii în soare timp de ore întregi. Claire se gândi la petele albastre de sub ochii lui Lennie şi trebui să deschidă un pic trapa de la maşină ca să lase un pic de aer curat s-o calmeze. Mai avea puţin şi plângea, şi fix de asta n-avea nevoie acum.

Claire conducea BMW-ul tatălui ei, o rachetă terestră extrem de enervantă, îndreptându-se dinspre News Store spre plaja ’Sconset unde se ţinea petrecerea. Părinţii ei se oferiseră să-i cumpere propria maşină, dar Claire trăsese de timp. Ştia că avea nevoie de una, dar nu voia să primească o maşină nouă-nouţă din acelaşi motiv pentru care ea se ducea la Helen acasă, şi nu invers. Nu voia ca bunăstarea familiei ei să stea în calea prieteniei lor. Chiar şi-aşa, una din ele trebuia să facă rost de o maşină, iar Helen nu prea reuşea să-l convingă pe Jerry să îi cumpere una, aşa că, până la urmă, Claire era nevoită să cedeze şi să accepte orice simbol de avere voiau să îi cumpere părinţii ei şi să treacă peste asta. Nu putea să o mai lase pe Helen să meargă cu bicicleta la şcoală. Venea iarna şi ticălosul ăla de Lucas spălase putina şi o lăsase pe Helen fără cineva care să o ducă în maşină. Încă un motiv să îi tragă o mamă de bătaie.

Merse de-a lungul plajei până văzu lumina portocalie a focului, parcă şi traversă plaja ca să ajungă în mijlocul acţiunii. Începu să-l caute pe Lucas la marginea luminii,

unde toţi tipii din clasele superioare se fandoseau, dar nu-l văzu acolo. Apropiindu-se, îi ochi pe Matt şi pe Ariadne care vorbeau veseli privind spre apă.

O strigară şi ea le făcu cu mâna, dar, înainte să ajungă la ei ca să o poată întreba pe Ariadne pe unde era tontul de văr-su, îl văzu pe Hector ieşind din apa oceanului ca un colos. Claire trebui să se oprească din mers ca să admire priveliştea. Hector avea doar 17 ani, mergea pe 18, însă avea muşchii bine definiţi ai unui bărbat şi arăta enervant de bine. Râdea şi strigă ceva spre valuri, uitându-se peste umăr, aşa că sigur mai era cineva în spatele lui, dar Claire nu putea să vadă altceva printre valuri.

Ud leoarcă şi zâmbind atât de tare, încât lumina focului părea să i se agaţe de faţă, Hector făcu doi paşi mari către Amy şi Lindsey care începură să ţipe, îi spuneau să stea departe de ele, dar amândouă îşi ţineau braţele desfăcute şi se aplecau spre el când spuneau asta. Le ignoră micile proteste şi se trânti pe un morman jilav de pături, iar ele îl întâmpinară cu râsete. Claire îşi dădu ochii peste cap şi îşi întoarse privirea spre ocean, aşteptând ca şi ceilalţi băieţi Delos să iasă din apa rece ca gheaţa, întrebându-se cum de puteau suporta asta.

Trecu un minut. Apoi, încă unul. Dacă mai era cineva în apă, sigur se îneca. Claire alergă până pe ţărm şi fugi de-a lungul lui, fiind cu ochii în patru după vreun semn că ar fi cineva acolo. Valurile erau mari şi tulburi şi nu-i venea să creadă că Hector intrase acolo.

— Hei! Hector! Mai e cineva acolo? ţipă Claire către grămada Hector- Amy-Lindsey.

— E în regulă, zise Hector cam enervat înainte de a se întoarce şi a face ceva ce le făcu pe ambele fete să ţipe şi să chicotească.

Apoi, Hector îşi ridică faţa din decolteul lui Lindsey şi rosti „Jason“ cu o voce normală. Nu avea cum să audă asta cineva aflat sub apă, dar Claire privi spre ocean şi văzu cum pieptul gol al lui Jason ieşi la suprafaţă. Îşi dădu părul spre spate şi se îndreptă spre mal, blugii l ui drepţi atârnând atât de jos, încât Claire îi putea vedea muşchii în

V de la baza abdomenului la fiecare pas. Nu-l văzuse niciodată atât de aproape gol şi, evident, îi luă ceva timp să-şi dea seama că-şi ţinea gura deschisă. O închise brusc şi îşi încrucişă braţele, părând enervată.

Jason îi zâmbea, mişcându-se la fel de uşor prin apă de parcă ar fi mers pe culoarul liceului. Îşi aminti deodată că spusese despre el cândva că era prea frumuşel, insinuând intenţionat că era efeminat, dar acum îşi dădu seama că fusese o idioată să creadă vreodată că arăta a fată. Tot corpul lui ţipa a masculinitate. Se opri la doar câţiva centimetri de Claire, picioarele lui fiind încă scăldate de valuri, de parcă încercau să îl convingă să vină înapoi la joacă.

— Pot să te ajut cu ceva? spuse el cu ochii întredeschişi şi zâmbind dintr-un colţ al gurii.

Ştia că saliva după el şi asta o călca pe nervi.

— Unde e prostul de văr-tu?

— Am o groază de veri proşti. Peste o sută, de fapt, zise el apropiindu-se.

Oare Jason crescuse peste noapte sau fusese mereu atât de bine făcut? Claire făcu un pas înapoi fără să-şi dea seama, apoi îşi încleştă pumnii şi se postă în faţa lui Jason, invadându-i intenţionat spaţiul personal. Mirosea a sare şi raze de soare, iar pielea lui radia căldură.

— Ca să înţelegi mai uşor, *Gayson,* spuse ea, îl caut pe ratatul ăla care mi-a rănit cea mai bună prietenă.

— Luke nu e aici, zise el apropiindu-şi faţa şi mai mult de Claire. Vrei să vorbeşti cu el despre Helen?

Claire refuză să îi întâlnească ochii dezarmant de verzi. Nu-şi dădea seama cum de îi poate vedea culoarea ochilor atât de clar pe întuneric, dar o vedea.

— Nu ţi-e frig? întrebă ea mai mult ca să-şi dea timp pentru a-şi reorganiza gândurile.

Arăta cumva altfel. Mai sălbatic decât de obicei. Era ca o pisică de casă pe care o credea complet domesticită, până să descopere că se furişează noaptea ca să vâneze.

— Nu mi-e frig niciodată în apă, spuse el repede. Şi, dacă ai veni cu mine să înoţi, ţi-aş ţine şi ţie de cald.

Claire nu avea idee ce voia el să zică, aşa că îl ignoră.

— Uite, ştiu că mai toate fetele de pe insulă stau la coadă ca să aibă ocazia să fie folosite de unul, dacă nu de toţi trei Super Armăsarii de voi – dar Helen nu e ca fetele alea şi aş vrea să-i spui lui Lucas să se ţină departe de ea de acum înainte. Ai înţeles?

— Ce te face să crezi că îi pot spune ceva lui Lucas? răspunse Jason.

Părea amuzat de cerinţele ei. Claire îl ignoră şi continuă să vorbească:

— Spune-i că nu-mi pasă cine va fi noua lui prietenă, dar chiar vreau să o lase în pace pe Lennie. E la pământ, bine? Aşa că zi-i că dacă scopul lui era să o rănească pe cea mai drăguţă fată pe care o ştiu, atunci şi-a îndeplinit misiunea. Şi dacă tot faci asta, poţi să îl anunţi că, dacă nu păstrează distanţa, o să-i trag personal un şut în fund, spuse ea hotărâtă înainte să se întoarcă şi să plece în direcţia opusă.

— Obrăznicătură mică… rosti Jason cât să audă numai el.

O luă de mână şi o făcu să se întoarcă spre el.

— Ai înţeles greşit, Unu-Şaizeci. Nu ştiu dacă te-ai uitat bine la Luke azi la şcoală, dar nu poţi afirma că mergea prea ţanţoş. Helen este cea care se poartă cu el de parcă ar fi ultimul om, nu invers.

Claire îşi dădu seama că Jason chiar credea ce vorbeşte. Fuseseră în destule dezbateri împreună, ca să îşi dea seama când se implica emoţional, iar situaţia asta chiar îl deranja.

— Nu-mi mai spune aşa, zise ea nonşalantă.

Începuse să îi spună „Unu-Şaizeci“ după ce aflase cât de scundă era fără cizmele ei cu platformă. O scotea din minţi chestia asta, dar acum avea lucruri mai importante pe cap.

— Ea a făcut asta? întrebă Claire având încredere în sinceritatea lui Jason.

— Din câte ştiu eu, da. S-au certat când o ducea acasă cu maşina noaptea trecută şi el s-a întors acasă abia azi-dimineaţă. Şi el e rănit, Claire, şi îmi fac griji pentru el.

— Ştii unde e? Chiar aş vrea să vorbesc cu el.

— Sincer? Ar putea fi *oriunde,* răspunse Jason.

O văzu pe Claire muşcându-şi buza de jos şi făcu un pas către ea, ochii lui îmblânzindu-se de dragul ei.

— Dar, dacă tu chiar trebuie să dai şuturi în fund cuiva în seara asta, al meu e liber, zise el făcând semn spre posteriorul lui.

Claire izbucni în râs şi ochii lui verzi se făcură mari de uimire.

— Deci de-aia ţi se spune Giggles, zise el încet, dar Claire continuă să vorbească de parcă nu l-ar fi auzit.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa de urât cu tine, Jason. Lennie îmi ascunde multe în ultima vreme, mărturisi ea. Mereu a avut secretele ei, dar, în ultimele câteva săptămâni, mi-a fost greu să-i fiu alături pentru că nu îmi spune nimic. Nu ştiu cum o pot ajuta, dar trebuie să încerc, ştii ce vreau să spun?

— Eşti o prietenă bună, zise Jason luând-o de mână şi aducând-o mai aproape de el.

Degetele lui erau uscate şi calde.

— Poate că ţine secrete faţă de tine acum, dar va avea mereu nevoie de tine.

— Şi voi fi mereu acolo pentru ea, murmură Claire distrasă de o picătură de apă care se scurgea pe pieptul lui Jason.

— Pentru că eşti loială, rosti ţinând-o lipită de el. Şi iubitoare, zise punând ambele ei mâini tremurânde pe mijlocul lui gol. Şi curajoasă, adăugă coborându-şi gura spre a ei.

*

Creon numără cum treceau minutele cât timp verii lui, Hector şi Jason, rămaseră sub apă. Nu ştia că aveau talentul ăsta, aşa că era o întâmplare fericită că fusese acolo să observe asta. Îi pierduse urma lui Lucas mai devreme, ceea ce se întâmpla destul de des ţinând cont de faptul că verişorul lui putea să zboare, aşa că trebui să se mulţumească a-i urmări pe Jason şi pe Hector la

petrecerea aia ridicolă de pe plajă. Îşi privea verii cu indignare cum îşi croiau drum printre valuri. Atâta talent irosit pe nişte laşi cărora le era prea frică de zei ca să îi înfrunte şi prea interesaţi de propria lor plăcere ca să se gândească la urmările pe care le-ar avea dorinţele lor carnale pentru întreaga lor Casă.

Nu ştiau cât de uşor era pentru Scioni să le lase pe muritoare însărcinate? Voiau idioţii ăia ca primul lor copil să fie făcut cu vreo naivă necoaptă şi fără personalitate? În mod clar, nu le păsa de Casa lor, altfel nu şi-ar fi pierdut vremea cu fete atât de proaste. Era aşa de chinuitor, încât Creon trebui să privească în altă parte şi să scrâşnească din dinţi. Hector şi Jason erau semizei şi se purtau ca o pereche de tipi dintr-o frăţie de la facultate, rostogolindu-se în nisip cu muritori slabi de minte. Era doar o fată pe acea insulă care le era egală. O singură fată merita atenţia lui.

Helen. Dar Lucas nu o lăsa în pace nici măcar pentru o clipă, aşa că asta îl sili pe Creon să se ţină departe de ea. Nu putea să-şi înfrunte fătiş verii sau misiunea lui secretă ar fi fost descoperită, dar fuseseră câteva dăţi când Creon se gândise serios la varianta asta. Chipul lui Helen îi rămăsese întipărit în minte. Se tot gândea la confruntarea lor din mlaştină. Frica şi furia din ochii ei când îl fugărise era atât de pură, atât de pătimaşă, încât era aproape imposibil să-i reziste. Era puternică, dar totuşi atât de inconştientă de potenţialul ei, încât era aproape neajutorată. Mâinile îi tremurară la gândul de a o cuceri, dar trebuia să aibă răbdare.

Mama lui îl rugase să aştepte până putea să afle dacă exista vreo posibilitate ca vreo persoană din familie să fi lăsat vreun bastard prin Massachusetts. Creon fusese de acord, deşi nu prea voia, aşa că acum aştepta răspunsul ei, dar ştia ce îi va spune. Chiar dacă nu văzuse Furiile când o întâlnise, ştia că Helen nu este verişoara lui.

Se auzeau zvonuri că unii Scioni din trecut au reuşit să scape de Furii, iar Creon se gândi că Helen era una dintre ei. Mama lui îi zisese că era imposibil – că toate celelalte

case fuseseră distruse –, dar Creon avea ceva mai mult pe care să se bazeze decât intuiţia. Trădătorii o păzeau de parcă era ultimul Scion inamic şi era atât de neantrenată, atât de necunoscătoare în legătură cu ce era de fapt, încât i se părea evident lui Creon că fusese ascunsă intenţionat de toate celelalte Case, chiar şi de a ei, cu vreun blestem sau o vrajă de vreun fel. Dar, pe lângă toate aceste motive, corpul lui Creon îi spuse că nu avea cum să fie rudă cu el. Îşi întâlnise zeci de verişoare, toate la fel de frumoase cum ar trebui să fie fetele lui Apollo, dar niciuna dintre ele nu îl ţinuse treaz aşa cum o făcea Helen. *Ştia* că este din altă Casă.

Era dator familiei sale să fie vigilent şi să mai aştepte câteva zile ca să respecte promisiunea pe care i-o făcuse mamei lui, dar avea să arate de ce era în stare cât de curând. Era gata să înfrunte această provocare şi, cu toate că mai exista un mod de a uni Casele în afara luptei, Creon încercă să nu se gândească la asta oricât de tentant ar fi fost. Aceasta era singura şansă a lui să se bucure de gloria pe care o merita, ultima şansă la glorie pentru orice Scion. Mai era un Triumf care se voia cucerit şi, în inima lui, ştia că acest Triumf ar fi fost cel care să deschidă porţile Atlantidei.

Creon era menit să fie Scionul care să-şi facă familia nemuritoare, iar pentru asta tatăl lui l-ar fi onorat mai mult decât pe oricine altcineva.

CAPITOLUL 13

Helen auzi ceva pe acoperiş, urcă scările până în balcon şi deschise uşa cât de repede putu, dar nu era nimeni acolo. Oftă, bucuroasă că Lucas nu mai dormea acolo. Nu voia deloc să o audă când avea coşmaruri şi doar ce se trezise din pricina încă unuia de pomină. Acum, se simţea singură şi nefericită, dar nu era convinsă dacă era din cauza visului sau a vieţii ei de zi cu zi.

Se întoarse în camera ei şi privi scrisul de pe oglindă. Apoi scrise L-AM VĂZUT IARĂŞI cu tuşul verde al lui Claire şi se forţă să se uite la cuvinte. Asta era a doua noapte la rând când văzuse un râu pe care nu şi-l putea aminti. Îşi storcea creierii încercând să-şi imagineze râul, dar mintea ei se încăpăţâna să se uite în altă parte. Deodată, îşi văzu propria reflexie în oglindă şi i se tăie răsuflarea.

Obrajii îi erau scofâlciţi de foame şi deshidratare, cămaşa de noapte nu îi venea nicicum, iar braţele şi picioarele îi erau acoperite de noroi negru. Nămol de râu.

Văzuse un râu cu maluri negre şi apă gri. Îşi putea aminti setea şi faptul că nu putea bea. Dar de ce era aşa de greu să-şi amintească restul? Se concentră un pic, încercând să-şi recapete memoria.

Setea era chinuitoare, aşa că se duse spre apă. Se aplecă deasupra malurilor cu mâl negru şi văzu peşti mici şi gârboviţi lovindu-se ameţiţi unii de ceilalţi, de parcă ar fi uitat cum să înoate. Se îndepărtă de râu, refuzând să bea apa aceea chiar dacă ar fi murit de sete, cu sunetul curenţilor repezi de apă în gând...

Helen fugi spre baie şi se duse direct la duş, încercând să cureţe noroiul negru şi clătindu-şi gura de nenumărate ori. Se simţea întinată. Tot frecă noroiul până ce pielea îi

deveni roşie şi ochii o usturară fiindcă stătea cu ei deschişi şi îndreptaţi spre capul duşului.

Când ieşi de sub duş, îşi duse cearceafurile şi pijamalele la maşina de spălat. Nu mai era nici urmă de sânge de data asta, dar Helen se îndoia că ar fi putut să cureţe noroiul acela. Puse o jumătate de ceaşcă de clor în maşină şi avu grijă ca apa să fie fierbinte, sperând că putea să salveze materialul cât de cât. Apoi, se duse sus, să cureţe toate urmele de picioare murdare pe care le lăsase prin casă.

Era sâmbătă dimineaţă devreme şi de obicei tatăl ei era acasă în timpul zilei şi muncea noaptea, dar de data asta alesese să lucreze ambele schimburi, ca să îi dea lui Kate o zi liberă. Helen nu putea fi sigură, dar avea senzaţia că cei doi se cam evitau. Încercase să stea de vorbă cu Kate seara trecută, după ce Claire plecase spre focul de tabără, dar pur şi simplu nu a mai avut energia necesară. Îi păsa, chiar ţinea mult la ei, dar nu la fel de mult pe cât obişnuia să o facă. Totul i se părea mai şters lui Helen. Difuz şi înăbuşit, de parcă sentimentele ei ar fi fost stocate sub mormane de alune împachetate.

Helen îşi văzu de treburi prin casă şi termină tot înainte de prânz. Când tatăl ei nu era acasă, Helen îşi putea folosi puterile de Scion şi termina totul în câteva minute, în loc de câteva ore. După ce termină treaba, decise că, din moment ce era singură în toată casa, putea să exerseze zburatul.

Helen se duse în camera ei şi opri, şi porni gravitaţia, alternând între a pluti şi a cădea la pământ până se prinse cum să îşi legene picioarele sub ea ca să cadă în picioare, în loc să tot pice grămadă. Se jucă un pic cu curenţii de aer, dar nu putu să facă nimic altceva decât să-şi perfecţioneze poziţia de plutire sau risca să distrugă camera. După câteva ore de făcut acelaşi lucru, telefonul care suna încontinuu o determină să iasă afară din casă. Familia Delos voia să ştie de ce nu era la ei, să se antreneze, şi nu s-ar fi oprit din sunat dacă nu răspundea.

Helen nu putea să înţeleagă care mai era rostul de a învăţa cum să mânuiască o sabie dacă nu putea fi rănită de

arme şi nu avea nevoie să ştie să se lupte din moment ce putea pur şi simplu să zboare şi să scape. Ştia că, până la urmă, Hector sau Jason ar fi venit să o caute acasă, aşa că se plimbă pe-afară fără vreo destinaţie anume, sperând că un pic de viteză ar fi ajutat-o să-şi elibereze mintea. Purta blugi şi un pulover; nu era chiar echipament de sport, dar nu conta. Imediat ce trecu de centrul oraşului, o luă pe Polpis Road, îndreptându-se spre est. Nu-i păsa unde ajungea atâta vreme cât nu era lângă oameni. În timp ce alerga, îşi dădu seama că mai venise pe aici o dată şi, cu toate că nu voia să se gândească la primul ei zbor şi la tot ce urmase după asta, ştia că era locul perfect unde ar găsi liniştea şi singurătatea mult dorită.

Soarele apunea şi era recunoscătoare că era suficient de amorţită cât să se bucure de ceva frumos fără ca gândurile ei depresive să distrugă totul. Privi în jur şi văzu un far cunoscut. Se uită spre nisipul de sub picioarele ei şi se întrebă dacă era acelaşi nisip care îi îmbrăţişase pe ea şi pe Lucas când treceau prin atâta durere. Când *muriseră* pentru o clipă, îşi dădu ea seama.

Imediat ce îi veni acest gând în minte, ştiu că era adevărat. Făcuseră mai mult decât să se rănească mortal în seara aceea, începuseră să treacă în lumea de dincolo. Sau cel puţin Lucas începuse. Şi îl urmărise ca să-l oprească. Şi era un râu pe-acolo… Stai, ce râu?

— Hei! Pot să ştiu ce naiba faci? ţipă Hector.

Era furios. Alergă spre ea, picioarele parcurgând o distanţă mult mai mare la fiecare pas decât ar fi putut un om normal.

— Cum de m-ai găsit? spuse Helen nervoasă.

— Mişcările tale nu sunt aşa de greu de anticipat, rânji el. Acum, mişcă-ţi fundul la mine acasă.

— Nu mai vreau să mă antrenez. Nu are sens, ţipă Helen privindu-l de peste umăr şi întorcându-se să plece. Tot ce vreau este să fiu lăsată în pace.

— Vrei să fii lăsată în pace, prinţesă? Scuze, dar nu merge chiar aşa, zise el în timp ce o luă de umeri şi o întoarse invers.

Asta fu ultima picătură. Râse isteric pentru o ultimă dată – ori făcea asta, ori începea să plângă – şi îl împinse pe Hector. Cu putere.

— Ce-ai de gând să faci? Ce? Vrei să mă omori în bătaie? Nu poţi! Nu eşti destul de puternic, spuse Helen în vreme ce îl lovea pe umeri repetat, încercând să işte o bătaie. Du-te şi fă rost de o sabie. Hai, du-te! Ah, stai, am uitat. Nici asta nu mă poate răni. Deci ce ai de gând să faci acum, bătăuşule? Ce poţi tu să mă înveţi pe mine?

— Modestia, zise el încet.

Se mişcă repede, dar şi îndoi lumina într-un mod ciudat, cum făcea şi Lucas, aşa că nu îl putu vedea bine. Când ea abia încerca să-şi controleze ochii şi să se concentreze, enervată că nici măcar nu se gândise că şi Hector ar fi putut avea acel talent, Hector o înşfăcă, o urcă pe umăr şi începu să meargă spre apă.

Furioasă, Helen îşi folosi pentru prima dată toate puterile ei împotriva lui. Nu-i păsa cât de mult l-ar fi rănit, pur şi simplu continuă să împingă până reuşi să scape din strânsoarea lui Hector. Auzi cum i se rupse mâna în timp ce încerca să se îndepărteze fizic de el, apoi trecu în starea de zbor. Dar, din moment ce Hector crescuse cu Lucas ca partener de antrenament, ştia toate trucurile de care aveai nevoie când te luptai cu cineva care putea să zboare.

Când ea trase un curent de aer care să o poarte departe de el, Hector o prinse cu cealaltă mână. Mâna lui mai puternică. Helen îşi dădu seama un pic cam târziu că Hector îi dăduse voie să-i rupă mâna stângă pentru ca ea să aleagă imponderabilitatea – imponderabilitate şi un moment de slăbiciune. Înainte ca ea să înţeleagă ce făcea şi să treacă înapoi în starea gravitaţională ca să prindă destulă putere cât să-l împingă departe de ea, Hector o trase cu uşurinţă în apă, unde greutatea ei nu conta absolut deloc.

Hector merse drept în apă şi coborî până ajunseră amândoi complet sub ceea ce i se păru lui Helen a fi câţiva metri de apă întunecată. Se zbătu în zadar. Aici, Hector se simţea în elementul lui şi controla totul. Putea chiar să şi

vorbească şi să fie auzit sub apă.

— Nu eşti singura care are talente, prinţesă, spuse el.

Nu îi ieşeau bule pe gură, doar grai clar. Putea respira, vorbi şi merge sub apă de parcă era pe pământ. Helen în sfârşit înţelese de ce Hector o speria aşa de mult. Era o creatură a oceanului şi ei îi era frică de moarte de ocean.

De când aproape că se înecase în copilărie, Helen bănuise că oceanul nu prea o plăcea, dar nu mai zisese nimănui asta, deoarece era destul de convinsă că lumea ar fi crezut că este nebună. Acum, aproape un deceniu mai târziu, privind în ochii albaştri şi goi ai lui Hector, se zbătea în braţele lui. Nenumărate bule de aer îi ieşeau pe gură încercând să ţipe într-o panică mută. Îl zgârie pe faţă şi îl lovi în picioare, dar nu era nimic ce putea face ca să îi dea drumul. Avea să se înece.

Îi clocotea acid în vene şi vederea i se împăienjeni, începând să-şi piardă cunoştinţa. Când ochii i se închiseră, îl simţi cum o trage de picioare şi o duce înapoi la mal. O scoase din apă ţinând-o de gleznă şi o aruncă pe deasupra capului lui de parcă ar fi fost un ciocan, cu destulă forţă cât să-i iasă lichidul din plămâni. Vărsă apă sărată şi tuşi până urechile interne începură să o usture şi putu auzi cum îi pulsa sângele în cap.

— Dacă te-ai fi antrenat azi cu mine, ai fi ştiut că-ţi poţi folosi fulgerele sub apă, spuse el trăgând puternic de braţul rupt ca să-şi alinieze oasele şi se auzi un pocnet dureros.

Ţipă, căzu în genunchi şi gâfâi ceva vreme înainte să continue, vorbind printre dinţi:

— Dar nu te-ai sinchisit să vii la antrenament.

Stătură unul lângă altul pe nisip un timp, amândoi prea răniţi ca să se mişte. Pe când se vindecau, soarele păru să renunţe la acea zi, plonjă direct în apă şi cerul se întunecă.

— Credeam că eşti urmaş al lui Apollo, zise Helen răguşită.

Corzile ei vocale erau încă rănite, dar nu mai avea nevoie să spună altceva. Hector nu părea să fie cel mai deştept membru din clanul Delos, dar Helen începuse să

suspecteze că, deşi nu petrecea la fel de mult timp citind cărţi, cum făcea Cassandra, era la fel de isteţ ca restul familiei.

— O zeiţă a oceanului, nu foarte cunoscută, Nereida, a devenit cumva parte din Casa noastră la un moment dat. Sunt o mulţime de zei minori şi spirite ale apei sau ale pădurilor care încă mai sunt pe ici, pe colo, iar lucrurile cam au tendinţa să evolueze în o mie de ani. Niciuna dintre Case nu mai are legătură directă cu un anumit zeu, răspunse el.

— Aşa ţi-ai dat tu seama că mă pot îneca? Pentru că poţi controla apa?

— Nu, a fost doar logic. Şi nu pot controla apa, pur şi simplu, mă simt în largul meu când sunt în apă, zise înainte să se întoarcă şi să se uite în ochii ei.

Când începu din nou să vorbească, o făcu pe un ton dureros de similar cu al lui Lucas când încercase să o înveţe să zboare, iar asta o duru pe Helen.

— Nu gândeşti ca un luptător încă. Ai atâtea talente uimitoare – talente pentru care majoritatea Scionilor ar renunţa la jumătate din viaţă –, dar nu le poţi folosi pentru că nu gândeşti tactic. Ia şi tu o pauză şi foloseşte-ţi capul un pic! Oceanul nu este o armă, dar te poate ucide. Aerul nu e o armă, dar, dacă te-aş sufoca, ai muri. Pământul nu este o armă… continuă el.

— Dar, dacă m-aş lovi destul de tare de el… Da, înţeleg, îi încheie ea propoziţia înghiţind în sec.

— Sunt atâtea moduri în care poţi omorî pe cineva, Helen! Tu ai senzaţia că eşti în siguranţă pentru că ai trecut testul Cassandrei cu sabia, dar nu eşti, spuse Hector frustrat de îngrijorare. Ştiu că încă eşti în stare de şoc, dar nu am timp să aştept să te simţi bine în pielea ta ştiind ceea ce eşti. Trebuie să te maturizezi şi să o faci repede sau foarte mulţi oameni vor muri. Aşa că, du-te acasă. Mănâncă şi odihneşte-te. Nu arăţi prea bine şi nu vreau să dea cineva vina pe mine pentru asta. Dar mâine vii să te antrenezi. Nu accept niciun fel de scuză.

Fără să aştepte un răspuns, Hector se ridică şi o lăsă

singură pe plaja întunecată. Îşi plimbă medalionul în formă de inimă pe buza de jos în vreme ce stătea pe nisip, gândindu-se că fusese egoistă, proastă şi fiindu-i ruşine de comportamentul ei. Hainele îi erau ude leoarcă, dar nu le stoarse. Simţea că merită să fie udă până la piele şi să se chinuie cu acest disconfort încă un pic.

Evident, trebuia să continue să se antreneze cu Hector, dar asta însemna că trebuia să treacă pe acasă pe la familia Delos. Asta însemna că trebuia să îl vadă pe Lucas şi nu putea face aşa ceva sub nicio formă. Indiferent cât de mult tot analiza situaţia, simţea că se îneacă de fiecare dată când se gândea la faptul că avea să-l vadă zilnic, ştiind că el se forţa să se poarte frumos cu ea, că foarte probabil îi era milă de ea. Şi dacă ar fi început să se vadă cu vreo altă fată?

Neputând să se liniştească fiindcă se tot gândea la acel lucru, Helen sări în aer cu un mic ţipăt şi lăsă curentul dinspre est să o poarte deasupra apei. Timp de câteva bătăi de inimă stătu într-un mic pântec de aer în vreme ce se aprinseră stelele, consumând înfometată frumuseţea acelei experienţe, ca şi când ar fi fost novocainã emoţională.

Când se mai calmă, se ridică şi mai sus şi se prinse de o rafală de vânt care o duse înapoi spre insulă. Nu zbura prea graţios încă – de fapt, de-abia dacă reuşea să se descurce –, dar, dacă nu pierdea prea mult timp gândindu-se la asta, ştia ce să facă pentru a merge mai departe. Brusc, nu avu nicio idee unde să meargă, dar îngheţa de frig şi avea nevoie să fie consolată. Peste câteva momente, se trezi dând rotocoale casei lui Claire, fără să fi încercat intenţionat să ajungă acolo.

Helen ateriză în curtea lui Claire şi apoi îşi dădu seama că nu putea pur şi simplu să se ducă şi să sune la sonerie. Era udă leoarcă şi tremura de frig. Doamna şi domnul Aoki l-ar fi sunat imediat pe tatăl ei, dacă o vedeau aşa.

Păşind în jurul casei, Helen se uită pe ferestre, încercând să-şi dea seama unde era Claire. Îşi scoase telefonul din blugi ca să o sune pe Claire să iasă afară şi-şi

dădu o palmă peste frunte când văzu că telefonul ei vechi de două zile fusese de-a dreptul distrus de apa oceanului. Helen avu în sfârşit noroc când o auzi pe Claire ţipând în japoneză la mama ei şi călcând apăsat pe treptele care duceau spre camera ei. Se aprinse lumina de la dormitor şi trânti uşa, închizând-o în urma ei.

Nu era cel mai fericit mod în care să îi spună lui Claire adevărul, dar Helen îşi dădu cât de cât seama că plutea spre fereastră şi o văzu pe Claire stând în pat, cu gura deschisă. Helen aşteptă ţipătul lui Claire, dar fiindcă nu se auzi nimic, se duse la fereastra închisă.

— Lasă-mă să intru, zise ea repede printre dinţii care îi clănţăneau.

— Ah, la naiba! Chiar *eşti* un vampir, spuse Claire cu o expresie dezamăgită, dar deloc surprinsă.

— Ce? Nu! Doar deschide fereastra, Gig, mor de frig! şopti Helen cât putu de tare.

Claire se dădu jos din pat şi se îndreptă spre fereastră cu umerii lăsaţi.

— Ştiu că e la modă şi toate cele, dar chiar nu am chef să-mi sugi sângele. Este atât de neigienic! se plânse Claire când deschise fereastra.

Îşi puse braţul peste gâtul ei gol, dar o lăsă pe Helen înăuntru în ciuda pericolului, iar Helen aprecie asta.

— Of, pentru Dumnezeu, nu sunt un vampir, Gig! Vezi? Nu am colţi! Nici ochi ciudaţi, zise Helen ridicându-şi buza de sus ca să-şi dezvelească incisivii ei complet normali şi apoi deschise ochii cât putu de tare, ca să îi arate că nu tânjea după sânge.

— Bine! Dar a fost o întrebare îndreptăţită ţinând cont de circumstanţe! răspunse Claire în defensivă, în timp ce Helen intră pe fereastră şi reveni la starea gravitaţională în faţa ei.

— Bine! De acord, e o temere fondată, rosti Helen, dar ceva nu era în regulă. Doar ce am zburat prin fereastra ta. De ce nu eşti ceva mai surprinsă?

— Ştiam că poţi să zbori de când eram mici. Chiar te-am împins de pe acoperiş la un moment dat ca să fiu sigură.

Da, îmi pare rău pentru asta, apropo.

— Chiar *m-ai* împins! zise Helen dintr-o suflare, amintindu-şi deodată incidentul.

Aveau în jur de şapte ani şi se jucau pe balconul de pe acoperişul lui Helen. Helen căzu, dar nu atinse pământul. De fapt, se aşeză pe pământ ca o frunză care cădea dintr-un copac. Claire jurase că Helen pur şi simplu alunecase, dar Helen nu ţinea minte să-şi fi pierdut echilibrul vreodată şi, din cauza modului în care se uitase Claire la ea în următoarele săptămâni, mereu bănuise că se întâmplase ceva ciudat. Acum, totul se lega. Helen o fixă pe Claire cu privirea, mută de uimire.

— Ce-i? Nu e ca şi când ai fi murit sau ceva de genul ăsta! Pe scurt, te-am văzut că *nu* ai căzut pe scările din casa mea cu o zi înainte, când chiar *ai alunecat,* aşa că trebuia să-mi testez teoria, spuse Claire de parcă totul era de o logică greu de contrazis.

— Să testezi împingându-mă de pe acoperiş?

— N-ai idee cât de supărată am fost pe tine de atunci înainte pentru că nu mi-ai zis! Poţi *zbura,* Lennie, şi nici nu ţi-a dat prin cap să îmi spui şi mie! ţipă Claire deturnând discuţia în aşa fel încât să fie în favoarea ei, iar Helen decise că ar trebui să o lase aşa din moment ce Claire se simţea în mod clar rănită.

— Nu am ştiut până acum câteva săptămâni! insistă Helen.

— Ce mincinoasă eşti! rosti Claire punându-şi mâna în şold.

— Dar e adevărat! Mama m-a blestemat când eram bebeluş ca să nu îmi pot folosi… ei, rahat! Ar fi fost mult mai simplu dacă *eram* vampir. Atunci, ai fi înţeles! oftă Helen frustrată şi simţindu-se neînţeleasă.

Păşi un pic prin cameră, trecându-şi mâna prin părul încurcat înainte să poată gândi limpede.

— Hergie te-a pus să citeşti *Iliada,* nu-i aşa? Ţii minte cum toţi eroii aveau puteri supraomeneşti şi puteau să facă o groază de lucruri pe care oamenii normali nu le puteau face? întrebă ea.

— Da. Dar asta pentru că erau semizei. Dar nu era adevărat, spuse Claire de parcă ar fi fost ceva evident. Apoi, se prinse: O, uau…

— Sunt unul dintre descendenţii acelor eroi. Ne numim Scioni şi am o groază de puteri – chestii care nici nu ţi-ar trece prin cap. Dar nu ştiam ce sunt sau ce pot face până acum câteva zile. Aş vrea să îţi pot spune tot, dar nu ştiu ce am sau nu voie să îţi zic. Te rog, Gig! Nu te-am minţit niciodată. Pur şi simplu, trebuie să ai încredere în mine.

Voia ca Giggles să-i afle secretul şi să fie de partea ei, dar nu ştia dacă avea dreptul să includă vreun alt Scion în mărturisirea ei.

— Bine, spuse Claire, dând din cap o dată şi uitându-se direct în ochii lui Helen de parcă în sfârşit primea respectul care i se cuvenea. În mare, mi-am dat seama de chestiile astea, ştii. Ai aflat că eşti semizeu – cât de tare, apropo – când s-a mutat familia Delos aici. Pentru că şi ei sunt ca tine. Am ştiut asta din clipa în care i-am văzut. Pur şi simplu, nu ştiam ce sunteţi.

— Vezi? rosti Helen cu un zâmbet timid. De asta trebuie să îţi spun chestiile astea, am nevoie să pot vorbi cu tine ca să mă ajuţi să înţeleg toate astea. Dar nu le poţi zice celor din familia Delos până nu aflu dacă pot sau nu să îţi spun.

— Nu contează. Pot blufa sau pot să mă prefac că mi-am dat singură seama. Oricum, cam aşa a fost, zise Claire cu un zâmbet secretos. Apoi, îi veni un gând în minte şi o făcu să devină serioasă. Pe unde ai umblat, apropo? Şi de ce arăţi în halul ăsta?

Helen era cât pe ce să îi explice ce se întâmplase între ea şi Hector când sună telefonul lui Claire. Ea se uită să vadă cine o suna şi zâmbi.

— E Jason. Te-a căutat toată ziua, îi spuse Claire lui Helen întinzându-i telefonul ca să răspundă.

— Nu! Nu sunt pregătită să vorbesc cu el încă, zise Helen clar şi răspicat, făcând un pas înapoi.

— Ar fi cazul să răspunzi. Oricum, vine aici în curând.

— De ce ar veni Jason aici? întrebă Helen confuză.

Apoi, văzu cât de frumos era Claire îmbrăcată, obrajii ei

roz, îşi aminti de cearta pe care o avuse cu mama ei şi totul căpătă sens.

— Mergeţi în oraş împreună! Te-ai cuplat cu Jason la focul de tabără de aseară, nu-i aşa?

— Pur şi simplu, s-a întâmplat cumva!

— Nu pot să cred!

— Ne-am certat în legătură cu tine şi Luke şi apoi ne-am împăcat, şi… Era pe jumătate gol, ud leoarcă şi e semizeu! Cum naiba să *nu* te cuplezi cu el?

— Trebuie să plec, se bâlbâi Helen lovindu-se peste faţă şi întorcându-se spre fereastră.

— Unde te duci? întrebă Claire, întinzând mâna să o oprească pe Helen. O să îi spun să te lase în pace, dacă vrei, dar trebuie să îmi zici că nu vei păţi nimic.

— Mă duc acasă. Promite-mi că nu-l laşi să mă urmărească, bine?

Claire îi promise şi mimă că o îmbrăţişează pe Helen, ca să evite nisipul şi apa sărată, apoi Helen sări pe fereastră. Un minut mai târziu, Helen ateriza în curtea ei şi se îndreptă spre scări ca să urce pentru a face un duş şi să se încălzească.

O aştepta în spatele uşii din faţă. O doborî la pământ înainte să închidă uşa măcar. Totul se întunecă, mai întuneric decât în orice altă noapte, orice alt material cu care ar fi putut fi legată la ochi, orice altă cameră închisă în care fusese ea vreodată. Era înconjurată de un întuneric ameţitor, care o separa de restul lumii. Nici măcar nu-şi mai putea aminti cum arăta casa ei. Unde erau scările? Mobila? Nu ştia. Era de parcă ar fi căzut într-o gaură neagră.

Helen era atât de şocată, încât nu avu timp să se întoarcă înainte să simtă cum un bărbat masiv o apuca din spate. Îi luă capul în mâinile lui şi îl suci brusc într-o parte, încercând să-i rupă gâtul. Îl apucă de încheieturi şi trase de el, încercând să-l facă să-i dea drumul, dar era puternic şi era în avantaj. Simţi cum muşchii gâtului i se încordează periculos şi intră în panică pentru a doua oară într-o singură oră. Dar acel contact recent cu moartea fu ceea ce

o trezi şi începu să lovească din picioare şi să se zbată.

Helen simţi cum curentul pornea din stomacul ei. Încerca să iasă din ea şi să se ducă spre pământ, iar tot ce trebuia ea să facă era să-i schimbe direcţia. Fiind neantrenată, pierdu fulgerul şi îi coborî pe picior în jos, făcând-o să intre în convulsii. În disperarea ei, reuşi să adune ultimii volţi în mâinile ei, ca să sară prin pielea ei şi să ajungă la încheieturile bărbatului. Pentru un scurt moment, scânteia albastră lumină întreaga cameră şi văzu cum ochii bărbatului se măriră de uimire. Apoi, îl simţi cum tremura şi ţipa în timp ce era electrocutat.

Lui Helen îi mirosi a păr ars şi ozon, după care simţi cum ceea ce probabil era jumătate din energia corpului ei o părăsea, lăsând-o la fel de slabă ca o pisicuţă. Greutatea bărbatului masiv o apăsa din ce în ce mai tare şi ştia că trebuie să iasă de sub el înainte ca acela să îşi revină sau ar fi păţit iarăşi ceva ca atunci când fusese ţinută de cap. În timp ce atacatorul ei încă tremura, reuşi să îl mişte un pic de pe ea şi, când câteva raze de lumină reuşiră să pătrundă în cameră, văzu în sfârşit cum arăta.

Buclele blonde şi corpul masiv erau ale lui Hector şi, pentru un moment, îi fu teamă că l-a omorât când el doar încerca să o înveţe o lecţie. Se aplecă asupra lui să vadă dacă mai respira. La câţiva centimetri distanţă de faţa lui, în lumina nopţii, văzu că era Creon, dar era prea târziu. Imediat ce îl recunoscu, el deschise ochii şi o strânse la piept ca într-o îmbrăţişare fatală de urs.

Helen ţipă şi se zbătu. Căută curentul din stomac, dar tot ce mai rămăsese era energie statică. Deja descărcase voltajul pe care îl acumulase în muşchi. Eliberarea acelei energii o lăsă slabă şi vulnerabilă. Braţele şi picioarele ei nu mai aveau deloc putere şi se mototoli sub noul atac al lui Creon ca şi când ar fi fost făcută din hârtie. Căzu peste ea, ţintuind-o la pământ în vreme ce scoase cuţitul de bronz de la curea.

— Ce păcat, *preciosa.* Eşti o fată atât de frumoasă. Aproape prea frumoasă ca să te înjunghii, respiră în urechea ei.

Se mişcă încercând să-şi îndepărteze gâtul de buzele lui, trecând-o fiori de dezgust pe întreaga suprafaţă a pielii. Apoi, se dădu la o parte de pe ea, ridicându-şi cuţitul deasupra capului ca să-l înfigă direct în inima ei.

Cuţitul lui Creon se frânse zgomotos la contactul cu pielea ei şi bucăţelele alunecară pe podea. Creon avu doar un moment ca să-şi dea seama ce se întâmplase înainte ca un picior să-l pocnească în cap şi să îl zboare departe de Helen.

Lucas sări pe Creon cu un mârâit sălbatic şi cei doi începură să se bată cu o asemenea iuţeală, că Helen abia dacă le putea vedea mâinile mişcându-se. Se loveau şi trăgeau unul de altul, şi se împingeau, amândoi trecând de la un box rapid la un fel de wrestling ciudat, fiecare încercând să frângă încheieturile celuilalt. Helen abia dacă avu timp să se ridice în genunchi înainte ca totul să se sfârşească. Înghesuit într-un colţ şi încă slăbit din pricină că fusese electrocutat, Creon se învălui într-o umbră sinistră şi ieşi în goană din casă de îndată de reuşi să se desprindă pentru o fracţiune de secundă de Lucas, care-l urmări până la jumătatea peluzei lui Helen, înainte de a se întoarce şi a veni înăuntru.

— Te simţi bine? aproape că ţipă Lucas intrând pe uşa din faţă şi închizând-o în urma lui.

— Da, spuse Helen încercând să se ridice în picioare, dar apoi căzu la pământ cu o bufnitură năucită.

— Ce ţi-a făcut? întrebă Lucas cu o voce stridentă din cauza îngrijorării şi o ridică pe Helen încercând să o susţină, astfel încât să stea pe picioarele ei. Ai picioarele rupte? întrebă el brusc luând-o iarăşi în braţe şi încercând să vadă ce nu era în regulă cu ea.

— Nu, pur şi simplu… Hector a zis să îmi folosesc fulgerele când mă lupt şi am făcut asta, dar s-au dus pe unde nu trebuie, cred, murmură ea.

Era confuză şi vedea pete în faţa ochilor.

— De ce nu poţi sta dreaptă? întrebă Lucas încercând să o pună din nou pe picioare.

O duru inima când văzu chipul frumos al lui Lucas, când

îi adulmecă parfumul şi îi simţi mâinile pe corpul ei. Avea ea o idee în ce direcţie ar fi pământul, dar întreaga lume se prăbuşea şi era prea obosită pentru tâmpeniile astea. Efectiv, se săturase. Tot ce îi trebuia era un pui de somn.

Imediat după asta, simţi ceva dulce pe limbă. Miere. Deschise ochii complet şi văzu că stătea pe blatul din bucătărie, cu Lucas între genunchii ei, ţinându-i capul în sus şi uşor aplecat ca îi poată da un pic de zahăr.

— Gata, rosti zâmbind uşor când Helen se uită la el.

Fu nevoită să-şi aducă aminte că Lucas era fericit să o vadă întreagă pentru că astfel nu avea să se lupte cu zeii. Nu pentru că ţinea la ea.

— Bună, zise ea cu o voce nesigură, de parcă doar ce s-ar fi trezit dintr-un somn lung. Cum ai ajuns aici?

— Cassie a reuşit să vadă o frântură din atacul lui Creon, dar nu ştia unde urma să aibă loc pentru că tot ce putea vedea era întuneric. Aşa că am zis să o iau pe ghicite, spuse el dându-i părul într-o parte şi punându-i o şuviţă lungă pe după umăr. Scuze că am întârziat.

— Nu-ţi face griji, spuse ea cu vocea încă tremurându-i de frică. Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi revină. Am pierdut ceva?

— Doar drumul de acolo până aici, zise el arătând în spate, apoi spre blatul din bucătărie. Şi un telefon către Jason, pe care l-am rugat să-mi dea o mână de ajutor.

— O, nu, sărmana Claire! Şi era îmbrăcată aşa de drăguţ!

Helen oftă, simţindu-se vinovată. Dar nu trebui să-i explice lui Lucas despre întâlnirea lui Claire şi a lui Jason, pentru că veniră amândoi.

— Lennie! ţipă Claire cât putu de tare, intrând pe uşa din faţă şi speriindu-se când văzu mobila dărâmată din hol.

— Sunt aici. Nu te speria, sunt teafără, strigă Helen către Claire.

Văzu privirea îngrijorată a lui Lucas şi apoi dădu din cap.

— E în regulă, ştie o parte, îi spuse împingându-l uşor, ca să se poată da jos de pe blat.

— Doar ce ai zburat de la fereastra mea, cam acum două secunde, zise Claire îmbrăţişând-o pe Helen.

— Ştii despre… chestii? întrebă Jason surprins şi nefiind sigur de câte putea să spună.

— I-am zis, recunoscu Helen masându-şi gâtul care o durea.

— Da, dar mereu am ştiut, într-un fel. Pur şi simplu, am presupus că e o moartă-vie sau ceva de genul ăsta, spuse Claire dând din mână şi schimbând subiectul. Credeţi-mă, sunt mult mai fericită să ştiu că sunteţi pe jumătate zei greci decât jumătate din ceva dezgustător, ca un liliac, un lup sau un ţânţar.

Jason şi Lucas schimbară o privire pe deasupra capului lui Claire, în vreme ce ea încerca să o consoleze pe Helen. Helen îi povesti ce se întâmplase cât putu de repede în timp ce Lucas îl luă pe Jason afară să se uite la urmele lăsate, dar era deja prea târziu ca să încerce să-l caute pe Creon. Se întoarseră în casă dezamăgiţi, exact când Claire şi Helen aprindeau lumina ca să vadă cum puteau să dreagă debandada din casă.

— Alea sunt bucăţi de cuţit? întrebă Claire.

— Da, m-a cam înjunghiat în inimă, spuse Helen nesigură, neştiind cum va reacţiona Claire.

— A, încă poţi să faci asta? Să opreşti lame? întrebă Claire fără a fi surprinsă. Şi chestia cu fulgerele? Mai poţi să faci şi aia?

— De unde ştii chestiile astea despre mine? întrebă Helen.

Claire oftă şi mărturisi.

— După ce te-am împins de pe acoperiş… începu ea.

— După ce ai făcut *ce?* ţipă Lucas.

— S-a întâmplat când aveam şapte ani! Şi nu s-a rănit! ţipă Claire drept răspuns. Oricum, ştiam de faza cu cuţitul pentru că, ei bine, am încercat să te înjunghii odată, continuă ea ruşinată. Dar deja ştiam că n-o să păţeşti nimic pentru că văzusem ce s-a întâmplat cu Lindsey şi foarfeca într-a doua. Mai ţii minte?

Helen se strâmbă.

— A, da! Lindsey şi foarfeca! Ea chiar a încercat să mă omoare, nu-i aşa?

— Da. Era extrem de invidioasă. Dar eu nu am vrut *niciodată* să te rănesc. Pur şi simplu, trebuia să fiu sigură că nu îmi ies din minţi. A fost destul de înfricoşător, ştii? întrebă ea pe un ton care-şi cerea iertare.

Helen zâmbi, iertând-o imediat.

— Da, nu prea pot să te învinuiesc. Dar cum de-ai ştiut de chestia cu fulgerul?

— Ţii minte că, atunci când aveam nouă ani, eram pe feribot spre Boston, să mergem la acvariu, iar tipul ăla ciudat, foarte burtos şi cu mâini ca de femeie tot încerca să intre în vorbă cu noi? îţi aminteşti cum se tot ciocnea de tine „din greşeală“ şi te tot mângâia pe păr?

— Ce oribil! Mersi mult că mi-ai adus aminte de momentul ăsta magic, zise Helen trecând-o un fior.

— Ţii minte că efectiv a dispărut la un moment dat, înainte să ajungem la mal? Ei bine, nu a dispărut de fapt. A încercat să te înhaţe, Len, şi am văzut cum un curent electric a sărit dinspre tine spre el. L-a aruncat peste puntea feribotului. Arăta ca un fulger, numai că venea *din tine.*

— L-am omorât? întrebă Helen încercând să-şi amintească, aşa cum făcea Claire.

Ţinea minte un miros ciudat. Ozon şi păr ars.

— Contează? Era un pedofil! Ar trebui să primeşti o medalie probabil, insistă Claire.

— A fost din reflex. Legitimă apărare, spuse Lucas atingându-i umărul lui Helen.

Se îndepărtă de el şi zâmbi nesigură, neştiind cum ar trebui să se simtă din moment ce probabil omorâse un om, chiar dacă era unul groaznic.

— Deci ai ştiut mereu că nu este tocmai un om normal, îi zise Jason lui Claire cu un zâmbet uşor strâmb. Nu te-a deranjat niciodată?

— Mi-era un pic frică să nu mă târască până în iad şi să mă sece de energie la un moment dat, dar m-am gândit că tot e mai bine aşa decât să-mi fie Lindsey cea mai bună

prietenă, spuse Claire cu exact atâta sinceritate câtă trebuia ca să îi facă pe ceilalţi să râdă. Şi, în plus, nu ştiu dacă aţi observat sau nu, dar insula asta este ticsită de albi. Nu-i tocmai uşor să creşti aici dacă eşti japonez. Dar, având-o pe Lennie, ştiam că, oricât de ciudată aş fi, ea ar fi fost şi mai şi. Aşa că asta era tare plăcut.

— Şi nu i-ai mai spus nimănui în toţi aceşti ani? Nici măcar nu ţi-a scăpat vreun cuvânt din greşeală? întrebă Lucas sceptic.

— Hai, măi Lucas, nu sunt proastă! Am văzut şi eu ET, să ştii, şi am văzut ce le-au făcut oamenii în halate albe lui şi lui Elliot, zise ea dezgustată. Nu aş pârî-o niciodată pe Lennie. Sau pe voi.

— Mersi, răspunse Lucas un pic confuz din pricina metaforei cu extratereştrii.

El şi Jason se mai uitară o dată unul la celălalt şi de data aceasta Claire nu putu să nu observe că se citea admiraţia în ochii lor.

— Ştii ce nu pricep? întrebă Helen schimbând subiectul. Cum de ea poate să fie în preajma mea când fac chestii de Scion, fără să mă afecteze? M-a văzut de atâtea ori folosindu-mi puterile de-a lungul anilor, dar nu ţin minte să mă fi durut vreodată burta.

Helen îi povesti lui Claire ce era cu blestemul mamei ei, dar nimeni nu găsi un răspuns la întrebarea ei. În cele din urmă, renunţaseră la a încerca să-şi dea seama la ce s-o fi gândit mama lui Helen şi îşi îndreptară atenţia către făcut curat în casă înainte să apară Jerry pe uşă. Claire se oferi să rămână cu Helen în noaptea aceea, în cazul în care i-ar fi fost prea frică să doarmă singură, dar Jason respinse imediat propunerea.

— Şi ce anume ai de gând să faci dacă mai apare Creon pe aici? L-ai lovi cu cartea ta de buzunar şi i-ai arăta tu lui? spuse el, dând din cap. Îhm. Ştiu că voi sunteţi ca două surori, dar nu te las să stai aici.

— Stau eu. Tu du-o pe Claire acasă, zise Lucas preluând controlul situaţiei. Anunţă-mă dacă vezi ceva ciudat pe la ea acasă.

— Sigur, spuse Jason încuviinţând în timp ce o îndrepta pe Claire spre uşă.

Nu păruse deloc surprins că s-ar putea să fie ceva ciudat dând târcoale casei lui Claire, dar Helen şi Claire erau. Helen îşi ridică mâna ca să nu îi lase să plece, deodată iarăşi foarte speriată. Era noapte şi orice umbră putea să îl poarte pe Creon. Simţind frica lui Helen, Lucas îi luă mâna şi o strânse în a lui.

— Se descurcă Jase, îi zise el încrezător.

— Stai, cum adică la mine acasă? Părinţii mei sunt acolo, spuse Claire, teama citindu-se din nou şi pe chipul ei. Nu credeţi că tipul care a făcut asta…

— Nu-ţi face griji, îi zise Jason pe un ton liniştitor în vreme ce îşi puse mâna pe mijlocul ei. Nu voi lăsa nimic rău să vi se întâmple ţie şi părinţilor tăi.

Claire era pe cale să spună ceva isteţ, amuzant şi aproape agresiv, dar se opri, îi zâmbi călduros lui Jason şi îl lăsă să o conducă pe uşa din faţă. Îi făcu cu mâna lui Helen, încă având ochii un pic umezi, iar Helen îi zâmbi şi făcu şi ea cu mâna pe când închidea uşa în urma lor. Apoi, se uită spre Lucas şi se rugă la un sobor de zei să-i fie cândva mai uşor să-l privească.

— Pari obosit, zise ea dându-şi seama că aşa era.

— Ai avut o groază de coşmaruri în ultima vreme. Nu prea m-au lăsat să dorm, îi răspunse, nefiindu-i deloc ruşine să recunoască faptul că încă o spiona.

— De ce mai stai pe acoperişul meu? Te rog, Lucas, fă bine şi pleacă, îl rugă ea frecându-şi faţa cu mâinile.

— Nu pot. Nu vreau, spuse el apropiindu-se de ea şi aducând-o în braţele lui.

Era prea fragilă ca să îl respingă şi cu toate că ştia că el nu simţea ce simţea ea, se topi la pieptul lui şi stătu acolo pentru câteva clipe.

— De ce miroşi a ocean? întrebă Lucas deodată, îndepărtându-se de ea ca să poată să o vadă mai bine.

Îi examină faţa scheletică, hainele mototolite, presărate pe alocuri cu nisip şi o întrebă suspicios:

— Ce s-a mai întâmplat azi *în afară* de Creon?

— Cum poate fi corectă chestia asta? întrebă ea, împingându-l uşor şi râzând trist. Dacă te mint, îţi dai seama şi, dacă nu îţi spun nimic, o să presupui ce-i mai rău.

— Atunci, spune-mi cât de multe sau cât de puţine vrei, rosti el încet, dându-se un pic în spate ca să îi acorde un pic de spaţiu personal. Doar spune-mi ceva. Ce s-a întâmplat?

— Am chiulit de la antrenament pentru că nu puteam să suport să te văd. Hector m-a găsit ascunzându-mă pe plajă, m-am purtat urât cu el şi el aproape că m-a înecat încercând să mă înveţe să fiu umilă. Apoi m-am dus la Claire ca să mă plâng un pic şi să îi zic că sunt Scion. Apoi, am zburat spre casă, unde Creon m-a atacat, a încercat să-mi rupă gâtul şi m-a înjunghiat în inimă. Restul îl cam ştii, spuse ea repede, ochii umplându-i-se de lacrimi de oboseală. Acum, tot ce vreau este să fac un duş şi să mă bag în pat pentru că mor de frig şi mă mănâncă toată pielea şi pur şi simplu nu cred că aş mai putea suporta altceva pe ziua de azi.

— Bine. Du-te să faci duş, spuse Lucas dând hotărât din cap în vreme ce îi făcu loc lui Helen să urce pe scări. Te voi aştepta la tine în dormitor.

Helen se împletici pe scări şi apoi fugi în baie. Se vârî sub duş şi începu să plângă. Se aşeză în cadă, cu duşul împroşcând apă peste tot în jurul ei şi îşi îngădui să plângă cât putu de tare, convinsă că sunetul plânsetului ei va fi acoperit de sunetul apei.

După ce în sfârşit se descărcă, se şterse cu prosopul, puse pe ea un maiou frumos mirositor şi o pereche de pantaloni de trening luaţi de la uscat şi se întoarse în baia aburită să-şi continue ritualul de seară, în timp ce se spăla pe dinţi, îl auzi pe tatăl ei intrând pe uşă şi aprinzând televizorul din sufragerie. Se duse în capul scărilor şi strigă noapte bună, iar el îi răspunse printre dinţi, urându-i acelaşi lucru, dar era prea concentrat asupra meciului lui Red Sox ca să pornească o conversaţie. Helen îşi dădu ochii peste cap de cât de obsedat era tatăl ei şi se duse în

camera ei, să doarmă.

Nu se aştepta ca Lucas să o aştepte în dormitor, dar era acolo. Când Helen îl văzu în patul ei, stând deasupra cuverturii îmbrăcat, dar desculţ, se opri un pic să-l privească din pragul uşii. Era cam înalt pentru patul ei de fată, dar chiar şi aşa se potrivea de minune acolo. O fixă şi el cu privirea pentru o clipă, apoi înghiţi în sec, ridică pătura şi îi făcu semn să se bage sub ea. Când ea se opri, ezitând între a-i spune că tatăl ei putea intra peste ei în orice moment şi a-l ruga să-şi dea hainele jos, el vorbi:

— Am şi eu o limită, Helen, spuse el. Şi din moment ce se pare că îţi place să dormi în ceea ce pare a fi cel mai transparent maiou pe care l-am văzut, va trebui să te rog să intri sub pătură înainte să fac vreo prostie.

Sângele i se urcă lui Helen în obraji şi ea îşi încrucişă imediat mâinile ca să îşi ascundă pieptul, apoi fugi şi se trânti în pat, sub cuvertură. Luke râse şi o înveli de parcă acea pătură ar fi fost o graniţă de netrecut, care i-ar fi oprit în mod miraculos de la a face „vreo prostie“. În timp ce ea se instala confortabil în pat, el îşi puse mâna în jurul ei şi îşi împinse ceafa în faţa ei.

— Nu contează. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. După ce te-am văzut în cămaşa de noapte a verişoarei mele, nu prea mai ai ceva de ascuns. Dar de ce plângeai la duş? îi murmură el în păr.

Helen îi putea simţi buzele mişcându-se pe pielea capului ei şi simţea apăsarea şoldurilor lui prin pătură, dar braţele lui nu se descleştau. Încercă să se răsucească, să-l primească şi pe el sub cuvertură, dar nu o lăsă.

— Plângeam pentru că sunt frustrată! De ce faci asta? şopti ea spre pernă.

— Nu putem, Helen.

O săruta pe gât şi îşi cerea scuze încontinuu, dar, oricât de mult încerca ea, el nu o lăsa să se întoarcă spre el. Începea să se simtă de parcă ar fi fost folosită.

— Te rog, ai răbdare, îi ceru el oprindu-i mâna pentru a nu-l atinge.

Încercă să se ridice, să îl dea jos din patul ei, orice, doar

să nu mai stea lângă omul care se juca atât de urât cu sentimentele ei. Se luptară un pic, dar el se pricepea mult mai bine la asta decât ea şi era şi mai greu decât părea. Îi para cu uşurinţă orice încercare de a-şi pune braţele sau picioarele în jurul lui ori buzele pe trupul său.

— Nu mă vrei nici măcar un pic sau ţi se pare distractiv să mă tachinezi aşa? întrebă ea simţindu-se respinsă şi umilită, dar incapabilă de a-i pune capăt. De ce nu mă săruţi măcar? reuşi să spună când reuşi în sfârşit să se aşeze pe spate, putând astfel să-i vadă faţa măcar un pic.

— Dacă te sărut, nu o să mă mai opresc, şopti el disperat sprijinindu-se în coate ca să se poată uita în ochii ei.

Se uită şi ea la el, văzându-l de fapt pentru prima dată în acea noapte. Părea vulnerabil şi nesigur, gura îi trăda dorinţa, corpul îi tremura şi un strat subţire de transpiraţie îi umezea hainele. Helen se relaxă şi, oftând, se lăsă să se afunde în pat. Dintr-un motiv care nu avea nicio legătură cu dorinţa, el nu-şi permitea să fie cu ea.

— Nu-ţi baţi joc de mine, nu? întrebă ea precaută.

— Nu. Chiar nu-i nimic de râs în situaţia asta, îi răspunse dându-se jos de pe ea şi aşezându-se alături, încă respirând anevoie.

— Dar noi doi nu vom fi niciodată împreună, zise ea calmă.

— Niciodată să nu spui niciodată, rosti el repede urcându-se iarăşi pe ea, folosindu-se de toată greutatea lui neobişnuit de apăsătoare ca să o cufunde în coconul pătuţului ei de fată. Zeii adoră să se joace cu oamenii care folosesc cuvinte categorice.

Luke îşi plimbă buzele pe gâtul ei şi o lăsă să-şi pună braţele în jurul lui, dar nimic mai mult. O ţinea prizonieră sub pătură, împietrită în nefericirea castităţii, lăsând-o să-l ţină în braţe, dar nu să-l îmbrăţişeze.

— Ţii la mine? Dincolo de această situaţie de viaţă şi de moarte care presupune „să-i oprim pe cei O Sută de Veri de la a porni un război cu zeii“? întrebă ea pe un ton uşuratic, încercând să obţină un răspuns folosindu-se de un pic de umor.

Ştia că, într-o anumită măsură, era un pic penibilă şi nesigură, dar nu-i mai păsa. Trebuia să afle ce simţea pentru ea. El se sprijini în coate pentru a o vedea mai bine, dar şi ca ea să se poată uita la el.

— Bineînţeles că ţin la tine, zise el cufundat în gânduri. Singurul lucru pe care nu l-aş face ca să fim împreună ar fi să provoc moartea unor oameni nevinovaţi. Dar, în principiu, doar atât.

Se dădu jos de pe ea şi se întinse iarăşi pe spate, trecându-şi o mână prin păr.

— Dar se pare că asta este de-ajuns, încheie el.

Helen ştia că era mult mai mult dincolo de vorbele lui decât putea ea să înţeleagă în acel moment, dar era atât de copleşită de mărturisirea lui, încât nu-i venea în minte nicio altă întrebare. Nu se putea gândi la nimic de fapt, aşa că se rostogoli peste el şi se aşează pe pieptul lui, în locul unde era convinsă că forma corpului ei încă mai era imprimată.

— Ca să ştii, doar ca să fie clar, şi eu ţin la tine. Şi, dacă tot ce pot avea este doar această îmbrăţişare, o prefer în locul oricărui alt lucru de la altcineva.

— Asta doar pentru că nu ai mai fost cu un bărbat până acum, rosti Lucas sărutând-o pe creştet. Acum, culcă-te.

Helen nu s-ar fi lăsat convinsă aşa de uşor, dar era mult prea obosită de la atâta luptat pentru viaţa ei de două ori în aceeaşi zi, aşa că nu reuşi decât să clipească mirată.

Braţele lui Lucas se înfăşurau ca un pansament în jurul inimii ei care se vindeca şi ea se relaxă complet în îmbrăţişarea lui. Îi ascultă respiraţia, un sunet pe care îl cunoştea deja atât de bine, şi se cufundă într-un somn adânc, fără coşmaruri.

CAPITOLUL 14

Creon se asigură că niciunul dintre verii lui nu-l urmăreau şi fugi repede la hotel să-şi ia paşaportul, să-şi arunce lucrurile în valiză într-o dezordine care nu îi stătea în fire şi se duse direct la aeroport. Plăti cât trebuia pentru a-l convinge pe un pilot să îl ducă exact în acel moment, pe continent. De acolo, îşi cumpără un bilet pentru următorul avion care ateriza cât mai aproape de Spania şi aşteptă.

De îndată ce îşi reveni, găsi un loc sigur şi o sună pe mama lui. La început, nu îl crezu, dar, din cuvintele ei alese, Creon înţelese că scepticismul nu avea legătură cu faptul că povestea lui ar fi imposibilă, ci se îndoia că Helen ar fi fost responsabilă pentru ce se întâmplase. Cumva, mama lui mai auzise de un Scion care putea să distrugă lame cu propria piele, iar Creon insistă să îi spună cine era acea persoană. În loc să-i dea un răspuns, îi ceru iarăşi să o descrie pe Helen. Se conformă.

— Ei bine, e foarte probabil ca lama ta să fi fost defectă. Din câte îmi zici despre Helen, nu poate fi *ea* sau fiica ei, spuse Mildred repede.

Creon insistă în continuare, iar mama lui se enervă din ce în ce mai tare, ridicându-şi vocea şi chiar înjurând un pic. Creon era şocat de comportamentul ei. O doamnă nu se înjosea niciodată cu un astfel de limbaj şi, până atunci, nu o crezuse pe mama lui în stare de aşa ceva. O rugă politicos să-i explice cum de putea fi aşa de sigură că lama lui era defectă.

— Pentru că, dacă fata asta chiar ar fi fost imună la arme, atunci ai fi spus că are cel mai frumos chip pe care l-ai văzut vreodată. Nu ai putea să ignori asta – e în sângele tău, răspunse ea pe un ton arţăgos.

— Şi dacă are cel mai frumos chip pe care l-am văzut vreodată? Ce se întâmplă atunci? întrebă Creon calm, deşi

îi creştea nivelul de adrenalină din sânge şi îl înfiora într-un mod plăcut.

Nu se auzi nimic timp de cinci secunde întregi.

— Trebuie să îi zicem tatălui tău, reuşi în sfârşit Mildred să spună înainte să închidă brusc.

CAPITOLUL 15

A doua zi dimineaţă, Lucas îi mai dădu o lecţie de zbor lui Helen înainte de a se îndrepta amândoi spre casă, pentru antrenamentul de temut cu Hector. Petrecură câteva ore în aer pentru ca Helen să exerseze controlul asupra presiunii aerului înainte de a fi sunat de familia lui şi rugat să se întoarcă. Helen oftă adânc şi Lucas se plânse că semnalul lui era cam prea bun, dar se lăsară purtaţi de curenţi îndeajuns de aproape de insulă ca să se orienteze şi să se îndrepte spre Siasconset. Când sosiră, plutiră un pic deasupra curţii familiei Delos, ţinându-se de mână şi râzând, amândoi atât de absorbiţi de prezenţa celuilalt, încât nu observară privirile îngrijorate ale celor din casă.

— Acum, înainte să aterizezi, o să te învăţ ceva nou, îi spuse Lucas zburând deasupra umărului ei şi cuprinzând-o cu un braţ, din spate. Te voi învăţa cum să faci tranziţia în starea masivă – să amplifici gravitaţia. Cel mai uşor mod de a învăţa asta este în timpul aterizărilor.

— Asta ai făcut tu când ai aterizat fix pe Hector pe terenul de tenis, acum câteva zile? ghici Helen. Şi noaptea trecută?

Se gândea la cât de greu îşi făcuse trupul să fie când se luptau în patul ei. Îşi strânse buzele pentru a se abţine să zâmbească.

— Exact, îi şopti la ureche, buza lui de jos mângâindu-i pielea. E a treia stare gravitaţională pentru zburători şi ţi-ar putea salva viaţa într-o luptă.

Ţinându-şi braţul în jurul mijlocului ei şi plutind la trei metri deasupra pământului, o învăţă cum să amplifice atracţia gravitaţională. Lucas îi arătă cum să inverseze forţa care îi făcea corpul uşor ca un fulg şi să-şi imagineze cum devenea mai grea. Se lămuri imediat care erau primii paşi şi, când Lucas îi ceru să coboare, se trânti pe gazon

cu o lovitură puternică, smulgând două smocuri de iarbă cu călcâiele. Fu impresionată de ea însăşi şi îşi ridică privirea spre Lucas aşteptându-se să fie lăudată, dar se pare că mai avea destule de învăţat.

— O să devii mai bună cu timpul, o încurajă el aterizând brusc pe gazonul de lângă ea şi săpând două şanţuri adânci cu picioarele lui.

— Ce-ţi mai place să te dai mare, rosti ea zâmbind.

— Hei, trebuie să te impresionez cât de mult pot atâta vreme cât mai pot. În curând, o să zbori în cercuri în jurul meu, spuse el luând-o de mână şi apropiind-o de el, strângând-o la piept în timp ce se îndreptau spre casă.

— Mă îndoiesc, zise Helen clătinând din cap.

Lucas era aşa de graţios în aer. Nu avea cum să zboare vreodată ca el.

— Eşti mai puternică decât mine, spuse el fără a fi invidios şi fără a o judeca – era doar un adevăr. Când îţi vei da seama de asta, vei putea face lucruri la care nici măcar n-ai visat.

— Dacă sunt aşa de puternică, de ce am mereu nevoie să vii să mă salvezi? întrebă ea sarcastică.

— Pentru că o luptă nu presupune numai putere, zise el serios. Ceea ce e bine, pentru că altfel Hector încă ar mătura cu mine pe jos într-o bătaie.

— Încă pot să mătur cu tine pe jos, ţipă Hector din casă.

Lucas îi zâmbi lui Helen şi clătină din cap înainte să o conducă spre bucătărie. Nu ajunseră prea departe.

— Nu pe podelele mele curate! ţipă Noel dând repede din mâini şi arătând spre pantofii murdari ai lui Lucas şi Helen.

Atunci, ea îşi dădu seama de ce erau atât de plini de noroi.

— Ce-aţi făcut cu peluza mea nouă, sălbaticilor?

— A trebuit, mamă. Helen trebuie să înveţe, spuse Lucas în vreme ce ieşi ascultător din casă şi îşi scoase pantofii, sugerându-i lui Helen să facă la fel.

— Helen, dragă! Pari înfometată. Să faci bine să mănânci ceva înainte să pleci, zise Noel binevoitoare

înainte să revină la atitudinea de mamă dojenitoare. A, da. Gazonul ăla. Ştii regulile, Luke.

— „Repară ce strici“, da, da, da. Şi ştii că mereu fac asta, rosti el cu un zâmbet neastâmpărat intrând în casă şi începând să-şi fugărească sărmana mamă afară din bucătărie, amenințând-o cu un gâdilat de pomină.

Încercă să-l alunge cu prosopul de vase, dar nu avu nicio şansă.

Când Lucas fugi sus să-şi schimbe hainele, Helen putu vedea că era fericit, şi aşa era şi ea. Se simţea încă un pic confuză şi nu avea idee ce se petrecea între ei, dar era fericită.

— Ce parfum e ăla? întrebă Pandora când intră în bucătărie să-şi ia o sticlă cu apă.

Purta echipament de aerobică şi obrajii îi erau frumos coloraţi în urma efortului. Îl adulmecă pe Hector şi se strâmbă teatral.

— Ştiu sigur că nu tu miroşi aşa, Shrek, îi zise înainte să îndrepte dansând spre Helen. Dar *tu* miroşi incredibil!

— Nu sunt parfumată, spuse Helen timidă, mirosindu-şi tricoul pe dinăuntru, ca să se asigure.

Pandora ridică încheietura lui Helen până la nasul ei şi inspiră puternic.

— Da, sigur. Tu miroşi de la natură ca un câmp de flori înmiresmate de rouă la răsărit, zise Pandora strângându-şi ochii şi zâmbind într-o parte. Ei, nu trebuie să îmi spui ce e, dar, ca să ştii, miroase incredibil! Îmi aminteşte de o seară în Provenţa. Mmm-mm!

Ieşi din bucătărie entuziasmată, cu o serie de piruete la fel de graţioase ca ale unei balerine, cântând ode Franţei, în general, şi unui anumit francez, în special.

— Eşti gata s-o încasezi, prinţesă? întrebă Hector pe când restul circului ambulant ieşea din bucătărie.

— Chiar trebuie să-mi spui aşa? pufni Helen întrebându-se dacă a fi un idiot făcea parte din strategia lui sau aşa era el.

— *Acum,* trebuie, da, rânji Hector mulţumit că atinsese o coardă sensibilă.

— Hai să mergem înainte să-i distrug lui Noel bucătăria cu mutra ta proastă.

— Aşa trebuie să gândeşti, rosti el încurajator.

Helen trebui să râdă. Putea fi chiar foarte şarmant când nu încerca s-o omoare.

— Shrek, deci, nu? spuse ea pe un ton prefăcut în timp ce-l urma afară din bucătărie.

Hector îşi dădu ochii peste cap şi o conduse în arenă.

Hector şi Lucas începuseră antrenamentul lui Helen la sacul de box, gândindu-se că era lucrul fundamental cu care trebuia să înceapă. Nu reuşea să se prindă. Încerca să-şi mişte şoldurile aşa cum i se spusese, dar tot ajungea într-o poziţie aiurea fix în ultimul moment şi îşi irosea loviturile. Pur şi simplu, nu-i plăcea să dea cu pumnii în lucruri. Nu i se părea natural. Hector nici măcar nu se putea uita, atât de nepricepută era.

— Ai instinctele letale ale unei plante de apartament, oftă el ascunzându-şi faţa în mâini.

— Poate că ar fi mai bine să trecem la sporturi de contact. Probabil că ar ajuta-o mai mult din moment ce atacurile împotriva ei au fost bazate pe mereu lupta corp la corp, sugeră Lucas, lumina distorsionată din jurul lui trădându-i gândurile negre.

Helen zâmbi şi acceptă fericită. Era o luptătoare jalnică, dar nici măcar Hector nu putea nega că se străduia. Îi explicaseră repede eticheta dojoului, apoi intră în ring şi făcu o plecăciune. Se aşteptase ca Lucas să fie profesorul ei, dar el se retrase şi îl lăsă pe Hector să-i ia locul.

— Credeam că asta era specialitatea lui Luke, zise Helen nesigură.

— Este. E mult mai bun la trânte decât mine, răspunse Hector zâmbind. Acum, pune-te în patru labe. Ştii, ca un câine.

În ciuda faptului că Hector încerca intenţionat să-i ridice spatele lui Helen, ea rămase calmă şi se concentră asupra instrucţiunilor date. Jiu-Jitsu era parţial fizic, ceea ce era distractiv, dar adevărata provocare era mentală. Încercând să se deznoade din covrigul uman în care o transformase

Hector, simţea că încerca să rezolve un puzzle. De câteva ori, îl cam enervase pentru că tot râdea şi se ruşina când poziţiile în care încerca să o pună deveneau cam intime, dar se abţinu şi continuă să lucreze cu el, în loc să îl lase pe Lucas să preia lecţia.

— Mm-mm! spuse Hector când Lucas încercă să intre în ring. Tu. Afară!

— Nu îi explici pas cu pas, Hector! strigă Lucas de la distanţă.

Nu voia să vină pe ring şi să încalce regulile dojoului, dar tot putea să ţipe de la margine.

— Nu ştie deloc cum să se apere!

— Naşpa, răspunse Hector ridicându-se dintre genunchii ei. Frate, nu te las acolo nici mort, aşa că las-o baltă.

Hector arătă spre corpul ei şi picioarele desfăcute şi-şi ridică sprâncenele. Helen începu să râdă isteric.

— Nu ai niciun motiv să-ţi faci griji, Hector! reuşi ea să vorbească printre hohote de râs. Crede-mă!

Asta îl făcu pe Lucas să roşească şi Helen auzi câteva râsete cunoscute din afara ringului. Unul dintre ele inconfundabil.

— Giggles? Tu eşti? întrebă ea ridicându-şi capul.

— Da, eu sunt. Len, sincer aş fi crezut că e mai greu să ajungă cineva între picioarele tale, dar se pare că Hector nu are nicio problemă cu asta, o tachină.

Lângă ea, Jason o luă în braţe şi îi şopti ceva la ureche care o făcu să râdă şi mai tare. Helen se uită la Hector şi ridică din umeri. El se dădu jos de pe ea şi se aşeză într-o parte, proptindu-şi capul în pumn.

— E prietena ta, îi zise el.

— E fratele tău.

Apoi, Helen auzi uşa trântindu-se. Lucas ieşi din încăpere. Helen se ridică şi îl strigă, dar nu putea să părăsească ringul până nu îi dădea voie Hector, maestrul dojoului din acea zi. Se întoarse cu faţa spre el şi îl rugă din priviri.

— Ar fi mai bine dacă l-ai lăsa să te urască de acum, Helen, rosti el serios.

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă ea surprinsă că Hector ar putea fi atât de nepăsător.

— Atunci, fugi după el dacă asta trebuie să faci, spuse el uitându-se în altă parte.

Helen făcu o plecăciune şi ieşi din ring.

— Dar singurul lucru care o să se întâmple va fi că va deveni mai greu, o avertiză el în vreme ce fata închidea uşa în urma ei.

O trânti ca să-şi întărească poziţia, deşi nu prea ştia care era asta.

Fugi afară şi auzi *bufnituri* venind dinspre terenul de tenis. Începu să alerge în acea direcţie şi atunci îşi dădu seama că, evident, putea să zboare, aşa că se ridică în aer şi privi în jos ca să îl vadă pe Lucas pe terenul de tenis, trăgând cu săgeţi la ţintă. Se uită în sus şi apoi se înălţă şi el, şi se întâlniră în aer.

— Hai, îi zise luând-o de mână şi privind un cuplu de muritori aflaţi pe plaja aproape goală de sub ei. Cineva ne-ar putea vedea.

Zburară cât mai sus şi apoi se duseră la nord de Great Point, unde puteau să stea singuri. Atinseră nisipul moale din jurul farului şi se transformară în oameni normali, care se plimbau pe plaja rece, ţinându-se de mână. După câteva clipe, Lucas era încă tăcut, aşa că Helen se decise să vorbească prima:

— Ştii că doar glumeam, nu? Nu încercam să te rănesc. Îmi pare rău dacă am făcut-o.

— Nu m-ai rănit, spuse el clătinând din cap şi încleştându-şi pumnii. E mult mai simplu decât atât. Mult mai primitiv. Nu suport să-l văd pe Hector stând deasupra ta. Sunt gelos, Helen!

— Atunci, antrenează-mă tu, rosti ea plină de speranţă, dar el se oprise din mers şi se întoarse cu spatele, oftând zgomotos. Stai, de ce nu vrei? insistă ea.

— Sunt un semizeu, nu un sfânt, zise el cu un râs cinic. Nu pot îndura chiar tot.

— Exact. Ce *nu poţi* îndura? Hotărăşte-te care din cele două alternative este mai grea şi decide-te pentru cealaltă.

Aşa, indiferent cât de greu pare să alegi, măcar va fi reconfortant să ştii că eviţi ceva mult mai rău.

Lucas o privi şi zâmbi.

— Dai sfaturi bune, ştii?

— Poate că da, poate că nu. Am şi eu planurile mele, spuse ea cu un zâmbet ghiduş.

— Tu eşti cam sigură că o să aleg să te antrenez, nu-i aşa? întrebă el mai având puţin până să izbucnească în râs.

— Pun pariu, răspunse ea râzând.

Se plimbară un pic, zâmbind la gândurile lor. Ea simţea că Lucas se chinuieşte încercând să ia o decizie, aşa că îl lăsă în pace. Apoi, în sfârşit, îl văzu cedând şi trase adânc aer în piept.

— Gemenii încă te vor învăţa să tragi cu arcul şi suliţa, iar Hector se va ocupa de box şi săbii, zise Lucas expunându-i decizia înainte de a ajunge la ea de fapt. Dar eu mă ocup de tot ce ţine de sport de contact. Trebuie să te avertizez că tatăl şi unchiul meu s-ar putea opune indiferent ce spun eu.

— Eu nu am nimic de zis? întrebă Helen un pic enervată. Castor şi Pallas nu-mi pot dicta ce să fac. Dacă vreau ca tu să mă antrenezi, atunci, nu ar trebui să se întâmple aşa?

— Hm, poate că ar fi mai bine să laşi familia pe mâna mea, spuse Lucas binevoitor, iar Helen decise să o lase baltă.

Încercă să-l privească pe Lucas în ochi, veselă că ajunseseră la o concluzie, dar el încă se uita la nisip.

— Poţi să faci ceva dacă te rog? o întrebă întorcându-se spre ea. Poţi să nu te mai dai cu parfumul ăla?

— Dar nu… începu ea să zică, însă el o întrerupse frustrat.

— Vorbesc serios, Helen. Îmi va fi şi mai greu dacă tot miroşi a prăjituri şi a Crăciun.

— Bine, rosti ea nesigură.

Se gândi că trebuia să fie loţiunea ei de corp sau ceva de genul ăsta, pentru că nu se mai dăduse cu parfum de nu mai ţinea minte când. Orice o fi fost, trebuia să renunţe, dar nu ştia dacă trebuia să caute printre cosmeticele ei

ceva care avea un parfum floral sau ceva cu parfum dulce şi condimentat. Lucas credea că mirosea a Crăciun şi Pandora îi spusese că mirosea a Provenţa. În mintea lui Helen, astea două nu se prea pupau.

— Nu-i vorba că nu-mi place, zise Lucas cu delicateţe, gândindu-se că este aşa de tăcută pentru că o rănise. Adevărul e că îmi place mult prea mult.

— Nicio problemă, s-a dus, zise ea agitându-şi mâinile în aer ca şi când ar fi făcut problema să dispară.

O trase spre el şi îşi lăsă faţa să se odihnească în părul ei.

— Orice vrei să faci cu el, nu-l arunca, îi şopti în timp ce-i împingea colţurile gulerului cu degetele desfăcute, lăsând încă o adiere din parfumul ei să-i scape din haine şi inspiră. Într-o zi, o să te rog să te dai iarăşi cu el. Îţi promit.

Se mai jucă pentru câteva clipe cu graniţele pe care le impuneau hainele ei şi o făcu să tremure înainte să se înalţe deodată în aer, plutind astfel încât ea să nu ajungă la el, şi îi şopti că era timpul să meargă acasă. Lui Helen îi venea să-l smulgă din cer şi să îl arunce pe nisip, dar era atât de trist, încât distorsiona lumina din jurul lui, aşa că păstră o mică distanţă între ei când i se alătură în zbor.

— Totul este atât de aproape, zise Helen încă uimită de cât de repede şi de simplu era pentru ea să ajungă dintr-un colţ al insulei în altul. Nu te plictiseşti niciodată să fii blocat în Nantucket?

— M-aş plictisi dacă aş fi blocat aici, spuse el pe un ton viclean în timp ce atingeau iarba din curtea lui. Doar ce m-am dus în New York, acum vreo două zile.

— Serios? Ce-ai făcut acolo?

— Am luat micul dejun. Pe strada Mott, chiar la sud de Bleecker, este o cafenea pe care o ador. Durează cam jumătate de oră la viteză subsonică să ajungi acolo.

Helen se opri când îşi dădu seama ce însemna asta.

— Vrei să zici că în fiecare zi de şcoală putem pur şi simplu să dăm o fugă până în Boston să ne mâncăm pachetul de prânz şi să ajungem înapoi la vreme pentru a

cincea oră? întrebă ea, încă preocupată că trebuia să fie ceva la mijloc.

— Da, sigur, rosti el ridicând din umeri. Dar aş vrea să mai treacă vreo două-trei săptămâni în care să te antrenezi înainte să mergem în afara insulei, dar destul de curând vei fi suficient de puternică pentru a merge peste tot cu mine.

— Vreau să văd statuile de pe Insula Paştelui! Şi Machu Picchu! Şi Marele Zid Chinezesc! spuse Helen dintr-o suflare, cu un entuziasm aproape isteric.

Ţopăia de fericire în vreme ce se îndreptau spre casă. Lucas îi luă mâinile într-ale lui, încercând să o calmeze, ceea ce era aproape imposibil.

— Va mai trebui să aşteptăm un pic înainte să mergem peste ocean. E mai greu să zbori fără a avea vreun reper vizual, iar curenţii de aer de deasupra Atlanticului sunt de coşmar.

— Dar voi fi cu tine şi tu deja ştii chestiile astea! îl rugă ea oprindu-se în loc şi strângându-i mâna la pieptul ei. Sunt deja destul de puternică, jur! Te rog? Lucas, nu ştii cât de mult mi-am dorit să călătoresc! Toata viaţa am vrut să părăsesc insula asta.

— Ştiu şi o vom face – curând! O să lipim o hartă de un joc de darts şi acolo unde nimerim, acolo mergem. Fiji, Finlanda, Florenţa, ce-o fi! spuse el binevoitor, trăgând-o spre el ca să nu sară în aer şi să plece fără el. Putem merge să mâncăm sushi la Tokio până ne plictisim. Putem face orice vrei tu, Helen! Doar că nu exact în secunda asta.

— Chiar putem? întrebă ea dintr-o suflare, observând că amândoi folosiseră pluralul.

Apoi, un gând mai puţin plăcut îi trecu prin minte.

— Ai mai făcut asta de câteva ori, nu-i aşa? Să te duci în alte ţări când nu aveai altceva de făcut.

— Da, am mai fost.

— Mereu singur?

— Putem să cărăm oameni pe distanţe mici, dacă trebuie să facem asta, dar e incredibil de extenuant să te joci cu gravitaţia altora. Ar fi de preferat să mergi pe jos.

Încerca să pară vesel şi glumeţ, dar privirea îi era îndreptată în jos. Helen se uită la el, încercând să-şi dea seama cum ar fi să ştii că poţi merge la Luvru să o vezi pe *Mona Lisa,* nu să te uiţi la o poză de-a ei dintr-o carte, dar că trebuie să te duci singur acolo. El fusese singurul Scion zburător despre care ştia – până să o cunoască pe ea.

— Avem destulă vreme să vedem lumea, dar acum, chiar aş vrea să stăm doar prin împrejurimi. Şi, din moment ce nu-ţi pot cere să nu faci ceva ce eu fac, promit că nu părăsesc insula fără tine, zise el.

— Da, sigur, spuse Helen râzând şi încercând să-şi smulgă mâna din a lui, dar el o ţinu strâns.

— Vorbesc serios, zise el trăgând-o de mână spre el până ce aproape că îl călcă pe picioare. Furtunile-monstru te iau pe nepregătite în partea asta a anului. Poate fi incredibil de periculos chiar şi pentru un Scion aşa de puternic ca tine. Aşa că nu zburăm deasupra oceanului, Helen.

— Bine, nu-mi doresc să mor prea curând! Ţine minte, am crescut tot auzind că „dacă nu-ţi place vremea, mai aşteaptă un minut“, spuse Helen citând vechiul proverb din New England pe un ton foarte sec şi melodios.

— Deci ne-am înţeles? Fără excursii pe mare? Fără zburat la Miami sâmbătă dimineaţă, ca să prindem un bronz pentru weekend?

Helen oftă la gândul atâtor călătorii ratate care nici măcar nu îi trecuseră prin minte până să le sugereze el, dar dădură mâna, încheind înţelegerea. Promisiunea aceea o răsplăti cu un zâmbet larg şi un sărut pe frunte, aşa că merită pe deplin, din punctul de vedere al lui Helen.

Când intrară în casă era deja ora cinei şi Helen se bucură să o vadă pe Claire încă acolo, stând la masă, aşteptând să fie hrănită precum restul familiei. Vorbea cu gemenii despre o lucrare care trebuia predată a doua zi dimineaţă la unul dintre cursurile lor de genii, şi se opri numai când Helen şi Lucas intrară pe uşă, ca să le facă entuziasmată cu mâna.

Ca de obicei, bucătăria era plină. Pallas şi Castor tot dădeau târcoale cuptorului, arzându-se de fiecare dată

când băgau câte un deget în oale să vadă ce gătea Noel, dar nu le păsa prea tare aşa că nu se opriră. Pandora şi Hector glumeau lângă chiuvetă, râzând, încercând să vadă cine se pricepea mai bine să scuipe o boabă de strugure în sus şi apoi să o prindă în gură. Săraca Noel nu putea să facă un pas fără să se împiedice de vreun copil, un invitat, un cumnat, un nepot sau o nepoată – dar totuşi nimeni nu părea a se oferi să o ajute.

— Ştii că pot găti, nu? S-o întreb pe mama ta dacă are nevoie de ajutor? îl întrebă Helen timidă pe Lucas.

— Glumeşti? Mamei îi place la nebunie să facă asta. Uneori, am senzaţia că abia aşteaptă să ne căsătorim cu toţii şi să ne mutăm la casele noastre ca să-şi poată deschide un restaurant, spuse el zâmbind şi apoi continuă cu sinceritate, când văzu privirea neîncrezătoare a lui Helen. Vorbesc serios! Deunăzi, ne zicea mie şi tatălui meu că vrea să facă o petrecere şi să invite jumătate de insulă la cină. E nebună.

— Iată-te, Helen, dragă, zise Noel de îndată ce avu un moment să-şi ridice privirea, de parcă ar fi fost chiar speriată la gândul că nu ştia unde era Helen. Apoi, se întoarse la aragazul ei şi începu să vorbească singură: Va avea nevoie de porţii duble. Este aşa de al naibii de slabă deodată… Tatăl ei încă nici măcar nu bănuieşte ce ar putea fi ea, aşa că nu o hrăneşte cum trebuie şi Kate e atât de îngrijorată! Unde-i Cassie?

Noel murmura pentru ea, dar destul de tare, încât Helen să o audă. Helen nu-şi putea da seama dacă vorbea aşa de tare din cauza stresului, fiind obişnuită ca lumea să vorbească în acelaşi timp cu ea într-o cameră atât de zgomotoasă sau dacă o lăsa intenţionat pe Helen să îi audă gândurile. Tocmai era pe cale să o întrebe pe Noel dacă fusese la magazin să o vadă pe Kate, dar, înainte să poată face asta, Noel trase adânc aer în piept şi strigă cât putu de tare numele Cassandrei.

Se auzi o bufnitură speriată venind de sus, iar apoi vocea îndepărtată a Cassandrei:

— Începeţi fără mine, sunt ocupată!

Helen şi Claire făcură ochii mari una la cealaltă, priviri ce se topiră în două zâmbete calde. Amândouă fuseseră singure la părinţi şi amândouă crescuseră fără a avea voie să ridice tonul în casă. Împreună, visaseră să aibă familii mari şi case pline, cu un milion de lucruri întâmplându-se în acelaşi timp, şi amândouă îşi văzură oglindită în privirea celeilalte amintirea dorinţei din copilărie. Tot ţipatul ăla te mai şi călca un pic pe nervi, dar, în mod clar, era ceea ce făcea din casa Delos un cămin.

— Hec-Jace-Castor-Lucas! rosti Noel dintr-o suflare uitându-se la faţa fiului ei şi neamintindu-şi cum îl chema. Te rog, du-te şi cheamă-ţi sora mai mică. Avem musafiri în seara aceasta.

Lucas o lăsă pe Helen pe un scaun şi făcu întocmai cum îl rugase mama lui, întorcându-se cu o Cassandra supărată pe umărul lui.

— Dar le văd zilnic! se plânse Cassandra în vreme ce Lucas se aplecă un pic şi o puse pe un scaun de lângă Helen.

— Aşa a zis mama, răspunse Lucas ridicând din umeri în semn de scuze.

Se pare că autoritatea mamei era de necontestat, fiindcă, la auzul motivului lui Lucas, Cassandra îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză la masă fără să mai comenteze nimic.

— Bună, rosti Cassandra uşor enervată. Mănânci mult usturoi?

— Nu, de ce? Îmi miroase respiraţia urât? întrebă Helen nesigură şi având puţin până să înroşească la gândul că aproape îl intoxicase pe Lucas cu respiraţia ei de dragon.

— A, nu, deloc. Pur şi simplu, încercam să-mi dau seama de ce nu poţi fi rănită de arme, zise ea. Ridică o carte pe care o ţinea strâns în mână şi o flutură spre spatele nepăsător al lui Noel. Încerc să rezolv ceva aici, spuse ea cu voce tare, vrând în mod clar ca mama ei să o audă, dar Noel continuă să-şi vadă de gătit.

— Şi eu am căutat chestii, adăugă Hector exact ca o persoană care nu făcuse asta.

— Tu vezi-ţi de învăţatul ei să se apere şi eu îmi văd de cercetare, rosti Cassandra obosită, deschizând cartea şi frunzărind-o.

Hector zâmbi bucuros, după cum se şi vedea, că scăpase.

Se porni o conversaţie despre pielea neobişnuit de groasă a lui Helen şi fu întrebată o mulţime de lucruri, în general de către Castor, Pallas şi Cassandra, despre diferite obiceiuri – ce anume mânca, rutina zilnică, chiar şi rugăciuni pe care mama ei ar fi putut să o înveţe să le spună înainte de culcare. Nimeni nu ajunse la o soluţie, aşa că renunţară când se servi cina.

Era bună. Era chiar foarte bună şi Helen mâncă de parcă nu mai mâncase nimic în ultimele câteva săptămâni. Bău pahare de apă unul după altul. Era atât de deshidratată şi simţea cum apa rece o răcorea pe dinăuntru şi ţesuturile i se umflau ca o lavetă absorbantă. La un moment dat, se simţi destul de vinovată că mânca tot ce se punea pe masă şi se forţă să lase cuţitul şi furculiţa jos, dar Noel o privi tăios şi o întrebă dacă nu-i place mâncarea. Helen murmură repede o scuză şi începu iarăşi să mestece veselă. Trebuia să-şi amintească să mănânce mai mult dacă mai avea de gând să se plimbe mult prin vis.

După cină, Lucas o conduse la ea acasă, ceea ce era cam risipă de timp şi combustibil, dar trebuiau să facă asta dacă voiau ca Jerry să nu intre la idei în ceea ce privea modul cum călătorea Helen pe insulă.

— Mă voi întoarce în vreo oră sau două, îi zise Lucas în vreme ce ea ieşea din maşină.

Helen închise portiera maşinii, dar încă ţinea mâna pe ea, privindu-l nesigură prin geamul deschis.

— Ce ai? întrebă el.

— Mă simt groaznic, Lucas! E toamnă şi tu dormi afară, în fiecare noapte. Pur şi simplu, nu pot să accept aşa ceva.

— Nu prea avem de ales. Nu pot să te las singură.

— N-o să mai las să se întâmple una ca asta, spuse ea dându-şi părul după ureche şi încrucişându-şi braţele cu

încăpăţânare. Ei bine, va trebui să stai în camera mea.

— Da, pentru că asta e foarte relaxant, răspunse el cu un sarcasm blând. Abia dacă am pus geană pe geană ieri-noapte. Crede-mă, dorm mai bine pe acoperişul tău.

— Nu, zise ea ţinând-o pe-a ei, deşi simţea fluturi în stomac la gândul că ar veni iarăşi în camera ei. Ori intri în casă, ori nu vii deloc în seara asta, aici.

Luke oftă exasperat, dar încuviinţă.

— Vom găsi noi o soluţie când mă întorc, bine?

Helen acceptă, deşi încă un pic reticentă, şi intră în casă să-şi vadă tatăl. Încercă să o întrebe cum îşi petrecuse weekendul, dar, deoarece muncise în ambele schimburi două zile la rând, abia dacă îşi putea ţine ochii deschişi. Helen îl trimise la culcare şi îi promise că se va trezi să pregătească micul dejun a doua zi dimineaţă. Jerry sforăia serios chiar înainte ca Helen să se spele pe dinţi. Îşi termină ritualul de seară în baie şi puse pe ea o pereche de boxeri şi un tricou larg, uşor decoltat, gândindu-se că Lucas ar aprecia încercarea ei de a se acoperi, şi se duse la dulapul de aşternuturi ca să caute o saltea gonflabilă pe care era sigură că i-o luase taică-su de ziua ei, cu câţiva ani în urmă.

La fundul dulapului găsi pachetul prăfuit pe la colţuri şi îl aduse în camera ei. Se aşeză pe podea, deschise cutia şi scoase diferitele componente. Când încerca să găsească partea din instrucţiuni scrisă în engleză, auzi o bătaie în geam. Zâmbi involuntar şi-i făcu semn lui Lucas să intre pe fereastra deschisă. Se minună de cât de graţios plutea la fereastra ei, destul de sigură că ea nu arăta deloc aşa când zbura.

— Distrugătorul ăla de spate e pentru mine? şopti zâmbind în timp ce arăta spre saltea.

— Hei, dacă nu îţi place, sunt total de acord să dormi în patul meu, îi şopti Helen prefăcându-se că strânge geanta în care se afla salteaua.

— Nu, e perfect, spuse el, luând-o de mâini şi trăgând-o spre el.

O îmbrăţişă îndelung, de parcă nu o mai văzuse de

patruzeci de zile, nu patruzeci de minute, şi apoi oftă exagerat de tare când îi mângâie obrazul cu al lui.

— Încă miroşi a prăjituri de Crăciun!

— Nu m-am parfumat! insistă ea. Şi poate ar cam trebui să te bărbiereşti, spuse ea evitându-i pielea aspră.

Lucas îşi îndreptă atenţia spre saltea.

— Aveam de gând să dorm pe canapeaua de jos, zise el nesigur, încă neştiind ce ar fi mai bine de făcut.

— Tata…

— Nu ar putea să coboare scările destul de repede ca să mă prindă.

— Şi dacă nu l-ai auzi şi nu te-ai trezi la timp? N-aş avea cum să-i explic de ce eşti aici.

— Mai bine decât alternativa, spuse el strângând salteaua. Ştii, mi-e bine pe acoperiş, Helen! Chiar nu m-aş simţi bine să dorm aici, cu tine. Cred că am face o greşeală.

Helen nu putu să îl contrazică. Indiferent cât de vinovată se simţea că Lucas era nevoit să doarmă pe acoperiş, îşi dădu seama că nu avea cum să câştige în discuţia asta. Duseră salteaua pe balconul de pe acoperiş şi, într-un final, îşi dădură seama cum trebuiau să o umfle, dar Lucas trebui să citească instrucţiunile în spaniolă pentru că în engleză erau aproape imposibil de descifrat. Ceea ce a fost amuzant.

— Inseraţi gura la umflarea destinaţie, şopti Helen citând una dintre cele mai ciudate instrucţiuni în engleză, pe când aranja aşternutul pe salteaua proaspăt umflată.

— Puneţi plămân în tubul pompă, şopti Lucas în timp ce îmbrăca o pernă într-o învelitoare nouă. Asta sună destul de dureros.

Încercară să se oprească din râs, dar începură să râdă mai tare. Se chirciră amândoi pe saltea, înăbuşindu-şi râsetele. Din când în când, reuşeau să se controleze cât să se audă doar un fornăit de râs şi să-şi ducă mâinile la gură imediat ce ochii lor se întâlneau. Continuară să râdă chiar şi când gâtul începu să-i usture din pricina tensiunii adunate tot încercând să-şi înăbuşe chicotelile. În sfârşit,

conteniră şi rămaseră întinşi pe spate, respirând anevoie din pricina oboselii acumulate în urma zdravenei reprize de râs. Helen simţi cum Lucas îi ia mâna într-a lui şi clatină din cap spre cerul înstelat.

— Ce fac? îşi şopti trecându-şi cealaltă mână prin păr.

— Ce e? Nu avem voie să mai râdem împreună acum? şopti ea, un zâmbet încă fluturându-i în colţul gurii, dar amuzamentul dispăruse.

— Nu-i vorba de asta, îi şopti întorcându-şi faţa spre ea cu tandreţe. Dar nu-i tocmai normal să-mi placă atât de mult să stau cu tine, încât o chestie aşa stupidă ca umflarea unei saltele să devină în halul ăsta de distractivă. Îndată ce mi se pare că am preluat controlul, mă faci să râd sau spui ceva foarte deştept şi mă simt de parcă pierd o bucăţică din mine. Credeam că sunt suficient de puternic, dar e mult mai greu decât mi-am imaginat.

— Şi ce anume e „asta“, Lucas? De ce dormi pe acoperişul meu, şi nu în patul meu? întrebă Helen.

Se întoarse pe o parte ca să se poată uita în ochii lui şi întinse degetele spre el, vrând să le plimbe prin scobitura în formă de U de sub mărul lui Adam.

— Du-te jos, ordonă el disperat, împingându-i mâna înainte ca ea să-l atingă. Te rog, Helen! Du-te în patul tău!

Era o parte din Helen care ştia exact cum să îl seducă pe Lucas, fie că voia sau nu să se lase sedus, iar chestia asta o sperie destul, încât să se ridice şi să se îndrepte, cu genunchii moi, spre pat. O uimi că putea fi atât de agresivă, atât de nepăsătoare faţă de dorinţele lui, încât să se gândească să-l forţeze ca să o vrea.

A doua zi dimineaţă, chiar înainte de răsărit, Lucas îi mângâie chipul să o trezească. Atunci când îşi deschise ochii, o sărută pe frunte şi îi spuse că se va întoarce în curând să o ia la şcoală, apoi sări de la fereastra ei şi zbură spre casă. Helen hotărî că nu mai putea să adoarmă la loc, aşa că se ridică din pat şi pregăti un mic dejun elaborat pentru tatăl ei, dar nu prea avu chef să mănânce şi ea.

— Te simţi bine? o întrebă Jerry cu gura plină de clătite, sirop şi şuncă.

— Ei bine, luând în consideraţie totul, da, mă simt super, răspunse ea cu sinceritate în vreme ce sorbea din cafea.

— Cum merge cu Lucas? întrebă el precaut.

— Al naibii de ciudat, răspunse ea zâmbind.

Apoi, ridică din umeri şi râse.

— Ei, ce poţi să-i faci?

— Da, ce poţi să-i faci, repetă tatăl el.

Începu să mestece mai încet, de parcă un gând care îi capta toată atenţia i-ar fi dat peste cap abilităţile motorii. Helen ştia că probabil se gândea la Kate, dar intuiţia îi spunea să-l lase în pace. Încă mai avea nevoie de puţin timp şi, când se va simţi pregătit, va veni să stea de vorbă cu ea despre asta. Habar n-avea cum de ştia asta, pur şi simplu… o ştia. Helen avea senzaţia că ştia mai multe despre relaţii şi iubire decât învăţase din propria experienţă. Confuză din cauza noii descoperiri, luă ziarul şi citi despre iubita ei Red Sox până ce tatăl ei termină de mâncat.

Lucas veni să o ia, după cum îi spusese, şi, cu toate că trecuse doar vreo oră de când nu se mai văzuseră, amândoi se luminară la faţă şi se înroşiră când se întâlniră din nou. Îi făcea plăcere doar să stea în aceeaşi maşină cu Lucas şi se simţea atât de bine, încât, atunci când la radio se auzi melodia ei preferată, începu să danseze pe scaun şi cumva reuşi să-l convingă pe Lucas să cânte cu ea în drum spre şcoală. Avea să nege asta mai târziu, dar chiar începuse să-i placă să cânte şi Helen se opri să-l asculte cu gura căscată.

— Ce e? întrebă el uimit că, la refren, se auzea numai vocea lui.

— Ai o voce superbă. E vreun lucru pe lumea asta la care *nu eşti* bun? întrebă exasperată, lovindu-i braţul încet, în joacă.

— Apollo mai este şi zeul muzicii. Acum, nu te mai văicări şi cântă cu mine, zise el dând volumul mai tare, până ce basul făcu geamurile maşinii să vibreze.

Vocea lui Helen nu era nici măcar pe jumătate la fel de frumoasă ca a lui Lucas, dar entuziasmul suplinea lipsa de

talent. Cântară restul melodiei până la capăt şi chiar mai rămăseseră un pic în maşină după ce parcă, pentru a cânta sfârşitul instrumental. Lucas era la volan-tobe şi Helen la chitara imaginară.

— Dumnezeule, cântăm fantastic! Soloul meu la chitară a fost de-a dreptul inspirat! se bucură Helen în vreme ce ieşea din maşină.

— Ar trebui să mergem în turneu, încuviinţă Lucas şi apoi o luă de mână şi se îndreptară spre clădirea liceului.

Se cam uita lumea la ei, dar lui Helen nu-i păsa. Nu mai simţea durerile de stomac. Acum, putea în sfârşit să se relaxeze, ştiind că simţea durerile de stomac doar dacă îşi folosea puterile în faţa prietenilor ei, şi se întrebă câte dintre episoadele din trecut fuseseră adevărate şi câte fuseseră provocate de teama că se vor întâmpla. Era o uşurare să ştie că putea controla blestemul cât de cât şi, pentru prima dată în viaţa ei, Helen se gândea că poate era bine să fii un pic diferit.

— Nu suntem ştirile de săptămâna trecută? N-ar trebui ca toată lumea să bârfească despre Claire şi Jason sau n-au aflat cu toţii încă? îl întrebă cu o sclipire glumeaţă în ochi.

— Oh, ba da, ştiu. Jase a primit atâtea SMS-uri în dimineaţa asta, că mama i-a luat telefonul din mână, râse Lucas sadic, dar, în loc să i se alăture, Helen icni şi îşi duse mâna la gură.

— O, nu, telefonul meu! Am uitat să-i spun lui tata că iarăşi s-a stricat! zise ea oprindu-se chiar în mijlocul holului când îşi aminti cum Hector o făcuse să înoate un pic cu el.

Nu îi explicase niciodată situaţia lui Lucas de la cap la coadă. În schimb, încercă să ascundă cât de mult o ţinuse Hector sub apă de fapt şi cât de mult se speriase, dar trebuia să fie atentă să nu mintă. În ciuda omisiunilor ei bine gândite, Lucas încă era supărat pe vărul lui.

— Hector îţi va cumpăra un telefon nou. Unul mai bun, spuse el în vreme ce o sărută pe frunte. O să mă asigur că asta se va întâmpla.

— Asta sună *de-a dreptul* groaznic, oftă Helen, dar se

sună şi trebuia să fugă în clasă sau ar fi avut de-a face cu furia lui Hergie.

Restul zilei fu cât de perfectă putea fi o zi la liceu. Helen se simţea plină de energie, Claire era o rază de soare de vreo 45 de kilograme şi până şi Ariadne păru să se simtă grozav când Matt o ajută să exerseze lovitura ei de golf în amfiteatru, în pauza mare. Deşi Matt era doar în penultimul an, era căpitanul echipei de golf a liceului. Ariadne se gândea să intre şi ea, dar mai întâi trebuia să înveţe cum se joacă.

— Nu, încă ţii crosa prea strâns, îi zise Matt cu blândeţe. Gândeşte-te că e ca o sabie, nu ca un topor, spuse el, punând punctul pe i-ul metaforic pentru ea.

Lovitura i se îmbunătăţi instantaneu.

— Cassie, de ce nu laşi tu cartea aia jos şi nu vii să înveţi cum să joci golf? o strigă Ariadne pe verişoara ei, zâmbind.

Cassandra pufni şi deschise altă carte drept răspuns.

— Ce anume cauţi, apropo? întrebă Matt.

— Vrăji sau amulete existente în mitologia greacă al căror rol era să te protejeze împotriva rănilor de orice fel, rosti ea repede în timp ce-şi şterse fruntea.

Gestul acela îi aminti lui Helen de Lucas. Chiar dacă lui Matt răspunsul i se păru un pic cam ciudat, o lăsă în pace şi se concentră asupra „poziţiei“ lui Ariadne.

— Cât timp credeţi că mai putem folosi locul ăsta înainte să fim prinşi? întrebă Claire cu un zâmbet leneş.

— Cui îi pasă? Asta e una dintre cele mai bune idei ale lui Lennie. Ar trebui să ne bucurăm de locul ăsta câtă vreme este al nostru şi să nu pierdem timp făcându-ne griji că l-am putea pierde, spuse Matt senin din rândul nouă, unde el şi Ariadne îşi imaginau cum se ridica mingea la loviturile ei.

Claire se uită la Helen şi dădură amândouă din cap, uimite de răspunsul înţelept al lui Matt.

— Pentru Matt Millis. Prieten. Filosof. Jucător profesionist de golf, rosti Helen din spatele lui, închinând termosul în cinstea băiatului.

— Bine zis, spuse Claire toastând cu laptele ei de soia.

Matt îşi luă o poziţie demnă şi roşi când îi zâmbi Ariadne.

— Uau, Len! Miroşi fantastic, rosti Claire când se aplecă să o îmbrăţişeze pe Helen cu o mână. Cel mai super parfum. Miroase a căpşuni şi aer curat.

— Dar nu m-am dat cu parfum, repetă Helen maşinal pentru a mia oară.

Nimeni nu o crezu.

În următoarele două zile, păru că întreaga insulă era îndrăgostită. Jason şi Claire încetaseră să se mai certe şi acum îşi redirecţionau energia către îndeletniciri ceva mai idilice. Hector reuşi să le convingă pe cele cinci fete cu care tot flirta că el poate fi cu toate în acelaşi timp, iar Ariadne găsi atâtea bileţele de dragoste lipite pe dulapul ei, încât părea tapetat cu inimi.

Când Helen se duse marţi seară la piaţă ca să cumpere câteva lucruri, se întâlni cu un cuplu căsătorit care participa la clubul de carte al lui Kate. Se ţineau strâns de talie şi glumiră cu Helen cum că ar trebui să se citească Anaïs Nin[23] la club. Helen nu ştia cum era *Jurnalul Nin,* dar, după cum cei doi tot ridicau din sprâncene, Helen presupuse că avea legătură cu ceva fierbinte. Erau căsătoriţi de ani buni, dar râdeau şi zâmbeau de parcă s-ar fi întâlnit acum câteva zile. Helen le făcu cu mâna şi se duse să cumpere roşii, gândindu-se cât de frumoşi erau oamenii îndrăgostiţi.

Aveai senzaţia că pusese cineva o combinaţie de Muscă Spaniolă[24] şi Prozac în apă, iar singura persoană imună la asta părea să fie Zach. Tot încerca să discute cu Helen, dar ea îl evita, ceea era destul de uşor când aveai în spate o

[23] Anaïs Nin (n. 21 februarie 1903, Neuilly-sur-Seine, Franţa – d. 14 ianuarie 1977, Los Angeles, SUA) a fost o scriitoare americană de origine franceză. Este cunoscută pentru jurnalele sale intime, pe care a început să le scrie de la vârsta de 11 ani şi le-a continuat, fără încetare timp de 45 de ani. (n.red.)

[24] Afrodiziac preparat din gândăcei irizaţi, strălucitori, din sudul Franţei şi Spania. Corpurile acestor insecte sunt uscate şi pisate mărunt, apoi sunt tratate chimic pentru a extrage o substanţă numită cantaridă. (n.red.)

familie de semizei, dar de fiecare dată când o făcea, îşi dădea seama că el se supăra şi mai tare.

Spera că, dacă tărăgăna destul de mult, nimeni nu şi-ar mai fi amintit că leşinase după ce fugărise un necunoscut cu pieptul gol. Spera că, dacă trăgea destul de timp, Zach ar fi lăsat-o baltă. Dar, în schimb, el devenea din ce în ce mai insistent. Helen nu voia deloc să-i spună lui Lucas şi să agraveze situaţia. După incidentul cu „Hector a încercat să mă înece şi mi-a stricat telefonul“, Lucas îl bătuse măr pe vărul său în arena recent construită şi, o oră mai târziu, un Hector ştirb îi oferi lui Helen un telefon nou, despre care era destul de sigură că avea destulă putere să plaseze un satelit pe orbită.

Dar Zach chiar nu o ajuta deloc pe Helen să-l protejeze. Cu cât încerca mai mult să o încolţească pe Helen, cu atât mai suspicios devenea Lucas, până ce se întâmplă inevitabilul. Miercuri, când se terminară orele şi Lucas o conducea pe Helen spre vestiarul fetelor, îl văzu pe Zach dându-le târcoale. Imediat ce Zach dădu cu ochii de Lucas, îşi schimbă direcţia şi se duse la vestiarul băieţilor, dar nu înainte ca Lucas să-i observe comportamentul ciudat.

— Te urmăreşte Zach cumva? întrebă Lucas cu ochii mari.

— Păi, da. Vrea să vorbească despre ceva cu mine, cred, zise de parcă nu era ceva important şi închise gura înainte să spună prea multe.

— Da, pun pariu, rosti Lucas rânjind, ochii lui albaştri devenind aproape negri. E vreun motiv pentru care Zach ar putea crede că nu ai pe nimeni?

— Nu! Stai, ce? se împletici Helen în cuvinte, neputând înţelege motivul pentru care Lucas era aşa de furios.

— I-ai spus că nu suntem de fapt un cuplu pentru că nu… Nu încheie propoziţia şi îşi trecu o mână prin păr în timp ce mergea în cerc. Tu ce le zici celorlalţi despre noi? întrebă el, conturul corpului lui începând să fuzioneze cu fundalul în timp ce agita lumina din jurul lui.

— Nu am spus nimănui nimic! rosti Helen, vocea ridicându-i-se la un registru neobişnuit de înalt.

— De aceea tot insişti să te dai cu parfumul ăla? Pentru că încerci să agăţi pe cineva care să-ţi cedeze? continuă fără a fi atent la răspunsurile ei.

Era atât de furios, încât Helen abia dacă îl putea vedea când începu să se înceţoşeze, dar şi ea era nervoasă.

— Pentru ultima dată! NU m-am dat cu parfum! urlă la el.

Lucas se îndepărtă involuntar, fixând cu privirea lumina albastră care se aduna în jurul capului şi mâinilor lui Helen. Fulgerul ei nu părea influenţat de controlul asupra luminii de care era capabil Lucas şi, în vreme ce distorsionările pe care le crease el se disipau în faţa luciului metalic al lui Helen, el fu silit să-şi ducă mâna la ochi.

— O, Doamne, rosti ea agitată, simţindu-se de parcă se afla în vârful unui montagne russe şi era pe cale să cadă.

Îşi întinse mâna în lateral ca să se controleze şi Lucas se apropie de ea să o ţină, dar se opri la timp, înainte să o atingă şi să se electrocuteze. Apoi, lumina albastră se stinse ca şi când Helen ar fi folosit un întrerupător, iar Helen se prăbuşi la pământ ca un sufleu pe jumătate copt.

— Mă simt groaznic, îi zise privindu-l speriată.

Se apropie de ea, dar apoi se opri iarăşi şi ţipă o înjurătură al cărei ecou ricoşă în pereţii acoperiţi cu faianţă.

— Te-ai… înspăimântat? o întrebă practic vibrând de grijă.

Helen privi podeaua şi începu să râdă nebuneşte când electricitatea care îi alerga prin corp îi gâdilă creierul.

— Nu. Linoleu, spuse ea lovind cu palma de podeaua izolată, în timp ce ochii ei se încărcau cu energie statică. Trebuia să scape de ea imediat. Luk.k.k. Fu.u.u.gi, rosti ea, falca tremurându-i incontrolabil din cauza energiei, fulgerul cerând să fie eliberat.

Îl ţinuse prea mult.

Lucas nu voia s-o lase singură, iar Helen ştia că putea să-l omoare dacă nu făcea chestia asta cum trebuia. Se gândi cât putu de bine în starea în care era şi îşi aminti ora

de ştiinţe din clasa a patra. Disperată să scape de monstrul pe care îl invocase, merse în genunchi spre uşa de la capătul holului şi lovi cu umărul în ea.

Imediat ce atinse bara de metal din mijlocul uşii, aceasta deveni portocalie din cauza temperaturii ridicate şi începu să se topească. Abia dacă se mişcă suficient de repede cât să deschidă uşa înainte să devină o bucată imensă de metal topit. Căzând pe cele câteva trepte şi ieşind în genunchi afară, se aruncă în faţă, proptindu-se în mâini. Oftând, îşi eliberă trăsnetul în unul dintre locurile unde ar fi scăpat de el fără grijă – pământul. După câteva secunde, simţi cum era ridicată de pe pământul iertător şi dusă în altă parte.

— Eşti rănită? întrebă Lucas speriat.

— Doar periculos de obosită, oftă ea, un pic surprinsă că folosise cuvântul „periculos“, dar se simţea prea slăbită ca să îi pese.

Îşi trecu limba peste dinţi şi apoi în cerul gurii.

— Uau, mi-e sete! Şi cred că ştiu de ce! E fulger, nu? Asta înseamnă că generez electic… adică, erlecic… adică, fulgerul… descompunând apa din corpul meu! E clar că asta e, spuse ea ca o majoretă care doar ce îşi dăduse seama cum erau făcute pompoanele ei.

— Helen? Mă sperii. Uite, aşază-te, te rog! Ai nevoie de ceva? întrebă Lucas făcând-o să se uite în ochii lui.

Concluzia la care ajunsese ea era interesantă, dar era ceva ciudat în modul cum vorbea şi părea să mai elimine scântei din când în când.

— Da, am nevoie de ceva. Vreau să-ţi explic ce s-ntâmplă înainte să te omor din greşeală din cauza unei neînţelegeri idioate şi vreau să-mi promiţi că, dacă îţi spun, nu o să iei pe nimeni la bătaie, zise ea încercând să-şi controleze pe cât de bine putea dicţia şi mintea ameţită.

— Nu prea cred că-mi place aranjamentul ăsta, rosti el suspicios.

— Naşpa.

Lucas încuviinţă. Ea se uită în jur pentru o clipă şi apoi decise să se aşeze în capul scărilor din spatele uşii topite

înainte să cadă din picioare.

— Zach e cel care m-a văzut urmărindu-l pe Creon. A tot zis nişte chestii destul de ameninţătoare la oră, acum vreo două zile, despre mine şi despre noi, şi cât de anormal de rapizi şi puternici suntem. Acum, tot încearcă să mă prindă singură să stea de vorbă cu mine şi cred că are de gând să mă şantajeze sau ceva de genul ăsta. Am tot încercat să îl evit pentru că…

— Cu cât aştepţi mai mult, cu atât mai multe şanse sunt ca toată povestea asta să devină un zvon şi oricum nimeni nu-l crede, încheie Lucas încuviinţând.

— Exact. Eşti *aşa* de deştept! se minună Helen.

— Şi creierul tău e prăjit, spuse Lucas zâmbindu-i binevoitor.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui.

— Din cauza mea. Sunt un idiot, murmură el privindu-şi mâinile agitate.

— Să te corectez, eşti un idiot *gelos* şi chestia asta trebuie să înceteze acum, răspunse Helen cu seriozitate, încă simţindu-se ameţită, dar încercând să-şi revină. Nu ai niciun motiv să fii gelos. Ţi-am zis că nu te vreau decât pe tine. Niciodată nu am vrut pe altcineva.

— Ţi-ai trăit toată viaţa pe insula asta, încă nu ştii ce înseamnă „altcineva“, oftă el. Şi nu ai nici cea mai mică idee despre cât de… atrăgătoare nu e cuvântul potrivit. Nu descrie cu exactitate efectul pe care îl ai asupra bărbaţilor. Asupra mea. Uite, nu sunt o persoană geloasă. Serios, Helen. Celelalte fete cu care am ieşit… Lucas îşi lăsă propoziţia neîncheiată, trase aer în piept şi se gândi bine înainte să înceapă a vorbi din nou: Ştii, nu am crezut niciodată în chestia cu „chipul care a suflat în pânzele a o sută de nave“. Uram partea aia din *Iliada.* Chiar m-a făcut să râd, spuse el, apoi luă o pauză şi clătină încet din cap, ridicându-şi privirea spre cer pentru un moment şi imaginându-şi că-şi dă o palmă peste faţă. E ridicol, dacă stai să te gândeşti un pic. Un război de zece ani doar pentru că un laş egoist a luat-o la fugă cu o femeie necredincioasă? M-a enervat incredibil de tare şi i-am urât

pe Paris şi pe Elena pentru că au fost atât de slabi. Apoi, am făcut ceva incredibil de prostesc. Am jurat că n-aş fi făcut niciodată alegerile pe care le-au făcut ei – că aş fi fost mai puternic. Apoi, două săptămâni mai târziu, ţi-am văzut chipul pentru prima dată.

— Stai, rosti Helen clipind însetată, obosită şi şocată. Nu sunt Elena din Troia. Sunt Helen Hamilton din Nantucket şi nimeni nu suflă în nimic ca să vină şi să mă ia. Cred că eşti un pic confuz.

— Aş vrea eu, spuse el lipsit de speranţă.

— Hamilton! strigă antrenoarea Tar ţinându-şi clipboardul strâns la piept şi mergând repede spre ei, cu ochii mari. Ai luat *foc?!*

Helen se uită înspre locul către care arăta antrenoarea Tar şi îşi dădu seama că terenul din jurul ei era negru şi ars, iar uşa arăta a ceva dintr-o pictură de Dali. Din fericire, Lucas ştia să mintă foarte bine.

Explică stolului de profesori care se grăbiră să-i ajute că se văzuse un fel de scăpărare electrică deasupra uşii, sugerând că indicatorul de ieşire s-ar fi scurtcircuitat, iar el şi Helen ar fi ieşit afară să stingă flăcările care se aprinseră prin iarbă. Pe măsură ce îşi depăna povestea, Helen îşi dădea seama cât de sinceră părea, cât de convingătoare. Din moment ce focul fusese în mod clar de natură electrică şi singura sursă probabilă era indicatorul de ieşire, povestea fu crezută de toată lumea.

Helen şi Lucas insistară că nu erau răniţi, dar, ca măsură de precauţie, li se ceru să meargă în cabinetul asistentei ca să-i consulte.

Chiar înainte ca Lucas să o conducă spre cabinet, Helen îl zări pe Zach uitându-se la ei din mulţime, frica şi resentimentele citindu-i-se în ochi. Ştia că ei provocaseră focul. Helen îl atinse pe Lucas pe umăr şi i-l arătă pe Zach, iar Lucas dădu din cap, înţelegând imediat ce voia să spună.

— Şi s-a dus varianta cu „las’ că uită dacă trece destul timp“, mormăi ea supărată.

— Vom discuta problema în seara asta, cu familia mea.

Cassie va şti ce e de făcut, şopti el luându-i mâna plină de cenuşă în a lui şi cu cealaltă trimiţându-le un SMS verilor lui, explicându-le ce se întâmplase de fapt.

Asistenta Crane îi examină, dădu din cap uimită şi le zise că sunt teferi şi că pot merge acasă sau chiar la antrenament, dacă vor. După ce le ţinu o predică inutilă despre stat pe lângă capcane letale, o adulmecă pe Helen şi zâmbi călduros, de parcă şi-ar fi amintit ceva. Apoi, îi expedie pe amândoi din cabinetul ei, cu un gest hotărât, dar binevoitor.

Pe drumul spre casa lui Lucas, Helen îl rugă să treacă pe la News Store ca să le explice el lui Kate şi lui Jerry ce se întâmplase. Când ajunseră, îi găsiră pe Kate şi pe Jerry mergând de colo-colo, fericiţi şi ocupaţi, şi bucurându-se de ziua pe care o petreceau împreună, ceea ce o mai relaxă pe Helen. Era destul de îngrijorată în privinţa relaţiei lor, dar se părea că rezolvaseră orice problemă avuseseră. Helen îi făcu cu mâna tatălui ei, îşi luă o imensă sticlă cu apă din frigider şi îi făcu semn lui Lucas să repete povestea pe care o inventase recent. Tot bând din sticla de trei litri, Helen se simţea recunoscătoare că Lucas era acolo, ca să nu strice ea tot şi să spună vreo prostie.

— Doamne, Len! Eşti ca un fel de amuletă de ghinion în ultima vreme, zise tatăl ei ridicând din sprâncene când Lucas îşi termină povestea.

Kate tresări şi puse o mână protectoare pe umărul lui Helen.

— A avut parte de un pic de ghinion. Dar nu e vina ei, Jer, spuse Kate sugerând încă o dată că nu era vina lui Helen pentru ce se întâmplase pe alee.

Helen îşi coborî privirea în pământ, măcinată de un sentiment de vinovăţie. Kate nu avea idee cât de răspunzătoare era Helen de lucrul ăsta de fapt.

Mai stătură acolo vreo douăzeci de minute, împărţind un sendviş în timp ce vorbeau cu Jerry şi Kate oricând aceştia aveau o clipă liberă, fără clienţi de care să se ocupe. Helen îşi bău sticla cu apă şi Lucas încercă să plătească pentru mâncare, ceea ce toată lumea crezu că era adorabil, şi, fix

înainte să plece, Kate le dădu o cutie plină cu „gustări de probă“ pe care Lucas trebuia să le ducă mamei lui.

— Încă nu m-am decis care îmi place, dar cartoful dulce… Nu, nu contează. Uitaţi că am spus asta! zise ea entuziasmată ştergându-şi mâinile de şorţul apretat. Vreau să aud părerea sinceră a lui Noel. Spuneţi-i să mă sune diseară, aici, la magazin, după ce se decide pe care o preferă.

— Sigur. Îmi puteţi zice numărul dumneavoastră, să i-l dau? spuse Lucas vrând să fie de ajutor şi îşi scoase mobilul din buzunarul de la spate.

— Of, dragule! Eu şi mama ta ne sunăm zilnic, râse Kate, apoi se întoarse pe vârfurile pantofilor ei atât de stilaţi şi se duse la casă să se ocupe de un client.

Vestea asta îi cam surprinse pe Lucas şi pe Helen, dar, tot discutând despre asta pe drum, îşi dădură seama că nu aveau de ce să se mire. Noel şi Kate erau amândouă pasionate de mâncare şi locuiseră, şi lucraseră cam în aceleaşi oraşe prin Europa. Dacă erau două femei pe lume destinate să se înţeleagă bine, ele erau.

Helen şi Luke ajunseseră primii la reşedinţa Delos şi hotărâră că aveau dreptul la câteva clipe de relaxare înainte să înceapă ceea ce Helen numea lecţiile ei de supererou. Se opriră în bucătărie pentru ca Helen să mai capete o sticlă cu apă şi apoi zburară până la farul Great Point, ca să stea acolo şi să privească nisipul grăunţos şi valurile care se rostogoleau.

— Jase şi Hector ne vor suna când vor ajunge acasă de la antrenament. Mai avem vreo oră, spuse Lucas încrezător în timp ce aterizară pe dune şi merseră până la nisipul jilav, plat, ferm şi perfect pentru o plimbare.

— Ar trebui să avem prima competiţie weekendul viitor, zise Helen brusc, muşcându-şi îngrijorată buza de jos. Nu ştiu dacă antrenoarea mă va lăsa să alerg după ce am chiulit de la atâtea antrenamente.

— Da, în legătură cu asta, spuse Lucas oftând greu şi făcând-o să se oprească şi să se uite la el. Trebuie să încetezi să mai alergi la pistă.

Helen se uită la el pentru o clipă, o privire de parcă ar fi găsit o muscă în supă, şi zise:

— Să renunţ la alergat? Eşti nebun? Cum mai primesc eu bursă dacă renunţ?

— Nu mai contează asta, spuse Lucas clătinând din cap.

— Nu contează? Lucas, vorbeşti despre viaţa mea.

— Exact. Ai fost atacată de câte ori? Nu cred că-ţi dai seama ce pericol reprezintă Creon chiar şi acum, când sunt lângă tine, darămite atunci când alergi singură, de nebună, pe insulă. Vorbim despre viaţa ta, nu despre o bursă de atletism, rosti el calm. Vreau să renunţi.

— Şi cum să-mi permit o educaţie? întrebă Helen având vocea sacadată de frustrare.

— Nu-ţi face griji în privinţa banilor. Avem noi grijă de tine.

— Glumeşti.

— Nu glumesc. Renunţă la alergat. Avem noi grijă de tine.

— Ce-ai spune dacă aş veni la tine şi ţi-aş zice să renunţi la fotbal? întrebă ea sarcastică, aşteptându-se să inventeze vreo scuză de genul că erau două lucruri diferite, dar ar fi trebuit să ştie că Lucas nu ar fi făcut asta.

— S-a făcut, zise el ridicându-şi mâinile hotărât. Şi, dacă nu izbuteşti să primeşti o bursă care să-ţi ajungă pentru o facultate bună, una la care chiar vrei să mergi, nu merg nici eu. Ţi-am mai spus, şi vorbeam serios, niciodată nu te-aş ruga să faci ceva ce eu nu aş face. Trecem împreună prin chestia asta.

— Eşti… Asta e… Nu pot să cred că pui asta pe umerii mei! ţipă ea arătând cu degetul spre el într-un gest copilăros.

Începu să meargă apăsat în cerc, lovind nisipul şi încercând să-şi dea seama de ce era aşa de supărată.

— Nu pun nimic pe umerii tăi! Amândoi ne descurcăm cu chestia asta în mod egal! Asta am tot încercat să îţi spun, insistă el ridicând tonul de frustrare.

— Nu-i adevărat, pentru că tu ai de plătit! ţipă ea convinsă că Lucas greşea undeva, dar nu-şi putea dea

seama unde.

— Ce contează cine plăteşte? Nu crezi că aş plăti oricât să te ţin în viaţă?

— Nu contează cine plăteşte… de fapt, contează, spuse Helen nefiind prea sigură cum ar trebui să se exprime.

Apoi, decise că singurul mod în care putea să înţeleagă era dacă îi spunea clar ce simţea.

— Vreau să ajung cineva şi vreau să *merit* asta. Nu vreau să mi se dea totul pe tavă, pentru că, ei bine, ce sens are să-ţi trăieşti viaţa dacă vine cineva şi zice: „Hei, uite ce drăguţă eşti, poftim! Nu-i aşa c-a fost uşor?“ E o tâmpenie!

— Sunt de acord, ţipă la ea, dar se simţea umorul din vocea lui şi un zâmbet îi apăru pe buze. Şi imediat ce ţi se pare că viaţa ta e uşoară, te rog să mă anunţi, deoarece am senzaţia că până acum nu ne-a mers extraordinar.

Helen nu voia să râdă. De fapt, încerca din răsputeri să se uite urât la el, dar oricât de mult se strădui, nu putu să rămână serioasă. Scoase un sunet oribil, un fel de grohăit care îl făcu pe Lucas să i se alăture şi să râdă atât de tare, încât trebui să-şi pună mâinile pe genunchi ca să se calmeze. Când Helen îşi acoperi faţa şi chiar începu să râdă cu poftă, simţi cum braţele lui Lucas o cuprinseră.

Umorul se transformă repede în tandreţe, iar tandreţea – într-o clipă lungă în care pur şi simplu rămaseră îmbrăţişaţi, susţinându-se unul pe celălalt. Atunci înţelese Helen cum mergeau lucrurile între ea şi Lucas de fapt. Trebuiau să facă asta împreună, să înjumătăţească poverile care le fuseseră date, altfel ar îi fost striviţi sub greutatea lor.

După un moment minunat de lung, Lucas îşi îndreptă buzele către obrazul ei, atingând-o uşor cu mâna pe şira spinării şi începând să-i mângâie firişoarele de păr de la ceafă. Helen simţi cum umerii lui se încordară şi cum deodată îşi ridică genunchiul între coapsele ei. Helen îşi pierdu răsuflarea şi încercă să se hotărască dacă să îl tragă deasupra ei aşa cum voia *ea* sau dacă să-l respingă, aşa cum voia *el,* dar nu avuse ocazia să aleagă. Lucas îşi reveni la fel de repede cum se lăsase copleşit de

sentimente. Se îndepărtă de ea cu un zâmbet resemnat şi se înălţă în aer.

— Ştii, nu ai nevoie să alergi ca să intri la o facultate bună. O să rupi gura târgului cu rezultatele tale la SAT, spuse el vesel, dar încă se simţea un uşor tremur în vocea lui.

— Asta crede şi Hergie, zise Helen, încă un pic ameţită şi fără vlagă.

I se alătură pe cer şi îşi continuă ideea până la capăt când în sfârşit reuşi să se gândească la ea.

— Nu ştiu, nu vreau să fiu genul ăla de fată. Fata care face tot ce îi spune prietenul ei pentru că vrea să ia altcineva deciziile dificile în locul ei.

— Urăsc genul ăla de fată, rosti Lucas strâmbând din nas şi zburară împreună spre casa lui, ţinându-se de mână.

— Nimeni nu suportă genul ăla de fată. De aceea nu pot pur şi simplu să fac automat tot ce îmi ceri tu, chiar dacă ai dreptate. Am şi eu mândria mea, continuă Helen pe un ton glumeţ în timp ce aterizau în curtea lui, dar el nu râse.

Îl strânse de mână un pic mai tare şi îşi lăsă capul pe spate, ca să se poată uita în ochii lui îngrijoraţi.

— Ce e?

— Mândria este ceva foarte periculos pentru Scioni. Ne e uşor să cădem pradă tentaţiei şi de obicei cu asta începe declinul nostru. Ştiu că glumeai, dar ai grijă, bine? spuse el tandru.

— A, da. Hubris[25]. Marele „aşa nu“ al Greciei antice, zise Helen încuviinţând cu înţelepciune.

Când Lucas se uită la ea surprins, continuă:

— Ce? Mi-am făcut temele la mitologie. De fapt, cred că sunt teme la istorie, nu?

— Da. Istoria familiei noastre, spuse trăgând-o mai

[25] În Grecia antică, „hubris“ se referea la umilirea unei victime din pură plăcere, avea o conotaţie sexuală, iar ruşinea se reflecta şi asupra celui care comitea fapta. De asemenea, cuvântul era folosit pentru a descrie acţiunile celor care îi provocau pe zei sau le puneau la îndoială deciziile. Deşi nu reprezenta un termen legal clar definit, în Atena, făcea referire la o crimă. (n.red.)

aproape de el.

Merseră îmbrăţişaţi până la arenă şi apoi se separară, se schimbară în hainele de antrenament şi se întâlniră pe salteaua de antrenament.

Helen se aştepta să fi rămas un pic de tensiune în urma „scăpării“ lui de la Great Point, dar dacă momentul de lipsă de stăpânire de sine îl afectase cumva, pur şi simplu, îl ajută să se concentreze mai mult asupra antrenamentului. De obicei, existau clipe în care unul sau celălalt îşi dădea seama cât de intimă era poziţia în care stăteau unul peste celălalt în timp ce Helen încerca să înţeleagă bazele Jiu-Jitsului, dar nu şi în după-amiaza aceea. Lucas îşi lua în serios rolul de antrenor.

— Doar ce mi-am dat seama că ne-am luptat toată ziua, observă ea încercând, dar nereuşind să scape din strânsoarea lui pentru a zecea oară. Şi devin cam frustrată.

— Câtă vreme a trecut? întrebă el deodată curios în legătură cu ceva, dar ea nu înţelese de la început.

Îşi suci gâtul şi se uită la ceasul de pe perete, apoi o privi iarăşi pe Helen.

— Ţi-au revenit trăsnetele?

Helen încercă să analizeze senzaţia aceea ciudată din stomac şi simţi o scânteie. Dădu din cap un pic surprinsă, iar el o luă de mână ridicând-o în picioare.

— Atunci, hai să exersăm, spuse el surâzând în vreme ce ieşeau din sala de gimnastică.

Când ajunseră afară, văzură maşina lui Hector parcând şi pe copiii Delos ieşiră din ea.

— Îi vom testa trăsnetele! strigă Lucas către ei.

Jason şi Hector se uitară unul la celălalt cu ochii mari şi apoi o luară amândoi la fugă spre Lucas şi Helen.

— Cât timp a trecut? strigă Hector pe când alerga către ei, la fel de vesel ca o şcolăriţă.

— Cam vreo oră şi patruzeci şi cinci de minute, răspunse Lucas. A băut vreo şase litri de apă.

— Şi încă îmi este un pic sete, recunoscu Helen.

— Păi, mai adu-i apă, Lucas! ordonă Cassandra imediat

ce ea şi Ariadne ajunseră acolo. Cum ar trebui să formeze electricitate fără hidrogen?

— Corect, spuse Lucas distras, se înălţă în aer, zbură spre casă şi veni înapoi după vreo douăzeci de secunde. De ce nu mi-ai zis că ţi-e sete? o întrebă el pe Helen dându-i încă o sticlă mare de apă proaspăt scoasă din frigider.

— Nu mi-am dat seama. Probabil că ar trebui să fiu mai atentă la chestia asta, rosti Helen încet.

— Trebuie să fii atentă la orice te face mai puternică. Şi trăsnetele tale te fac foarte puternică, spuse Hector, un zâmbet de felină întipărindu-i-se pe chip în timp ce Helen înclină sticla şi bău cu poftă.

— Faza cu uşa a fost demenţială! zise Jason ducându-şi mâna la faţă când îşi aminti. Ai fi spus că acolo a fost un sudor profesionist.

— Cam câţi volţi ai zice că ai acumulat acum? întrebă Cassandra în vreme ce intrau cu toţii în arenă.

— Habar n-am, ridică Helen din umeri.

Se concentră asupra încărcăturii electrice şi încercă să o estimeze, dar nu putea s-o descrie.

— E o senzaţie, nu o citire digitală, Cass.

— A, atunci, aşteaptă! rosti Cassandra ridicându-şi mâinile. Poate că reuşesc să găsesc o metodă să o măsurăm.

— Cassie, fii cât poţi de tocilară mai târziu! Murim de nerăbdare să vedem asta acum, se plânse Hector.

— Oh, bine, fie! Scuze, Helen! Oricând eşti tu gata, acceptă ea un pic reticentă.

Familia Delos trecu în spatele lui Helen, lăsându-i destul loc liber cât să-şi direcţioneze trăsnetul spre nisipul neconductibil din arenă. Îşi ridică mâna dreaptă mai întâi pentru că aceea era mâna cu care scria, dar nu i se păru că ar merge prea bine, aşa că ridică mâna stângă. Apoi, pentru prima dată, chemă intenţionat trăsnetul.

Îi ieşiră fulgere din mână. Nu era energie statică, vreun fel de scânteie jalnică, era chiar un fulger. Ţâşni din mâna ei, se văzu un pic neclar şi făcu un zgomot puternic, ca o orchestră de bice din piele plesnind în acelaşi timp. Preţ de

o secundă, se văzu o lumină albastră, rece, care-i orbi până şi pe copiii zeului soarelui, iar în următoarea secundă jumătate din arenă fu acoperită de un strat gros de sticlă fumegândă chihlimbarie. Nimeni nu spuse nimic pentru o vreme.

— Incredibil, şopti Hector.

Helen îşi lovi limba de cerul gurii şi se îndreptă împleticindu-se spre sticla de apă pe care Lucas i-o întinse automat. Bău un litru din cinci înghiţituri.

— Poate că a fost totuşi un pic cam mult, zise ea rezemându-se de Lucas.

— Ai fi putut să prăjeşti vreo cincizeci de oameni, murmură Ariadne distrasă, uitându-se la stratul neregulat de sticlă, apoi la Helen.

— Dar nu vreau să prăjesc cincizeci de oameni. Cincizeci de cartofi pai, sigur. Cine nu ar vrea cincizeci de cartofi prăjiţi? Delicios, rosti Helen cu un zâmbet buimac.

— Electricitatea o face să fie un pic cam confuză, le explică Lucas verilor şi surorii lui, un pic ruşinat. Sper că nu-i face rău.

— Nu e de la voltaj, Luke. E de la deshidratare! spuse Cassandra pe un ton tăios, dând din cap enervată. Aruncă fulgere. Corpul ei e construit în aşa fel încât să suporte electricitatea. Fiind secătuită de fluidele din ţesuturi, pare aiurită. Dar asta nu este ceva permanent şi nici nu-i face rău, aşa că nu te mai îngrijora.

— Cine vrea cartofi prăjiţi? întrebă Helen începând să chicotească imediat ce Lucas o ridică în braţe.

Decise că ar fi fost mai bine să o care el în casă decât să o vadă cum se împleticea prin iarbă de parcă ar fi fost beată.

Helen îşi puse buzele direct sub robinetul chiuvetei din bucătărie şi bău cu poftă în vreme ce Cassandra îi chemă pe Castor şi Pallas. Voia să le arate stratul de sticlă creat şi să se ocupe de ea înainte să se răcească, să poată calcula cumva intensitatea curentului lui Helen. Ceilalţi o aşteptară răbdători pe Helen să-şi facă plinul, în timp ce-şi tot aruncau priviri în spatele ei. Helen le putea simţi frica.

— Nu vreau să mă înţelegeţi greşit, zise Helen după ce închise robinetul şi se întoarse cu faţa la ei. N-aş folosi niciodată asta pe o persoană.

— Niciodată să nu spui niciodată, o avertiză Lucas.

La asta se gândeau cu toţii, iar acum, că văzuseră ce putea face Helen, ar fi fost greu să uite.

După încă vreo zece minute în care discutară despre utilizările practice ale fulgerelor, se hotărâră să iasă să mănânce ceva. După ce Helen tot repetase „cartofi prăjiţi“, nu se puteau gândi la nimic altceva decât la mâncare de fast-food, aşa că trecură pe la unul micuţ, de lângă plajă. De îndată ce Helen şi Lucas se duseră la tejghea, femeia care le preluă comanda o întrebă cu ce parfum se dăduse. Helen îi spuse că nu se dăduse cu niciunul, dar fu ignorată ca de obicei.

— Miroase a liliac. Ador liliacul, se entuziasmă femeia.

Helen îi mulţumi pentru că i s-ar fi părut nepoliticos să nu o facă, apoi comandă cu Lucas şi se aşezară la una dintre mese.

— Nu miroşi a liliac, spuse Lucas. Miroşi a prăjiturele.

— Ce vorbeşti, Luke? zise Hector încruntat când li se alătură. Helen miroase a sunătoare şi mirt. Mereu a mirosit aşa.

— Ei na, spuse Jason strâmbându-se un pic, nefiind de acord. Are acelaşi parfum pe care îl are şi Claire. E o aromă de fructe, de citrice. Deloc floral.

— Prăjiturele, insistă Lucas dând din cap.

— Eu cred că miroase a pudră şi a ceva dulce. Ca pudra pentru copii şi caprifoi, spuse Ariadne cu jumătate de zâmbet. Şi, apropo, cred că miroase nemaipomenit.

Discuţia continuă ceva vreme până când Helen, încă un pic afectată de deshidratare, se ridică şi se duse la masa unor oameni pe care nu îi cunoşteau. Le zâmbi celor doi turişti şocaţi, întinse mâna şi îl întrebă pe bărbatul aflat cel mai aproape de ea a ce credea el că miroase.

— Chanel numărul 5. Cel mai frumos parfum posibil, spuse el zâmbind binevoitor.

Prietenul lui se aplecă şi trase şi el aer adânc în piept.

— Nu e parfum, zise el cu o privire distantă. Niciun parfum nu miroase exact ca o pădure de conifere după furtună.

— Mersi mult, le spuse Helen, apoi se întoarse la masa ei şi ridică din umeri. Vă înşelaţi cu toţii, să ştiţi. Săpun fără parfum. Cu asta m-am spălat de când mi-a zis Lucas să nu mă mai dau cu lucruri frumos mirositoare, şi nu m-am dat cu nimic altceva de atunci.

— Asta mi se părea şi mie! spuse Cassandra de parcă tocmai rezolvase un mister. M-am tot întrebat despre ce vorbea lumea pentru că nu mi se pare că miroşi a altceva decât a săpun.

— Mulţumesc, Cassie. Vedeţi? Sunteţi nebuni, zise Helen răspicat în timp ce se aşează înapoi lângă Lucas.

— Crezi că eu nu ştiu a ce miroşi? o întrebă Lucas cu tandreţe în vreme ce se aplecă spre ea, zâmbind de parcă ştia el ce ştia.

— Claire crezi că nu ştie a ce miros? contracară ea jucăuşă. Acum vreo două zile, mi-a spus că miros a căpşuni. Sincer, cred că vi se pare că miros a ce vreţi voi să miros. Ţie îţi plac prăjiturelele, lui Claire i-au plăcut dintotdeauna căpşunile şi pun pariu că tipului ăla de acolo îi plac coniferele, zise ea exact când le veni mâncarea.

Luă între degete un cartof prăjit mult dorit şi ronţăi capătul încă fierbinte ca să-şi sublinieze afirmaţiile.

Cassandra rămase cu gura căscată.

— Pe zeii mei! Helen oglindeşte. De asta au început oamenii să sară unii pe alţii de parcă ar fi sezonul de împerechere la grădina zoologică, rosti ea făcând ochii mari.

Se uită la Hector.

— Trebuie să merg acasă acum.

— Şi burgerii noştri? rosti el trist, dar conştient că oricum ar fi făcut ce îi cerea Cassandra să facă.

— Vrem totul la pachet, îi spuse Cassandra ospătarului înainte să o privească pe Helen şi să ridice din sprâncene. Cred că mi-am dat seama care-i faza, dar încă trebuie să mai testez un pic.

Se întrecură până la reşedinţa Delos, grupul gălăgios dând buzna în bibliotecă şi supărându-i pe Castor şi Pallas. Cassandra trase o scară în dreptul unui raft înalt şi îl rugă pe Lucas să i-o ţină cât se urca ea. Făcând asta, le spuse tatălui şi unchiului ei să o miroasă pe Helen şi să descrie ce simt. La început, n-au priceput ce li se cere, apoi au încercat.

— Miroase a… nu, e imposibil, spuse Pallas, furia citindu-i-se în ochi când făcu un pas înapoi fără să vrea.

— Ce simţi? îşi întrebă Castor cu grijă fratele.

Ridică încheietura lui Helen până la nivelul nasului şi inhală. Un zâmbet tandru îi relaxă ridurile de îngrijorare de pe chip şi, pentru un moment, se uită la Helen ca şi când ar fi fost un bărbat mult mai tânăr. Apoi, se încruntă brusc şi ochii i se concentrară la un gând anume.

— Tu nu miroşi ce miros şi eu, nu? îl întrebă pe Pallas.

— Nu dacă îţi miroase a Aileen a mea, răspunse el cu vocea plină de amărăciune.

Helen îşi smulse mâna dintr-a lui Castor, simţind că şi el, şi Pallas se apropiaseră cumva un pic prea mult de ea.

— Cass? o întrebă Lucas pe sora lui, îngrijorat şi căutând un răspuns.

— Miroase a ceea ce îl excită pe cel care o miroase. Abilitatea asta are legătură doar cu o zeiţă şi o relicvă, zise Cassandra tot căutând ceva. Cingătoarea Afroditei.

— N-are cum să fie, spuse Pallas, mişcându-şi capul. Am putea la fel de bine să zicem că are aegisul[26] lui Zeus. Sau capul Medusei. E folclor.

— Ce e cingătoarea? întrebă Helen încet, în cazul în care era o întrebare atât de prostească, încât trebuiau toţi a se preface că nu o auziseră.

— Cingătoarea Afroditei, răspunse Lucas automat

[26] Aegis este un obiect cu scop protector, asociat iniţial cu Zeus, dar şi cu Atena, apoi fiind atribuit doar zeiţei. Este adeseori considerat a fi un nor de tunete, cu margini strălucitoare (deoarece atunci când Zeus îl folosea, fulgerul scăpăra şi se auzea tunetul) construit de Hephaistos, sau pielea caprei divine Amaltheia. Este reprezentat ca un fel de îmbrăcăminte, uneori acoperită cu solzi şi având şerpi ca franjuri, capul Medusei fiind prins la mijloc. (n.red.)

uitându-se când la Cassandra, când la Castor înainte să o privească pe Helen. Este un obiect magic care îl protejează pe cel care o poartă împotriva oricărei arme.

— Şi îl face irezistibil pentru sexul opus, adăugă Castor uitându-se îngrijorat la fiul său.

— Şi vreţi să spuneţi că am chestia asta pe mine? Ei bine, îmi pare rău să vă anunţ, dar mi s-au cam terminat cingătorile, rosti Helen râzând sarcastică, dar nimeni nu râse cu ea.

— Dă-mi un pic lănţişorul pe care ţi l-a dat mama ta, îi ceru Cassandra coborând de pe scară cu o carte sub braţ şi întinzând mâna spre Helen.

— Pentru cât timp îl vrei? întrebă Helen jucându-se agitată cu medalionul.

Nu îi plăcea deloc să şi-l dea jos de la gât, chiar dacă motivul era aşa de important pe cât îl făcea Cassandra să pară.

— Ţi-l dau înapoi imediat. Promit, zise Cassandra, nedezlipindu-şi privirea de Helen.

— Da, sigur, acceptă Helen.

Se gândi că fusese o prostie din partea ei să ezite. Se supuse şi se luptă cu sentimentul de panică şi goliciune pe care îl simţi la gândul de a-şi da jos lănţişorul. Îl scoase de la gât şi i-l dădu Cassandrei. Imediat ce îl lăsă în mâna întinsă a Cassandrei, simţi o arsură de-a lungul antebraţului.

— Cass, eşti nebună? ţipă Lucas smulgând un mic cuţit din mâna surorii sale.

Helen simţi cum cineva din spatele ei se apropie şi îi puse o mână pe umăr, şi, după mărimea ei, Helen îşi dădu seama că Hector venise să o protejeze.

— Îmi pare rău, Helen! Doar aşa puteam să demonstrez tuturor, spuse Cassandra muşcându-şi buza de jos şi uitându-se la ea cu o privire defensivă.

— E în regulă, murmură Helen neputând încă să înţeleagă ce se întâmplase exact.

Se holbau cu toţii la braţul ei. Se uită şi ea şi văzu o tăietură subţire, din care curgea sânge pe covor.

— Dar este doar un lănţişor, repetă Helen legănând medalionul pe lănţişor, în timp ce îl privea pe Lucas cum o tampona cu o loţiune antibacteriană.

Deja începea să se vindece, dar Lucas insistă să trateze rana şi Helen nu avea chef de ceartă.

— Devine orice ai tu nevoie, asta face parte din magia lui, zise Cassandra, enervându-se pe când încerca să găsească vorbele potrivite. Aşa cum miroşi diferit pentru fiecare persoană. Pentru că nu există doar un miros atrăgător. Cum să-ţi explic?

— Sexy pentru mine înseamnă total altceva faţă de ce înseamnă chiar şi pentru fratele meu geamăn, pentru că ne atrag lucruri diferite, încercă Ariadne să explice în locul ei.

— Exact, spuse Cassandra.

— Dar de ce o cingătoare? insistă Helen.

Castor râse când văzu cum se strâmba Helen.

— Trebuie să ţii cont de faptul că, acum câteva mii de ani, cingătorile erau considerate foarte senzuale, dar îi şi protejau pe cei care le purtau. Unele aveau chiar şi plăci de bronz sau os, ca un fel de armură uşoară, îi zise Castor zâmbind binevoitor. Dar cingătoarea era făcută din două părţi. Brâul în sine şi podoabele sale. Aceste ornamente o făceau pe zeiţă să fie irezistibilă oricui devenea ţinta seducţiei ei şi ele aveau puterea de a se schimba pentru a fi pe placul oricui le privea. Timpul a tot trecut şi cingătorile au devenit demodate, dar magia a rămas aceeaşi. Poate deveni orice vrei tu să fie ca să te facă mai atrăgătoare, Helen! Şi, în toţi aceşti ani, ai avut nevoie să fie doar un simplu medalion.

— Mie mereu mi-a plăcut la nebunie, recunoscu Lucas curtenitor, dar nu îşi ridică privirea de la bandajul pe care îl înfăşură în jurul braţului lui Helen. Felul în care cade fix în acel loc, spuse el, atingându-şi baza gâtului pentru un moment cât de scurt posibil înainte să-şi lase mâna în jos şi să continue să o bandajeze. Eu cred că e perfect.

Helen văzu cum obrajii lui se înroşiră, dar tot se concentra asupra a ceea ce avea de făcut, conştient că toată lumea se uita la el îngrijorată. Castor părea atât de

afectat, încât ai fi zis că era la o înmormântare.

— Şi dacă aş vrea să fie altceva? întrebă Helen, deodată stârnindu-i-se curiozitatea în legătură cu puterile medalionului.

Cassandra ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ai încercat vreodată să îl schimbi? rosti ea entuziasmată. Dar poate ar fi mai bine să ţi-l dai jos mai întâi! N-ai de unde şti ce se poate întâmpla, adăugă repede.

Helen îşi dădu medalionul jos şi încercă să se gândească la ceva senzual, dar nimic nu-i venea în minte. După o clipă, decise că nu era important ce credea ea că era sexy, ci important era ce credeau ceilalţi. Avea nevoie de un cobai. Se uită la Hector, concentrându-se numai asupra lui, şi văzu cum lănţişorul îşi schimbă forma în mâna ei.

— Helen! strigă Hector.

Helen privi în jos şi văzu că ţinea un mic petic de dantelă care arăta mai mult a aţă dentară incrustată cu diamante decât a chiloţi. Toată lumea izbucni în râs, arătând cu degetul spre Hector şi glumind pe seama gusturilor lui. Concentrată, se uită la Lucas şi obiectul se transformă la loc în lănţişorul ei. El zâmbi larg.

— Ţi-am spus. Mor după lănţişorul ăla, rosti el sincer.

Privirea lui era atât de tandră, încât Helen simţi că trebuia să facă oarece pentru a distrage atenţia îndreptată asupra lor. Se uită împrejur, căutând o nouă victimă. Toţi luară hotărârea înţeleaptă de a nu sta în calea ei.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! ţipă Ariadne fugind din cameră, ca Helen să nu o poată ţinti pe ea.

— Hai, fii serioasă, mă văd cu prietena ta cea mai bună! Ai un avantaj nedrept! spuse Jason îndepărtându-se de ea şi acoperindu-şi când ochii, ca să nu o vadă, când faţa, ca ea să nu îl vadă pe el, pentru că nu ştia exact ce provoca transformarea.

— Bine, nu vă panicaţi! râse Helen când îşi puse lănţişorul înapoi la gât, dar nimeni nu mai rămase în bibliotecă să vadă cât de înţelegătoare era, în afară de Lucas şi Cassandra. Şi mie îmi place aşa cel mai mult.

— Bun, spuse Lucas uitându-se în altă parte şi încercând să pară că nu se ruşinase.

— Tu de ce nu fugi de mine? o întrebă Helen pe Cassandra în glumă, dar, când văzu expresia întunecată de pe chipul ei, ştiu că făcuse o prostie.

— Chestia asta nu o să meargă niciodată la mine, zise Cassandra pe un ton distant când trecu pe lângă Helen.

— Îmi pare rău, îi spuse Helen lui Lucas după ce Cassandra părăsi camera.

Îşi puse mâna pe Lucas şi îl făcu să se uite la ea.

— Nu înţeleg, Lucas. Ce-am zis?

— Puterea Afroditei funcţionează numai când vine vorba de adulţi – de persoane mature din punct de vedere sexual, răspunse uşor răguşit, având gâtul uscat.

— A, nu ştiam, dar nu trebuie să-i fie ruşine din cauza asta. Are doar treisprezece ani. Nu a înflorit sexual încă, rosti Helen cu un zâmbet cald, dar Lucas răspunse repede:

— Sora mea nu va simţi niciodată asta. A fost luată de Ursitoare.

— Şi ce înseamnă asta?

— Chiar dacă va vrea, chiar dacă va simţi ce simt alte femei, nu va putea niciodată să se îndrăgostească sau să aibă copii. Nu va putea nici măcar să aibă relaţii scurte şi strict bazate pe sex, aşa cum are Hector cam o dată pe săptămână. Aşa cum aveam şi eu înainte să te cunosc, recunoscu Lucas cu tristeţe. Este juruită celor Trei Ursitoare şi ele nu îşi vor dărui fiica nimănui.

— Dar dacă se simte femeie, de ce nu poate fi? Cui îi pasă de nebunele alea trei care au rămas fete bătrâne? întrebă Helen cu convingere, dar asta doar îl supără şi mai tare pe Lucas.

— Nu vrei să înţelegi, Helen. Vorbim despre Ursitoare, nu de nişte părinţi prea grijulii care au probleme cu fecioria. Nu poţi evita sau păcăli *Moirele.* Cassandra nu va putea să se furişeze afară din casă şi să facă sex cu vreun tip pe care l-a cunoscut la o petrecere, zise el păşind nervos de colo-colo. Chiar dacă ar exista un bărbat pe care să îl respecte cu adevărat, un bărbat pe care ar putea

învăţa *să îl iubească,* Ursitoarele ar găsi un mod să-i separe. Destinul se va asigura că nu va mai da ochii cu acel bărbat.

— Cât de nemilos, spuse Helen îngrozită de gândul de a nu putea niciodată să aleagă pe cine şi cum să iubească.

— Şi, într-o zi, Ursitoarele o vor despărţi de noi, de familia ei. Nu-ţi mai poţi da seama acum, dar obişnuiam să fim foarte apropiaţi noi doi. Mă lua de mână oricând mergeam unul lângă altul, dar nu mai face asta acum, zise el, tristeţea simţindu-i-se în glas. Era cea mai drăguţă surioară, sincer. O inimă aşa de mare şi o minte atât de ageră – amândouă puse în cea mai micuţă fată pe care ai fi văzut-o vreodată. Acum, devine din ce în ce mai mult ca *ele.* Rece, meticuloasă, de neînduplecat.

Era clar că Lucas avea nevoie să fie consolat, aşa că Helen îşi puse mâinile pe talia lui şi aşteptă până când el fu gata să o ia în braţe şi să se relaxeze în îmbrăţişarea ei, ceea ce şi făcu. Ei trebuiau să împărtăşească totul şi, dacă el se simţea rănit, şi ea trebuia să se simtă la fel. Aşa mergeau lucrurile. Chiar de când se cunoscuseră, de când doriseră aşa de tare să se omoare, împărtăşiseră responsabilitatea şi profunzimea sentimentelor lor atât de puternice. Erau conectaţi şi asta nu avea să se schimbe indiferent de ce simţeau, chiar dacă sentimentele erau atât de greu de suportat.

Rămaseră îmbrăţişaţi încă vreo două minute, până intră Ariadne în bibliotecă şi îi spuse lui Helen că trebuia să vină în bucătărie.

— Ce e? întrebă Lucas, încă vulnerabil.

— Mama ta a aflat de faza cu Cingătoarea Afroditei şi acum îşi cam iese un pic din minţi, Luke, recunoscu Ariadne înghiţind în sec şi uitându-se cu blândeţe când la unul, când la celălalt. Mătuşa Noel vrea să stea de vorbă cu Helen.

Tot aerul păru să dispară din cameră, majoritatea tras în plămânii lui Lucas. Ariadne se întoarse, iar Lucas o luă pe Helen de mână şi îşi urmă verişoara fără să rostească vreun cuvânt.

— E de rău? întrebă Helen speriată în timp ce mergeau prin casă în spatele Ariadnei.

— Da, şopti el. Uite, poţi să-mi promiţi ceva?

— Ce anume?

— Promite-mi că, indiferent ce zice mama, asta nu va fi ultima dată când vorbeşti cu mine. Lucas o făcu să se oprească şi să se uite la el. O ţinea de umerii încordaţi şi îşi lipi buzele de fruntea ei în vreme ce îi vorbi: Promite-mi că vei mai vorbi cu mine. Chiar dacă o vei mai face doar o singură dată.

— Promit, spuse ea cu greu, neştiind dacă lucrurile astea chiar se întâmplau sau dacă era doar un vis ciudat.

Ea şi Lucas intrară în bucătărie ţinându-se strâns de mână, ca şi când ar fi fost ultima dată. Imediat ce intrară pe uşă, Noel se uită la Castor şi arătă cu mâna spre ei, de parcă ar fi fost o dovadă pentru pledoaria ei.

— Luke, du-te în camera ta, zise Castor fără să-l poată privi în ochi.

— Cred că am dreptul să ascult ce aveţi de spus, răspunse el calm în timp ce Helen îl strânse mai tare de mână şi aruncă o privire spre chipurile solemne ale celor din jur.

Pandora clătina din cap, Hector era rece ca gheaţa, iar Cassandra se concentra atât de tare asupra fratelui ei, încât ai fi zis că încerca să-i citească gândurile. Ceva era foarte anapoda şi Helen începu să respire atât de repede, încât simţi că începe să hiperventileze pentru prima dată în viaţa ei.

— Vreau să ieşiţi cu toţii afară. E căminul meu, dreptul meu sacru acordat de Hestia[27], rosti Noel clar şi răspicat, de parcă ar fi invocat un fel de ritual străvechi. Asta este doar între mine şi Helen.

După câteva clipe de tăcere, Jason fu primul care se îndreptă spre ieşire. Văzând privirea lui Noel, se duse la Lucas şi îi desprinse mâna de a lui Helen. Dacă ar fi fost

[27] În mitologia greacă, Hestia a fost zeiţa căminului, a focului sfânt, prima fiică a lui Cronos şi Rheei, soră a lui Zeus, Poseidon, Demetra, Hera şi Hades. (n.red.)

altcineva în locul lui, Helen era convinsă că Lucas ar fi sărit la bătaie, dar îl lăsă pe Jason să-l conducă sus, pe scări. Toţi ceilalţi ieşiră repede din bucătărie, cerându-şi scuze. Toţi în afară de Pallas. Helen observă că părea satisfăcut. Chiar un pic îngâmfat.

— Stai jos, îi ceru Noel trăgându-şi un scaun şi aşezându-se cu faţa spre Helen. Tu nu prea înţelegi ce se întâmplă, nu-i aşa? întrebă ea cu grijă. Helen clătină din cap şi înghiţi un nod. Noel continuă cu o altă întrebare: Ariadne ţi-a explicat cum e cu Armistiţiul, nu-i aşa?

— Mi-a spus că, dacă nu stau Casele separate, zeii se vor întoarce şi vor porni iarăşi războiul troian, zise Helen răguşită.

— Corect. Şi ce înseamnă asta? Care ar fi cel mai simplu mod prin care Casele să se alăture? întrebă Noel cu voce tăioasă. Helen clătină iarăşi din cap, foarte speriată, iar Noel continuă: Prin căsătorie. Asta este de obicei imposibil pentru Scioni, deoarece Furiile au grijă să se urască toţi de moarte, dar asta nu mai e cazul când e pentru tine şi Lucas.

Helen răsuflă uşurată.

— Asta era? întrebă ea. Nimeni nu se căsătoreşte cu nimeni! Eu şi Lucas suntem mult prea tineri! Nu suntem chiar aşa de proşti.

Helen era convinsă că ar putea clarifica totul dacă vorbeau un pic despre asta, dar Noel clătină din cap de parcă Helen nu ar fi înţeles ce trebuia.

— Ştii cum era căsătoria definită în Grecia antică? spuse Noel un pic mai calmă. Foarte simplu. O virgină merge la un bărbat acasă, cu familia adunată în jurul lor ca martori. Virgina şi bărbatul împărtăşesc un foc, o masă şi un pat. Dacă fata nu mai era virgină a doua zi dimineaţă, cuplul era considerat căsătorit. Asta e. Doar asta trebuia să se întâmple. Tu încă eşti virgină, nu-i aşa?

Obrajii lui Helen se înroşiră instantaneu şi rămase cu gura căscată.

— Da, dar asta nu este treaba nimănui. E doar treaba mea!

— Evident că este şi treaba noastră. Pentru că tu şi Lucas aţi făcut cam tot ce era pe lista aia, mai puţin consumarea căsătoriei. Dacă se întâmplă asta, atunci, din punctul de vedere al zeilor, tu vei fi soţia lui. Dacă eşti soţia lui, asta uneşte ultimele două Case. Şi ştii ce înseamnă *asta.*

— Război, murmură Helen complet buimăcită.

Creierul ei tot încerca să găsească punctul slab din pledoaria lui Noel – acel unic lucru care anula argumentele ei –, dar nu găsi nimic.

— E imposibil.

— Nu, e ironic. Primul război troian a început pentru că doi adolescenţi s-au îndrăgostit şi au fugit împreună. Acum, iată-vă pe tine şi pe Lucas pe cale de a face aceeaşi greşeală, spuse Noel începând să i se simtă mila dincolo de furie.

— Şi Lucas ştia toate astea? De la început? întrebă Helen.

— Din momentul în care te-a văzut, răspunse Noel.

— Asta explică multe, murmură Helen încă încercând să pună detaliile cap la cap. Credeam că este doar de modă veche sau ceva de genul ăsta.

— Lucas? Nu, râse Noe dând din cap amuzată de acel gând. Dar este un băiat de onoare, aşa că am avut încredere să se afle în preajma ta. Am lăsat povestea asta să meargă mai departe pentru că am considerat că se poate controla şi nu ar face nimic ce ar regreta ulterior. Dar medalionul schimbă tot.

— De ce? spuse Helen, deodată agitată. Mereu l-am purtat şi mereu a putut să se controleze. Şi nu i-am făcut treaba prea uşoară, adăugă ea regretând. Dar de acum înainte, nu voi mai insista şi aşa vom putea rămâne împreună, nu?

— Şi apoi? întrebă Noel cu delicateţe.

Toată furia îi dispăruse când văzu cât de mult ţinea Helen la el.

— Aţi putea să vă ţineţi de cuvânt şi să nu vă atingeţi, dar cum crezi că va evolua relaţia voastră în viitor? Cum

crezi că se va simţi Lucas?

Noel făcu o pauză şi se uită la mâinile pe care şi le ţinea în poală.

— Va fi greu, dar ştim ce riscăm… începu Helen încercând să negocieze..

— Mi s-a spus deja că îmi voi pierde fata din cauza nebuniei. Nu-mi pot pierde şi fiul, o întrerupse Noel cu ochii mari de frică. Te rog, Helen, te implor! Stai departe de Lucas. Dacă vă distanţaţi un pic, poate că va reuşi să renunţe la tine înainte să fie prea târziu.

— Vorbiţi de parcă o să-l fac să înnebunească sau aşa ceva, rosti Helen frustrată şi dându-şi ochii peste cap.

Noel se uită urât la ea, ceea ce însemna că Helen ar face bine să nu subestimeze situaţia.

— Medalionul nu-i vreun elixir al dragostei ca alea de jucărie pe care le cumperi de la bâlci. Este o relicvă de la zeiţa iubirii însăşi şi, dacă tu nu crezi că nu e posibil să înnebuneşti din dragoste pentru cineva, asta e pentru că încă nu ai iubit cu adevărat.

Se uitară fix una la cealaltă pentru câteva clipe în care Helen încercă să-şi pună gândurile cap la cap. Citise *Iliada* şi îi urâse pe Paris şi pe Elena la fel de mult ca Lucas. I se păreau egoişti. Atât de egoişti, încât preferau să vadă cum un oraş întreg se face scrum, doar ca să nu se despartă. Îi dispreţuia din atât de multe puncte de vedere – chiar mai mult decât pe psihopatul de Ahile. Dar cum putea fi Helen Hamilton mai bună decât Elena din Troia dacă nu putea renunţa la bărbatul pe care îl voia atunci când i se cerea asta?

— De ce nu mi-a zis nimeni chestiile astea până acum? întrebă Helen neştiind pe cine să dea vina pentru situaţia imposibilă în care se afla.

— Lucas ne-a interzis. A spus că avea nevoie de un pic de timp şi de intimitate, şi noi am înţeles cu toţii. Relaţiile sunt personale.

— Dar noi nu avem voie să avem o relaţie, nu-i aşa? întrebă Helen, vocea tremurându-i în timp ce simţea lacrimi fierbinţi în ochi. Nu-i corect.

— Ştiu că nu e, rosti Noel, îndepărtându-i o şuviţă peste umăr, ca să-i poată vedea faţa.

— Deci niciunul dintre noi nu are voie să aleagă, spuse Helen gândindu-se la Cassandra şi la câte avea de suferit.

— Eu şi Castor am încercat să alegem altfel, zise Noel cu tristeţe. Am încercat să fugim înainte să se nască Lucas. Voiam atât de mult să avem parte de un nou început, încât nici măcar nu i-am dat un nume grecesc.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Helen curioasă, descoperind că poate avea mai multe în comun cu Noel decât crezuse vreodată.

— Ce se întâmplă mereu, spuse Noel cu un zâmbet plin de înţeles. Familia.

Helen rămase nemişcată pentru o clipă, nevrând să se ridice de frică să nu se termine discuţia şi, prin urmare, să nu mai fie bine-venită în acea casă. Din reacţiile supuse ale celorlalţi, ştia că orice spunea Noel în bucătăria ei devenea lege pentru întreaga familie. Helen crezuse dintotdeauna că Noel era cea slabă, care avea nevoie să fie protejată, dar începea să îşi dea seama că Noel avea o putere pe care nimeni nu o mai avea. Când venea vorba despre cine să fie primit în familie şi cine nu urma să aibă parte de ospitalitatea lor, Noel avea mereu ultimul cuvânt în faţa tuturor celor care trăiau sub acoperişul ei. Nici măcar Lucas nu ar fi putut să se abată de la reguli fără să fie forţat să-şi abandoneze întreaga familie. Helen nu primise binecuvântarea lui Noel şi gata.

Helen reuşi să se ridice în picioare şi să se îndrepte spre uşă, dar, când ajunse acolo, se opri şi se întoarse, bănuind ceva.

— Aş putea să vă mai pun o întrebare? întrebă Helen urmându-şi impulsul. Aşteptă politicoasă ca Noel să încuviinţeze înainte să continue: Cum l-*aţi fi numit* pe Lucas dacă i-aţi fi dat un nume grecesc?

— Conform tradiţiei, l-am fi numit după tatăl lui Castor, răspunse Noel cu o expresie îndurerată.

— Cum anume? întrebă Helen intuind care ar fi fost numele lui Lucas, care ar fi trebuit să fie dacă părinţii lui

urmau regulile.

— Paris, răspunse Noel fără a o putea privi pe Helen în ochi.

CAPITOLUL 16

Câmpia se întindea la nesfârşit. Creştea un singur tip de floare acolo – una cu petale atât de palide, încât mai aveau puţin şi deveneau transparente. Nu roia nicio albină în jurul acestor flori şi niciuna nu se abătea de la alinierea perfectă în care se aflau dacă nu le atingea Helen în trecere. Erau lucruri sterpe, fără miros, care nu susţineau alte vieţi cu nectarul lor. Nu ar fi făcut fructe niciodată.

Terenul pe care se plimba nu mai era stâncos sau dificil, nu era nici prea cald, nici prea rece şi nicio piatră ascuţită, şi niciun arbust cu spini nu o tăia la picioare, dar chiar şi aşa locul era de nesuportat. Helen nu-şi putea da seama dacă stătuse într-un singur loc săptămâni întregi, holbându-se la floarea care nu-ţi inspira nimic şi respirând acelaşi aer stătut, sau dacă mersese în tot acest timp. Tărâmul în care se afla nu se schimba niciodată, era repetitiv, fără sens şi cu cât stătea acolo mai mult, cu atât îşi pierdea din simţuri.

Era o câmpie a nefericirii.

Helen se trezi şi nu-şi putu aminti ce zi era. Se întrebă pentru un scurt moment de conta sau nu, dar îşi aminti că, dacă era sâmbătă, nu trebuia să meargă la şcoală. Asta însemna să nu mai aibă de-a face cu alte întrebări aiurea şi jenante din partea fetelor nerăbdătoare, care încercau să-şi dea seama dacă mai era cu Lucas sau nu. Vulturii îi dădeau târcoale, rujându-se sau încordându-şi muşchii, sperând cu toţii să fie primii care să aterizeze pe unul dintre cadavre.

Dacă era sâmbătă, Helen nu ar mai fi riscat să-l zărească pe Lucas când se ducea dintr-o clasă în alta. Nu ar mai fi fost nevoită să recunoască rotunjimea graţioasă a umărului său ori modul în care îşi apleca uşor capul, curios,

încercând să vadă dincolo de formele indescifrabile care alcătuiau restul mulţimii. Dacă era sâmbătă, se putea duce acasă la familia Delos ştiind că el nu avea să fie acolo cât ea se antrena. Dar, dacă era sâmbătă, pur şi simplu, însemna că trebuia să aibă de-a face cu o altă serie de tâmpenii pentru următoarele 16 sau 17 ore – trebuia să fie toată ziua acolo unde el nu ar fi fost.

Helen se rostogoli pe salteaua gonflabilă, se uită la ceas şi văzu că era sâmbătă. Trecuseră nouă zile şi jumătate de când Noel îi interzise să mai stea în preajma lui Lucas şi Helen încă aştepta să simtă ceva – dar tot ce simţea era o senzaţie de amorţeală. O auzi pe Ariadne mişcându-se şi schimbându-şi poziţia ca să stea la marginea patului şi să se poată uita în jos, la ea, care era culcată pe salteaua gonflabilă.

— ’Neaţa! spuse Ariadne cu un zâmbet şters. Cum ai dormit?

Helen îi răspunse dezvelindu-se pentru a-i arăta clopoţeii nemişcaţi, încă încolăciţi în jurul gleznelor ei. Erau exact acolo unde îi lăsase când cele două fete se duseseră la culcare, dar, sub clopoţei, picioarele ei erau murdare, umflate şi roşii ca şi când ar fi mers desculţă săptămâni întregi.

— Iarăşi? întrebă Ariadne exasperată. *Sigur* zbori pe geam pe undeva, pentru că jur că n-am auzit nimic!

— Nu e vina ta, zise Helen, clătinând din cap şi dezlegând clopoţeii inutili. Ştii, chiar nu văd ce rost are să dormi aici în fiecare noapte dacă pe mine mă poartă vântul afară din cameră imediat ce aţipeşti.

— Nici nu încerca să deschizi subiectul ăsta pentru că nu-ţi merge, rosti Ariadne supărată în timp ce se dezveli şi se ridică în picioare. Şi-aşa Lucas probabil că o să mă omoare, murmură ea în vreme ce se îndreptă spre baie.

— Ah, hei! Scuze! spuse Jerry surprins când se întâlni pe hol cu o Ariadne sumar îmbrăcată.

— Bună, bombăni Ariadne şi trânti uşa de la baie.

Helen aruncă sub pat clopoţeii ăia idioţi şi îşi ridică privirea spre tatăl ei care trăgea timid cu ochiul din

spatele uşii.

— Nu ştiam că Ariadne a fost aici. Iarăşi, zise el.

— Îhm, răspunse Helen de parcă era ceva evident.

— Bine, spuse el indecis dacă să plece sau nu din faţa uşii. Şi vei fi la ea acasă azi toată ziua, presupun? Încă lucraţi la proiectul ăla pentru şcoală?

— Îhm.

— Bine, zise el, încruntându-se confuz. Ăă… La mulţi ani?

— A, da. Mersi, răspunse ea dând din cap.

Apoi, îl fixă cu privirea până plecă. Helen nu uitase că era ziua ei; pur şi simplu, nu-i păsa.

— Am auzit cumva că a spus că e ziua ta? întrebă Ariadne având ochii larg deschişi când intră înapoi în cameră.

— Îhm, confirmă Helen. Dar nu sufla nicio vorbă nimănui. Tot ce vreau e să mă antrenez, apoi să mă întorc acasă şi să mă bag direct în pat.

— Nu! Ar trebui să facem ceva! protestă Ariadne. Să ne luăm o zi liberă şi să mergem prin mall, şi apoi poate să luăm cina în oraş!

— Am spus nu, insistă Helen cu o voce joasă şi o expresie serioasă. Antrenament. Pat. Atâta tot. Dacă vrei să te duci să faci cumpărături, te rog, ia-o înainte.

Ariadne clătină din cap tristă şi se uită la Helen cum strângea patul gonflabil pe care insista să doarmă în fiecare seară. Ar fi vrut să se certe cu ea, ar fi vrut să insiste că Helen ar trebui să încerce măcar să se distreze de ziua ei, dar ştia că nu avea sorţi de izbândă. De când fusese despărţită de Lucas, Helen se stinsese ca o lumânare. Tot ce mai rămăsese erau doar ceara şi cenuşa.

Creon coborî pe doc din iahtul privat pe care tatăl lui îl pusese la dispoziţia lui şi a echipei sale. Traversarea Atlanticului din Spania până în Nantucket fusese o călătorie lungă şi plictisitoare, dar necesară. Aveau nevoie de instrumente care nu ar fi trecut niciodată prin vamă, nici măcar cu un avion privat. Mai mult, nu ar fi putut

oricum să-şi ducă prada înapoi pe un avion. Ar fi fost o prostie. Trebuia să fie păzită bine, indiferent de cât de mult îi deranjau pregătirile pe Creon şi echipa lui. Ura apa, ura oceanul şi ăsta era un avantaj pentru cei O Sută de Veri. Ar fi fost ţinută prizonieră de un element de care se temea şi, având în vedere cât de puternică era, trebuia ca închisoarea ei să fie cât mai sigură posibil.

După ce coborî, Creon se întoarse pentru a-i spune echipajului său să stea pe iaht şi să-l aştepte până se întoarce. Voia să se asigure că ei ştiau cine este şeful, ţinându-i cât putea de departe de această poveste. Oricare dintre dragii lui veri ar fi putut fi tentat să profite de orice ocazie să intre în analele istoriei furându-i Triumful. Creon nu putea lăsa să se întâmple una ca asta, nici măcar din greşeală. După toate riscurile pe care şi le asumase, după toată răbdarea lui, el va fi în sfârşit cel va aduce gloria binemeritată Casei lui. Era destinul lui să fie egalul eroilor din trecut, ca Hercule sau Perseu. Poate chiar mai bun, pentru că el va face ceva mai mult decât să omoare o hidră sau o gorgonă. Mult mai mult. El va fi cel care va dărui nemurirea familiei sale, şi tatălui său.

O singură viaţă îi stătea în cale, iar acea viaţă urma să-i fie livrată lui Tantalus, şeful Casei din Teba şi viitor conducător al Atlantidei, de către Creon, fiul şi urmaşul său, care avea să primească onoarea pentru acea pradă. Şi poate i se va oferi şi premiul obsedant de frumos, pe care îl merita.

Ariadne şi Helen merseră cu maşina către domeniu fără să îşi adreseze un singur cuvânt. Când se opriră la un semafor în spatele lui Matt, Ariadne îi făcu cu mâna, dar Helen nu. Amândouă îi putură vedea ochii şi fruntea încruntate de grijă când se uită la Helen în oglinda retrovizoare.

— Ştiu că eşti tristă, dar nu ar trebui să te porţi cu Matt aşa, spuse Ariadne un pic enervată. Este unul dintre cei mai deosebiţi oameni pe care îi ştiu şi tu îl răneşti.

— Ai dreptate, sunt egoistă.

Helen rosti asta şi nimic mai mult.

— Nu asta am vrut să zic, se poticni ea încercând să-şi ceară scuze şi uitându-se la drum. Ştiu ce sacrifici şi ştiu de ce. Dar chiar trebuie să… Ei, las-o baltă.

Helen era conştientă cât de cât că ar trebui să îi pese de felul cum se simţea Matt, dar nu-i păsa nici măcar cum se simţea *ea,* nici măcar atunci când se lupta cu Hector pe salteaua din arenă. Antrenamentele lor deveniseră scurte şi brutale. Acum, că Helen începea să înţeleagă cum să îşi folosească trăsnetele, cum să le controleze şi să le folosească puţin câte puţin, era imposibil să te lupţi cu ea corp la corp. Dacă mai puneai la socoteală şi puterea medalionului, care o făcea invulnerabilă în faţa oricărei arme, Helen devenise aproape indestructibilă.

Spre sfârşitul sesiunii din acea zi, Hector încercă să o imobilizeze şi ea îl electrocuta pentru a treia oară. Căzu inconştient la podea. După un moment, se apropie de el şi îl împunse cu degetul mare de la picior.

— Am terminat? îl întrebă ridicându-şi sprâncenele când Hector îşi reveni.

— Tot nu ştii cum să te lupţi încă, murmură el ştergându-şi sângele de la gură.

— Ţi-ai muşcat limba atât de tare că ai sfâşiat-o, spuse Helen cu o voce fără inflexiuni. Poate că ar trebui să iei o pauză.

Helen se duse în colţul ei să bea nişte apă şi îi văzu pe Claire, Jason, Cassandra şi Ariadne fixând-o cu privirea din afara ringului. Îşi ţineau respiraţia. Jason fu primul care se mişcă. Făcu doi paşi mari, sări graţios peste gardul de metal şi ateriză lângă fratele lui care tremura.

— Cred că asta a fost tot. Asta a fost tot pentru totdeauna, Hector, zise Jason. Nu mai are nevoie de antrenament.

— Dar nu ştie nici măcar cum să dea un pumn! protestă Hector, vorbind împleticit

— Nu are nevoie să ştie, spuse Cassandra decisiv. Nu are nevoie să ştie cum să dea un pumn sau să ţină o sabie, sau să se apere. Este deja de zece ori mai letală decât tine,

Hector, şi, dacă tot încerci să găseşti o metodă prin care să o baţi, o să ajungi să îţi miroasă capul a ars. Aceste antrenamente s-au încheiat.

După ce zise asta, Cassandra se ridică şi ieşi din dojo, învăluită în umbre şi foarte tăcută.

— Încă este vulnerabilă! ţipă Hector după silueta din ce în ce mai greu de văzut a Cassandrei. Există un milion de moduri prin care poate fi înfrântă în momentul în care reuşeşti să scapi de trăsnete.

— De ajuns, Hector, spuse Jason cu tandreţe. Cassandra are dreptate. Încearcă să-i găseşti punctele slabe şi învaţ-o să se descurce cu ele, dar nu se mai antrenează în dojo. Nu va trebui să se teamă niciodată de lupta corp la corp.

— Deci gata cu însoţitorul? întrebă Helen, în sfârşit ridicându-şi ochii de la sticla goală de apă.

Copiii Delos se uitară unul la celălalt ridicând din umeri şi clătinând din cap.

— Bănuiesc că da, concluzionă Hector într-un final. Cel puţin până prevede Cassandra un pericol. În momentul ăla, nu-mi pasă cât de letală eşti, unul dintre noi va fi iarăşi cu tine în permanenţă.

— Pot să plec până atunci? întrebă Helen uitându-se la Hector şi aşteptând politicos să-i dea voie.

Hector dădu din cap. Ea făcu o plecăciune şi apoi se înălţă în aer.

— Lennie, aşteaptă! ţipă Claire după ea. Kate ţi-a pregătit un tort!

Helen o zări pe Claire, văzu cât de îngrijorată era, dar nu putea face ce voia Claire. Nu se putea preface că era veselă. Nici pentru câteva ore, cât se dădea o petrecere în cinstea ei, nici pentru jumătate de oră, ca să-i lase măcar să îi cânte „La mulţi ani!“ şi să înfulece nişte tort, şi nici măcar pentru cinci minute de care ar fi avut nevoie să-i explice lui Claire de ce nu putea face niciunul dintre acele lucruri.

— Te iubesc, strigă ea către prietena ei cea mai bună înainte să-şi ia zborul.

Îl auzi pe Jason spunând ceva de genul: „Lucas e la fel“

când deschise uşa şi se ridică sus pe cer, dar poate că îşi imaginase.

Nu avea o destinaţie anume sau un timp-limită, ştia doar că nu are voie să părăsească insula. Îi promisese lui Lucas şi nu avea de gând să-şi încalce promisiunea acum. Îşi făcuseră mai multe promisiuni, iar Helen avea nevoie disperată ca unele dintre ele să fie adevărate, aşa că nu avea de gând să încalce niciuna – nici măcar pe cea care ar fi alinat-o cumva. S-ar putea să nu se ducă niciodată în Patagonia cu Lucas, dar măcar putea să menţină încrederea dintre ei şi să nu zboare deasupra oceanului până nu îi zicea el că poate. Ar putea, totuşi, să se ducă pe ţărm.

Evitase Great Point în ultima săptămână, nu pentru că era îngrijorată că ar ceda şi ar plânge dacă s-ar duce acolo, ci pentru că era îngrijorată că nu ar face-o. Lui Helen îi era teamă că nu va mai simţi nimic niciodată. Că va deveni la fel de fadă şi lipsită de viaţă ca una dintre florile acelea palide pe care le vedea în călătoriile ei nocturne. Avea destulă minte cât să se întrebe de ce se purta astfel, dar nu gândea destul de limpede ca să-şi dea seama care era răspunsul. Până îl văzu pe Lucas în vârful farului.

Stătea la marginea pasarelei care se înfăşură în jurul domului de sticlă din vârful farului, privind cum ultima fărâmă din zi se ascundea dincolo de linia orizontului. Se adunau nori de furtună deasupra apei, iar culorile de suc de fructe ale apusului păreau să încerce a zgâria întunericul adus de norii de ploaie care se străduiau să înghită soarele. Pielea îi era pictată în culorile acelei lumini muribunde şi era, ca de obicei, frumos. Atunci Helen înţelese de ce ridicase un stăvilar şi nu lăsase niciun sentiment să iasă, în loc să plângă în cascade. Nu era tristă. Era furioasă.

Când zbură spre Lucas, el o văzu şi rămase pe loc. Helen nu ateriză pe pasarelă. În schimb, pluti în faţa lui, aerul fiind teritoriul ei. Pentru o clipă, doar se uitară unul la celălalt, amândoi mult prea copleşiţi de emoţie pentru a

înlătura tăcerea prin cuvinte.

— Ce faci aici? reuşi în sfârşit Lucas să spună, având cearcăne adânci şi ochi înfometaţi de vederea ei.

Helen îi ignoră întrebarea prostească şi rosti primul lucru care îi veni în minte.

— De ce nu mi-ai zis? întrebă ea supărată şi rănită, şi nefiind sigură ce anume voia să audă de la el. De la început. De ce nu mi-ai putut măcar *explica* de ce nu puteam fi împreună?

— Dacă voiai să ştii aşa de tare, de ce nu ai *răspuns la telefon* săptămâna asta, când te-am sunat de vreo mie de ori? întrebă şi el, la fel de supărat şi rănit ca ea.

— Încetează! Nu-mi mai pune întrebări când de fapt tu eşti cel care are toate răspunsurile! M-am săturat de prostia asta! ţipă la el, simţind în sfârşit înţepăturile din gât provocate de lacrimile care îşi făceau loc spre ochii ei.

Stăvilarul mai avea puţin şi ceda, iar ea ştia că s-ar fi ales numai cu o faţă urâtă, umflată şi roşie de la atâta plâns. Trebuia să se îndepărteze de Lucas cât mai putea. Chemă unul dintre turbulenţii curenţi de aer de furtună să îi smulgă corpul şi să o poarte oriîncotro se îndrepta, dar Lucas văzu cât de nepăsătoare era faţă de propria viaţă, sări în aer şi o prinse înainte să fie înghiţită de furtuna pe care o subestima atât de nepăsătoare. Imediat ce se află în siguranţă în braţele lui, Lucas cedă şi o sărută.

Helen fu atât de uimită, încât se opri din plâns înainte de a izbucni şi aproape căzu din cer. Încă fiind zburătorul cel mai bun dintre ei doi, Lucas o prinse, rostogolindu-se în curenţii de aer, apoi sărutându-se şi ţinându-se în braţe în timp ce el o conduse în siguranţă spre pasarelă. Când picioarele lor atinseră platforma, luminile farului se aprinseră şi proiectară umbra siluetelor lor îmbrăţişate pe valurile învolburate ale oceanului.

— Nu pot să te pierd, rosti Lucas îndepărtându-şi buzele de ale ei. De asta nu ţi-am spus tot adevărul. Credeam că, dacă ai şti cât de periculos este, n-ai mai vrea să mă vezi. Am vrut să poţi spera. Nu pot face asta dacă tu renunţi.

— Nu vreau să renunţ, zise Helen. Dar nu va putea

niciodată exista un noi, Lucas! Trebuia să-mi fi spus asta.

— Nu spune niciodată, rosti el lipindu-şi faţa de gâtul ei; deşi nu o mai săruta, nu dorea să se desprindă din îmbrăţişarea lor. Nimic nu e pentru totdeauna, şi nu există absolut. Vom găsi noi o cale.

— Lucas, zise Helen încruntându-se şi împingându-l până îi dădu drumul. Se aşează pe pasarelă şi îl trase lângă ea, ca să poată vorbi: Ne-am urî pe noi înşine. Şi, până la urmă, ne-am urî unul pe celălalt.

— Ştiu asta, spuse el ridicând tonul disperat. Dar nu vorbeam despre a fugi şi a face tot ce vrem noi!

— Atunci? întrebă ea cu tandreţe, calmându-l. Ce ar trebui să facem?

— Nu ştiu încă, recunoscu el rezemându-se de peretele din sticlă al farului şi trăgând-o pe Helen la pieptul lui, ca să o protejeze de bătaia vântului din ce în ce mai puternic. Dar refuz să mai trec printr-o săptămâna ca asta.

— Şi eu, rosti ea odihnindu-şi capul pe pieptul lui, relaxându-se pentru prima dată după zile întregi. Nu-mi pasă cât de greu este să fim împreună, fiindcă nimic nu-i mai rău decât să fim despărţiţi.

— Ce mi-ai spus tu? Să decid ce *nu pot* să fac şi să fac exact pe dos? întrebă el zâmbind, apăsându-şi buzele pe fruntea ei. Măcar acum ştim că nu putem sta departe unul de celălalt.

— A fost ca şi când aş fi fost moartă, zise ea temătoare, de parcă dacă ar fi pomenit de amorţeala care o cuprinsese ar fi însemnat să o simtă din nou.

— Şi pentru mine a fost la fel, spuse el cu o voce ciudată, sacadată.

— Şi ce facem cu mama ta? Nu ne va lăsa să fim împreună.

— Va trebui să vorbim cu ea. Va trebui să vorbim cu toată familia mea.

— Şi dacă insistă să ne despartă?

— Atunci, fugim, răspunse Lucas cu o voce joasă şi fără inflexiuni.

Niciunul nu mai zise nimic pentru o vreme, doar priviră

cum lumina farului strălucea în valurile învolburate ale oceanului agitat de furtună. Helen auzea cum bătea inima lui Lucas, dar el o strânse şi mai tare în braţe, de parcă deja se pregătea pentru lupta pe care trebuia să o poarte ca să o ţină aproape de el.

— Ne vor urmări, şopti ea. Vor crede că am pornit războiul.

— Ştiu, spuse Lucas. Dar nu vom face asta. Vom respecta Armistiţiul chiar dacă ei cred că nu putem.

— Nu trebuie să facem aceleaşi greşeli pe care le-au făcut *ei,* zise Helen sfidătoare. Mă enervează aşa de tare că toţi presupun că, deşi ştim ce s-ar putea întâmpla, tot am face aceeaşi prostie ca ei.

Lucas râse, dar nu se simţea bucurie în râsul lui.

— Ai spune că nu trebuie să ne trăim vieţile şi să simţim ce simţim pentru că ni s-a zis deja care va fi sfârşitul, rosti el cu amărăciune în glas. Îl simţi cum se crispează de indignare, apoi îi veni în minte un gând nou şi serios: Chiar vrei să facem asta? Ştii că asta ar însemna să-ţi părăseşti tatăl?

— Ştiu, răspunse ea conştientă că şi-ar răni tatăl mult mai tare decât o făcuse Daphne vreodată, dar şi că ar face-o pentru Lucas – pentru ei amândoi.

— Înţeleg dacă nu poţi… începu el, dar Helen îl întrerupse:

— Dacă nu ne lasă să fim împreună, nu avem de ales. Trebuie să fugim.

O spuse cu mult curaj, dar Lucas simţea cât de mult o durea acest gând. Ştia cât de mult ar fi suferit Helen, pentru că şi el ar fi suferit la fel de tare dacă ar fi fost forţat să îşi părăsească familia.

— Nu va fi mereu aşa, zise el încercând să o consoleze atât pe ea, cât şi pe el. Doar până ne dăm seama cum să facem asta. Şi ne *vom* da seama. Trebuie să se poată cumva.

— M-am gândit la ceva, spuse Helen, apoi tot corpul îi încremeni.

Simţi cum Lucas se încordează.

— Nu ştiu ce vrei să faci şi nu cred că vreau să te aud spunând asta, rosti el nesigur.

— Şi dacă nu aş fi virgină? zise Helen repede, doar ca să scape odată.

— Nu te împart cu nimeni, Helen, răspunse el imediat. Şi, oricum, nu ar funcţiona.

— Vorbesc serios, trebuie să luăm şi varianta asta în calcul, insistă ea zbătându-se în braţele lui până nu o mai ţinu atât de strâns şi putu să se lase pe spate ca să se uite la el. Spune-mi adevărul. Nu m-ai mai dori dacă aş fi mai întâi cu altcineva?

— Bineînţeles că nu se pune problema de aşa ceva, îi zise el zâmbind drăgăstos. Şi eu nu doar *te vreau,* Helen! *Te iubesc.* E mare diferenţă.

— Bine, chiar nu-mi place să mă gândesc la asta, dar o să o fac, spuse Helen în timp ce Lucas începu să clatine din cap vehement. Şi eu te iubesc şi voi face tot ce pot ca să fim împreună. Ce e? De ce tot datini din cap? Nu doar tu iei hotărârile, să ştii.

— Şiretlicuri de genul ăsta nu funcţionează, doar dacă nu vrei ceva strict fizic. Asta e tot ce vrei de la mine? Sex? o tachină el.

— Bineînţeles că nu, ştii asta! spuse ea frustrată, împingându-l mai departe de ea. Doar ce ţi-am zis că te iubesc.

— De asta nu o să meargă, spuse el zâmbind în timp ce o luă de mâini şi o apropie de el. Dacă ar fi să fim împreună aşa cum vrem noi sau, mă rog, aşa cum vreau eu, cel puţin… începu el nesigur.

— Şi tu ce vrei de fapt? îl întrerupse Helen imediat.

— Vreau tot. Toate lucrurile despre care am vorbit. Vreau să mergem la şcoală, să învăţăm zeci de limbi, să trăim peste tot în lume. Dar cel mai mult vreau să fim împreună.

— Şi eu! spuse Helen entuziasmată, ca şi când ar fi găsit o scăpare. Şi putem face toate astea fără să ne căsătorim!

— Am împărţi tot, zise el clătinând din cap ca şi când Helen nu înţelegea ce voia să spună. Şi, din cauza asta,

zeii ne-ar considera căsătoriţi indiferent cine ar fi persoana cu care ai făcut sex prima dată. Vreau să am o viaţă cu tine şi, pentru că vreau asta, vei fi soţia mea. Nici nu pot să pretind că m-aş mulţumi cu mai puţin.

— Vrei să spui că devotamentul nostru este ceea ce ar conta pentru zei, nu o rochie sau un inel? întrebă ea ştiind răspunsul deja.

— Exact, răspunse el, apoi râse brusc la un gând ce-i trecu prin minte. Şi ar fi cam greu să fim împreună dacă aş fi în închisoare.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Helen speriată dintr-odată. De ce ai ajunge în închisoare?

— Că l-aş omorî pe tipul cu care ai face sex prima dată, răspunse el. Pe tine te-aş ierta. Cât despre tip? Ar fi un om mort.

Helen îi zâmbi lui Lucas de parcă nu-l credea, dar decise să nu îi pună sinceritatea la îndoială.

— Atunci, cum facem? oftă ea odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Nu putem fi împreună şi, în niciun caz, nu putem fi despărţiţi.

— Stăm cât mai mult împreună şi respectăm regulile până vom putea să le rescriem. Vom găsi un mod de a face chestia asta să meargă. Îţi promit.

— Asta nu-i hubris? întrebă ea privindu-l în ochi. A crede că le poţi învinge pe Ursitoare?

— Nu-mi mai pasă ce e. Trebuie să sper, răspunse înainte să o sărute.

Helen căzu în braţele lui şi, de data asta, se putu bucura de atingerea buzelor lui fără şocul primului sărut atât de neaşteptat. De data asta, reuşi să fie atentă la el, să-l simtă răspunzând la sărutul ei. Mult mai devreme decât ar fi vrut Helen, Lucas se retrase, îşi ţinu ochii strâns închişi de parcă l-ar fi durut, apoi îi îndepărtă încet mâinile de pe el.

— Trebuie să te opreşti, spuse el, încercând să râdă, deşi era un râs nesigur şi nu foarte sincer.

— Scuze, încă nu prea ştiu ce fac, zise Helen, buzele fremătându-i.

— N-aş fi crezut, murmură el în timp ce îi luă ambele

mâini şi se ridică în picioare. Cred că un pic de aer rece ne va face bine.

— Unde? În Roma? întrebă Helen zâmbind.

— Sigur. Pentru că exact de asta avem nevoie – de un decor şi mai romantic, răspunse el sarcastic. Scuze, Sparky, dar te duc acasă la tatăl tău înainte să pornesc un război.

Se înălţă în aer şi se întoarse cu faţa la ea, îndreptându-şi mâna spre ea, ca şi când ar fi fost într-un film vechi şi o invita la dans. Gemu enervată când văzu cât de superb era şi apoi i se alătură, ţinându-se de mână şi rostogolindu-se în curenţii de aer pe care el îi modela pentru ea. Câteva clipe mai târziu, aterizau în curtea lui Helen şi se îndreptau agale către uşă ţinându-se de mână, dar chiar când Helen mai avea puţin şi intra în casă, Lucas o opri.

— Tu chiar ai crezut că nu ştiu, nu? o întrebă el. Helen dori să-l întrebe la ce se referea, dar el continuă: La mulţi ani!

— Ah, am uitat complet! exclamă Helen amuzată.

— Eu nu, spuse el înainte să se uite spre casa luminată şi ascultară amândoi un anunţ meteo de urgenţă care se auzea de la televizor. Tatăl tău te aşteaptă. Mai bine, ai intra.

— Da, Kate mi-a făcut un tort, zise Helen, sentimentul de vinovăţie citindu-i-se pe chip în vreme ce gândea cât de urât se purtase cu familia ei în săptămâna aceea.

— Primul lucru pe care îl voi face mâine-dimineaţă va fi să vin să te iau, îi promise Lucas atingându-i uşor buzele cu ale lui. Apoi, vom merge la mine acasă şi le vom spune alor mei. Împreună.

— Da, corect. Trebuie să pledăm pentru noi, zise Helen.

Se sărutară şi mai stătură îmbrăţişaţi pentru câteva momente, încercând să mai fure din timpul pe care furtuna nu voia să li-l dea. Într-un final, Lucas se desprinse de ea şi începu să analizeze suspicios fiecare umbră. După aceea, îi spuse să se grăbească să intre în casă. Era întuneric afară şi nu voia să o lase nepăzită nici măcar pentru o clipă. Helen fugi în casă şi închise uşa din faţă înainte ca Lucas

să-şi ia zborul, apoi îl strigă pe tatăl ei când intră în sufragerie.

— Jerry nu e aici, Helen, rosti o voce de femeie din spatele ei.

Helen se întoarse, chemând deja un trăsnet, dar femeia o apucă strâns de încheieturi şi dădu din cap.

— Nu vor avea niciun efect asupra mea, zise ea, un curent electric dansându-i pe chipul perfect, făcându-i părul lung şi blond să pârâie şi să se înfoaie, desenând conturul pupilelor ochilor ei căprui şi calzi.

— Dumnezeule, rosti Helen la vederea talismanului în formă de inimă care cădea perfect în scobitura de la baza gâtului atacatoarei ei.

Femeia smulse lănţişorul identic al lui Helen cu o mână şi o înţepă cu un ac în gât cu cealaltă, prinzându-i corpul în vreme ce fata leşină şi căzu la podea.

Lucas era abia la jumătatea drumului dintre casa lui şi a lui Helen când vântul încercă să-l trântească la pământ, iar cerul începu să fie luminat de primele fulgere. Ateriză imediat şi fu nevoit să meargă pe jos restul drumului, ca să nu fie electrocutat sau strivit. Se întrebă dacă Helen ar putea zbura printre trăsnete şi dacă ar putea să le controleze ca să zboare cu ea prin furtună dacă s-ar fi ivit vreodată ocazia. Trecând prin garaj şi apoi prin bucătărie, se gândea că ar fi fost foarte frumos să zboare printre norii luminaţi de fulgere. Şi, imediat ce deschise uşa, se opri, simţind că era ceva în neregulă.

— Nu ai adus-o şi pe Helen cu tine? întrebă Cassandra agitată de îndată ce Lucas deschise uşa. Puteam să jur că v-am văzut împreună azi.

Lucas se uită în jurul camerei şi îi văzu pe Jerry şi pe Kate, şi tortul promis împodobit cu lumânări încă neaprinse, şi pe Claire stând lângă Jason, cu ochii larg deschişi.

— Doar ce-am lăsat-o acasă să stea cu voi doi, spuse el arătând spre Jerry şi Kate şi începând să respire mai greu.

Tresări, speriindu-se din ce în ce mai tare când o văzu

pe Ariadne, care trebuia să păzească reşedinţa Hamilton, stând lângă fratele ei geamăn. Ariadne clătină din cap o singură dată. Lucas fugi pe uşa din bucătărie, peste maşinile din garaj şi smulse uşa de la intrare din balamale, înălţându-se spre cerul apocaliptic. Ajunse pe la vreo şase metri când Jason sări spre el şi îl aduse înapoi din cer, ţintuindu-i la pământ corpul uşor ca un fulg.

— Îmi pare rău, vere, dar furtuna este prea periculoasă. Mergem cu maşina în seara asta, zise Jason aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că nu mai văzuse nimeni ce făcuse Lucas.

— O aştepta cineva în casă, ţipă Lucas în vreme ce îşi adună puterile şi îl împinse pe Jason de pe el.

— Ştim, prostule! În după-amiaza asta, când tu aveai telefonul închis, Cassie l-a văzut pe Creon întorcându-se pe insulă, spuse Jason ţinându-l mai strâns pe Lucas, ca să se asigure că nu îşi schimbă stările şi zboară de lângă el. Dar nu Creon e la ea acasă!

— Atunci, cine? întrebă Lucas vizibil mai calm când el şi Jason se ridicară şi aşteptară ca Hector să aducă maşina.

— Cassandra a mai văzut o femeie care îl urmărea pe Creon. Cumva, dintr-un motiv pe care nu poate să-l explice, Cass crede că femeia asta este *toate femeile* care au încercat să o răpească pe Helen, iar acum s-a întors pe insulă. Cass a văzut-o cum o aştepta pe Helen în casa ei când ai dus-o acolo, spuse Jason ridicând din umeri.

De îndată ce maşina ajunse lângă ei, Lucas şi Jason săriră înăuntru. În clipa următoare, goneau prin vântul şi furtuna năprasnice.

— Cum poate fi *toate femeile?* întrebă Lucas după ce el şi Jason se instalară în maşină. Cum arăta femeia din casa lui Helen?

— Cassandra a zis că era incredibil de frumoasă. Ca Helen, răspunse Jason.

— Nu doar frumoasă *ca* Helen – nu explici bine, tontule, îl întrerupse Hector în timp ce conducea prin trafic ca un nebun, trecând pe roşu şi depăşind ca vântul maşinile din calea lui. Cassie a spus că femeia asta arăta aproape *exact*

ca Helen. Un fel de soră geamănă mai bătrână, dacă este posibil aşa ceva. Dar oricine ar fi, Cass e convinsă că femeia asta nu-i de partea lui Creon. El nici măcar nu ştie că este urmărit, ceea ce poate fi de bine sau nu pentru noi.

— De ce naiba nu păzea cineva casa? ţipă Lucas frustrat, încă prea supărat ca să se gândească la ce putea însemna viziunea Cassandrei.

— E vina mea, rosti Hector şi apoi continuă înainte ca fratele lui mai mic să intervină. Taci, Jase, eu sunt cel care a lăsat-o să plece de una singură. A fost decizia mea, eu am luat-o. Deşi simţeam că este una greşită.

Lui Lucas îi venea să-i sfâşie faţa lui Hector pentru că lua vina asupra lui, când ştia de fapt a cui era. Ar fi trebuit să-şi verifice telefonul, să verifice casa, să fie mai atent la siguranţa lui Helen, nu la mâinile ei fine şi pielea ei caldă. Îşi frecă faţa cu mâinile şi se forţă să respire adânc. Trebuia să aibă încredere că Hector va ajunge acolo şi apoi trebuia să se concentreze şi să fie pregătit pentru orice ar fi avut de înfruntat. Dacă voia să o ajute cumva, acum, trebuia să tacă şi să se calmeze.

Când ajunseră la Helen acasă, televizorul şi luminile erau stinse şi uşa de la intrare – încuiată. Lucas zbură la fereastra dormitorului lui Helen, ştiind că uita mereu să o închidă, şi intră, apoi coborî scările ca să deschidă uşa pentru ceilalţi doi. Nu lipsea nimic din casă şi totul era ca de obicei. Arăta de parcă Helen nu încercase să se lupte.

— Trebuie să o fi ştiut pe femeie şi să fi mers cu ea de bunăvoie, spuse Hector aruncându-şi mâinile în aer. Ăsta e singurul motiv pentru care casa asta nu este făcută scrum.

— Poate că persoana care a răpit-o e *chiar atât* de bună, adăugă Jason.

— Ce vorbeşti? zise Hector ironic. Helen e de-a dreptul monstruoasă acum, că îşi poate controla trăsnetele. Nu-mi pasă cine este sora asta geamănă rea a ei, nimeni nu e *atât* de bun.

— Geamănă, repetă Lucas gândindu-se. Ar putea fi chiar atât de simplu. Ar avea aceleaşi trăsnete, aceeaşi putere şi mult mai multă experienţă.

Cei doi fraţi se uitară la el în timp ce se lăsă în patru labe şi începu să examineze podeaua. Întinse mâna sub o măsuţă şi scoase un ac hipodermic proaspăt folosit.

— Asta demonstrează că Helen nu a plecat de bunăvoie. Oricine e a venit pregătită. Şi trebuie să fi ştiut despre medalion şi cum funcţionează, altfel nu ar fi putut niciodată să îi străpungă pielea lui Helen, spuse Lucas inspirând abia când îi pronunţă numele.

Îi dădu acul lui Jason şi se lăsă din nou la podea, ca să o mai examineze o dată, în caz că îi scăpase ceva. După ce termină, se ridică şi se uită prin verii lui, nu la ei, încă îngândurat. Apoi, se duse la fereastra de lângă uşă şi privi furtuna furioasă. Lucas privi cum şuviţe de noroi se prelingeau pe aleea din faţa casei şi ştiu că orice urmă pe care ar fi lăsat-o Helen dispăruse de mult.

— Mai era ceva în viziunea Cassandrei? întrebă Lucas plin de nădejde.

— Ultimul lucru pe care l-a zis a fost că ea crede că Helen încă va fi în siguranţă mâine-dimineaţă, răspunse Jason clătinând din cap neîncrezător. Pentru o clipă, Cass a văzut cum Helen stătea la o fereastră care părea a fi a unui hotel din Nantucket, dar nu a fost prea sigură.

— Poate că a mai văzut ceva, rosti Hector pe cât de optimist putea fi.

Îşi deschise telefonul şi încercă să sune, dar pe ecran îi tot apărea mesajul „fără semnal“.

— Verificaţi-vă telefoanele, le ceru verilor săi, dar niciunul nu putu să sune.

Lucas se duse în bucătăria lui Helen şi verifică fixul, dar nu se auzea niciun ton. Când li se alătură verilor săi în holul de la intrare, se întrerupse curentul. Jason aruncă o privire pe fereastră şi se uită la celelalte case din zonă.

— Toată strada a rămas fără curent, spuse el. Şi se văd nişte fulgere imense venind spre zona asta. Se pare că trebuie să stăm aici o vreme.

— Voi doi rămâneţi aici, în caz că Helen scapă şi ajunge înapoi acasă, le zise Lucas îndreptându-se spre uşă.

— Unde naiba crezi că mergi? îl întrebă Hector ţinându-l

pe Lucas de umăr şi încercând să îl întoarcă spre el.

— Nu face asta, îl ameninţă Lucas încet.

Se ţintuiră din priviri până când Hector cedă într-un final şi îşi luă mâna de pe umărul lui Lucas.

— Să nu te prind pe cer, îl avertiză el. Nu-i eşti de niciun folos dacă mori.

Fără să răspundă, Lucas porni la drum prin furtună. Era frustrat că nu putea zbura şi că nu ştia de unde să înceapă. Dacă ar fi putut să se ridice de la pământ, ar fi putut să privească în jur, să se orienteze şi să se uite dacă nu era ceva suspect în jur, dar furtuna nu-l lăsa. Îşi dădu seama că, dacă s-ar fi aflat în situaţia în care doar ce-ar fi drogat o fată cunoscută de majoritatea populaţiei insulei, ar fi vrut să plece de acolo cât mai repede posibil, iar dacă el nu putea zbura, atunci, cu siguranţă, şi zborurile avioanelor erau anulate. Singurul mod de a pleca ar fi fost cu o barcă, dar chiar şi asta era destul de exagerat. Să navighezi cu barca acum ar fi fost moarte sigură.

O luă la fugă până la mal şi află că ultimul feribot plecase cu mai mult de o oră înainte şi că garda de coastă suspendase oficial orice cursă din port şi de pe aeroport pe perioada furtunii. New England avea să fie lovit de o furtună violentă din nord-est în seara aceea şi, cel mai probabil, vremea aceea periculoasă va rămâne la fel cam până a doua zi. Lucas se mai calmă când auzi asta. Încă nu trecuse o oră de când o lăsase pe Helen la ea acasă, deci după ce plecase ultimul feribot, aşa că era foarte probabil ca ea să fie pe insulă deocamdată. Spera să se afle într-un hotel, undeva unde ar fi în siguranţă cât de cât.

Mai pierdu câteva ore intrând şi ieşind din fiecare motel şi pensiune de lângă port, întrebând dacă se cazaseră două femei în seara aceea. Din nefericire, deşi erau destui oameni care rămăseseră blocaţi pe insulă şi umpleau hotelurile din cauza furtunii, nu era nimeni care să corespundă descrierii lui Helen. Lucas ştia că era în zadar. Niciun Scion nu ar fi fost aşa de prost, încât să intre într-un hotel purtând o fată inconştientă pe umăr şi să ceară o cameră. Oricine a luat-o pe Helen o fi intrat pe ascuns la

cineva în casă sau poate că o fi mituit pe cineva de la recepţia hotelului, dar, în orice caz, Lucas ştia că nu s-ar fi dat de gol. Alerga în jurul cozii de fapt, dar nu putea renunţa.

Pentru următoarele câteva ore, se lăsă chinuit de furtună. Vântul era aşa de puternic, încât dobora copaci şi distrugea arhitectura atât de rezistentă a Nantucketului. Chiar şi Lucas, care era foarte puternic, fuse nevoit să treacă în starea supermasivă ca să rămână ancorat la pământ în timp ce fragmente din casele oamenilor se rostogoleau pe stradă în jurul lui. Resturile care zburau prin aer îi zgâriau faţa, iar ploaia puternică îl lovea în ochi. Toată noaptea rătăci pe lângă fiecare hotel, han şi pensiune care îi venea în minte, privind pe ferestre cu ochii lui care puteau vedea chiar şi în întuneric, sperând să o zărească pe Helen.

Ştia că nu avea să o vadă. Cassandra îi spusese că Helen urma să fie la fereastra unui hotel a doua zi dimineaţă, dar tot nu se putea opri. Nu voia să se oprească, pentru că, dacă prin vreun miracol reuşea să o găsească, să o ia din hotelul ăla şi să o aducă înapoi la familia ei, ar fi putut demonstra că sora lui nu avea dreptate. Tot ce trebuia să facă era să câştige o singură dată în faţa destinului şi aşa ar fi ştiut că el îşi conducea viaţa – nu vreo poveste scrisă cu mult înainte ca el să se nască, poveste care mai este citită din când în când ca să amuze cosmosul –, că viaţa lui era chiar o pagină goală, pe care o putea umple cu orice viitor voia el să-şi scrie. Doar dacă ar fi putut să o găsească pe Helen în noaptea aceea şi să o aducă acasă, atunci ar fi ştiut că vor reuşi să câştige în faţa sorţii într-o bună zi şi că vor putea fi împreună.

Umblă toată noaptea.

Capul lui Helen zvâcnea şi avea un gust acru, ca de praf în gură, ca şi când ar fi mestecat o aspirină şi nu s-ar fi clătit după aceea. Ochii îi erau umflaţi, obrajii îi erau lipicioşi şi fierbinţi, dar nu se simţea la fel de deshidratată ca atunci când vizita tărâmurile sterpe. Acum era altfel.

Fusese drogată, îşi aminti ea deodată, de o femeie. O femeie care arăta exact ca ea, doar că mai bătrână. Era imposibil.

— Ia o gură, spuse cineva când Helen simţi un pai pus pe buzele ei.

Îşi deschise ochii şi o văzu iarăşi pe femeia aceea, aplecându-se asupra ei şi ţinând un pahar cu apă în mână.

— Cine eşti? întrebă Helen răguşită.

Îşi îndepărtă repede gura de paharul cu lichid suspect şi simţi că braţele îi erau prinse cu ceva. Era legată de un pat. Helen privi speriată în jur. Era într-o cameră de hotel luminată de lumânări. Era încă noapte şi putea auzi cum băteau vântul şi ploaia la geamul din spatele draperiei.

— Uită-te la mine, Helen! Cine crezi că sunt? întrebă femeia atât de încrezătoare în ea, încât Helen nu se mai temu pentru o clipă. Uite, ştiu că ai nevoie de dovezi. Şi eu aş avea.

Femeia scoase un plic plin cu poze. Erau poze cu ea la vreo 18-19 ani. Într-o poză, ţinea în braţe un copil, în alta stătea pe un scaun şi vorbea cu o tânără doamnă Aoki în timp ce o fetiţă blondă se juca pe podea cu una mai micuţă, care avea părul brunet şi mătăsos. În altă poză, îl săruta pe Jerry pe deasupra unei burtici mari, de femeie însărcinată.

— Daphne, şopti Helen, ochii trecându-i de la o poză la alta, pozele pe care le căutase o bună parte din copilăria ei.

— Bănuiesc că ar fi prea mult să-ţi cer să-mi spui „mama“, nu? rosti Daphne cu un zâmbet crispat.

Helen făcu un semn către încheieturile ei legate.

— Ai ghicit, răspunse ea începând să se enerveze. Vrei să-mi spui de ce m-ai făcut să leşin şi de ce m-ai legat?

— Pentru că nu prea mai avem timp şi, dacă aş fi în locul tău, m-aş urî atât de mult, încât nu m-aş lăsa să explic, răspunse Daphne cu o privire plină de dragoste. Asta dacă nu aş fi leşinat şi dacă nu aş fi fost legată mai întâi.

Helen ştia că Daphne are dreptate, dar nu avea de gând să recunoască. Se uită urât la ea, furioasă şi încă un pic

ameţită din cauza drogului.

— Ce vrei de la mine?

Faţa lui Daphne începu să se schimbe, nu doar ca expresie, dar şi ca formă. Acum, Helen se uita la o versiune mai bătrână a ei, apoi văzu o femeie de vreo 60 de ani, cu păr sur. Înainte ca Helen să apuce a trage aer în piept, femeia bătrână dispăru şi fu înlocuită de o brunetă de vreo 30 şi ceva de ani. Apoi, dispăru şi aceasta şi Helen o avu iarăşi pe mama ei în faţă. Ţinea în mână lănţişorul lui Helen şi îl atinse cu lănţişorul ei identic.

— Am multe să-ţi spun despre cine eşti şi de unde vii. Lucruri care te vor face să suferi, zise Daphne într-un mod aproape brutal de direct. Dar nu am de ales. Creon e pe insula asta chiar în acest moment şi vine după tine.

CAPITOLUL 17

Claire mai şterse încă un mesaj disperat de la Matt înainte ca Jason să-l poată citi din partea cealaltă a camerei cu vederea lui exagerat de bună. Nu-i plăcea să ascundă lucruri de Jason, dar credea că nu avea nevoie să ştie că Zach tot născocea zvonuri despre Helen şi familia Delos, pe lângă toate problemele pe care le avea pe cap.

Jason şi Hector se furişară înapoi acasă pe la şapte dimineaţa. Vântul abia dacă se mai domolise pentru a-i lăsa să traverseze insula fără să se dea peste cap cu maşina, dar trebuiau să rişte deoarece nu aveau semnal şi erau prea nerăbdători să afle ceva ca să mai stea departe de casă. Când se întoarseră fără Lucas, toată lumea se sperie. Mai ales Noel.

Nu credea că Lucas putea să ia o decizie raţională în situaţia aceea şi le spuse asta lui Jason şi lui Hector. Le tot repetă asta timp de vreo jumătate de oră. Ei scrâşniră din dinţi şi se lăsară cicăliţi, conştienţi că nu avuseseră cum să-l oprească pe Lucas fără să devină violenţi şi ştiind amândoi că Noel nu s-ar fi simţit mai bine până nu ţipa la cineva.

Lucas se întoarse abia în jur de opt şi asta doar ca să o întrebe pe Cassandra dacă mai văzuse ceva. Arăta groaznic şi, cu toate că ar fi trebuit să se liniştească toţi la vederea lui, nu se întâmplă astfel. Ochii lui arătau ciudat. Când Lucas află că sora lui nu mai văzuse nimic, încercă să se ducă înapoi în mijlocul furtunii să o caute pe Helen. Jason era singurul care ar fi putut să-l facă să înţeleagă că era mai bine să rămână şi să aştepte până când Cassandra vedea ceva, înainte să înfrunte cea mai periculoasă furtună din ultimii ani, şi fu nevoit să-şi folosească toată forţa pentru a-l face pe Lucas să priceapă cum era mai bine şi să stea locului. Tot stresul ăsta începea să-i facă rău lui Jason,

iar Claire era îngrijorată. Era nouă fără un sfert dimineaţa şi el nu dormise toată noaptea. Nici Claire nu dormise, dar responsabilităţile ei nu erau nici pe departe la fel de mari. Tot ce avusese de făcut fusese să-i mintă un pic pe cei doi oameni din casă care nu ştiau despre lucrurile astea şi să pară cât mai convinsă că totul era în regulă.

Kate şi Jerry încă nu aveau nici cea mai mică idee că Helen dispăruse, că băieţii se întoarseră fără să ştie pe unde ar putea fi sau că mai era ceva la mijloc în afară de o zi de naştere nereuşită şi o furtună violentă. Curentul şi semnalul telefoanelor căzuseră exact când băieţii plecaseră să o recupereze pe Helen şi, când devenise clar că era prea periculos să conducă, Kate şi Jerry se hotărâseră să petreacă noaptea acolo. Plecaseră spre casă abia de câteva minute, când telefoanele îşi reveniseră şi încă nu reuşiseră să o contacteze pe Helen. Începuseră să se îngrijoreze că se întâmplase ceva cu ea.

Noel încercase să-i liniştească spunând că, foarte probabil, Helen şi băieţii încă dormeau în casa familiei Hamilton, dar Kate şi Jerry erau hotărâţi să meargă acolo. Claire nu mai era prea sigură că era chiar cea mai bună idee să-i mintă pe Kate şi pe Jerry. Având în vedere toate resturile care erau acum pe şosea, probabil că le-ar fi luat o groază să ajungă în cealaltă parte a insulei, dar ar fi ajuns în cele din urmă şi ar fi descoperit că Helen nu era acolo. Atunci, ar fi început să se panicheze serios – poate chiar ar fi chemat poliţia.

Acum, că aveau iarăşi semnal, telefoanele tuturor sunau în neştire. Ariadne fu prima care se înveseli la primirea unui mesaj şi, după ce îl citi, se uită la Claire. Amândouă făcură semn cu capul spre uşă, hotărând tacit să se întâlnească la baie să discute. În timp ce familiile Delos şi Hamilton mai aveau puţin şi explodau de îngrijorare, fabrica de zvonuri din Nantucket mergea mai bine ca niciodată, iar Claire şi Ariadne ştiau că ele erau cele care trebuiau să oprească valul de publicitate negativă.

— Matt mi-a trimis mesaj. Ce naiba le spunem celorlalţi? Jur că e ca şi când *ar şti* despre Helen, zise Ariadne

imediat ce închise după ele uşa micii băi de la parter.

— Matt nu ştie exact ce este, dar mereu a suspectat ceva, spuse Claire aşezându-se pe chiuvetă. Nu avem de ce să ne facem griji. Cred că să fie rău sau maliţios în mod intenţionat i-ar distruge efectiv ADN-ul. Şi, oricum, ştie că, dacă ar răni-o vreodată pe Lennie, l-aş urmări şi i-aş atârna părţi sensibile ale anatomiei pe zidul meu.

— Ei bine, eu am încredere că Matt va face ce este mai bine pentru că e o persoană extraordinară. Pe mine, Lindsey mă îngrijorează. Matt mi-a spus că doar ce l-au sunat ea şi Amy înfometate de bârfă, întrebând unde s-a dus Helen. De unde ştiu că a dispărut?! exclamă Ariadne frustrată, lovind covoraşul din baie.

— Helen nu a dat o petrecere de ziua ei, zise Claire ca şi când ar fi fost evident. Face şaptesprezece ani, dar nici măcar nu a sunat pe nimeni. Aşa e viaţa pe insulă, Ari. Ştim tot ce mişcă pe aici şi, dacă nu a încercat nici măcar să aranjeze o mică ieşire în oraş ca să mâncăm un burger la Tasty Treat, furtună sau nu, fie a murit, fie e la spital, fie în ospiciu.

— Pe zeii mei, voi, puştii ăştia de pe insulă, sunteţi atât de băgăcioşi! Şi ce naiba are Zach? întrebă Ariadne, deodată furioasă. E aşa de înverşunat şi suspicios! De fiecare dată când am vorbit cu el săptămâna asta, am simţit că încerca să afle ceva de la mine.

— Zach mereu a plăcut-o pe Helen şi a fost invidios pe ea în acelaşi timp. Are un orgoliu uriaş şi Helen i l-a cam tot rănit în orice mod posibil de când eram mici, rosti Claire dând din mâini agitată, dar Ariadne înţelese.

— Da, m-am prins, spuse ea. Profilul clasic al hărţuitorului.

— Şi nici nu-l ajută faptul că tatăl lui, antrenorul echipei de fotbal, l-a cam ignorat de când Hector, Jason şi Lucas s-au alăturat echipei. Zach poate vedea cumva că Helen este ca voi. Nu pot să-l învinuiesc pentru asta, fiindcă şi eu mi-am dat seama, dar nu cred că vă are chiar la inimă pe voi, „oamenii speciali“, zise Claire şi ridică din umeri. Şi, sincer? Cred că devine şi mai înverşunat cu cât îl ignoră

lumea. Îl ştiu de-o viaţă întreagă şi nu suportă deloc să nu facă parte din grup.

— Dar cum de *ştie?*

— A văzut-o pe Lennie urmărindu-l pe Creon în ziua aia prin mlaştină. Nu era Lindsey, cum crezuse Helen iniţial. Şi acum, Zach încearcă s-o umilească sau ceva de genul ăsta. Nimeni nu ştie ce are de gând, sincer. Cred că pur şi simplu vrea să simtă că face parte din poveste.

— Ei bine, asta n-o să se întâmple. Tipul e ca o moară hodorogită – nu poate păstra un secret nici să-l pici cu ceară, spuse Ariadne muşcându-şi buzele. Mai întâi, trebuie să aflăm dacă ai dreptate. O să-l sun eu, să văd ce are de gând. Tu întoarce-te în cameră şi distrage-i atenţia lui Jason. Nu vreau să ştie băieţii de treaba asta încă.

— Sau să ştie vreodată, rosti Claire dându-şi ochii peste cap în timp ce sări de pe chiuvetă şi se îndreptă spre uşă. Niciodată nu l-am plăcut pe Zach, dar sunt sigură că mi-ar displăcea şi mai tare să îl văd făcut confetti.

Claire se alătură restului familiei în vreme ce Ariadne se furişă sus pe scări să dea telefoanele ei secrete. Ochii lui Jason se ridicară pentru a-i întâlni pe ai lui Claire de îndată ce se întoarse în încăpere şi se făcură mici, suspectând că era ceva în neregulă când văzu că se întorsese singură. Ea încercă să-şi compună o expresie inocentă, dar ştia că fusese prinsă cu mâţa în sac. Acum, Claire trebuia să hotărască dacă era mai bine să-i spună tot adevărul, o parte din el sau o minciună gogonată. Avea trei secunde la dispoziţie ca să se decidă şi îi era frică, neştiind ce decizie să ia, când îi sună telefonul.

— Băieţi? spuse Claire uitându-se la numărul care o suna. E Helen.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ea, zise Lucas sărind de pe scaun şi întinzând mâna să ia telefonul.

— M-a sunat pe mine, nu pe tine, spuse Claire cu blândeţe.

Răspunse şi, imediat ce făcu asta, îi puse lui Helen mai multe întrebări în acelaşi timp. După câteva momente în care se asigurară una pe cealaltă că amândouă erau în

siguranţă, vocea lui Helen deveni rece instantaneu. Îi ceru lui Claire să o pună pe difuzor ca să poată auzi toată familia Delos ce avea de zis.

— Bine, Len, te putem auzi cu toţii. Ce e? întrebă Claire făcându-i cu mâna lui Ariadne să se grăbească a li se alătura, ţinându-şi telefonul în mijlocul cercului de oameni îngrijoraţi.

— Sunt cu mama mea, Daphne, şi doar cu mama mea. Nu suntem forţate de vreo altă persoană, membru al familiei sau Casă, anunţă Helen atât de calmă, încât ai fi zis că se auzea o bandă la magnetofon. Eu şi mama ne pregătim să părăsim insula împreună şi vă rugăm să ne lăsaţi să plecăm în pace. Nu sunt în niciun fel de pericol fizic. Ştiţi că este adevărat pentru că Detectorii voştri pot auzi adevărul în vocea mea. Adio. Îmi va fi dor de voi toţi.

Apoi, nu se mai auzi nimic. Claire închise difuzorul, îşi duse telefonul la ureche şi repetă numele lui Helen de câteva ori, dar nu se auzi niciun răspuns.

— N-a fost ea, insistă Lucas absorbind lumina din cameră. Nu m-ar numi niciodată „Detector“ pe tonul ăla.

— Lucas, ea era, rosti Claire nervoasă când îi văzu privirea disperată şi nu tocmai stabilă din ochi. Ştiu că suna un pic ciudat, dar era Helen.

— Minţea? îl întrebă Castor pe Lucas.

— Nu, răspunse Lucas complet detaşat. Nu a minţit cu nimic.

— Deci Daphne trăieşte, spuse Pallas dintr-o suflare, şocat, făcând ochii mari şi uitându-se în gol.

— Încă nu ştim dacă „Daphne“ e Daphne Atreus, zise Castor oprindu-l pe fratele său să părăsească încăperea.

— Gata, Castor. Opreşte-te! spuse Pallas, simţindu-i-se oboseala în voce. Credeam că Helen *era* târfa aia Atreus când am văzut-o prima data!

— Şi Hector este copia fidelă a lui Creon, iar Lucas arată ca unul dintre copiii lui Poseidon din Casa din Atena! ţipă Castor ieşindu-şi din fire. Uneori, nu arătăm deloc ca părinţii noştri. Ştii asta mai bine decât oricine! Mama lui Helen ar putea fi oricare dintre cele cinci Daphne despre

care am auzit că ar fi murit în măcelul de acum optsprezece ani.

— Ai face orice îţi stă în putinţă ca să menţii pacea, nu-i aşa? Chiar şi s-o laşi pe femeia aia să scape, zise Pallas trecând pe lângă Castor şi îndepărtând mâna lui Hector de pe umărul său.

— Unde te duci, tată? întrebă Hector.

— S-o găsesc pe femeia care mi-a omorât fratele, spuse el dezvelindu-şi dinţii în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Nu te vei duce nicăieri, zise Cassandra.

Toţi cei din cameră îngheţară la auzul vocii ei. Avea o nuanţă muzicală, de parcă ar fi vorbit mai multe persoane în acelaşi timp. Vocile care îi ieşeau din trup erau şi bătrâne, şi tinere, şi de toate vârstele dintre ele, toate vorbind armonios. Când Claire văzu expresia de pe chipul ei, se dădu un pas înapoi instinctiv, apropiindu-se de Jason. Gura Cassandrei strălucea şi părul i se mişca în aer ca nişte şerpi.

— Lucas, fiul Soarelui, este singurul care poate vedea chipul pe care îl caută, îşi continuă ea profeţia. Le va găsi pe fetele lui Zeus, cele iubite de Afrodita, şi le va găzdui în Casa regală din Teba. O! Pericol! Trădare!… încheie ea, făcând loc incertitudinii.

Lumina o părăsi şi începu imediat să tremure. Părea speriată, dar nimeni nu voia să se ducă în preajma ei.

— Te simţi bine? o întrebă Lucas încet, spărgând nenaturala tăcere.

Dădu din cap şi îşi frecă umerii şi braţele cu palmele, deodată părând mult mai micuţă decât era de fapt.

— Va trebui să-i iei pe Hector şi pe gemeni cu tine, îl avertiză ea. Cred că va urma o bătălie.

— Vin şi eu, spuse Castor, dar Cassandra clătină din cap.

— Dacă Daphne te vede pe tine sau pe Pallas, o va lua la fugă, zise ea ridicând din umeri cu părere de rău.

— Deci copiii o vor înfrunta singuri? Nu. Daphne este prea periculoasă. Nu-i putem lăsa *în preajma* ei, obiectă Pallas, furia transformându-i-se în frică. L-a sedus şi l-a ucis pe Ajax!

— Nu ştim asta! ţipă Castor frustrat.

Pentru o clipă, Castor păru că voia să-şi lovească fratele, dar Hector se puse între ei. Gestul îi aminti lui Claire de Jason şi cum părea să întrerupă mereu o eventuală luptă dintre Lucas şi Hector. Se gândi că disputele de genul ăsta erau moştenire de familie.

— Calmaţi-vă cu toţii! Unchiule! Tată, rosti Hector uitându-se când la unul, când la celălalt, vrând să-i calmeze pe amândoi. Ne descurcăm.

Se auzi un hohot de râs, un sunet trist, care atrase atenţia tuturor. Când Claire se uită în jur, văzu că Pandora îşi ţinea mâna la gură şi ochii i se umpleau de lacrimi. Se uita cu tandreţe la Hector şi îi vorbi din spatele mâinii.

— Ştii, arăţi exact ca el, spuse ea cu un zâmbet ciudat. Ca Ajax. Ai zice că începe un nou ciclu.

— Nu am eu treabă cu niciun ciclu, mătuşă Dora. Voi fi în regulă, spuse Hector zâmbind încrezător. Ne vom întoarce în vreo două ore, cu Helen şi Daphne, amândouă tefere şi nevătămate.

Claire văzu cum adulţii îşi aruncau priviri pline de înţeles şi observă că îşi dăduseră seama că nu aveau de ales şi trebuiau să încredinţeze această sarcină tinerei generaţii. Era predestinat ca ei să continue de unde au rămas părinţii lor, iar o luptă cu soarta ar duce doar la mai multe victime. Într-un final, încuviinţară cu toţii şi fiecare se retrase la gândurile lui triste.

— Trebuie să plecaţi, îi zise Cassandra lui Lucas, întrerupând momentul introspectiv. Helen şi mama ei sunt pe undeva aproape de feribot, dar se tot mişcă, aşa că nu pot şti sigur unde sunt.

Familia se puse în mişcare şi, în vreme ce cercul de oameni se spărgea, Jason se întoarse spre Claire şi o sărută.

— Te vei descurca fără mine? întrebă el.

Claire era şocată că Jason ar îndrăzni să se gândească să nu o ia şi pe ea.

— Vin cu voi, insistă ea. Lennie spune că pleacă. Are nevoie de mine.

— Nu. E prea periculos, zise Jason hotărât.

— Dar eu pot vorbi cu ea! Mă va asculta, argumentă Claire.

Îşi tot muta privirea de la un chip la celălalt, dar tot ce putu vedea erau capete care se clătinau, nefiind de acord cu ea.

— Nu mergi cu noi, Unu-Şaizeci, spuse Hector decisiv. Dacă va exista o luptă, tu vei fi o ţintă şi Jase ar putea fi rănit încercând să te protejeze.

— Nu-ţi face griji, îi zise Lucas lui Claire, cumva imperturbabil, în timp ce el şi verii lui îşi luau jachetele şi se îndreptau spre uşă. O aduc eu înapoi.

— Dar nu e deloc corect, îşi spuse Claire privindu-i cum plecau.

O clipă mai târziu, îşi lua şi ea jacheta şi se îndrepta spre maşina ei.

— Unde crezi că mergi? întrebă Pandora. Ştii că nu te pot lăsa să-i urmăreşti.

— Ştiu, zise Claire dând din cap resemnată. Dar nici nu pot să stau aici toată ziua. Părinţii mei sigur sunt îngrijoraţi şi vor să vin acasă.

Claire aşteptă serioasă în vreme ce Pandora, Castor, Pallas şi Cassandra îşi aruncau priviri unul altuia. Într-un final, Pandora se dădu la o parte din calea lui Claire şi o lăsă să se ducă la maşină.

Părinţii lui Claire chiar erau îngrijoraţi şi chiar avea de gând să ajungă acasă până la urmă. Dar nu chiar atunci. Mai întâi, trebuia să se asigure că lui Lennie îi era bine. Ştia că nu ar fi fost de niciun folos într-o bătălie, dar tocmai din cauza asta se ducea. Dacă era ea acolo, poate că ambele părţi ar sta un pic pe gânduri înainte să se ia la bătaie şi îşi dădu seama că probabil ar mai fi avut nevoie de cineva ca să-i determine pe ceilalţi să se poarte frumos. Mergând cu maşina prin picăturile mari de ploaie, îşi scoase mobilul din buzunar şi apăsă butonul de apelare rapidă.

— Matt, spuse ea când el răspunse. Poţi să te întâlneşti cu mine chiar acum? Am nevoie de ajutorul tău.

Creon stătu lângă casă, învăluit în umbre, şi aşteptă până ce verii lui o luară la goană în SUV-ul lor mare şi negru înainte să-i urmărească. Îi era uşor să ţină pasul cu maşina şi, atâta timp cât stătea ascuns în neguri, se putea baza pe vremea rea să îl ascundă. Niciun alt Scion din ultimele sute de ani nu avusese puterea lui Creon de a controla lumina şi, într-o zi atât de noroasă, nici măcar un alt fiu al lui Apollo nu l-ar fi putut vedea.

Creon îi urmărise pe Hector şi pe Jason de la casa lui Helen spre domeniul Delos în acea dimineaţă şi, neavând unde să meargă, decise că era cel mai bine să tragă cu urechea la conversaţiile familiei lui înstrăinate. Tatăl său îi povestise despre puterile medalionului de a schimba forma purtătorului, aşa că ştia că nu avea decât să aştepte ca prada lui să se dea singură de gol. Presupuse că, în cele din urmă, i-ar fi contactat pe trădători şi avusese dreptate. Acum, tot ce era de făcut era să-i urmărească şi să fie încrezător că verii lui îl vor duce direct la ea.

Helen privea pe fereastra hotelului, cercetând cu privirea strada aproape goală de sub ea, dar nu-l vedea pe Lucas nicăieri. Stătuse departe de fereastră toată noaptea, deşi ştia că era undeva prin furtună, căutând-o. Daphne se asigurase că Lucas renunţase într-un final şi că se dusese acasă, aşa că Helen ştia că se uita în zadar pe fereastră în dimineaţa aceea, dar nu se putea opri. Spera să-l vadă pentru o ultimă dată înainte să plece, chiar dacă el nu o putea vedea pe ea. Nu spera mai mult, dar se pare că speranţele ei erau deşarte. Lucas plecase, furtuna se oprise şi, în curând, ea şi mama ei vor părăsi insula.

— Helen, strigă Daphne din spatele ei. Ai faţa ta. Trebuie să menţii permanent acel chip sau vom fi descoperite.

Helen se întoarse şi se concentră să proiecteze imaginea brunetei drăguţe pe care o alesese cu mama ei să-i fie chip până când părăseau insula.

— Mult mai bine, spuse Daphne încuviinţând mulţumită.

Tot nu pot să cred că nu ai dat peste puterea asta de una singură.

Helen nu ştia ce să îi răspundă. Era prea tulburată de noua ei putere şi de noua ei mamă, ca să poată decide dacă i se făcuse un compliment sau fusese insultată. Evită privirea mamei ei şi se duse la oglinda din dormitor ca s-o privească străina din oglindă. Medalionul o putea face să arate ca orice femeie din lume, aşa cum o putea face să miroasă a orice parfum, dar avusese doar câteva ore ca să exerseze. Mama ei îi promise că o va învăţa cum să aibă orice vârstă, orice rasă, orice sex, dar, deşi deghizarea ei era destul de simplă pentru moment, încă era de nerecunoscut atâta timp cât îşi amintea să menţină iluzia.

— Ştii, nu trebuie să păstrezi jumătatea ta din talisman ca lănţişor cu pandantiv de inimioară, îi zise mama ei stând în spatele lui Helen şi privind-o în oglindă.

— Da, ştiu. Măcar de asta mi-am dat seama singură, răspunse Helen cu vocea străinei.

Lănţişorul lui Helen era chiar Cingătoarea Afroditei, partea care o proteja împotriva armelor. Jumătatea lui Daphne erau Ornamentele Afroditei şi, cu toate că pielea ei nu era în stare a opri o lamă sau o bombă, aşa cum reuşea Helen, ce putea face ea era mult mai înfricoşător. Daphne era irezistibilă oricui devenea ţinta farmecelor ei.

— Ei bine, mă bucur. Eu mi-am purtat mereu jumătatea ca pandantiv în formă de inimă şi mereu am sperat ca tu să faci la fel, spuse Daphne timidă. Probabil, crezi că nu am niciun drept să devin sentimentală faţă de tine. Dar sunt.

Daphne se jucă un pic cu amuleta ei în formă de inimă şi deschise gura să mai spună ceva, dar se opri şi se duse în cealaltă cameră ca să îşi aranjeze bagajele pentru a zecea oară. Când plecă, o parte din Helen dori să fugă după mama ei şi să-i spună că şi ea sperase dintotdeauna că lănţişorul acela le lega. Dar o altă parte din ea voia să şi-l rupă de la gât şi să-l arunce în faţa împrumutată a mamei ei. Nu făcu niciuna, nici alta pentru că nu mai avea încredere în instinctele ei.

Helen încă nu ştia sigur cât de departe mergea de fapt

puterea de persuasiune a lui Daphne. Era dată de medalion, aşa că poate că Daphne era irezistibilă doar din punct de vedere sexual, dar Helen era conştientă, deşi o durea, de cât de repede fusese de acord să-şi părăsească locul în care copilărise şi oamenii pe care îi iubea. Pleca împreună cu o femeie pe care nu şi-o amintea, către un loc pe care nu-l văzuse niciodată şi hotărâse asta în mai puţin de o oră. Se gândi cu atenţie la tot ce învăţase, căutând vreun indiciu cum că ar fi controlată, dar puse cap la cap toate dovezile şi ştiu că nu avea nevoie să-i fie spălat creierul ca să vrea să fugă. După tot ce auzise de la Daphne, era atât de dezgustată de ea însăşi, încât ar fi fugit indiferent de situaţie.

— Ţi-e foame? întrebă Daphne.

Helen sări de la fereastră când o auzi şi lăsă draperia să cadă, simţindu-se vinovată. Îl căutase iarăşi pe Lucas.

— Nu, răspunse ea fără a-şi ridica privirea din covor.

— Ei bine, tot va trebui să mănânci cândva şi ar trebui să testăm noua ta faţă înainte să ne îndreptăm spre feribot, spuse Daphne fluturând senină din mână. Mâncăm micul dejun în oraş.

Helen încercă să se opună – să sublinieze cât de prosteşte ar fi să-i testeze abilitatea de a-şi păstra noul chip, deşi exersase atât de puţin –, dar Daphne ridică din umeri şi zise că era acum ori niciodată. După ce verificară repede să nu poarte haine pe care le-ar fi putut recunoaşte cineva, Daphne o trase pe Helen de mână şi ieşiră, ea promiţându-i că avea să fie distractiv.

Furtuna zdrobise frunzele de toamnă care căzuseră pe jos, transformându-le într-un fel de pastă roşie-arămie care acoperea străzile pavate şi înfunda jgheaburile deja suprasolicitate. Ploaia se sfârşea şi vântul se domolea, dar poalele norilor arătau ca rimelul scurs, iar apa şiroia pe trotuare, în drumul ei spre ocean. Mai erau şi crengi rupte pe ici, pe colo, desfrunzite şi, fiind proaspăt smulse din copaci, se terminau cu aşchii albe răsfirate în toate direcţiile ca nişte cutii cu scobitori împrăştiate. Helen simţea mirosul sevei copacilor în aer, puţinii pomi pe care

îi avea insula sângerând în urma bătăliei lor cu vântul. Având în minte imaginea soldaţilor din lemn morţi şi a giganticilor lor cai din lemn tot morţi, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să mănânce.

— Nimic nu va fi deschis, protestă Helen, dar ştia că nu era adevărat.

— Şi eu am trăit aici, să ştii. Şi dacă e un lucru pe care l-am învăţat despre locul ăsta… răspunse Daphne în timp ce păşea încrezătoare pe lângă geamurile acoperite cu scânduri ale comercianţilor de opere de artă şi spre strada unde se forma deja o coadă la Overeasy Café… e că vânătorii de balene adoră o furtună *bună,* încheie ea cu convingere.

Era adevărat. Cei din Nantucket erau mândri de abilitatea lor de a supravieţui oricărui lucru pe care mama-natură îl năpustea spre ei. Era o chestie macho, dar şi un mod de a socializa cu ceilalţi. Râdeau cu poftă de vântul puternic, gheaţă, zăpadă sau ploaie în vreme ce îşi căutau pisicile isterice şi-şi recuperau decoraţiunile de grădină din sufrageriile vecinilor.

Încă nu era curent electric pe stradă, şi încă măturau sticla geamurilor sparte, dar, în ciuda acestor lucruri, Helen nu fu deloc surprinsă că oamenii erau serviţi la cafenea. De fapt, ştia că, în acel moment, tatăl ei şi Kate erau la şase străzi distanţă, la News Store, verificând pagubele. Mai ştia şi că, dacă oamenii care-şi pierdeau timpul în faţa uşii lor arătau înfometaţi, Jerry şi Kate ar fi deschis şi le-ar fi dat de mâncare. Frigiderele fiind oprite, tot ce era perisabil trebuia fie mâncat, fie aruncat, iar Kate ar fi preferat, cu siguranţă, să le dea mâncarea vecinilor ei decât să se uite la ea cum se strică.

Pentru un moment, Helen se gândi că ar fi trebuit să se afle şi ea acolo cu ei, dar apoi îşi văzu reflexia într-una dintre ferestrele încă întregi ale bistroului Overeasy Café. Nu era Helen, ci o brunetă drăguţă de pe continent, iar ea şi mama ei cu faţă de cal şi îmbrăcată ţipător erau în vacanţă în Nantucket. Aceste două turiste nu aveau treabă cu nimeni.

Helen se aşeză, îşi puse şervetul în poală şi comandă orice se putea face la aragaz – ouă, şuncă şi cafea măcinată manual. În timp ce plimba mâncarea prin farfurie, Matt intră în local. Helen făcu ochii mari când Matt se uită fix la ea şi, din obişnuinţă, trase adânc aer în piept ca să îl strige, dar el deja se uita în altă parte.

Era evident că Matt intrase în cafenea ca să o caute pe ea, dar el se uita după părul ei blond. Fiindcă nu o văzuse imediat, renunţase. Lui Helen îi venea să-şi arunce şerveţelul după Matt şi să ţipe la el că era la trei metri în faţa lui, dar apoi îşi dădu seama că ar fi o prostie să se supere pe el că nu o recunoscuse. Totuşi, o duru un pic să nu fie recunoscută de un tip pe care-l ştia din faşă. Pe când se uita la Matt cum părăsea bistroul, nu putu să nu se simtă de parcă nu avea faţă, de parcă era singură şi cam la fel de reală ca o fantomă.

— E mai bine aşa pentru el, spuse Daphne încercând să o consoleze şi întinzând mâna peste masă ca să o prindă pe a lui Helen. Muritorii care ne iubesc nu rezistă prea mult. Scionii atrag tragedia. Sunt mai în siguranţă dacă plecăm înainte să înceapă problemele. De asta nu am mai stat cu Jerry…

— Nu l-ai iubit niciodată pe tata. Nu l-ai iubit niciodată pe Jerry, o întrerupse Helen supărată, smulgându-şi mâna din a mamei ei.

— Nu, nu l-am iubit. Nu te voi minţi ca să par mai înţelegătoare decât sunt, răspunse Daphne îndreptându-şi mâna respinsă către nota de plată. Dar nu aş vrea niciodată să i se întâmple ceva rău acelui om. Ţine minte, este singura persoană căreia i-am încredinţat-o pe fiica mea. Mă urăşti pentru că nu îl iubesc pe Jerry? Bine. Dar măcar ai putea să mă respecţi pentru că am înţeles cât de special era şi pentru că i-am dat darul de a crede că este tatăl tău.

— Jerry e tatăl meu din toate punctele de vedere care contează, rosti Helen răsucindu-se pe scaun.

Aşteptă cu spatele întors până când Daphne lăsă câteva bancnote, iar apoi perechea ţâfnoasă plecă spre hotel să-şi

ia lucrurile. Pe drum, Helen îl văzu pe Hector. Se uită fix la ea şi apoi îşi mută privirea, aşa cum făcuse şi Matt. Erau şi gemenii cu el, plimbându-se pe lângă feribot. Helen o auzi pe Ariadne strigându-l pe Matt, părând surprinsă să-l vadă, dar Daphne o trase spre hotel înainte să afle ce-şi spuneau. Helen auzi numele lui Claire exact înainte ca uşa trântită în spatele ei să estompeze ce vorbeau despre ea, chiar şi pentru auzul ei de Scion.

Lucas era în hol. Helen nu-i zări faţa, dar nu avea nevoie să o vadă. Chiar dacă l-ar fi zărit dispărând după un colţ la un kilometru distanţă, tot l-ar fi recunoscut. Îşi întoarse privirea, ştiind că nu se putea uita la el sau şi-ar fi pierdut toată puterea de concentrare şi şi-ar fi lăsat masca să dispară. Fugind spre scări în spatele mamei ei, speră şi se temu să nu-i strige Lucas numele, dar, bineînţeles, nu făcu asta.

Când ajunseră înapoi în camera lor, Helen luă cele câteva lucruri pe care le avea şi le aduse în faţa uşii, ascunzându-şi pe cât de bine putu ochii în lacrimi şi nasul roşu. Încercă să lase părul întunecat al străinei să-i acopere faţa, dar, din nefericire, fata asta avea breton. În vreme ce mama ei mai arunca o privire în jur, Helen râse într-un mod deplasat, amintindu-şi deodată de ultima dată când mersese cu feribotul. Atunci, Claire îi povestise pentru prima dată despre familia cea nouă care abia se mutase pe marele domeniu din ’Sconset. Claire fusese sigură că familia avea câte un făt frumos pentru fiecare şi Helen fusese la fel de sigură că era ridicol. Atât de sigură, încât schimbase subiectul, întrebându-se dacă să se tundă sau nu.

— Ei bine, Claire a avut perfectă dreptate, îşi spuse Helen râzând printre lacrimi. Chiar *urăsc* să am breton.

Încă încercând să-şi recapete respiraţia în urma râsului pe jumătate isteric, Helen deschise uşa brusc, ca să plece, şi dădu peste Lucas. Într-o fracţiune de secundă, el văzu lacrimile lui Helen şi chipul şocat al femeii ciudate de lângă ea. Lucas apucă braţul lui Helen şi o trase de lângă femeie, postându-se între ele.

— Ce i-ai făcut? se răsti el amenințând-o pe Daphne.

— Şi tu cine eşti? spuse Daphne vorbind tărăgănat, cu un accent de sudistă.

Lucas se uită confuz la femeie şi apoi se uită iarăşi la Helen.

— Helen, cine e femeia asta? întrebă el.

— Vino înăuntru, zise Daphne renunţând la accentuai fals. Hai, Helen. Am fost descoperite. Îţi poate vedea adevărata faţă.

— Cum? întrebă Helen uitându-se la mâinile care nu erau ale ei, la un corp care nu era al ei în timp ce îl urma pe Lucas înapoi în cameră.

— Pentru că te iubeşte, spuse Daphne închizând uşa în urma lor. Talismanul nu poate ascunde chipul persoanei iubite, poate doar să îl arate. Nu vei fi nimeni altcineva în faţa lui decât tu însăţi pentru că te iubeşte exact aşa cum eşti.

Daphne îşi masă tâmplele de frustrare din cauza acestei noi şi enervante situaţii. Se întoarse cu faţa la Lucas şi renunță la deghizare. Lucas îşi pierdu respiraţia.

— Tu *eşti* toate femeile, rosti Lucas amintindu-şi ce văzuse Cassandra. Helen, asta e femeia care te-a tot atacat, dar asta nu e faţa ei adevărată…

— Ştiu. Ştiu şi că ea este persoana care a rănit-o pe Kate pe alee, spuse Helen înghiţind un nod. Credeam că eu am fost de vină… că am electrocutat-o pe Kate fără să vreau.

— Helen, nu tu eşti de vină, zise Daphne părând iritată la auzul acelei idei.

— Încerca să mă răpească, să mă despartă de familia ta înainte să aflaţi cine sunt de fapt, continuă Helen ignorând-o pe Daphne. Ştia că nu aş fi avut încredere în ea şi că ar fi fost nevoită să mă lege efectiv ca să o ascult. Aşa că asta a făcut. Dar ea chiar este mama mea şi ăsta chiar e chipul ei, Lucas. E chipul nostru.

— Imposibil, rosti Lucas uitându-se când la Daphne, când la Helen. Nimeni nu seamănă atât de mult cu mama lui.

— Purtătorii Cingătorii mereu arată ca primul Scion care

l-a purtat pentru prima dată, spuse Daphne.

— Elena din Troia, înţelese Lucas.

Helen dădu din cap şi apoi continuă să explice, încă uitându-se la mama ei.

— Afrodita şi Elena erau surori după tată şi se iubeau foarte mult. Când Troia ardea, Afrodita i-a dat Cingătoarea Elenei ca să o protejeze. De atunci înainte, a fost transmis de la mamă la fiică, la fel ca şi Chipul.

— Chipul? întrebă Lucas.

— Care a suflat în pânzele a o mie de nave, spuse Daphne, vorbind maşinal. E blestemul nostru.

— Elena din Troia era din Casa din Atreus, zise Lucas, lăsându-se să cadă pe un scaun din holul apartamentului. Deci Pallas avea dreptate. Tu eşti Daphne Atreus.

— Bănuiesc că Pallas trebuia să aibă şi el dreptate în legătură cu ceva, spuse Daphne enervată înainte să se oprească şi să-şi îndulcească tonul. Ştiu că este unchiul tău, dar avem o istorie complicată. Tatăl tău era altfel. S-a purtat foarte frumos cu mine, sau măcar a încercat. Furiile fac ca bunătatea să fie ceva foarte relativ.

— Furiile, rosti Lucas fiind străfulgerat de o idee. De ce nu văd Furiile când sunt în preajma ta?

— Din acelaşi motiv pentru care familia ta nu le mai vede în jurul lui Helen. Voi doi v-aţi riscat viaţa ca să vă salvaţi unul pe celălalt şi asta v-a eliberat de datoria voastră sângeroasă. Acum mult timp, am trecut prin ceva similar. Dar nu am vreme să vă explic toată povestea, zise Daphne nu fără bunăvoinţă. Eu şi Helen trebuie să părăsim insula şi trebuie să o facem acum.

— Nu, spuse Lucas uitându-se la Helen. Veniţi înapoi cu mine, amândouă. Familia mea…

— Familia ta mă vrea moartă, răspunse Daphne rece. Şi Creon este aici, ca să o vâneze pe Helen. Trebuie s-o ajut să plece de pe insula asta şi, dacă o iubeşti aşa cum ştiu că o faci, mă vei ajuta.

— O pot proteja pe Helen de Creon, zise Lucas sfidător, încă aşteptând ca Helen să se uite la el, dar nu o făcu.

— Cum? Eşti gata să devii un trădător de neam? îl

întrebă Daphne cu asprime.

Lucas tresări şi se uită la Daphne, ca răspuns în locul unor cuvinte pe care fusese învăţat să nu le folosească. Pentru o clipă, o urî, dar asta doar pentru că avea dreptate.

— Nu o poţi proteja pe Helen de propria ta familie – nu până la moarte. Eu sunt singura care o mai poate feri acum, continuă Daphne, tonul ei sugerând că ei chiar îi părea rău pentru el. Şi cel mai bun mod de a face asta este să o duc departe de Creon.

— Nu-l voi lăsa să se apropie de ea. Nu-mi pasă ce trebuie să devin, spuse Lucas preocupat de Helen şi neînţelegând de ce refuza să se uite la el. O luă de mâini. Helen, mama ta e în viaţă. *Nu* eşti ultimul membru al unei alte Case. Ştii ce înseamnă asta? Că putem fi împreună…

— Lucas, lasă-mă să plec, rosti Helen încet, întrerupându-l şi trăgându-şi mâinile din ale lui.

El tăcu, simţind că avea să se întâmple ceva foarte grav.

— Dacă mă iubeşti, mă vei lăsa să plec. Mă iubeşti? întrebă ea cu voce subţire şi atât de firavă, încât părea că se frânge în două.

— Ştii că te iubesc, răspunse el confuz. Dacă ţi-e frică, fugi *cu mine,* cum am plănuit.

— Vreau să mă laşi să plec, spuse ea încet când ochii ei în sfârşit se întâlniră cu ai lui.

În loc să fie preocupată de felul cum chipul lui Lucas era măcinat de uimire şi tristeţe, Helen îşi imaginã inima ei ca o cadă imensă, plină cu apă. Tot ce simţise vreodată în viaţa ei, tot ce era bine şi tot ce era rău erau doar fâşii de colorant alimentar în acea apă, iar toată culoarea aceea era înghiţită într-un vârtej de către scurgere. Acum, trebuia doar să mai aştepte un pic şi cada avea să fie goală.

— Poţi auzi adevărul în ceea ce-ţi spun, nu-i aşa? continuă ea fără milă. Vreau să mă laşi să plec.

Lucas trase adânc aer în piept şi rămase încremenit un moment lung, până ce înţelese că Helen nu îl minţea. Apoi, dădu din cap şi expiră, fără nicio expresie pe chip.

— Cred că vrei să pleci de lângă mine acum, dar ştiu şi ce *se va întâmpla,* indiferent de ce vrem noi, zise el.

— Oracolul! exclamă Daphne pentru sine, înţelegând ce voia Lucas să spună. A supravieţuit primei ei profeţii? E încă întreagă la minte? întrebă ea dintr-o suflare.

Dădu din cap scurt ca răspuns la întrebările ei insensibile.

Daphne începu să se plimbe distrată prin încăpere, de parcă o mie de gânduri i se învârtejeau în minte. Deodată, se opri şi se uită la Lucas.

— Ce a zis despre noi? întrebă ea.

— Că protejatele Afroditei o să-şi găsească adăpost în Casa din Teba, răspunse Lucas mecanic. Deci vedeţi, *vă veţi* întoarce cu mine.

— Evident, spuse Daphne ridicându-şi palmele şi consimţind. Helen, ia-ţi lucrurile!

Helen rămase cu gura căscată şi se holbă la mama ei, nevenindu-i să creadă. După toate lucrurile pe care i le zisese Daphne despre Casa din Teba, schimbarea asta a planului nu avea niciun sens.

— Dar vom pierde feribotul, ezită Helen, încă nesigură.

— Oracolul a prezis, rosti Daphne punându-şi bagajul pe umăr cu o privire nerăbdătoare.

Helen nu avea nici cea mai mică idee ce punea mama ei la cale, dar, neavând niciun motiv pentru care să nu fie de acord cu ea, nu-i rămase decât să o asculte.

Helen şi Daphne se deghizară la loc şi cei trei coborâră la parter. Când ajunseră la uşa din faţă, Lucas le rugă să aştepte o clipă. Îşi scoase telefonul şi-l sună pe Hector, cerându-i să aducă maşina în faţa intrării în hotel.

— Staţi aici, spuse el hotărât. Lăsaţi-mă să verific strada înainte să ieşiţi. Hector a zis că se îndreaptă Creon spre noi.

— Nu va fi nevoie, Lucas. Suntem ascunse bine, rosti Daphne încrezătoare în timp ce păşi pe trotuar, trăgându-şi valiza elegantă după ea.

Privindu-şi mama ieşind pe uşă, Helen îl zări pe Creon pe cealaltă parte a străzii, examinând ferestrele hotelului

cu privirea lui care sfida reflexia luminii. Ochii îi căzură asupra lui Daphne. Apoi, se uită la bagajul ei, făcând ochii mici în încercarea de a se concentra mai bine.

Imediat ce îl văzu pe Creon, Helen îşi aminti ultima întâlnire cu el. Încă îi putea simţi respiraţia umedă pe gâtul ei în vreme ce îi şoptea „preciosa“ la ureche înainte să o înjunghie. Cel mai bine îşi amintea întunericul sufocant care o făcuse să se simtă că era pierdută în spaţiu şi de-a dreptul neajutorată. Ecoul terorii simţite o făcu să uite pentru o clipă că atât ea, cât şi mama ei erau protejate sub înfăţişările lor împrumutate.

— Mamă! Opreşte-te! ţipă ea din instinct, întinzându-şi mâna spre Daphne şi încercând să o tragă înapoi în hotel.

Creon o privi pe Helen direct în ochi când ţipă. Apoi, îşi văzu vărul, pe Lucas, agitat, prinzând-o pe fata ciudată. Creon se uită când la bruneta drăguţă, când la Lucas, văzând cât de protectori erau unul cu celălalt. După aceea, se uită iarăşi la femeia îmbrăcată prost, cu un bagaj de lux şi zâmbi. Traversă strada, ţinându-şi capul jos şi umerii în sus, ca un taur.

— Daphne! Ştie! ţipă Lucas împingând-o pe Helen în spatele lui şi mişcându-se imposibil de repede pentru a-l intercepta pe Creon.

Cei doi veri se ciocniră în mijlocul străzii, amândoi folosindu-se de inerţie ca să imprime mai multă forţă primilor pumni, dar Lucas putea face ceva la care Creon nu se aştepta. Chiar în ultimul moment, deveni mai greu şi, în starea lui masivă, îşi împinse adversarul uimit în asfalt cu atâta forţă, încât şoseaua arăta ca suprafaţa crăpată a unei negrese proaspăt scoase din cuptor.

O fracţiune de secundă mai târziu, Lucas îşi ridică privirea şi îi văzu faţa speriată a lui Matt prin parbrizul maşinii lui, în timp ce acesta apăsă cât putu de tare pedala de frână. Matt încercă să oprească, dar era prea târziu. Lovi cele două siluete care apăruseră de nicăieri în mijlocul şoselei şi maşina lui se strivi ca şi când ar fi intrat într-un zid.

— Lucas! ţipă Helen încercând să treacă pe lângă mama

ei.

Daphne o prinse pe Helen şi opri exact când maşina mare a lui Hector se opri scârţâind în faţa lor, blocând drumul lui Helen către Lucas. Ariadne sări de pe locul din faţă înainte ca Hector să oprească maşina măcar şi alergă spre Matt.

— Intraţi în maşină! ţipă Hector la Daphne ieşind din SUV şi alergând spre maşina fumegândă a lui Matt.

Helen se zbătu, neputând să vadă ce se întâmpla. Încă îl striga pe Lucas în vreme ce Jason şi Daphne o făcură să intre în SUV.

— Luke e teafăr! îi spuse Jason printre dinţi, luptându-se cu ea. Helen, te rog! Şi-aşa atragem destulă atenţie asupra noastră.

Amintindu-şi unde era, Helen se strădui să se calmeze şi să intre în maşină pe bancheta din spate. Se repezi la geamul fumuriu şi oftă bucuroasă să-l vadă pe Lucas în picioare deasupra maşinii distruse a lui Matt. Era teafăr şi îl ţinea pe Hector, împiedicându-l să fugă undeva. Creon dispăruse, aşa că Helen presupuse că Hector încerca să îl urmărească. Pentru o clipă, păru că Lucas avea de gând să îi dea una lui Hector, dar apoi îi şopti ceva care păru să-l convingă pe vărul său încăpăţânat şi deodată Hector se calmă şi încuviinţă.

— Arată exact ca Ajax, şopti Daphne în spatele ei, cu ochii aţintiţi spre Hector.

Helen îşi privi mama cu drag pentru o clipă, apoi se uită iarăşi spre locul accidentului. Ariadne îl ajuta pe Matt să iasă din maşină. Mergea împleticit şi îi sângera capul. Ariadne îl susţinu. Era alb ca varul şi avea ochii mari de uimire, dar nu părea să fie rănit.

— Ar trebui să te ducem la spital, insistă Cassandra în timp ce studia pupilele dilatate inegal ale lui Matt.

— Nu! rosti Matt hotărât. Nu avem cum să explicăm ceva de genul ăsta fără să îl dăm de gol pe Luke. Oamenii normali nu se ridică şi pleacă după ce-i loveşti cu maşina.

Toţi ştiau că are dreptate. Chiar şi rănit, lui Matt îi mergea repede mintea.

— Te-ai lovit la cap, îl avertiză Jason în vreme ce Scionii îşi aruncau priviri nesigure.

— Trebuie să plecăm acum, insistă Matt. Înainte să vină poliţia aici.

— Ari? întrebă Jason în timp ce se uita în ochii surorii lui gemene. E grav?

Ariadne îşi trecu mâinile pe deasupra craniului lui Matt, o lumină slabă ieşind din palmele ei.

— Se va face bine, zise ea după o clipă.

Începu să îl împingă pe Matt spre maşina lui Hector, dar Matt chicoti şi se opri.

— Uau! Ce mi-ai făcut? întrebă zâmbindu-i aiurit.

— Te-am vindecat. Ăsta este darul meu, îi răspunse zâmbindu-i şi ea, părând brusc obosită.

— Mersi, spuse Matt, lăsându-se condus spre maşina lui Hector. Stai! Unde-i Claire? întrebă el deodată, amintindu-şi că nu fusese singura persoană din maşina lui.

Helen coborâse deja din SUV şi se duse glonţ spre Matt înainte ca mama ei să poată întinde mâna ca să o oprească.

— Cum adică „unde e Claire“? întrebă Helen strângându-şi mâinile în pumni atât de tare, încât braţele începură să îi tremure. Unde ai văzut-o?

— Pe scaunul din faţă, răspunse Matt slăbit, făcând semn spre maşina lui.

Jason smulse portiera cu o mână şi o luă pe Claire de sub bordul maşinii cu cealaltă. Era inconştientă, sângera şi la fel de fără vlagă ca o păpuşă udă, din cârpe. Îşi puse buzele deasupra gurii ei, la un milimetru distanţă, şi rămase nemişcat.

— Respiră, spuse el după un moment, ridicându-şi capul şi privindu-şi sora geamănă în ochi.

— Poţi s-o vindeci sau nu? îl întrebă Ariadne direct.

Îşi închise gura strâns şi dădu din cap, dar nu vorbi. O duse în spatele maşinii lui Hector şi o ţinu în poala lui pe când ceilalţi se organizau.

— Mă ocup eu de maşina lui Matt şi ne vedem acasă, îi zise Lucas lui Hector, deja camuflând detaliile accidentului prin distorsionarea luminii din jurul rămăşiţelor.

— Aşteaptă! ordonă Daphne.

Îşi ridică mâna de parcă ar fi chemat un taxi şi închise ochii.

— Asta va atrage mai puţină atenţie, spuse ea în timp ce fâşii de ceaţă fumurie veneau dinspre apă şi se adunau pe şosea, tentaculele lungi venind spre degetele ei uşor îndoite.

— Mare Zeus, aducător de nori, rosti Hector încet, pe când scena accidentului dispăru în spatele zidului gros de ceaţă. Apoi, se întoarse spre Lucas: Unde ai de gând să ascunzi maşina?

— În ocean. Punem la punct detaliile după ce se întunecă, răspunse Lucas sărind în ceaţa groasă ca să împingă maldărul de fiare a lui Matt de pe doc.

Toţi ceilalţi se îmbulziră în maşina lui Hector. Întregul incident, de la atacul lui Creon la dispariţia lor, durase doar câteva minute şi erau deja la patru străzi distanţă de locul accidentului înainte să audă prima sirenă prin ceaţă.

Nu-şi vorbiră deloc pe drum, conducând în limitele vitezei legale spre Siasconset, fiecare dintre ei cufundat în propriile gânduri. În tot acest timp, Helen nu-şi putu lua ochii de la Jason şi Claire. Jason începuse să-şi mişte mâinile la câţiva centimetri deasupra corpului ei, palmele lui luminându-se ca ale surorii sale când îl vindecase pe Matt. Îi şoptea ceva la ureche. Sufla uşor peste ochii ei închişi ca şi când ar fi expirat energie direct în visele ei inconştiente.

Orice făcea el o ajuta pe Claire, dar pe el îl durea foarte tare. O picătură mare de transpiraţie i se adună pe pielea din ce în ce mai gri, în vreme ce Claire părea să se aşeze mai bine în braţele lui şi să prindă mai multă culoare în obraji. Înainte de a ajunge la reşedinţa Delos, Jason era atât de extenuat, încât Helen nici nu mai trebui să-l întrebe, ci pur şi simplu o ridică pe Claire şi o duse în casa lui.

— În camera mea. Repede, murmură Jason răguşit pe când Helen o căra pe Claire prin bucătăria plină de oameni.

Trecu pe lângă siluetele cu chipuri speriate ale familiei Delos, ţinând-o pe Claire strâns la pieptul ei, ca să o ascundă de priviri iscoditoare în timp ce ea şi Jason urcau pe scări. La jumătatea scărilor, simţi cum Jason puse o mână pe umărul ei şi se sprijini de ea. Era atât de slăbit, încât abia dacă putea să păşească.

— Cum pot să te ajut? îl întrebă Helen pe Jason după ce o lăsă pe Claire în patul lui.

— Nu poţi, îi răspunse el întinzându-şi corpul lung pe pat, lângă micuţa lui prietenă. Am ales în momentul în care am văzut cât de rănită era. Acum, fie vom trece împreună prin deşert, fie nu vom supravieţui.

— A, bun, oftă Helen plină de speranţă. Claire nu ar lăsa pe nimeni drag ei să moară, mai ales dacă persoana aia încearcă să-i salveze viaţa.

Îl văzu pe Jason zâmbind şi dând din cap amuzat, amintindu-şi că, indiferent cât de complicată părea situaţia, cel puţin îşi legase viaţa de o luptătoare pe cinste.

— Vom reuşi noi, şopti el uitându-se în ochii lui Helen. Ai alte lucruri pe cap. Du-te! O voi ghida eu.

— Dacă nu găsiţi drumul, vin după voi, îi zise ea deja simţind aerul cald al tărâmurilor sterpe absorbind toată umiditatea din atmosferă.

Pentru o fracţiune de secundă, văzu fantoma lui Claire confuză şi speriată, dar alungă imaginea aceea înfiorătoare şi îl privi pe Jason drept în ochi.

— Ştiu drumul prin tărâmul ăla plin de pietriş şi promit că, dacă nu reuşiţi voi, cobor şi vă aduc pe amândoi înapoi.

Jason făcu ochii mari, un pic şocat de spusele lui Helen, iar ea părăsi camera, încredinţându-i în întregime vindecarea lui Claire. Mental, deja se pregătea pentru bătălia care o aştepta la parter.

Helen nu se grăbi să coboare scările, auzind cum mama ei îşi ridica vocea în vreme ce se apropia. Era înfricoşător de obişnuită să o audă, deşi o cunoscuse pe femeie abia cu câteva ore în urmă. Vocea lui Daphne era chiar vocea lui Helen, venind dinspre buzele ei ca un mesaj înregistrat pe robotul unui telefon de proastă calitate. Nu putea suporta

chestia asta, dar ce detesta cel mai mult nu era sunetul, ci sentimentul că era prinsă în greşeala altei persoane şi sortită să preia cele mai proaste trăsături ale oamenilor pe care teoretic trebuia să-i iubească cel mai mult.

Helen ştia că de fapt nu o deranja prea tare că vocea îi suna ca a mamei ei, dar chiar nu voia să se poarte ca ea. Voia să ia decizii pentru sine, dar încă nu ştia cum să facă asta. Helen se opri pentru un moment ca să-şi împietrească inima înainte să intre în sufragerie şi să se alăture încăierării. În cele câteva minute în care Helen fusese sus, se pornise o ceartă serioasă, în centrul căreia erau Daphne şi Pallas, amândoi ţipând unul la celălalt cât îi ţineau plămânii.

— Eu sunt de vină? urlă Daphne la Pallas, reacţionând la ceva zis de el. Dacă aţi fi rămas în Cadiz, departe de Helen, nu am fi ajuns în situaţia asta!

— A fost vina mea, recunoscu Hector încercând să îi calmeze pe ceilalţi. Familia mea a trebuit să plece pentru că aproape că îmi omorâsem propria rudă de sânge.

— N-ai fi primul, rosti Daphne cu jumătate de gură.

— Şi ce anume ar trebui să însemne asta? întrebă Pallas indignat.

— Eşti, în sfârşit, pregătit să vorbim despre subiectul care stă pe buzele tuturor? întrebă Daphne cu amărăciune. Nu eu l-am ucis pe Ajax. Tantalus a făcut-o.

— Minţi! spuse Pallas apropiindu-se de ea ameninţător.

— Atunci, cum de sunt în viaţă? Tantalus v-a zis că m-a omorât cu mâna lui, nu-i aşa? întrebă Daphne. În timp ce Pallas o fixa furios cu privirea, ea continuă: Atunci, răspunde-mi la întrebarea asta. Dacă eu l-am omorât pe fratele tău Ajax, de ce nu vezi Furiile în momentul ăsta? întrebă Daphne ridicându-şi braţele de parcă ar fi vrut să arate tuturor că nu le ascundea nicăieri.

Se uitară toţi unii la alţii ca şi când s-ar fi aşteptat ca unul dintre ei să poată explica, dar nimeni nu ştia.

— Pallas, ţii minte cum eu şi Ajax ne uram, dar nu puteam sta departe unul de celălalt? întrebă Daphne pe un ton ceva mai blând.

— Erai obsesia lui, spuse Pallas cu tristeţe, uitându-se pentru scurt timp la Lucas.

— Şi el a mea. Până la urmă, ne-am bătut, dar, chiar în ultimul moment, în loc să ne omorâm unul pe celălalt, s-a întâmplat un accident teribil. În final, el mi-a salvat viaţa şi eu i-am salvat-o pe a lui, zise Daphne înainte să facă un semn spre Helen şi Lucas. Aţi văzut povestea asta repetându-se chiar aici, în faţa ochilor voştri, şi ştiţi care sunt consecinţele. Când Furiile au dispărut, eu şi Ajax ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

— Mincinoaso! şuieră Pandora printre dinţi.

— Nu, spuse Lucas clătinând din cap cu o privire îndurerată, aproape speriată. Grăieşte adevărul.

— I-am atins trupul cu mâna mea, ţipă Pandora, lacrimile alunecându-i pe faţa frumoasă ca de zână până la dinţii dezveliţi. Era mort!

— Cred că amândoi am fost morţi preţ de câteva secunde, rosti Daphne cu compasiune, încercând să o liniştească pe Pandora. Eu şi Ajax nu am înţeles niciodată cum s-a întâmplat exact.

Pandora plecă de lângă Daphne, întorcându-se cu spatele şi clătinând din cap, nevrând să-i audă vorbele. Cassandra se duse şi se aşeză lângă ea, luând-o de mână.

— Şi apoi aţi fugit împreună? întrebă Castor şocându-i pe toţi cu tonul lui înţelegător.

— Nu aveam de ales. Voi toţi mă voiaţi moartă, răspunse Daphne ridicând din umeri. Ajax a zis că, dacă i-am putea explica lui Tantalus ce s-a întâmplat, ar fi de partea noastră. El chiar a crezut că fratele vostru ne-ar fi ajutat. Eram atât de tineri, spuse Daphne, brusc încleştându-şi pumnii şi dinţii, refuzând să plângă.

— Termină-ţi povestea, rosti Lucas calm.

— De îndată ce Tantalus mi-a văzut chipul, a înnebunit. S-au bătut pentru mine. Ajax a pierdut, zise Daphne uitându-se fix în ochii lui Lucas. Tantalus a spus că m-a omorât, dar de fapt m-a tot vânat de atunci înainte – poate că mă vrea pentru el sau poate că doreşte să mă omoare şi nu vrea să vină altcineva după mine doar ca să obţină un

Triumf. Nici eu nu mai ştiu.

— Nu te cred, indiferent ce-ai zice, rosti Pallas clătinând din cap. Tantalus îl iubea pe Ajax.

— Da. Şi-a iubit fratele şi apoi l-a omorât, spuse Daphne, atât de frustrată, încât lăsă răutatea să-i răzbată printre cuvinte. Şi acum nu poate contacta pe nimeni din Casa din Teba fără ca Furiile să-i dezvăluie păcatul.

— Pallas, zise Castor cu blândeţe. Nu te-a deranjat niciodată că fratele nostru se ascunde, deşi nu mai erau alte Case cu care să ne batem?

— Dar mai erau alte Case şi încă sunt! ţipă Pallas arătând spre Helen şi mama ei. Trebuie să fi ştiut că e încă în viaţă şi că poate seduce pe oricine, chiar şi pe noi, ca să o ajutăm să ajungă la el.

— Nu am folosit Cingătoarea pe tine, Pallas. Nici măcar ca să te fac să mă crezi, rosti Daphne obosită. Vreau să ştiţi în sinea voastră cine l-a omorât pe Ajax. Am nevoie să credeţi că nu sunt eu cea care şi-a omorât *soţul.*

— Totul e adevărat, spuse Lucas uitându-se la Helen. Nu a folosit Cingătoarea. Iar ea şi Ajax au fost căsătoriţi.

Helen privi în altă parte, dar îl simţi cum îi studia chipul.

— Ursitoarele au făcut asta de multe ori, zise Cassandra, puterea Oracolului simţindu-se în ochii şi vocea ei, în timp ce privi prin Văl pentru scurtă vreme. Îndrăgostiţii predestinaţi se află în urzeala modelului, iar mamele mele sunt nevoite să-l repete la nesfârşit. Simetria trebuie menţinută sau ţesătura universului va fi distrusă.

— Deja e distrusă, spuse Helen răguşită, deschizându-şi gura pentru prima dată de când îi lăsase pe Jason şi pe Claire sus, să-şi poarte propria bătălie pentru a rămâne împreună. Ar trebui s-o ia de la capăt.

— Nu. Există un motiv întemeiat pentru ca vrăjmaşii să se îndrăgostească. Sunt convinsă, zise Cassandra de parcă încerca să-şi aducă aminte ceva care îi tot scăpa.

— Sibilă[28]! spuse Daphne deodată, adresându-i-se Cassandrei cu cel mai vechi titlu al puterii ei divine. Te

[28] Femeie căreia i se atribuia, în Antichitate, darul de a prezice viitorul, fiind inspirată de zei. (n.tr.)

implor să-mi răspunzi! Cum pot Scionii să scape de Furii?

— Nu le poate controla încă! îi spuse Castor speriat lui Daphne, a cărei faţă devenise nerăbdătoare şi disperată.

Helen îşi aminti de decizia bruscă a lui Daphne de a se întoarce în Casa din Teba cu Lucas şi pricepu că asta era ce dorise mama ei.

Castor o apucă pe Daphne de braţ, îndepărtând-o de fiica lui, dar era deja prea târziu. Cele Trei Ursitoare fuseseră chemate în corpul Oracolului, ca să răspundă unei întrebări directe, şi nu s-ar fi lăsat oprite. Gura Cassandrei strălucea, părul i se zvârcolea şi capul i se aplecă brusc pe spate, în timp ce nenumărate voci răsunau dinăuntrul ei.

— Coborâtorul trebuie să descindă până la cei care nu pot ierta şi nu pot uita. Coborâtoarea îi va elibera pe Cei Trei de suferinţele lor şi va elibera Casele de veşnica vărsare de sânge pentru vărsare de sânge, spuseră ele şi apoi tăcură.

Capul Cassandrei se îndreptă, dar stafiile sinistre încă erau în ea. Daphne scăpă din strânsoarea lui Castor şi se apropie de Oracol cu braţele încrucişate şi palmele lipite de piept, făcând o reverenţă.

— Casa din Atreus îţi rămâne datoare, sibilă, zise Daphne făcând o plecăciune adâncă în completarea rolului ei din ritual.

— Şi Casa din Atreus o va plăti când i se va cere, rosti Oracolul înainte ca lumina să dispară, iar Cassandra îşi reveni clipind des şi oftând.

Toţi îi aruncau priviri furioase şi şocate lui Daphne.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să fac asta, murmură ea.

— Ai fi putut să o omori, spuse Lucas încleştându-şi pumnii. E încă prea mică.

— Dacă nu este rupt ciclul răzbunării, oricum, nu are un viitor. Niciunul dintre noi nu are, şopti Daphne fără a se putea uita la el.

Mai mulţi ridicară tonul, gata să se certe din nou.

— Are dreptate, zise Cassandra întrerupându-i pe toţi. Lucrurile se schimbă în jurul nostru şi, fie că vă place, fie că nu, eu sunt Oracolul. Nu mă mai pot ascunde.

— Poate că nu, spuse Castor sumbru. Dar, data viitoare, decidem împreună ce întrebări să punem şi când, zise el întorcându-se şi arătând cu degetul spre Daphne. Încă o mişcare ca asta şi o să mă asigur că nu mai apuci să auzi răspunsul sibilei.

Daphne dădu scurt din cap, cu un chip inexpresiv, care îl împăcă pe Castor, dar nu şi pe Lucas. O mai văzuse pe Helen făcând faţa aia şi ştia că era o minciună. Lucas se uită repede la Helen, care observase acelaşi lucru şi apoi se priviră neliniştiţi. Ameninţarea lui Castor nu fusese deşartă, dar niciunul dintre ei nu ştia ce avea Daphne de gând să facă.

Cassandra spuse că era obosită şi cei din cameră începură să se împartă în grupuleţe, începând cu Pandora care o duse pe Cassandra sus, să se întindă puţin în pat, urmată de Ariadne care se duse în bucătărie să vadă cum se simţea Matt, care încă îşi mai punea gheaţă pe câteva răni şi vânătăi. Lucas îi făcu semn lui Helen că o aşteaptă în camera alăturată. Încercă să clatine din cap, dar el deja se răsucise şi se îndrepta spre uşă. Trebuia să-l urmeze.

Nu se duse în camera vecină şi nici în a doua. În schimb, o conduse într-o parte a casei pe care ea nu o ştia. Era aripa care se afla chiar în faţa biroului tatălui lui, un loc pe care îl văzuse de multe ori, dar unde nu intrase niciodată. În timp ce mergeau printre holurile goale şi pe lângă camerele nefolosite, vedea cum Lucas clătina uşor din cap, uitându-se peste umăr cu coada ochiului, ştiind că era în spatele lui, dar nu se întoarse să o privească.

Mergând la doar câţiva paşi în urma lui, vedea cum i se încordau umerii şi cum respira din ce în ce mai repede. Îi privi pielea caldă a spatelui mişcându-se pe sub tricou la fiecare respiraţie şi trebui să-şi atingă pumnii încleştaţi ca să se abţină a nu-l atinge. Într-un final, intră în solariul gol din cea mai estică parte a clădirii şi se întoarse spre ea. Helen avu doar o secundă la dispoziţie pentru a-şi deschidă gura să protesteze înainte ca el să o sărute. În secunda imediat următoare, o împinse încet spre podea. În clipa următoare, Helen mai avu puţin şi cedă.

Un val de greaţă i se ridică din stomac şi închise gura strâns şi îşi întoarse capul. Lucas se retrase uşor, gândindu-se că o rănise cumva. Se sprijini în coate pe podeaua din marmură şi-i împinse pieptul cu palmele.

— Opreşte-te! îl rugă ea.

Se dădu imediat jos de pe ea, ridicându-şi mâinile şi încercând să-şi ceară scuze. Când se ridicară de la podea şi se uitară unul la celălalt, ochii lui păreau atât de confuzi, atât de răniţi, încât Helen începu să lăcrimeze, deşi îşi promisese în noaptea precedentă să nu mai plângă niciodată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el tulburat şi îndurerat.

— Nu putem face asta, zise ea clătinând repede din cap.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el încercând s-o facă să se uite la el, întinzând mâinile spre ale ei. Helen, suntem liberi. Nu eşti ultimul membru din Casa ta.

— Nu putem face asta, repetă ea strângându-şi mâinile în pumni, pentru ca el să nu le poată lua în ale lui.

— De ce? întrebă el încet, simţind că Helen era sinceră cu el, dar încă neputând să înţeleagă motivul. Ţi s-au schimbat atât de mult sentimentele pentru mine într-o singură noapte? Nu mă mai vrei?

— Nu e asta, rosti ea îndurerată. Mi-aş dori să nu te mai vreau.

— Cum poţi spune una ca asta? întrebă Lucas liniştit să afle că măcar Helen încă îl iubea. Ştiu că ai trecut prin multe azi şi că poate nu eşti pregătită pentru asta chiar acum. Nu-i nimic, vom aştepta oricât de mult vrei… zise el încercând să o ia în braţe doar ca să o ţină aproape, dar ea îl împinse cu putere şi privi în altă parte.

— Suntem veri de gradul întâi! strigă ea disperată, umerii începând să-i tresalte din cauza hohotelor de plâns pe care nu le mai putea controla. Nu Jerry este tatăl meu, Lucas. Ci Ajax.

Tot corpul lui Lucas înlemni de spaimă şi tot ce putu auzi Helen în tăcerea care urmă fu ploaia răpăind pe acoperişul de sticlă.

— Dar nu e posibil, şopti el, deşi îşi putea da seama că

ea nu minţea. Nu, am văzut Furii când ne-am cunoscut. Nu avem cum să fim rude, spuse el clătinând din cap.

— Ba da, zise Helen ştergându-şi când un obraz, când pe celălalt ca şi când ar fi fost un şuvoi interminabil de lacrimi care tot trebuia să fie şters. Copiii din descendenţă mixtă pot aparţine unei singure Case, iar eu am fost luată de Casa din Atreus. S-a tot întâmplat aşa de la începuturi.

— De la începuturi? întrebă Lucas amintindu-şi de ce spusese Cassandra mai devreme. Îndrăgostiţii predestinaţi se tot repetă în modelul ţesăturii. Nu eşti singurul Scion de descendenţă mixtă care se ascunde de ceilalţi, nu-i aşa?

Helen îşi trase nasul şi îl privi cu un zâmbet vag. Era atât de atent la detalii, atât de ager, încât nu se putea abţine să nu-l adore. Era un număr infinit de moduri în care să admire această persoană şi astfel exista un număr infinit de moduri în care se putea îndrăgosti de el. Îşi dădu seama că nu ar fi renunţat o singură dată la Lucas şi gata, trebuia să renunţe la el în toate felurile în care ar fi putut învăţa să-l iubească în fiecare zi de atunci înainte. Povara tuturor acestor viitoare frângeri de inimă o apăsă pe Helen până îşi lăsă capul în jos, neputând să-l privească şi îi răspunse la întrebare.

— Daphne ne numeşte Rătăcitori şi, da, suntem destui, spuse ea încet. Nimeni nu ştie exact câţi, dar sunt cel puţin vreo douăzeci despre care ştie mama.

— Deci, dacă aceşti copii aparţin unei singure Case, dar părinţii lor sunt din Case inamice, un părinte poate creşte aceşti Rătăcitori, pe când celălalt…

— … înnebuneşte din cauza Furiilor şi încearcă să-şi omoare pruncul de îndată ce e născut, încheie Helen pentru el, dând din cap cu tristeţe. Nu există o modalitate de a afla dacă nou-născutul va aparţine Casei mamei sau a tatălui, dar mereu unul din ei încearcă să-l omoare.

— Dezgustător, spuse Lucas dintr-o suflare.

Helen încuviinţă.

— E dezgustător. Copiii nu ar trebui să fie implicaţi în vrajba asta. E de-a dreptul greşit. Daphne a jurat să scape de Furii pentru ca Rătăcitorii ca mine să poată fi cu ambii

părinţi şi nimeni să nu trebuiască să mai treacă prin groaza de a încerca să-şi ucidă propriul copil.

Lucas dădu din cap, înţelegând în sfârşit. Apoi, începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, de parcă nu putea sta într-un singur loc mai mult de o milisecundă, având atâtea gânduri care îl împingeau şi îl trăgeau în direcţii diferite în acelaşi timp.

— Şi ce putem face? Nu putem sta departe unul de celălalt, zise el oprindu-se şi uitându-se la Helen care încă stătea cu capul în jos pe podea.

— Ştiu, dar nici nu pot fi cu tine, spuse ea ridicându-se şi oftând obosită.

Lucas suspină zgomotos şi îşi acoperi faţa. Nu suportau să se uite unul la celălalt, dar îşi întinseră mâinile ţinându-şi ochii închişi şi se îmbrăţişară strâns. Se legănară înainte şi înapoi, amândoi având nevoie de alinare.

— Eu şi mama mea plănuiserăm să plecăm azi, şopti Helen.

— Nu mă părăsi, murmură Lucas strângând-o mai tare în braţe.

— Şi ce e de făcut? susură Helen disperată, ştiind că el nu avea un răspuns.

Nimeni nu avea.

Rămaseră unul în braţele celuilalt, în camera nefolosită, în vreme ce ploaia răpăia pe pereţii de sticlă, până îşi auziră numele strigate pe holurile goale.

— Nu cred că pot face asta, rosti Helen îndepărtându-se de el şi dându-şi părul la o parte de pe fruntea fierbinte. Nu mai pot explica încă o dată.

— O să o fac eu, spuse Lucas întinzând instinctiv mâna după a ei, apoi oprindu-se brusc şi retrăgând-o.

Hector întinse mâna spre uşă exact când Lucas o deschise. Faţa lui era o mască a îngrijorării, iar pieptul i se ridica şi cobora rapid. Se uită când la Lucas, când la Helen şi le examină chipurile răvăşite până se asigură că erau în regulă.

— Sunteţi… în viaţă. Asta e bine, zise el liniştindu-se.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse Lucas privind în gol

înainte de a ieşi crispat pe hol, lăsându-l pe Hector cu Helen.

— Ne-a zis Daphne, spuse Hector cu sinceritate. Îmi pare rău, verişoară.

Helen dădu din cap de câteva ori, neavând destulă încredere în ea ca să vorbească, apoi se îndepărtă pe hol. Spre surprinderea ei, Hector o ajunse din urmă şi îşi puse mâna pe umărul ei în timp ce mergeau. O strânse în braţe pentru o clipă şi o sărută pe frunte. Apropiindu-se de partea locuită a casei, Helen îşi dădu seama cât de mult se sprijinea de el.

CAPITOLUL 18

Creon se ascunse lângă casa familiei Hamilton. Singurii oameni aflaţi înăuntru erau tatăl lui Helen şi femeiuşcă aia frumuşică, patiser la magazinul lui. Să aştepte în afara casei nu era cea mai sigură soluţie, dar nu avea de ales. Nu se mai putea apropia nici măcar la un kilometru de casa familiei Delos acum, că li se arătaseră şi ştiau de prezenţa lui. Fusese atât de aproape, dar faptul că îşi subestimase vărul îl dăduse înapoi. Lucas era mai puternic decât crezuse el. Nu avea să mai facă niciodată o asemenea greşeală, dar foarte probabil era de ajuns să se întâmple o singură dată ca să-l transforme pe Creon dintr-un salvator în ruşinea familiei.

Acum, că ţinta lui era protejată de propria familie, nu prea avea de ales decât să aştepte şi să vadă dacă era destul de proastă, încât să plece de una singură. Spera că, dacă era să plece undeva, acela ar fi fost locul pe care îl numise cândva casa ei.

Nu avea prea multe şanse, dar asta era tot ce avea în acel moment. Nu se putea duce înapoi la verii săi, pe iaht, cu mâna goală. Trebuia să găsească o soluţie – o idee, o ocazie, ceva – înainte să-i implice pe Cei o Sută. Indiferent de cum s-ar fi terminat toată povestea asta, tatăl lui nu trebuia să afle despre eşecul lui din faţa hotelului. Era prea umilitor să se gândească măcar la aşa ceva.

Tanatalus îi spusese în sfârşit adevărul lui Creon şi, pentru prima dată în 17 ani, lui Creon i se permise să audă vocea tatălui său. Nu fusese lăsat în aceeaşi cameră şi nici nu îi văzuse faţa, pentru că femeia aia i-o deformase atât de tare, încât ar fi fost îngrozitor să-l privească, dar, pentru prima dată după mult timp, Creon chiar *vorbise* cu tatăl lui şi aflase ce povară purta.

Acesta îl lăudă pentru loialitatea şi tăria lui de-a lungul

anilor. Apoi, îi spuse fiului său ce se întâmplase de fapt în acea cameră de motel, cum gândurile sale fuseseră atât de sucite, încât fusese împins spre un păcat care îl marcase pentru totdeauna – ca pe Medusa. Tantalus îşi recunoscuse greşelile, se căia pentru ele şi îi spuse fiului său cum încercase să şi le îndrepte. Jurase să înlăture răul feminin al Cingătorii de pe lume, pentru ca toţi bărbaţii, Scioni şi muritori, să-şi poată controla în sfârşit poftele. Apoi, îi încredinţase lui Creon aceeaşi misiune sacră.

Şi Creon dăduse greş.

Creon îşi trecu o mână peste faţă, revăzând confruntarea cu Lucas de nenumărate ori în mintea lui. Cum de putuse laşul acela să fie atât de puternic? Cum de putuse să fie un luptător atât de bun? Şi de ce îl ajutase muritorul acela neputincios? Creon îşi simţi telefonul vibrând în buzunar pentru a cincea oară. Îl ignorase de o vreme încoace şi nici măcar nu voia să ştie cine încerca să îl contacteze, dar de data asta cedă şi îl scoase să se uite la ecran. Era mama lui. Pentru o clipă, se gândi dacă să răspundă sau nu, dar, într-un final, se înduplecă.

— Unde eşti? întrebă Mildred încet.

— Vânez, răspunse Creon vag, dându-şi seama că mama lui era urmărită de cineva, poate chiar şi ascultată – se mai întâmplase în trecut.

— Una dintre trădătoare doar ce m-a sunat, şopti ea repede. Mi-a spus de eşecul tău din faţa hotelului şi vrea să treacă de partea noastră. Doreşte ca bărbaţii ei să fie eliberaţi de puterile Cingătorii…

Creon auzi cum telefonul mamei lui se frecă de un material, de parcă ar fi fost vârât într-un buzunar sau sub un pulover. Trecură câteva secunde în care tot ce putu auzi Creon fu sunetul atingerii repetate a telefonului de haine, în vreme ce mama lui se duse în altă parte.

— Mai eşti acolo? întrebă ea într-un final, când se simţi cât de cât în siguranţă.

— Da. Mamă, ce se întâmplă?

— Şşşt. Ascultă. Cei O Sută încep să se îndoiască de tine. Nu-i pot lăsa să afle că te-am contactat, şopti ea

repede. Unde eşti? Vrea să se vadă cu tine acum, ca să faceţi un plan.

CAPITOLUL 19

Helen îşi petrecu următoarele 15 minute la telefon cu tatăl ei, încercând să-l calmeze. Mai avusese un pic şi s-ar fi dus la secţia de poliţie, şi voia să ştie unde fusese ea toată noaptea trecută. Nu ştia ce să îi răspundă. Jerry era mai supărat pe ea decât fusese vreodată, îi ceru să vină acasă imediat. Ba chiar ţipase la ea, ceea ce nu mai făcuse de când era mică. Helen nu era obişnuită să nu asculte de tatăl ei, dar se trezi spunându-i că era în siguranţă şi că nu venea acasă chiar acum. Îi închise în timp ce el încă se răţoia la ea.

Ştia că nu era corect din partea ei, dar nu ştia ce altceva putea face. Nu se hotărâse încă dacă să-i zică tatălui ei despre întoarcerea lui Daphne, pentru ca apoi să-i spună că pleca să locuiască împreună cu ea, sau dacă ar fi fost mai frumos din partea ei doar să dispară pur şi simplu. Daphne insista că era cel mai bine să plece pur şi simplu, chiar şi pentru Jerry, dar Helen nu putea să accepte asta încă. Poate că ar fi fost mai în siguranţă din punct de vedere fizic, dar ar fi fost distrus emoţional. Helen tot rumegă cele două scenarii în mintea ei, dar niciunul nu părea potrivit. În orice caz, tatăl ei, persoana care merita cel mai puţin să sufere, avea să fie rănit cel mai rău. Într-un final, gândurile îi fură întrerupte de Noel care îi zise că Jason şi Claire se treziseră.

Helen urcă în camera lui Jason şi crăpă un pic uşa. Daphne stătea la marginea patului, lângă Claire, ţinând-o de mână şi uitându-se îngrijorată la ea. Daphne o iubise pe Claire de când era mică şi mereu fusese îngrijorată pentru siguranţa ei, deoarece creştea lângă un Scion. Când Daphne înlăturase blestemul lui Helen noaptea trecută, la hotel, îi spusese că, deşi ar fi putut să o dea de gol pe Helen, făcuse vraja în aşa fel, încât micuţa Claire să nu-i

poată provoca dureri de stomac, asta în cazul în care Helen ar fi avut nevoie să o protejeze. Helen îi mulţumise pentru acest lucru, deşi nu prea mai avea alte motive să fie recunoscătoare pentru ce îi mai zisese mama ei în acea noapte.

— Ai rezolvat treburile cu Lucas? o întrebă Daphne pe Helen când intră în cameră.

Helen tresări când îi auzi numele, dădu grăbită din cap şi se concentră asupra lui Claire.

— Bună, Gig. M-ai speriat foarte tare, spuse ea apropiindu-se de pat.

— Şi eu m-am speriat, zise Claire făcându-i semn să se aşeze.

Atunci, văzu faţa umflată a lui Helen.

— Te simţi bine?

— Nu contează, spuse Helen aşezându-se lângă mama ei. Cum vă simţiţi?

— A fost mai uşor decât am crezut că o să fie, răspunse Jason. Nu am ajuns la partea cu pietrişul, tot ce a trebuit să facem a fost să urcăm dealurile sterpe.

— Bun, spuse Helen zâmbind bucuroasă. Asta e foarte departe de râu.

— Ştiu, zise Jason întorcându-i zâmbetul lui Helen înainte să se uite spre Claire. E foarte puternică.

— Ce râu? Ce pietriş? întrebă Daphne uitându-se când la Jason, când la Helen, dar întrebarea lui Claire era mai importantă.

— Chestiile alea chiar s-au întâmplat? întrebă ea repede, ochii mărindu-i-se şi devenind negri de frică.

— Şi da şi nu, spuse Jason încet mângâind fruntea lui Claire cu buzele, încercând să se ridice, deşi era destul de dureros, şi trăgând-o uşor spre el. E un loc real, dar noi am fost acolo doar spiritual.

— Dar nu are cum să fie real, şopti Claire deodată înfricoşată. Îşi întoarse faţa spre gâtul lui Jason. Îmi era atât de foame! Şi atât de sete!

— Nu-ţi fie frică, noi am mers doar la margine. Nu am intrat, zise Jason liniştind-o şi încă trecându-şi buzele de-a

lungul frunţii lui Claire, uitându-se la Helen ca să continue ea să explice.

— Locul în care aţi fost este chiar sub locul unde mergi atunci când dormi. Nu e ceva de care ar trebui să îţi fie frică, spuse Helen punându-și mâna pe spatele lui Claire şi încercând să o liniştească. Gândeşte-te la el ca la un vis intens, dacă asta te ajută cu ceva, pentru că se simte exact la fel.

— Mai degrabă ca un coşmar, zise Claire ridicându-şi faţa din gâtul lui Jason şi calmându-se.

— Ei bine, aproape că ai murit, spuse Helen ridicând din umeri. Nu ar trebui să fie prea distractiv.

— Helen? întrebă Daphne înţelegând brusc despre ce era vorba. De câte ori ai fost în locul ăsta despre care vorbiţi?

— De mai multe ori decât pot ţine minte, răspunse Helen încet, clătinând din cap.

Daphne se uită intens la fiica ei, până se auzi o bătaie la uşă. Matt îşi băgă timid capul în cameră.

— Scuze că vă deranjez, rosti Matt ridicând uşor din sprâncene. Bună, Claire! Te simţi bine?

— Intră, răspunse ea, încercând să stea un pic mai dreaptă, dar îşi dădu seama că nu avea energia necesară.

Întinse mâna spre Helen, care o ajută să se sprijine de ea.

— Mă bucur să te văd întreg, încheie ea recunoscătoare.

— Da, şi eu mă bucur, răspunse el uşurat. Dar mai avem o problemă pe care ar trebui să o rezolvăm. Am observat că se cam uitau la noi nişte oameni când… Ah…

— L-ai lovit pe Luke cu maşina? încheie Jason pentru el cu o privire amuzată.

— Da, aşa. Deci ar cam trebui să ne ocupăm de chestia asta. Înainte să scape de sub control, spuse Matt uşor iritat. Cu cât stau mai mult aici, cu atât o să se vorbească mai mult. Şi dacă încep să neg şi le arăt tuturor că nu aveam cum să fiu implicat într-un accident pentru că nu sunt rănit…

— Atunci, toată povestea dispare înainte să înceapă

măcar, încheie Daphne pentru el. Chiar eşti dispus să-ţi minţi neamul pentru noi? întrebă ea serioasă.

— Nu privesc lucrurile aşa – neamul meu, neamul vostru. Tot ce văd eu sunt prietenii mei şi au nevoie de ajutorul meu, zise Matt făcându-și ochii mici.

Se uită la Helen nesigur, parcă vrând să o întrebe dacă era sigură că femeia aia chiar era mama ei.

— Te duc oriunde vrei să mergi, îi spuse Helen ridicându-se. Oricum, trebuie să mă duc să vorbesc cu tata. O să te las unde vrei în drum spre casă.

— Nu pleci nicăieri, îi zise Daphne, surprinsă că Helen poate sugera asta măcar. Este mult prea periculos.

— Dar nu pot să-l las aşa, răspunse Helen cu o voce joasă şi lipsită de emoţie. Asta ai făcut tu şi mi-am petrecut toată viaţa având grijă de dezastrul pe care l-ai lăsat când ai plecat. Dacă am învăţat un lucru din povestea asta este că nu vreau să-ţi repet greşelile. Nici acum şi nici altădată.

— Ai grijă, Helen, răspunse Daphne cu ochi calzi şi înţelegători. Zeii ştiu ce înseamnă eternitatea şi adoră să se joace cu muritorii care vorbesc în termeni absoluţi.

Helen se întoarse şi se împletici până la uşă, atât de zguduită să audă ecoul vorbelor lui Lucas din gura mamei ei, încât amorţi pentru o clipă.

— Te ţin eu, îi şopti Matt la ureche când o apucă pe Helen de cot şi o conduse pe uşă pentru a nu se lovi cu umărul de toc. Mama ta este pe cinste, spuse el cu un pic de spaimă în glas când ajunseră afară şi închiseră uşa după ei.

— Nu m-am decis încă dacă are dreptate în legătură cu tot ce a contat vreodată pentru mine sau dacă e doar rea, spuse Helen cu sinceritate.

— Asta e întrebarea pe care şi-o pun toţi în legătură cu mamele lor, rosti Matt zâmbind şi dându-şi ochii peste cap. Ce vreau să zic este că nicio mamă nu e doar într-un fel sau altul.

Helen îi surâse lui Matt, sperând că avea dreptate, şi îl conduse jos pe scări. Intrară în bucătărie, căutând pe cineva care să le împrumute o maşină, dar singura

persoană pe care o văzură fu Pandora care tocmai ce intra în casă venind dinspre garaj.

— Helen, spuse Pandora surprinsă. Nu pleci, nu-i aşa?

— Matt trebuie să meargă acasă şi eu… începu Helen, dar Pandora clătină din cap.

— Nu pot să te las să pleci din casa asta, ştii doar, spuse ea hotărâtă.

— Atunci, poate l-ai putea duce tu acasă? întrebă Helen, dar Pandora se bâlbâi şi inventă o scuză vagă, apoi se îndreptă spre treptele care duceau spre ringul de luptă. Îi sugeră că Ariadne ar trebui să îl ducă pe Matt acasă şi apoi sublinie încă o dată că Helen ar trebui să rămână la ei acasă.

Se plimbară un pic căutând-o pe Ariadne şi, în cele din urmă, se îndreptară spre vocile care veneau dinspre bibliotecă. Înăuntru, Castor, Pallas, Hector, Ariadne, Cassandra şi Lucas vorbeau cu toţii şi stăteau într-un mic cerc în jurul scaunului Cassandrei. Conversaţia se încheie îndată ce o văzură pe Helen.

— Matt ar avea nevoie să îl ducă acasă cineva, anunţă Helen agitată.

Încerca să nu se uite la Lucas, dar privirea îi tot revenea asupra lui de fiecare dată când se uita în altă parte.

— Îl duc eu, se oferi Ariadne apropiindu-se şi făcându-le semn să părăsească încăperea.

— Ce se întâmplă? o întrebă Helen încet pe Cassandra, care o luă de mână şi o conduse afară.

Când se aflară la câţiva paşi distanţă de bibliotecă, îi răspunse:

— Încercăm să ne dăm seama ce pune Creon la cale.

— De ce am fost exclusă? întrebă Helen jignită.

— Haide, Helen, zise Ariadne cu o privire dojenitoare. Lucas nu poate suporta să fie în aceeaşi cameră cu tine şi, nu vreau să te supăr, dar este mai important în luptă decât tine. Avem nevoie de el la masa de discuţii şi trebuie să fie concentrat.

Matt se uită la ea confuz, dar, din fericire, nu puse întrebări. Oricum, nu ar mai fi contat în câteva ore. Avea

să plece şi nu l-ar mai fi văzut niciodată nici pe el, nici pe familia lui. Mai târziu, avea să se urce într-un pat străin, într-o stare străină şi nu-i păsa dacă ar mai fi ieşit vreodată din ea sau nu. Însă nu se putea gândi la asta acum. Mai întâi, trebuia să aibă grijă de oamenii pe care îi iubea.

Când ajunseră la bucătărie, Ariadne îşi luă poşeta de pe spătarul unui scaun şi scoase cheile din ea, uitându-se în jur de parcă ar fi pierdut ceva. Privi în garaj, numără maşinile şi apoi se uită din nou în casă, şoptindu-şi: „S-a întors?“ înainte ca Helen să o poată întreba ce nu era în regulă, Ariadne îşi luă rămas-bun şi-l zori pe Matt spre maşină.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, Helen rămase singură. Aşteptă preţ de câteva clipe să dispară maşina micuţă a Ariadnei de pe aleea din faţa casei înainte să se furişeze pe gazon. Ştia că, dacă o vedea cineva, probabil că ar fi încercat să o încuie înăuntru, dar trebuia să îşi ia la revedere de la Jerry indiferent cât de periculos era. Îi datora asta măcar.

Nu era încă întuneric, dar Helen tot simţea că umbrele de sub arbuşti întindeau mâinile să o prindă în timp ce ea fugea. Imediat ce ajunse afară din casă, se înălţă în aer, singurul loc unde Creon nu ar fi putut să o prindă. Calmându-se când ajunse sus, Helen zbură spre casă. Dând târcoale câteva clipe înainte să vină vreun vecin şi să o vadă aterizând. Atingând iarba din curtea ei din spate, Helen încercă să-l audă pe tatăl ei şi îşi dădu seama că nu era singur. Kate era cu el.

Vorbeau încetişor şi se întâmpla fie să înceapă să râdă, fie să nu spună nimic în vreme ce unul sau celălalt îşi aduna gândurile ca să se asigure că se exprima cum trebuie. Helen privi pe fereastră şi îi văzu stând pe canapea împreună, televizorul fiind stins, având ceea ce părea a fi o conversaţie importantă. Dacă se concentra un pic, probabil şi-ar fi dat seama ce vorbeau, dar Helen nu voia să strice momentul acesta atât de intim dintre doi oameni care în mod clar se îndrăgosteau unul de celălalt.

Îşi atinse pandantivul sub formă de inimioară şi le ură să

fie fericiţi împreună. Nu era sigură dacă talismanul funcţiona astfel, dar nu conta. Tot ce conta era că Jerry va avea pe cineva care să-i poarte de grijă după plecarea ei. Helen îşi dădu seama că, dacă pleca în momentul ăsta, fără a vorbi cu el, nu ar mai fi trebuit să afle că Daphne se întorsese pe insulă şi că, dacă rana asta rămânea închisă, atunci relaţia fragilă dintre el şi Kate ar fi avut o şansă.

Mai zăbovi un pic la fereastră, încercând să decidă ce era de făcut, până când scăderea bruscă a temperaturii şi culoarea ca de mandarină a norilor de ploaie îi spuseră că nu mai avea vreme de pierdut. Zbură până la fereastra ei, se aşeză la birou şi îi scrise un bilet tatălui ei. Îi zise că îl iubea, că era în siguranţă şi că nu se mai întorcea niciodată acasă. Încercă să scrie un bilet scurt, ca să nu fie nevoită să-l umple de minciuni. Fusese un tată bun şi, dacă nu putea să îi spună adevărul, măcar să se asigure că îl minţea cât mai puţin posibil.

Zbură de la fereastră şi se îndreptă spre reşedinţa Delos imediat ce auzi cum Kate şi Jerry deschiseră o sticlă de vin. Aveau nevoie de puţină intimitate şi Helen se consolă cu gândul că tatăl ei nu va bănui nimic pe când ea va pleca departe de insulă, în acea noapte. Spera, spre binele tuturor, că dimineaţă, când Jerry va descoperi biletul, Kate va fi încă acolo. Cu acest gând în minte, se îndreptă spre est, pe deasupra insulei peste care se lăsa seara, cu un sentiment asemănător păcii sufleteşti.

Chiar înainte să aterizeze, Castor alergă afară din casă să o întâmpine în curte, dând din mâini agitat de parcă i-ar fi făcut semn să se grăbească. Ţipa ceva legat de mama ei.

Daphne trebui să mai aştepte un pic până ce sesiunea de planificare a strategiei se încheie, ca să se poată furişa în bibliotecă şi să arunce o privire în jur. Tot ce îi trebuia era adresa expeditorului de pe ultimele câteva scrisori primite de familia din Nantucket de la Tantalus. Apoi, după atâţia ani, Daphne ar fi putut să îşi dea seama pe unde umbla Tantalus.

Îi lipseau numai câteva informaţii. Tot ce avea nevoie să

afle era numele unui oraş şi s-ar fi descurcat ea după aceea. L-ar fi găsit pe Tantalus şi l-ar fi omorât exact la fel cum îl omorâse el pe dragul ei Ajax. Daphne îşi imaginase scena asta de peste un milion de ori. Imediat ce el venea la uşă, îi va tăia capul în timp ce nevasta lui îi privea. Dacă îl răzbuna, poate că atunci când Atropos îi va tăia firul vieţii, Ajax o va aştepta pe celălalt mal al râului. Încă mai avea drumuri şi destulă muncă de făcut înainte să se poată întâmpla asta. Mai întâi, avea nevoie de un oraş.

Daphne începu să citească datele poştale de pe scrisorile aflate la vedere pe biroul lui Castor, dar avu nevoie doar de o privire ca să-şi dea seama că nu acolo se afla ce căuta ea. Cunoştea scrisul lui Tantalus la fel de bine cum îl ştia pe al ei şi nu-l vedea nicăieri. Apoi, se gândi că, deşi Castor era cel mai deştept şi cel mai curajos membru al clanului Delos, ar fi fost ultima persoană pe care Tantalus să o contacteze. Se duse în cealaltă parte a bibliotecii şi începu să caute în alt birou.

Văzu un seif sub celălalt birou, îşi puse mâna pe cifru şi speră că nu fusese conceput de un Scion. După câteva momente pe care le petrecu în genunchi, încercând să audă clicul încuietorii, căutarea ei fu întreruptă brusc. Simţi înţepătura caldă a unui ac străpungându-i vena de la gât. Recunoscând cocktailul de droguri pe care îl folosise şi ea pe alţi Scioni, i se tăie respiraţia. Îşi aminti cu greu că aşa o făcuse şi ea pe Helen să-şi piardă cunoştinţa, şi lăsase o seringă în poşeta ei, încărcată şi la îndemână, în caz că avea nevoie. În câteva secunde, nu mai văzu nimic.

Când se trezi, Daphne simţi că mâinile îi erau încătuşate cu ceva metalic. Încercând să-şi folosească ochii înceţoşaţi, văzu că era pe o plajă întunecată. Auzi clinchetul lanţurilor în vreme ce-şi apropie mâinile de faţă şi constată că avea tăieturi verticale de-a lungul antebraţelor, din care încă mai picura sânge chiar şi în timp ce se vindecau. Îi era sete pentru că pierduse atâta sânge, dar ignoră asta şi chemă un trăsnet.

Cătuşele se încinseră până când se luminară atât de

tare, încât Daphne trebui să-şi închidă şi întoarcă ochii dacă nu voia să fie orbită de lumină. Strălucirea era aproape insuportabilă, dar cătuşele nu se topiră, nici măcar când îşi eliberă ultimii volţi. Erau câteva substanţe care puteau rezista unei temperaturi atât de ridicate într-o atmosferă normală fără a se transforma în lichid sau gaz.

— Wolfram, şopti ea printre buzele uscate şi crăpate, enervată că acţionase înainte să gândească.

Zalele albe şi fierbinţi ale metalului aproape de netopit conduceau spre un paratrăsnet care era înfipt în pământ ca un ţăruş. Nu numai că era imobilizată, dar orice încercare de a arunca un trăsnet spre un inamic s-ar fi soldat cu prelingerea lui în nisip.

— N-aş fi crezut că mai ai trăsnete, se auzi o voce de femeie de pe ţărm.

Silueta aplecată se ridică şi veni spre Daphne.

— Ţi-am luat mult sânge, ca să de deshidratez, sau cel puţin am crezut că am făcut asta.

— De ce faci asta? întrebă Daphne încet. Nu eşti o asasină, Pandora.

— Ştiu că nu sunt, recunoscu ea dând din cap umilită. Am încercat să te omor când erai inconştientă, dar nu am putut să o fac.

— Atunci, dă-mi drumul, zise Daphne cu un zâmbet trist. Ştiu de ce faci asta. Negarea este ceva foarte puternic şi suferinţa poate transforma un om bun într-unul rău, spuse Daphne încercând să se ridice în genunchi. Dar de ce nu mă crezi? Sau, dacă nu mă crezi pe mine, de ce nu-l crezi pe Lucas, nepotul tău? E un *Detector.*

— Lucas are toate motivele din lume să-şi dorească să fie adevărată versiunea ta a poveştii, şuieră Pandora printre dinţi, lovind cu picioarele în nisip când începu să păşească de colo-colo. E orbit de iubirea lui pentru Helen şi ar face orice ca să o ţină lângă el. Poate chiar să-şi mintă propria familie.

— În primul rând, Lucas nu o poate avea niciodată pe Helen, zise Daphne cu o voce misterioasă. Şi, în al doilea rând, ştii că sunt modalităţi mai uşoare să verifici dacă

spun adevărul despre asasinul lui Ajax decât să mă răpeşti. L-ai întrebat vreodată pe Tantalus de ce se ascunde şi acum?

— Probabil pentru că ştie că poţi arăta oricum! ţipă Pandora furioasă. Singurul lucru pe care nu-l poţi face este să imiţi scrisul cuiva. De asta am comunicat doar prin scrisori – ca să se protejeze, deoarece ştie că vrei să-l vezi mort!

— Şi de ce aş vrea una ca asta? întrebă Daphne enervându-se şi ea. Dacă ar fi vorba doar de un Triumf, de ce nu l-am omorât pe unul dintre voi, nemernicilor din Teba, din clipa în care v-am văzut? Şi de ce aş vrea să fiu singură cu Tantalus dacă nu mi-a furat ceva preţios? întrebă ea, mai având un pic şi plângând.

Pandora o privi pe Daphne cum se aşează înapoi în nisip, nevrând nici măcar să se uite la valurile liniştitoare, ci preferând să se uite la propriile ei picioare. Pandora se îndepărtă de ea şi îşi încrucişă braţele, aplecându-şi faţa în bătaia vântului. Respira greu şi ochii i se mutau când în stânga, când în dreapta, de parcă încerca să desluşească orizontul întunecat. Deodată, deveni iarăşi atentă.

— Şarpe ce eşti, rosti ea întorcându-se cu faţa spre Daphne, mai furioasă decât oricând. Creon a spus că eşti isteaţă, dar asta este cu totul altceva. Tu chiar crezi ce vorbeşti! De asta n-a dibuit Lucas minciuna din cuvintele tale. Atâţia ani în care te-ai ascuns în spatele feţelor altor oameni şi acum tot ce a rămas din tine este o minciună gogonată. De asta trebuie să te ţin departe de Castor şi Pallas – de toţi cei pe care îi iubesc. Inima îmi spune că ai folosit Cingătoarea ca să-mi păcăleşti fratele. Nu l-ai iubit niciodată şi el nu te-ar fi putut iubi niciodată pe tine.

Cuvintele ei erau aspre, dar începea să se îndoiască de ceea ce zicea.

— Ajax era prea bun, prea pur…

— Şi prea nobil, şi sensibil, şi generos, şi curajos, spuse Daphne ridicând tonul ca s-o acopere pe Pandora.

Clipea repetat încercând a stoarce ceva din glandele ei lacrimale uscate, dar nu reuşi. Corpul îi plângea, dar nu

avea destulă apă şi cumva asta o făcu să o doară şi mai tare decât de obicei.

— De când Ajax a părăsit lumea asta, nu am mai găsit aici nimic bun pentru mine, şopti Daphne.

Vocea ei era atât de nefericită, expresia atât de dezolată, încât Pandora nu se putu abţine să nu-i fie milă de ea.

— Şi Helen? spuse Pandora încercând să o consoleze. E un lucru bun care ţi s-a întâmplat. Şi măcar este o parte din Ajax…

Se opri când văzu cum ochii lui Daphne deveneau goi.

Pandora icni, dându-şi seama de ceva. Se uită la mâinile ei şi numără pe degete, dar, indiferent de câte ori încerca să numere, numărul nu era nouă.

— Ziua lui Helen a fost ieri… a făcut *şaptesprezece* ani, şopti Pandora şocată. Dar de ce? De ce ai vrea s-o faci să creadă că Lucas e…

Pandora se uită în altă parte, clătinând din cap îndurerată. Nu putea înţelege cum Daphne, cum orice mamă şi-ar putea răni fiica aşa cum o făcuse ea. Dar Daphne nu avu timp să explice. Creon venea pe plajă, în spatele Pandorei. Daphne încercase să o facă a fi de partea ei. Chiar încercase să o cruţe, dar nu mai avea vreme şi acum era momentul să rezolve situaţia asta, indiferent ce trebuia să facă pentru asta. Daphne avea o singură opţiune. Spera că Ajax o va ierta.

— Ai dreptate, Pandora. Helen nu este a lui. Nu am nimic de la Ajax, aşa că nu mai am nimic pe lumea asta care să însemne ceva pentru tine. Chiar şi tu, surioara pe care el a iubit-o aşa de mult, cea pe care m-a făcut să promit că o voi proteja, chiar şi tu eşti prostită dincolo de speranţa că ai să-ţi revii. Ştii, l-ar ucide pe Ajax să te vadă aşa.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui ce ar simţi fratele meu! ţipă Pandora de parcă se crăpase ceva în interiorul ei.

Sări la ochii lui Daphne cu degetele desfăcute, încercând să-i scoată. Daphne se rostogoli sub Pandora, protejându-se cât de bine putea, încătuşată fiind. Ştia că avea nevoie să se apere doar pentru o clipă.

— N-o atinge, ar mai putea avea trăsnete! ţipă Creon prinzând-o pe Pandora din spate şi luând-o de pe Daphne.

Daphne îşi întoarse faţa dinspre Creon şi Pandora în timp ce se zbăteau. Acoperindu-şi faţa cu braţele, îşi făcu părul negru şi scurt şi se prefăcu că se ghemuieşte.

— Nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de ea! ţipă Pandora îndurerată, zbătându-se în braţele lui Creon. Ar fi dispreţuit-o aşa cum o dispreţuiesc şi eu, sunt convinsă de asta!

Pandora încercă să scape din braţele puternice ale lui Creon, dar Creon îi curmă fiecare încercare disperată de a se elibera. Daphne nu ar fi putut dori o diversiune mai bună.

— Nu o lăsa să te mintă, verişoară! Este una dintre alesele Afroditei şi nu trebuie să fii bărbat ca să-i simţi influenţa. Poate să se joace cu inima oricui dintr-o singură privire, spuse el reuşind în sfârşit să o îndepărteze pe Pandora.

O conduse de-a lungul plajei şi departe de prada atât de valoroasă, vorbind cu ea întruna. Ajunseră destul de departe, încât Daphne putu fi sigură că nu o văzuseră transformându-se în întregime, adoptând înfăţişarea Pandorei. Apoi, se lovi în ochi şi în gură şi începu să geamă de durere.

— Creon! ţipă răguşită Daphne-Pandora. Ce faci? Pleacă de lângă ea. E Daphne! Ne-a păcălit! Nu o asculta!

Daphne ţipă şi urlă până văzu cum Creon o apucă pe Pandora strâns de braţ şi începu să o tragă înapoi spre locul unde se afla ea.

— Când ne rostogoleam pe pământ! se plânse Daphne arătând cu degetul spre Pandora şi folosind influenţa Cingătorii. A scăpat din cătuşe şi m-a prins pe mine. Este atât de puternică… nu aveam nici cea mai mică idee!

— Minte, bâigui Pandora.

Încercă să-şi smulgă încheietura din mâna lui Creon, dar el nu-i dădu drumul. Se uita când la Creon când la Daphne, atât de şocată, încât nu ştia ce avea de făcut.

— Să nu crezi niciun cuvânt din ce-ţi spune! rosti

Daphne uitându-se fix în ochii lui Creon, îndoindu-i voinţa ca pe o coală albă de hârtie şi dosind-o undeva în spatele minţii lui. *Vrea* să fie dusă la tatăl tău, dar vrea să fie dusă la el ca *Pandora,* ca să se poată apropia îndeajuns pentru a-l omorî! A plănuit asta de la început, iar eu am căzut în capcana ei! Îmi pare atât de rău, vere! N-ai idee cât de şireată este!

Creon se uită la Pandora cu ură sinceră. Îi smulse braţul din umăr şi ea căzu în genunchi, ţipând. Cu ochii goi, el scoase o lamă de bronz de la curea şi îi tăie gâtul Pandorei atât de adânc, încât aproape că-i reteză capul. Era moartă înainte ca sângele ei să pătrundă în nisip.

Hector o luă la fugă pe ţărmul insulei, începând cu plaja de pe domeniul Delos. Insula avusese de suferit considerabil în timpul furtunii şi încă nu-şi revenise. Liniile telefonice erau căzute la pământ peste tot şi acum, că venise noaptea şi mai scăzuse temperatura, aproape toată lumea era în casă, în jurul unui foc sau pornind generatoarele de urgenţe. Restul familiei lui Hector era convinsă că vărul său ar fi profitat de ocazia că străzile erau pustii pentru a încerca să o scoată pe Daphne de pe insulă, dar credeau că ar pleca la bordul unui avion privat sau cu un elicopter. Hector nu era de acord. Era absolut convins că avea de gând să plece pe apă şi că ar fi făcut-o undeva departe de un doc obişnuit.

Din când în când, mergea printre valuri şi le întreba dacă o văzuseră de curând pe Daphne, dar de fiecare dată răspunsul era negativ. Nu se lăsă descurajat de acest lucru, răspunsurile negative îl făceau să dorească să alerge şi mai repede pentru că asta însemna că Daphne încă era pe insulă.

Ştia asta pentru că ştia că vărul lui era prea deştept să încerce să ducă o fiică a lui Zeus prin aer. Daphne nu putea zbura ca Helen şi Lucas, dar puterea ei tot din cer venea şi numai un idiot ar încerca să o mute în elementul ei. Şi Creon nu era un idiot. Hector îşi lăsă familia să verifice locurile de pe insulă care erau considerate

„puncte-cheie“, ca porturile, feribotul şi mai ales aeroportul. Îl priviseră cu toţii încruntaţi, supăraţi că vor lăsa cele mai periculoase zone în grija lui Ariadne sau Pallas, sau Castor, dar Hector pur şi simplu ridică din umeri şi procedă cum considera că este mai bine. Îi era dator lui Creon cu o mamă de bătaie şi avea în sfârşit să se răzbune aşa cum dorea de atâta vreme. Avea nevoie doar de câteva minute singur cu el.

Ştia că Helen îl urmărea de undeva de deasupra lui. Ea se ocupa de cerul din partea de est a insulei, iar Lucas – de vest. Din nou, aceste sarcini fuseseră atribuite în ideea că vărul Creon ar fi încercat să o răpească pe Daphne folosind un avion sau un elicopter, aşa că Lucas se afla în zona care includea şi aeroportul. Hector văzuse că Helen nu obiectase împotriva deciziei, deşi o căutau pe mama ei acum, iar o parte din el suspecta că ea avea în minte aceeaşi strategie ca el. Se contraziseră un pic dacă să o ia şi pe Helen în această căutare sau nu, dar ea nu se dădu înapoi. În cele din urmă, nimeni nu-i putu nega dreptul de a-şi căuta mama şi Hector trebuia să admită că nu era deloc laşă.

Hector ştia că Helen se luptase cu Creon corp la corp. Îl privise fix în ochi când încercase să o înjunghie în inimă şi din cauza asta îl înţelegea mai bine decât oricine din familia lui. Creon chiar credea în promisiunea imortalităţii prin Atlantida. Era un fanatic, dar, în loc să fie pasionat şi furios, devotamentul lui devenise rece şi calculat. Nu era omul care să sară la bătaie din orice, aşa cum îl credeau toţi. Era deştept şi crud – arma perfectă pentru Tantalus –, iar Hector şi Helen erau singurele persoane care ştiau că Helen înţelesese asta şi, graţie acestui fapt, Hector se bucura că Helen se afla deasupra lui, protejându-l.

Trebuia să recunoască – Helen era specială.

În vreme ce alerga pe ţărmul de est a Siasconsetului, văzu ceva pe plajă. Îşi putu da seama că erau persoane în faţă, dar nu aprinseseră un foc sau lanterne, aşa că era destul de dificil să-şi dea seama câţi oameni erau. Apropiindu-se, începu să alerge şi mai tare, privind

neputincios cum un bărbat masiv făcea o femeie să îngenuncheze. Hector o auzi ţipând şi deodată ţipătul i se transformă într-un gâlgâit. Sărind cât putea de repede pe nisipul ud, Hector se apropie îndeajuns, încât să o vadă pe mătuşa Pandora căzând moartă la picioarele lui Creon.

Din pieptul lui Hector se eliberă un val de furie mai tumultuos decât niciodată, iar tânărul răcni animalic. Furiile zbierau la el să-l ucidă pe Creon, arătând spre el cu degetele lor noduroase şi trăgându-se de părul încâlcit. Creon se întoarse brusc la auzul provocării lui Hector şi, făcând asta, se deplasă îndeajuns ca să i-o arate lui Hector pe Daphne, în genunchi şi pironită la pământ. O fâşie de lumină căzu din cerul întunecat.

— Dă-te la o parte! ţipă Helen la Creon în timp ce ateriză lângă mama ei, lovind puternic nisipul.

Mâinile lui Helen erau de un albastru rece ca gheaţa, luminate de fulgerul pe care îl pregătea şi, văzând că erau mai mulţi şi mai puternici decât el, Creon se răsuci şi o luă imediat la goană spre centrul insulei. Cât pe ce să pună mâna pe duşmanul lui, Hector mârâi şi îşi schimbă direcţia, urmărindu-l pe Creon.

— Hector, aşteaptă! Nu te duce singur după el! strigă Helen în urma lui, neputând să-şi lase singură mama legată şi rănită.

Dar Hector nu o ascultă. Ochii i se făcuseră atât de mici, că deveniseră doar nişte crestături pe faţa lui şi toată fiinţa lui se concentra asupra unui singur scop – să îl omoare pe Creon. Ca Maestru al Umbrelor, Creon era prea bun la a manipula lumina ca să-l vadă cineva noaptea, dar Hector tot îl putea auzi. Alergând pe terenul plat şi sălbatic al insulei, Hector intră într-o stare aproape meditativă. Nu se mai gândea la nimic. Tot ce exista pentru el era sunetul respiraţiei grele ale lui Creon – încă puţin şi l-ar fi prins.

Helen îl privi pe Hector sprintând în urma întunericului rapid care era Creon, îndreptându-se spre vest şi apoi se întoarse spre Daphne şi rupse lanţurile cătuşelor cu mâinile goale.

— Ce-ai făcut, mamă? întrebă ea printre dinţi, supărată şi speriată în acelaşi timp.

— Nu asta! rosti Daphne cu respiraţia tăiată, făcând semn spre corpul Pandorei.

— Te-am văzut cu înfăţişarea Pandorei, din aer! ţipă Helen trăgându-se cu mâinile de păr şi păşind nervoasă în jurul mamei ei.

— Am făcut asta ca să îl păcălesc pe Creon – nu ştiam că o va omorî!

— Şi nu ai folosit Cingătoarea ca să-l influenţezi? întrebă Helen sceptică.

— Nu ca s-o omoare! răspunse Daphne vehementă, ridicându-se în picioare şi uitându-se la Helen. Doar încercam să mai trag de timp, să amân ce voiau ei să facă atât cât de mult puteam. Nu m-am gândit niciodată că ar face aşa ceva!

— Bine. Mă rog, spuse Helen încheind brusc conversaţia.

Îşi dădu jos jacheta şi o aşeză pe cadavrul înfiorător înainte de a se întoarce spre mama ei.

— Eşti rănită grav? întrebă ea.

— Îmi va trece. Trebuie să te duci să îl opreşti pe Hector, zise Daphne schimbând subiectul. Du-te! O voi duce eu pe Pandora înapoi la familia ei. Apoi, te voi găsi.

Helen dădu din cap, ştiind că mai erau lucruri pe care nu le aflase încă legate de povestea asta, dar acum trebuiau să aştepte. Se înălţă în aer şi se îndreptă spre vest, aproape de pământ, ca să nu treacă pe deasupra lui Hector şi Creon în vreme ce fugeau pe insula incredibil de întunecată. Ochii ei nu puteau manipula lumina aşa cum făceau cei ai copiilor lui Apollo şi ştia că era dezavantajată în situaţia asta. Cât ar fi vrut ca Lucas să fie cu ea! El ar fi putut vedea clar prin întunericul mlaștinii. Şi ar fi ştiut şi încotro să se uite, pentru că era un strateg mai bun. Mai presus de toate, îşi dorea ca Lucas să fie cu ea doar pentru a nu fi nevoită să se întâlnească singură cu Hector şi Creon.

Încetă să se mai gândească la Lucas şi zbură dintr-o

parte a insulei în cealaltă, dar nu-i văzu nicăieri. O luă înapoi, ştiind că adversarul ei nu era chiar aşa de prost, încât să alerge până să cadă în ocean. Creon era captiv pe insulă, dacă nu încerca să ajungă într-un loc de unde ar fi putut s-o părăsească. Helen se întoarse brusc şi se îndreptă spre nord, către feribot.

Era târziu, prea târziu să mai prindă ultima cursă, dar poate Creon nu ştia asta. În doar o secundă, Helen se apropie de zona mai populată de lângă centrul oraşului şi trebuia fie să zboare mai sus, ca să nu fie văzută, fie să aterizeze şi să alerge tot restul drumului. Se hotărî să aterizeze, ştiind că încă putea să facă asta fără a fi observată. Începu să meargă în ritm alert spre feribot, privind şi ascultând în jur, pe drum. Trecând pe lângă strada India, auzi palmele şi bufniturile a ceea ce părea a fi o luptă crâncenă. Se auzea tropăitul puternic al picioarelor ei pe pavaj, alergând în mijlocul drumului spre acele sunete, deja ştiind încotro se îndrepta. Ateneul din Nantucket.

Helen dădu colţul şi văzu că un giulgiu întunecat ştersese tot capătul străzii. Dinăuntrul acelei înspăimântătoare găuri negre se auzea cum Creon şi Hector se luptau cu o furie oarbă. Helen nu ştia ce să facă. Era atât de speriată de acel neant care o dezorienta atât de tare, încât nu reuşea să-şi convingă picioarele să intre în el. Îl strigă pe Hector şi-şi încleştă pumnii de frustrare, dar, făcând asta, mâinile începură să i se lumineze cu luciul alb-albastru al electricităţii. Atunci, îşi dădu seama de ceva.

Când ea şi Lucas se certaseră pe hol şi aproape că îl electrocutase, reuşise să împingă iluzia optică formată de el cu lumina ei. Când se luptase pe viaţă şi pe moarte cu Creon în antreul casei ei, scânteia ei făcuse întunericul să dispară şi ea putuse să-l vadă. Deşi erau Scioni ai zeului luminii, Casa din Teba nu putea controla trăsnetele pe care le crea ea. Acţionând imediat, Helen îşi întinse mâinile şi chemă o lumină care începu să-i danseze între palme, apoi lumină întreaga scenă din faţa ei.

Pe treptele bibliotecii publice care era construită ca să semene cu un templu grecesc, Creon şi Hector se luptau ca nişte titani. Îşi izbeau feţele de treptele de marmură, se aruncau în coloanele în stil Doric şi se trăgeau de ce apucau, fiecare încercând să-l sfâşie pe celălalt. Helen se grăbi ţipând la ei să înceteze, dar era prea târziu. Când ajunse la o stradă distanţă, Hector reuşi să treacă în spatele lui Creon şi, cu o singură smucitură, îi rupse gâtul.

Helen se opri din alergat şi îngheţă în mijlocul străzii, rămânând cu gura căscată în timp ce corpul lipsit de viaţă a lui Creon se prăbuşea pe trepte. Hector privi trupul şi apoi se uită la Helen, pentru moment eliberat de Furii şi putând să-şi controleze sentimentele. O fracţiune de secundă, Helen ştiu că Hector înţelesese ce făcuse şi că făcuse ceva de neimaginat. Îşi omorâse propriul văr.

O cometă întunecată căzu din cer şi îl lovi în plin pe Hector, făcându-l să treacă prin trei coloane şi crăpând fundaţia imitaţiei de templu.

— Lucas, opreşte-te! ţipă Helen, vocea frângându-i-se dureros în vreme ce ţipa cât o ţineau plămânii.

Lucas nu o putea auzi. Furiile puseseră stăpânire asupra lui şi tot ce auzea erau comenzile lor să-l omoare pe trădătorul de neam. Imediat ce ateriză pe Hector, Lucas îl lovi repetat, încercând să-l omoare în bătaie.

Helen zbură ultimii metri până la cei doi, se aruncă în aer şi apoi ateriză cu forţă asupra lor, adunând câtă forţă gravitaţională reuşi. Împingându-i pe cei doi băieţi în marmura sfărâmată a treptelor bibliotecii, Helen îşi ridică braţele în formă de V deasupra capului şi chemă trăsnete egale în fiecare mână. Înainte ca ei să o poată opri, îi trăsni în cap pe cei doi veri care se luptau şi îi lăsă inconştienţi pe amândoi. În timp ce ei căzură lângă ea, Helen auzi paşi repezi apropiindu-se. Restul familiei Delos se îndrepta spre ei.

— Nu vă apropiaţi, ţipă ea cu vocea răguşită, întorcându-se să se uite la Ariadne şi Pallas care veneau către ea din părţi opuse.

Hector era inconştient, dar tot putea să cheme Furiile în

familia lui. Păcatul lui era atât de recent, încât impulsul de a-l omorî era presant şi orbitor chiar şi pentru cei care îl iubeau cel mai mult. Helen încercă să se concentreze asupra senzaţiei care o conecta cu trăsnetele ei şi simţi o scânteie dezamăgitor de slabă. Fugise ore întregi fără să bea nimic şi nu mai avea suficientă apă în corp ca să facă destule trăsnete pentru toţi.

Îi privi pe Hector şi Lucas, se asigură că respirau amândoi şi apoi se ridică pentru a se îndrepta spre mijlocul străzii, ca să se pună între Hector şi familia lui înfuriată.

— Nu vă apropiaţi, rosti Helen forţându-şi electricitatea rămasă să-i ajungă în vârful degetelor, încercând să îi sperie.

Helen le arătă mâinile ei albastre în vreme ce cobora ce mai rămase din scări şi se uită când la ochii vicleni ai lui Ariadne, când la dinţii dezveliţi ai lui Pallas. Nu mai erau ei înşişi, doar instrumente ale Furiilor. Păşi în stradă şi îşi ridică mâinile luminate ca să-i avertizeze. La vederea fulgerelor lui Helen, se dădură înapoi un pas sau doi, dar exact cât mai aveau un pic şi se retrăgeau complet, Castor dădu colţul, urmând şi el şoaptele Furiilor şi li se alătură celorlalţi la vânarea lui Hector.

Helen nu avea cum să se lupte cu ei toţi şi nu ştia cât de departe trebuia să meargă ca să-l protejeze pe Hector de familia lui. Nu-i putea ucide şi nici nu-i putea lăsa să-l omoare pe Hector. Dacă nu se lăsaseră speriaţi de bluful ei, nu prea mai avea alte opţiuni. Nu se simţise atât de singură niciodată.

— Helen, l-am luat pe Hector! Rămâi între noi în timp ce-l duc departe de aici, strigă Daphne în spatele ei. Indiferent ce faci, nu-i lăsa să-l vadă sau vom pierde lupta asta!

Helen oftă la auzul vocii mamei ei, atât de uşurată că venise cineva de partea ei, încât găsi puterea de care avea nevoie pentru a face singurul lucru posibil.

Nu-i păsa dacă îşi seca şi ultima picătură de apă din sânge, nu dorea decât să oprească răzbunările în serie până nu distrugeau o familie pe care ea o iubea. Îşi ridică

braţele şi îşi făcu fulgerul să danseze într-un cerc orbitor în jurul trupului. Ariadne, Pallas şi Castor îşi acoperiră ochii cu braţele, ca să-i protejeze de singurul tip de lumină pe care nu o puteau controla.

Haloul ghemului de fulgere creat de Helen era mai fierbinte decât suprafaţa soarelui. Topi pavajul de sub picioarele ei şi îl transformă în apă şi încălzi aerul din jur până începu să bâzâie. Familia Delos sări îndărăt, ferindu-se de căldura şi lumina insuportabile, dar, şi mai important, se îndepărtă de Daphne în vreme ce ea fugea prin întuneric, ţinând corpul inconştient al lui Hector pe umăr.

Durerea era insuportabilă. Helen nu mai putu controla ghemul de electricitate mai mult de câteva secunde. Imediat ce auzi paşii lui Daphne care se îndepărtau, se stinse ca un bec ars şi încercă disperată să iasă din asfaltul lichid, alb şi fierbinte care se forma sub ea, arzând-o şi sufocând-o cu gaze otrăvitoare. Helen se târî în mâini şi genunchi spre Ariadne, Castor şi Pallas, feţele lor devenind măşti identice de agonie de îndată ce-şi dădură seama ce voiseră să facă. Dar Helen nu-i putea lăsa să se prăbuşească exact acum.

— Lucas are nevoie de ajutor! spuse ea cu o voce răguşită, făcând un semn spre treptele distruse ale ateneului.

— Ariadne, rosti Castor cu glas fragil. Du-te şi ia-l pe Lucas! Helen, poţi să mergi?

— Nu, recunoscu ea clătinând din cap.

— Vor veni muritorii aici, spuse Castor ridicând-o pe Helen şi pornind spre casă, dar se opri când văzu că fratele lui nu venea cu ei. Pallas! Trebuie să plecăm!

— Fiul meu, şopti Pallas neputând să se mişte.

— Hai, tată! Trebuie să iei cadavrul lui Creon, şuieră Ariadne din vârful scărilor ateneului.

Îl ţinea pe Lucas pe umeri şi se uita disperată în jur, ca să vadă dacă nu existau martori.

Sunetul vocii fiicei lui reuşi să-l distragă pe Pallas suficient de mult, încât să-l ridice pe Creon şi să-l urmeze

pe Castor dincolo de centrului oraşului, spre mlaştini. Alergară în tăcere către o casă care deja era îndoliată.

CAPITOLUL 20

Helen privea cum, de pe paharul cu apă din faţa ei, condensul se prelingea pe masa din bucătărie. Deja băuse cam o cadă cu apă şi nu-i mai era sete, dar avea nevoie de acest pahar ca să se poată uita şi la altceva în afară de feţele pustiite din jurul ei.

— L-aş fi putut opri, spuse Jason cu o siguranţă cumplită.

— De-abia dacă poţi sta drept pe scaun în momentul ăsta, Jase, zise Ariadne clătinând din cap.

Jason încă nu îşi revenise de când o vindecase pe Claire şi sora lui geamănă nu avea de gând să-l lase a-şi asuma responsabilitatea pentru ceva ce nici nu văzuse măcar.

— Eu am fost acolo. Ar fi trebuit să îl opresc.

— Nu erai pe strada India când Hector l-a omorât pe Creon, Ari, rosti Helen, cu ochii încă îndreptaţi spre paharul ei cu apă. Eu am fost acolo.

— Încetează, Helen, rosti Lucas supărat. Tu şi mama ta aţi salvat această familie sau măcar aţi salvat ce a mai rămas din ea.

Toată lumea din bucătărie tăcu pentru un moment, gândindu-se că, dacă ar fi făcut măcar un singur lucru diferit în acea zi, ar fi putut evita toată durerea prin care treceau acum. Cassandra le spusese tuturor că nu aveau cum să ştie ce avea să se întâmple, dar zicând asta păru să ia vina asupra ei. Era cufundată în propriile sale gânduri, neputând trece peste faptul că ea era cea care ar fi trebuit să-şi poată proteja familia.

— Sun-o pe mama ta, îi ceru deodată Noel lui Helen, întrerupând gândurile chinuite ale tuturor. Eu sunt singura care poate suporta să stea lângă Hector acum şi vreau să-mi văd nepotul. Va avea nevoie de mine.

Helen încuviinţă şi îşi scoase mobilul. Era acelaşi telefon

pe care i-l dăduse Hector cu mâinile pline de sânge şi cu un zâmbet ştirb după ce Lucas îl bătuse măr, dar ascunse repede acea amintire undeva în alt sertăraş al minţii şi formă numărul mamei ei. În timp ce se făcea legătura telefonică, se ridică să iasă din bucătărie şi se îndreptă spre partea din faţă a casei, unde, de obicei, era mai multă linişte.

Când auzi telefonul mamei ei sunând în difuzor, îl auzi sunând şi undeva în casă. Helen privi în jur şi găsi poşeta mamei ei atârnată de un cuier de la intrare şi se mustră că nu fusese mai atentă. Daphne fusese răpită, evident că-şi lăsase toate lucrurile aici. Helen apăsă butonul care încheia convorbirea şi auzi cum telefonul din geantă se opri. Se uită preţ de o clipă la geanta mamei ei şi apoi fu cuprinsă de o dorinţă irezistibilă. Chiar când Helen întindea mâna spre poşetă, se auzi o bătaie în uşa aflată la doar câţiva metri de ea.

Helen deschise geanta mamei ei în grabă şi îi scoase mobilul. Parcurse repede lista cu cele mai recente apeluri în vreme ce paşi se apropiau dinspre bucătărie. Concentrându-se asupra ecranului luminos, Helen văzu câteva apeluri preluate de la un număr privat şi un singur apel efectuat către cineva pe nume Daedalus înainte să fie nevoită să vâre telefonul înapoi în geantă.

Ariadne veni în hol pentru a deschide uşa şi, un moment mai târziu, Castor şi Pallas apărură în spatele ei. Erau încordaţi şi probabil se aşteptau să fie poliţia sau vreunul dintre Cei O Sută de Veri. După o mică pauză, dădură din cap, făcându-i semn lui Ariadne că putea deschide uşa. Când o făcu, o zăriră pe Daphne în prag.

— Cer o întrunire între Casa din Atreus şi Casa din Teba, spuse Daphne încrucişându-şi braţele într-un X deasupra pieptului şi aplecându-şi pieptul uşor, dând impresia unei plecăciuni.

Castor şi Pallas se uitară unul la celălalt, înţelegând că erau foarte aproape de a viola Armistiţiul, dar înţelegând totodată că nu aveau de ales.

— Eşti binevenită în Casa aceasta şi te poţi bucura de

ospitalitatea noastră, zise Castor formal, făcând o plecăciune şi apoi dându-se înapoi pentru a o lăsa pe Daphne să treacă pragul ca oaspete onorat.

Întâlnirea oficială dintre Case avu loc în bibliotecă, toată lumea fiind aranjată în jurul scaunului Cassandrei. Helen îşi luă locul lângă mama ei, pe canapea, şi încercă să nu se uite la Lucas, deşi stătea chiar în faţa ei.

— Mai întâi, aş vrea să-mi cer iertare pentru violarea securităţii tale în timpul când ai fost un oaspete în Casa mea, începu Castor umil, dar Daphne îl întrerupse înainte ca el să-şi ducă gândul până la capăt.

— Pandora era înnebunită de durere. Ea şi Ajax au avut o legătură specială şi din acest motiv n-aş putea vreodată să fiu supărată pe ea pentru că a încercat să-l răzbune, mai ales acum, când nu mai e printre noi, spuse ea ridicând o mână de parcă ar fi vrut să înlăture acel gând. Din punctul meu de vedere, nu au fost încălcate regulile ospitalităţii.

Când rosti aceste ultime cuvinte, Helen văzu cum ochiul lui Lucas tresări uitându-se spre Daphne şi ştiu că simţise o minciună, dar că decisese să nu zică nimic pentru binele tuturor.

— Am convocat această întrunire ca să vă pot vorbi despre două chestiuni care privesc ambele Case, continuă Daphne pe un ton moale. Prima este Hector şi viitorul său, iar a doua e fiica mea şi rolul ei în profeţie.

Capul lui Helen se întoarse ca să o poată privi pe mama ei.

— Ce ai spus? întrebă ea, neputând înţelege nimic.

Helen nu era singura care nu pricepuse. Castor şi Pallas priviră în jur confuzi şi chiar şi Cassandra ridică din umeri de parcă ar fi recunoscut că nu avea nici cea mai mică idee ce voia Daphne să zică.

Jason se ridică şi făcu un pas încordat înainte.

— Helen e Coborâtoarea menţionată de Oracol în profeţie, spuse el din spatele scaunului tatălui său. Mi-am dat seama de asta abia în această după-amiază, când Helen mi-a descris tărâmurile sterpe atât de bine, încât am ştiut că le văzuse. Asta m-a cam încurcat la început

deoarece ştiu că nu e Vindecătoare. Apoi mi-a spus că ar *coborî* şi că ne-ar trage şi pe mine, şi pe Claire afară dacă nu aş fi suficient de puternic, încât să fac călătoria asta singur. Din vorbele ei, am ştiut că ea chiar credea în ce spunea şi am bănuit că a fost acolo fizic, de mai multe ori.

— Praful de pe picioarele tale! exclamă Ariadne amintindu-şi de picioarele murdare ale lui Helen şi clopoţeii care nu sunau.

— Ce-i cu el? întrebă Helen privind în jur, la feţele încordate ale celorlalţi.

— Coborâtorul nu doar visează că merge în lumea subpământeană, Coborâtorul chiar merge acolo cu propriul corp, răspunse Ariadne cu o faţă şocată. Ai coborât efectiv în iad, în fiecare noapte?

— Coşmarurile tale, rosti Lucas uitându-se la Helen şi începând să înţeleagă.

— Ai fost cu mine într-unul dintre ele, îi răspunse Helen confuză, în noaptea în care am căzut, înainte să ne trezim pe plajă, am coborât să te iau de acolo, ţii minte? Erai rătăcit şi orb, iar eu te-am obligat să te ridici în picioare şi să mergi. Te-am făcut să vii după mine…

Helen trebui să se oprească. Să îl forţeze pe Lucas să meargă prin lumea subpământeană fusese atât de dureros pentru ea ca şi când ar fi operat un animal fără să-l fi sedat în prealabil. El nu înţelegea că ea făcea asta pentru binele lui, tot ce ştia era că ea îl rănea. Şi îl tot rănise o bucată de timp care păruse a fi câteva zile bune.

— A fost real? şopti Lucas.

Helen dădu din cap şi se întinse să-l ia de mână, simţind nevoia să-l atingă pentru se asigura că nu-i mai era frică de ea acum, dar Daphne îi opri mâna în aer şi o trase înapoi, clătinând din cap şi exprimându-şi dezacordul.

— Ştiai, zise Lucas întorcându-se spre Daphne.

— Ca şi Jason, am descoperit talentul lui Helen abia în această după-amiază, răspunse Daphne. Ăsta este unul dintre motivele pentru care am convocat această întrunire.

— Şi care sunt celelalte motive? întrebă Cassandra cu răceală, în vreme ce aura Oracolului începea să-i lumineze

faţa.

Daphne făcu o plecăciune reverenţioasă prezenţelor care începuseră să onoreze trupul Cassandrei şi apoi continuă.

— Ca Aenas, fata mea va avea nevoie de ajutorul sibilei în lumea subpământeană, spuse Daphne pe un ton formal. Cer Casei din Teba să-şi protejeze verişoara, pe Helen, moştenitoare a Casei din Atreus, în timp ce adevereşte profeţia. În schimb, eu, Daphne, Conducător al Casei din Atreus, îi voi oferi refugiu şi protecţie lui Hector Delos, proscris al Casei din Teba.

Se uitară unii la alţii uimiţi şi de cererea, dar şi de oferta pe care o făcuse Daphne. În încăpere se lăsă tăcerea în vreme ce analizau propunerea.

— De ce ai face asta pentru fiul meu? întrebă Pallas ridicându-se pe jumătate de pe scaun, neştiind dacă să-i mulţumească sau să fie indignat.

— Pentru că este unul dintre cei mai puternici Scioni pe care i-am văzut, dar şi unul dintre cei mai mândri. Pierderea locului lui din această Casă l-ar schimba şi, fără cineva care să îl îndrume, va deveni un pericol pentru noi toţi. Am mai văzut întâmplându-se asta, zise Daphne fără inflexiuni în voce.

Apoi, se întoarse spre Lucas şi îl privi direct în ochi, ca să se asigure că vorbele ei erau confirmate de el.

— Suntem o familie şi ar fi cazul să începem să ne purtăm ca atare.

— Nu minte, nu a minţit deloc, spuse Lucas uitându-se la Pallas care răsuflă uşurat.

Lucas, pe de altă parte, păru deziluzionat. Auzise adevărul de la Daphne însăşi – Helen era un membru al familiei.

Castor şi Pallas se priviră, deja fiind de acord cu Daphne, apoi se uitară spre Cassandra pentru acordul ei final. Ea dădu din cap o dată, iar apoi se ridică şi părăsi camera fără să mai rostească vreun cuvânt.

— Mai e ceva, continuă Daphne, preferând să ignore plecarea ei nepoliticoasă. Hector vrea să ştie ce se va

întâmpla cu cadavrul lui Creon.

— O vom contacta pe Mildred să vină să-şi recupereze fiul, spuse Castor privindu-şi mâinile. Va dori să-l ducă înapoi la tatăl lui pentru ceremonie.

— Bineînţeles, zise Daphne cu tristeţe. Mă puteţi anunţa când ajunge aici? Hector a spus ceva despre faptul că vrea să discute cu ea pentru a-şi cere iertare…

Vocea i se stinse treptat, de parcă nu ar fi fost sigură de ce Hector ar fi vrut să facă una ca asta.

— Te voi suna, promise Pallas cu seriozitate şi apoi se grăbi să iasă din cameră.

Daphne mai stătu un pic şi asigură restul familiei că, fizic, Hector avea să fie bine, dar fu sinceră şi le spuse că nu avea să se descurce prea bine din punct de vedere emoţional. După ce le zise că le va transmite mesajele de iubire, se grăbi să plece, spunând că îl lăsase pe Hector singur atât cât îndrăznise. Helen o conduse la uşă.

— Te-a văzut Hector cu înfăţişarea Pandorei pe plajă, în seara asta? îşi întrebă încet mama când ajunseră la uşa de la intrare.

— Nu. Şi nu va şti niciodată, zise Daphne privind-o intens pe Helen. Noi două suntem singura familie pe care o mai are acum şi trebuie să aibă încredere în mine. Amândoi trebuie să aveţi.

Helen ştia că mama ei îşi riscase viaţa ca să îl ajute pe Hector, dar, după cum vedea Helen lucrurile, încrederea era ceva ce trebuia câştigat, nu ceva pe care cineva i-l putea cere. Chiar dacă acel cineva era propria mamă.

— O să iau legătura cu tine în următoarele câteva zile să-ţi spun care-i planul, îi promise Daphne luându-şi geanta din cuier şi deschizând uşa.

— Mai e ceva? întrebă Helen ţinând uşa deschisă. Nu o să spun nimic despre ce am văzut pe plajă dacă eşti de acord să-l eliberezi pe Jerry de influenţa Cingătorii. Nu l-ai iubit niciodată, dar Kate îl iubeşte şi cred că ar fi cazul să laşi pe cineva din viaţa ta să fie fericit, nu?

Daphne se uită lung la Helen, şocată că fata ei cuminte îşi exprimase în sfârşit gândurile, apoi se uită în altă parte,

gânditoare, de parcă ar fi aşteptat să audă un sunet din depărtare.

— Gata, zise ea pe un ton energic, ieşind din transa ei scurtă. Nu pot promite nimic în legătură cu relaţia lui cu Kate, dar inima lui Jerry acum este a lui pentru a o da sau nu cui vrea el.

— Era şi timpul, rosti Helen cu seriozitate.

— Toată durerea pe care am provocat-o am făcut-o ca să te protejez. Şi a funcţionat. Aşa că nu-mi pare rău pentru nimic, spuse Daphne zâmbindu-i tristă lui Helen înainte să se răsucească şi să-şi vadă de drum.

Cu sprâncenele încruntate din cauza gândurilor, Helen închise uşa şi se duse în camera unde se afla restul familiei. Îndată ce păşi în sufragerie, capul lui Lucas se întoarse spre ea. Îi făcu semn să vină lângă el. Deşi ştia că era ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă, era singurul lucru pe care chiar voia să-l facă.

— Trebuie să mă duc acasă, îi zise ea imediat ce ajunse lângă el, încercând să nu tremure prea tare. I-am lăsat un bilet de adio tatălui meu pe birou când credeam că… spuse ea, oprindu-se ca să tragă aer în piept. Oricum, trebuie să scap de el înainte să se trezească şi să-l găsească. A trecut prin atât de multe deja!

Lucas îşi încleştă mâna într-un pumn pe care îl băgă în buzunar. Helen nu-l mai văzuse făcând gestul acela până atunci şi îşi dădu seama că făcea asta ca să se abţină să nu o ia de mână.

— Hai să mergem, atunci, zise Lucas întorcându-şi faţa în altă parte.

— Dar am crezut că vom sta departe unul de celălalt? încheie ea nesigură.

Lucas dădu din cap hotărât.

— Creon a făcut-o pe Pandora să o ducă pe Daphne la plaja aia pentru că avea de gând să părăsească insula folosind o barcă. Asta înseamnă că urma să se întâlnească cu cineva pe apă, zise Lucas cu chipul împietrit. Când vor vedea că vărul lor nu apare, vor veni să-l caute şi, fiindcă nu-l vor găsi, vor începe s-o caute pe Daphne – şi apoi pe

tine. Eşti în mai mare pericol acum decât ai fost vreodată şi nu-mi pasă cât de greu ne este, nu te mai las să pleci de lângă mine.

— Ei bine, atunci ce-ar trebui să facem? spuse ea aproape plângând, ridicându-şi braţele de parcă s-ar fi dat bătută.

Ajunsese la capătul puterilor ei, atât fizic, cât şi emoţional.

— Hai, zise Lucas luând-o de mână şi trăgând-o afară din cameră.

Toţi se întoarseră şi se uitară la ei, dar feţele le erau lipsite de orice expresie. Erau cu toţii prea copleşiţi de pierderile pe care le suportaseră ca să mai fie atenţi la starea lui Helen.

— O duc acasă şi o să stau acolo în noaptea asta, ca să o veghez, se răsti el la Ariadne care plângea încet pe un scaun.

Dădu încet din cap spre Helen în timp ce Lucas o scotea din casă. De îndată ce ajunseră afară, se înălţară la unison spre cerul întunecat.

Aerul rece era ca o palmă peste faţă. O făcu pe Helen să iasă din starea ei de confuzie şi îşi dădu seama că, oricât de grea fusese ziua ei, a lui Lucas fusese mult mai rea. Era vremea să nu-şi mai plângă de milă şi să aibă grijă de el.

Câteva clipe mai târziu, aterizară pe balconul lui Helen de pe acoperiş, iar Lucas se întoarse spre ea cu privirea pierdută şi faţa lipsită de expresie şi dădu drumul mâinii ei.

— Intră. O să-mi fie bine, şopti el.

Helen făcu un pas mai aproape de el, dar Lucas clătină din cap.

— Nu pot intra, şopti el cu vocea frântă. Am pierdut prea multe azi. Nu sunt destul de puternic să îţi rezist.

— Ştiu, spuse ea. Îmi pare rău, Lucas!

Helen îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui, vrând doar să-l aline. Îl ţinu strâns în braţe, susţinându-l până ce Lucas fu destul de puternic să stea singur pe picioarele lui. Se îndepărtă de Helen şi îi zâmbi timid, ca ea să ştie că se

simţea mai bine.

— Aşteaptă aici o clipă. Trebuie să-i spun lui tata că am ajuns acasă, zise ea trecând în cealaltă stare şi plutind în aer.

— Nu plec nicăieri, promise Lucas cu un zâmbet hotărât.

Helen zbură până în curtea din faţă şi văzu că maşina lui Kate încă era parcată pe aleea lor. Ateriză şi se duse la uşa de la intrare, neştiind ce să spună sau ce să facă. Îşi găsi tatăl dormind pe canapeaua din sufragerie, se aşeză lângă el şi îl mişcă uşor până se trezi. Jerry păru a fi uşurat că o vede pentru vreo două secunde, apoi se ridică şi oftă dezamăgit.

— Ştii prin ce am trecut din cauza ta, nu? întrebă el cu inima frântă.

Helen se simţi atât de vinovată, încât tot ce putu face fu să dea din cap.

— Ai face bine să începi să explici.

Helen se gândi câţi oameni din viaţa ei deja ştiau ce era şi, pentru o clipă, se întrebă dacă să îi spună şi tatălui ei tot adevărul. Dar, dacă ar fi deschis subiectul ăla, ar fi trebuit să-i spună că Daphne se întorsese şi nu putea face una ca asta. Nu înainte să-l elibereze din mrejele ei. Pentru prima dată în ultimele două decenii, Jerry avea şansa de a-şi trăi viaţa cu o femeie care chiar îl iubea. Helen nu putea lăsa nimic să pună asta în pericol.

— Nu pot, tată. Cel puţin, nu acum. Cred că aş putea inventa vreo scuză, dar ar fi o minciună, spuse Helen lipsită de orice speranţă, frecându-şi cu mâinile faţa obosită şi capul greu. Şi nu aş vrea să te mint vreodată.

— Deci aşa vor merge lucrurile între noi, de acum înainte? Lipsă de încredere, lipsă de comunicare şi lipsă de respect?

— Nu, tată. Nu zice una ca asta, rosti Helen dând din cap obosită şi uitându-se în ochii tatălui ei.

— Ştii, am mai trecut prin asta o dată, spuse Jerry încet. Am petrecut destule nopţi pe canapeaua asta aşteptând să vină cineva acasă. Şi nu s-a întors niciodată. Nu mai vreau să fac asta, Helen!

— Bine, zise Helen văzând în ochii tatălui ei o lumină pe care nu o mai văzuse acolo niciodată. Nu vreau să mai pierzi vreo clipă aşteptând pe cineva. Nici măcar pe mine. Viaţa mea este foarte ciudată în momentul ăsta şi nu pot promite că nu voi mai dispărea, dar îţi pot promite că mă voi întoarce mereu la tine. Nu te voi părăsi, tată! Niciodată.

— Ştiu, spuse el de parcă doar ce îşi dădea seama că aşa era.

Inspiră adânc şi tăcu un pic, gândindu-se.

— Ei bine, eu am ştiut dintotdeauna că eşti diferită şi am ştiut că, într-o zi, o să-ţi dai şi tu seama. Nu voi primi o explicaţie mai bună prea curând, nu?

— Deocamdată, rosti Helen zâmbindu-i călduros celui mai bun tată din lume.

— Te-ar ajuta dacă te-aş pedepsi? întrebă el înveselit când se ridică şi se întinse.

— Probabil că nu, râse Helen.

Se ridică şi îşi îmbrăţişă tatăl. Îmbrăţişarea lui însemna mai mult decât iertare. O îmbrăţişă ca să îi dea de înţeles că o accepta exact aşa cum era – cu tot cu nopţi nedormite şi toate cele. Urcând scările împreună, Helen se gândi la ceva care o înveseli.

— Te duci la culcare? întrebă ea privindu-l cu viclenie.

El dădu din cap.

— Am văzut maşina lui Kate afară. E în camera ta?

— Este, confirmă el făcându-şi ochii mici şi ţuguindu-şi buzele. De asta stăteam pe canapea.

— Nu mai stai pe canapea acum, observă Helen cu un aer inocent.

Jerry se opri la uşa dormitorului său şi se întoarse spre ea.

— Sigur nu te deranjează chestia asta? întrebă el cu seriozitate.

Helen ştia că, dacă zicea că o deranjează, el s-ar fi întors imediat pe scări şi şi-ar fi petrecut restul nopţii singur.

— Tată, nu am fost în viaţa mea mai de acord cu ceva decât sunt cu asta, spuse Helen cu sinceritate.

Apoi, intră în camera ei şi închise uşa în urma ei, ca să îi dea de înţeles că îi acorda un pic de intimitate. Helen auzi cum tatăl ei o trezi pe Kate să o anunţe că totul era în regulă şi după aceea ea se duse să rupă biletul pe care îl lăsase pe birou. Se îndreptă spre dulapul ei să mai ia un sac de dormit, reuşi să-l scoată fără să facă zgomot şi zbură pe fereastră pentru a se întâlni cu Lucas pe balcon.

— Ai auzit discuţia noastră? întrebă ea când văzu cum o privea.

— Te deranjează? întrebă el luând sacul de dormit şi întinzându-l, ca să se poată aşeza amândoi pe el.

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Oricum, ţi-aş fi zis. Cumva, am senzaţia că lucrurile prin care trec nu se întâmplă de fapt decât atunci când ştii şi tu de ele.

— Ştiu ce vrei să spui, şopti el.

Se aşezară unul lângă celălalt la marginea balconului, stând cu coapsele între stâlpii grilajului şi cu picioarele bălăngănindu-se în aer.

— E luni. Trebuie să mergem la şcoală peste câteva ore, zise Helen. Bănuiesc că ar părea destul de suspect dacă am sta toţi acasă, nu?

— Foarte suspect. Şi oricum, eşti mai în siguranţă într-un loc public. Cei O Sută nu te vor ataca în faţa unor martori muritori.

— Şi tu? întrebă Helen privindu-şi mâinile. Vor veni Cei O Sută după tine şi familia ta acum?

— Nu ştiu, răspunse Lucas clătinând din cap obosit. Dar orice ar face, ştiu că, dacă omoară pe cineva din neamul lor, devin Proscrişi şi cu cât devin mai mulţi Proscrişi, cu atât mai mult se îndepărtează de Atlantida. Cred că o să se străduiască să o prindă pe Daphne. Şi pe tine.

Helen dădu din cap şi se gândi dacă să îi mai pună întrebări sau nu.

— Şi mâine… ce să zic despre Hector dacă întreabă cineva. Sau despre Pandora? întrebă Helen cu blândeţe, ştiind că, de fiecare dată când le pronunţa numele, pe Lucas îl durea.

— Pandora s-a întors în Europa să studieze arta la Paris,

spuse Lucas încet. Şi Hector stă acasă pentru următoarele câteva zile, fiindcă are o gripă nasoală, asta până putem elabora un plan cu mama ta.

— Nu am încredere în mama, zise Helen privind soarele care răsărea.

— Nici Cassandra, răspunse Lucas fără a se uita la Helen. Crede că Daphne ascunde ceva.

— Crezi că mama e periculoasă? întrebă Helen întorcându-se spre Lucas, îngrijorarea citindu-i-se în ochi.

— Cred că vrea foarte mult să-i elibereze pe Rătăcitori şi pe Proscrişi, răspunse el alegându-şi cuvintele cu atenţie. Cât timp ştim asta, nu cred că avem vreun motiv să nu o credem. Nu a minţit.

Helen încuviinţă, acceptând interpretarea lui Lucas.

— Am prea multe sechele, ca să pot gândi raţional când vine vorba de mama.

— Asta este amuzant la Scioni, spuse Lucas zâmbind pe fundalul de culoarea unei flori al dimineţii răcoroase. Certurile noastre dezbină lumea, dar, pentru noi, sunt doar nişte dispute familiale. Şi nimeni nu se poartă raţional când vine vorba de familia lui.

Helen îi zâmbi şi ea, uimită încă o dată de cât de ager era. Apoi, se controlă şi îşi aminti cât de important era să rămână la distanţă de el. Îşi întoarse privirea şi se strădui să se ridice.

— Îţi va fi bine aici? îl întrebă ea.

Nu îi răspunse, doar îi zâmbi şi dădu din cap înainte să-şi întoarcă faţa spre orizont.

— Bună dimineaţa, Lucas, zise ea, pe un ton cald şi trist în vreme ce pleca spre camera ei.

— Bună dimineaţa, Helen, răspunse el fără să îndrăznească să o privească în timp ce pleca de lângă el.

Helen, favorită a Zeiţei iubirii, cobora scările ca să se ducă în patul ei gol, în vreme ce Lucas, fiu al Zeului Soarelui, se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate şi privindu-şi zeul-tată luminând scândurile goale ale balconului ei.

EPILOG

Luni dimineaţă nu se ţinură ore la şcoală. Anumite părţi din insulă încă nu aveau curent şi câteva străzi din centrul oraşului erau blocate din cauza ravagiilor făcute de furtună. „Da, sigur“, se gândi Zach ieşind pe uşa casei lui. „Furtuna“ demolase jumătate din oraş, nu familia ciudată care putea să se ia la întrecere cu maşinile. Alergă pe câteva străzi doar ca să se distanţeze un pic de tatăl său. Nu putea suporta să mai stea o zi acasă şi să-şi asculte tatăl plângându-se că echipa pierdea încă o zi de antrenament, când de fapt se plângea că mai petrecea încă o zi departe de cei trei mari atleţi ai săi – incredibilii băieţi Delos.

Zach merse pe strada India ca să se uite la treptele distruse ale ateneului împreună cu alte zeci de curioşi. Toată lumea spunea că un cablu electric făcuse scurtcircuit în mijlocul străzii cu o noapte înainte şi se încinse atât de tare, încât topise asfaltul. Zach văzu gaura din mijlocul străzii şi firele căzute la pământ, dar ştia că nu ele făcuseră acele stricăciuni.

Aşa cum ştia că nici indicatorul de ieşire de deasupra vestiarului fetelor nu avea cum să pârjolească un petic imens de iarbă *la cinci metri* distanţă.

De ce erau toţi atât de proşti? Erau atât de orbiţi de copiii Delos, încât erau dispuşi să ignore faptul că treptele din marmură ale bibliotecii nu aveau cum să fie crăpate de blestematul de vânt? Chiar nu vedea nimeni că mai era ceva la mijloc? Era atât de evident pentru Zach! Încercase să o avertizeze pe Helen, dar era prea înnebunită după Lucas ca să vadă adevărul. Zach ştia că şi ea era ca ei, dar ştia şi că nu era asemenea lor în inima ei. Trebuia să-i despartă pentru binele ei, trebuia să-i separe pe copiii Delos de toţi ceilalţi din Nantucket. Dar toată insula era

exact ca tatăl lui. Erau atât de îndrăgostiţi de familia Delos, încât ai fi zis că erau toţi bătuţi în cap. Idioţi.

Zach se plimba, uitându-se urât la toţi proştii care pierdeau vremea pe acolo şi exclamau uimiţi la vederea asfaltului topit, când Matt îl văzu şi îi făcu semn cu mâna.

— Ai auzit? întrebă Matt când Zach i se alătură lângă banda împrejmuitoare a poliţiei. Cică trebuie să fi fost cablul principal de alimentare a insulei cel care a făcut chestia asta. Destul de incredibil, nu?

— Uau! O gaură. Cât de incredibil! spuse Zach sarcastic.

— Nici măcar nu crezi că e interesant? întrebă Matt ridicând o sprânceană.

— Pur şi simplu, nu cred că un fir de curent electric căzut la pământ ar fi putut face aşa ceva, răspunse Zach rânjind.

— Păi, ce altceva ar fi putut fi? întrebă Matt în stilul lui analitic, arătând spre scena dezolantă din faţa lor.

Zach zâmbi precaut. Matt era mai deştept decât îl credea lumea. Era frumos, se îmbrăca mereu corect, era căpitanul echipei de golf a statului şi provenea dintr-o familie veche-de-când-lumea-al- naibii-de-bogată-foarte-simpatizată-nobilă-stabilită-în-Massachusets-de-când-cu-Mayflower. Pe deasupra, ştia cum să intre în graţiile persoanelor populare şi să vorbească despre lucruri interesante, ca echipe de sport şi cele mai recente gadgeturi. De fapt, Zach mereu fusese de părere că Matt ar fi putut fi unul dintre cei mai populari tipi din liceu dacă voia, dar, dintr-un motiv sau altul, Matt renunţase la locul lui din rândul celor simpatizaţi şi alesese să fie Regele Tocilarilor. Trebuia să aibă ceva de-a face cu Helen.

Zach încă nu reuşise să-şi dea seama de ce Helen prefera să stea cu tocilarii, din moment ce era mai frumoasă decât orice vedetă de film sau model pe care îl văzuse el vreodată. Decizia ei să fie timidă ca floarea de mac era o altă faţetă a misterului ei, a farmecului ei. Era genul de femeie pentru care bărbaţii erau în stare *să facă orice* – cum ar fi să îşi sacrifice statutul social sau să fure,

sau chiar să se bată…

— Nu am fost aici, zise Zach dând în sfârşit un răspuns întrebării lui Matt, în timp ce privi în altă parte, ca să îşi poată ascunde rânjetul şi gândurile violente. Dar mi se pare că a fost o persoană care a făcut chestiile astea, ca şi când ar fi crezut că poate scăpa fără să afle nimeni.

— Tu crezi că a făcut cineva… ce? A distrus biblioteca, a smuls cu mâinile goale din pământ un stâlp prin care trecea curent de zece mii de volţi şi apoi a făcut o gaură de un metru şi ceva în mijlocul străzii… doar ca să facă o glumă proastă? întrebă Matt calm.

Apoi, şi-a mijit ochii şi şi-a încrucişat braţele, zâmbindu-i scurt lui Zach.

— Nu ştiu, răspunse Zach într-un final. Apoi, îi veni un gând în minte. Dar poate că tu ştii. Ai petrecut mult timp cu Ariadne, în ultima vreme.

— Da, şi? întrebă Matt fără să se agite. Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

Oare Matt ştia? Oare îi spuseseră ce se întâmpla în timp ce pe Zach îl lăsaseră pe dinafară? Zach studie pentru o clipă expresia nepăsătoare a lui Matt şi decise că nu avea cum să ştie. Pur şi simplu, îi ţinea partea familiei Delos, ca toţi ceilalţi, iar Zach încerca să aducă vorba despre cât de ciudaţi erau.

— Cine spune că vreau să zic ceva anume? Doar că nu am mai văzut niciodată un stâlp electric doborât ca ăsta, tu ai mai văzut?

Zach ridică din umeri cu un aer suficient de inocent cât să provoace dubii. Voia ca oamenii să înceapă a-şi pune întrebări, mai ales oameni aşa inteligenţi ca Matt. Cu cât îşi puneau mai multe întrebări, cu atât mai repede şi-ar fi dat seama proştii ăştia că furtunile electrice, ceaţa ciudată, peticele înnegrite din mlaştină, toate începuseră de când familia Delos venise pe insulă. Dacă se gândeau destui oameni la chestia asta şi începeau să vorbească despre asta, poate că s-ar fi speriat ciudaţii ăia Delos. În mod clar, aveau ceva de ascuns şi, dacă se speriau destul de tare, poate că s-ar fi hotărât să se întoarcă de unde

veniseră. Atunci, totul ar fi revenit la normal.

— Deci poliţia, Water and Power[29], tipii care sunt antrenaţi să se ocupe de dezastre naturale, *experţii,* se înşală cu toţii? întrebă Matt aplecându-şi capul într-o parte cu curiozitate.

Modul în care Matt formulase întrebarea îl făcu pe Zach să se simtă un pic prost. Nu putea să spună că erau o familie de superoameni scoşi parcă dintr-un film SF care încercau să preia controlul insulei. Ar părea de-a dreptul nebunesc. Prefăcându-se că nu îi păsa, Zach privi de-a lungul străzii, către treptele demolate ale ateneului şi ridică din umeri.

În momentul acela, observă pe cineva. Cineva special, precum Helen – precum ciudaţii ăia de Delos. Numai că tipul ăsta era diferit. Era ceva inuman la el, şi nu în modul acela perfect, sănătos şi frumos pe care Zach începea să nu-l mai suporte, ci într-un fel înfricoşător. Când se mişca tipul ăsta, semăna cu o insectă.

— Mă rog. Nu-mi prea pasă ce s-a întâmplat, zise Zach purtându-se ca şi când ar fi fost plictisit. Distracţie plăcută holbându-te la gaura aia, spuse el şi plecă.

Nu mai voia să-şi piardă vremea cu cineva atât de pro Delos. Voia să vadă unde mergea ciudatul ăla înspăimântător şi poate să îşi dea seama ce ascundeau cu toţii de el.

Îl urmări pe străin până în port şi văzu un iaht frumos. Era ca scos dintr-o carte cu poveşti. Catarge înalte, punte din lemn de tec, carcasă din fibră de sticlă şi pânze *roşii.* Zach merse spre navă cu gura căscată. Avea cele mai frumoase linii pe care le văzuse vreodată, cu excepţia unei feţe… faţa ei.

Zach simţi cum cineva îl bătu uşor cu degetele pe umăr şi, când se întoarse, se lăsă întunericul.

[29] Water and Power - compania care se ocupă cu furnizarea apei şi a energiei electrice în diverse state americane. (n.tr.)